

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

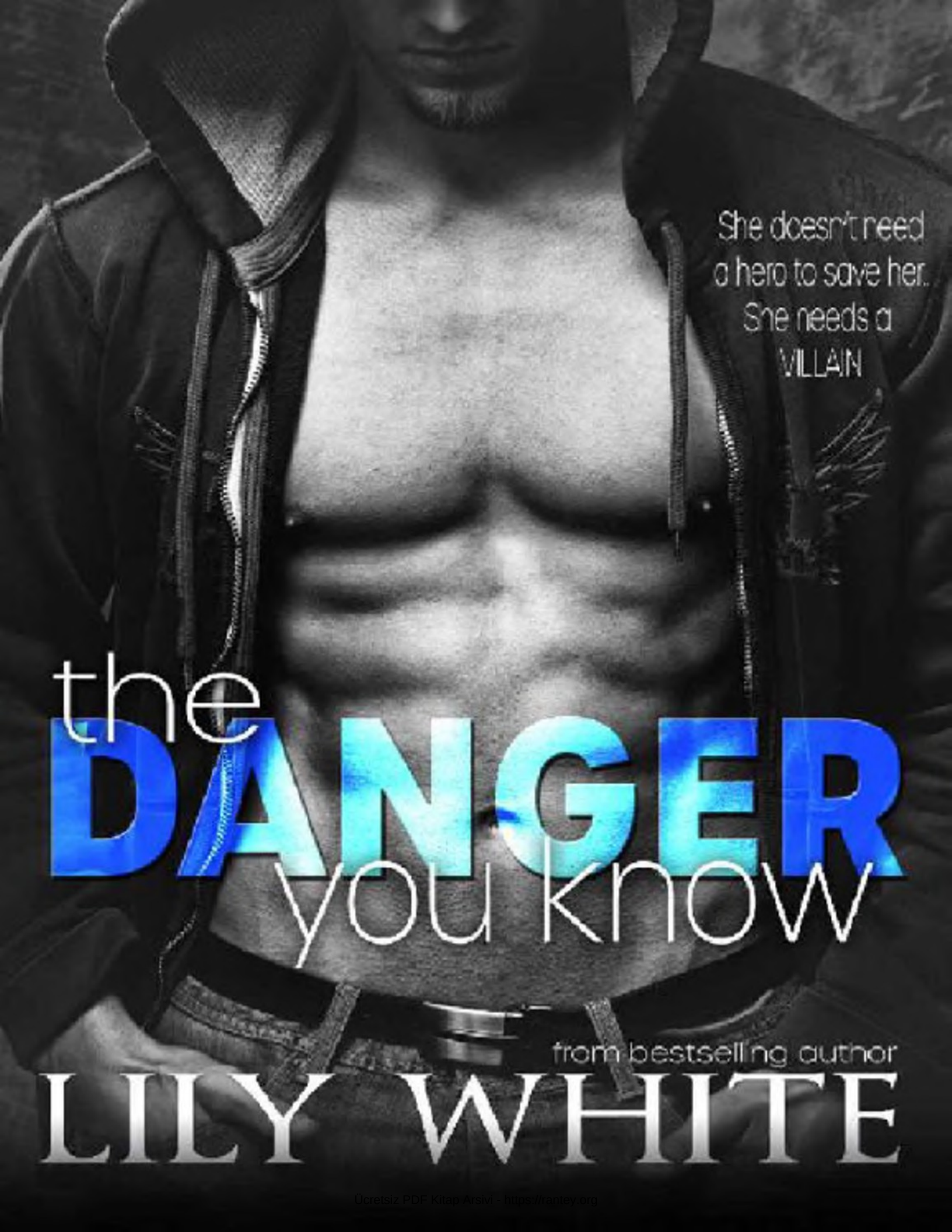
RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

She doesn't need
a hero to save her.
She needs a
VILLAIN

the
DANGER
you know

from bestselling author

LILY WHITE

İletişim Botu:
@cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
<https://t.me/cevirigiller>

Sohbet Grubumuz
<https://t.me/cevirigillersohbet>

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
<https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1>

Kitap İstekleri Kanalımız
<https://t.me/cevirikitapistekleri>

Not:

PDFlerin paylaşımıyla ilgili bir sorunuz yok. Ama lütfen, hiçbir katkınızın olmadığı işlerde, TÜM PDFleri bizimle eş zamanlı paylaşarak emeğimizi hiçe saymayın. Sizin tek tıkla yaptığınız her paylaşım bizim emek harcadığımız saatler/günler demek.

İçindekiler

YAZARIN NOTU

Adeline'in Çalma

Listesi Birinci

Bölüm İkinci Bölüm

Üçüncü Bölüm

Dördüncü Bölüm

Beşinci Bölüm

Altıncı Bölüm

Yedinci Bölüm

Sekizinci Bölüm

Dokuzuncu Bölüm

Onuncu Bölüm

Onbirinci Bölüm

Oniki Bölüm

Onüçüncü Bölüm

Ondördüncü Bölüm

Onbeşinci Bölüm

Onaltı Bölüm

Onyedinci Bölüm

Onsekizinci Bölüm

Ondokuzuncu

Bölüm Yirmi

Yirmi Birinci Bölüm

Yirmi İkinci Bölüm

Yirmi Üçüncü Bölüm

Yirmi Dördüncü Bölüm

Yirmi Beşinci Bölüm

Yirmi Altıncı Bölüm

Yirmi Yedinci Bölüm

Yirmi Sekizinci Bölüm

Yirmi Dokuzuncu

Bölüm Otuzunçu

Bölüm

[Otuzbirinci Bölüm](#)
[Otuzikinci Bölüm](#)
[Otuzüçüncü Bölüm](#)
[Otuzdördüncü Bölüm](#)
[Otuzbeşinci Bölüm](#)
[Otuzaltıncı Bölüm](#)
[Otuzyedinci Bölüm](#)
[Otuzsekizinci Bölüm](#)
[Otuzdokuzuncu](#)
[Bölüm Kırkbirinci](#)
[Bölüm Kırkikinci](#)
[Bölüm Kırküçüncü](#)
[Bölüm Kırkdörtüncü](#)
[Bölüm Kırkbeşinci](#)
[Bölüm Kırkaltıncı](#)
[Bölüm](#)
[Sonsöz](#)

Bu bir kurgu eseridir ve yaşıyan ya da ölmüş herhangi bir kişi, herhangi bir yer, olay ya da oluşumla olan benzerlikler tamamen tesadüfidir. Karakterler ve hikayeler yazarın hayal gücünden yaratılmış veya kurgusal olarak kullanılmıştır.

Bildiğiniz Tehlike: Telif Hakkı © 2020 Lily White Düzeltmen:

Kim BookJunkie

Tüm hakları saklıdır. Bu kitap veya herhangi bir bölümü, bir kitap incelemesinde kısa alıntılarının kullanılması dışında, yazarın açık yazılı izni olmaksızın çoğaltılamaz, taranamaz, basılı veya elektronik olarak dağıtılamaz veya herhangi bir şekilde kullanılamaz.

lily@lilywhitebooks.com

<http://www.facebook.com/authorlilywhite>

www.lilywhitebooks.com

the **DANGER** you know

tarafından Lily White

LILY WHITE
BESTSELLING AUTHOR

Lily White'in başka kitaplarını okumakla ilgileniyorsanız veya yeni kitaplar çıktığında haberdar olmak istiyorsanız

yayınlanmakta olan Lily White'a

**<https://www.lilywhitebooks.com> adresinden ulaşabilirsiniz,
[Facebook](#), [Instagram](#) ve [Twitter](#)**

Posta Listesine Katılın!

Lily White'in diğer kitaplarıyla ilgili e-posta güncellemeleri almakla ilgileniyorsanız veya Yeni kitaplar duyurulduğunda veya piyasaya sürüldüğünde haberdar olmak istiyorsanız, bu bağlantı aracılığıyla posta listesine katılın.

<http://eepurl.com/Onoeb>

Lily White'in Mesaj Listesine Abone Olun

Asla Kaçırmayın! ABD ve Kanada'daki okuyucular artık doğrudan telefonlarına bildirim alabilirler.
her yeni sürüm!

Kaydolmak için "Lily White" yazıp 31996'ya gönderin

(2 Msg/Ay. İptal etmek için STOP, yardım için HELP yazın. Msg ve veri ücretleri geçerli olabilir.

Şartlar ve gizlilik: slkt.io/5mIC)

Facebook Hayran Grubuna Katılın!

Gelecek romanlar için özel önizlemeler almak veya çekilişlere katılmak istiyorsanız, Lily White Books hayran grubuna katılın.

FAN GRUBU BAĞLANTISI

Lily'yi BookBub'da takip edin!

<https://www.bookbub.com/profile/lily-white>

LILY WHITE'IN DİĞER KİTAPLARI

USTALAR SERİSİ:

Efendisinin Fahışesi
(Efendiler Serisi 1. Kitap)
(Smashwords ve lilywhitebooks.com'da mevcuttur)

Ustasının Öğretmeni
(Ustalar Serisi 2. Kitap)

Efendisinin Noel'i
(Ustalar Serisi Novella)

Efendisinin Kefareti
(Efendiler Serisi 3. Kitap)

Efendisinin Hesaplaşması
(Efendiler Serisi 4. Kitap)

BAĞIMSIZ ROMANLAR:

Target This

Hard Roads

Asylum

Rüyaya Uyan Dört

Karga

Çılgınca Derinden Nişan

Kuralları Dilek Kuyusu

Beşli (Sesli olarak da mevcuttur)

Günah ve Disiplin

Kirli Kızlar

Hoşnutsuzluk Bahçesinde

Güllerin Kibri

Bildiğiniz Tehlike

İLLÜZYONLAR DÜETİ

Kötülük Yanılsamaları
(Illusions Düetinin 1. Kitabı)

Kötülerden Korkun
(İllüzyon Düetinin 2. Kitabı)

ANTİKAHRAMAN CEHENNEM SERİSİ

Treachery Prequel
Treachery - Mayıs 2020
Dolandırıcılık - çok
yakında
Şiddet - çok yakında
Sapkınlık - çok yakında
Öfke - çok yakında
Açgözlülük - çok yakında
Oburluk - yakında
Şehvet - yakında
Limbo - çok yakında

**DARK EXCLUSIVE - Sadece LilyWhiteBooks.com'da
mevcuttur:**

Yönetmen

YAZARIN NOTU

Birazdan okuyacağınız hikaye bir kurgu eseri olsa da, ana karakter Adeline'in yaşadığı rahatsızlık kurgu değil.

Narkolepsi, bu hastalığa sahip kişilerin uyku/uyanıklık döngüsünün anormal olduğu nadir bir nörolojik durumdur. Uyku ve uyanıklık arasındaki sınır, kişinin uyanıkken rüya görebileceği bir noktaya kadar bozulur. Bu rahatsızlığı olmayan bir kişi yavaş yavaş REM uykusuna girer. Bununla birlikte, rahatsızlığı olan bir kişi günün herhangi bir saatinde hemen REM uykusuna geçebilir.

Bu durumdaki kişiler genellikle canlı rüyalar görür, uykuya dalmadan hemen önce veya uyandıktan hemen sonra hipnagojik ve hipnopompik halüsinasyonlar (uyanıkken rüya görme) yaşarlar. Bilinçlidirler ve rüya gördüklerinin farkındadırlar.

Diğer semptomlar arasında, bunlarla sınırlı olmamakla birlikte, uyku felci ve uykuda yürüme, uyurken tam konuşmalar yapma ve gerçekleştiğinin farkında olmadan diğer fiziksel aktiviteler gibi parasomni olasılığı yer alır.

Narkolepsi, kişinin herhangi bir zamanda aniden kas tonusunu kaybettiği bir durum olan katapleksiye de içerebilirken, bu ikisi sıklıkla karıştırılır, ancak aynı değildir.

Okuyacağınız hikayenin keyfini çıkarın, ancak Adeline'in yaşadıklarının ne imkansız ne de gerçek dışı olduğunu ve narkolepsi ile yaşayan insanlar için de geçerli olduğunu unutmayın.

Bilmem
gerekirdi.
Bende var.

Adeline'in alma Listesi

Send Me An Angel - Real Life
Sweet Dreams - Marilyn
Manson Volcano - Damien Rice
Evcil Hayvan - Mükemmel Bir ember
Cheers Darlin' - Damien
Rice Sour Times - Portishead
Potions - Puscifer
The Noose - A Perfect Circle
Asla Sahip Olamayacağım Bir Şey - Nine Inch Nails
Sıradan İnsanlar - Pulp
Paket - Mükemmel Bir ember
Mad World - Tears for
Fears Gravity - A Perfect
Circle Mr. Brightside - The
Killers Passenger -
Deftones

CHAPTER one

Ari

O geceyi - ilkini, sonunu - her şeyin başlangıcını ve sonunu hatırladığımda, vurulmanın ayrıntılarını hatırlamıyorum. Liam Kane'in ölüm nedeni benim için çok az önemliydi.

Ben tek bir görev için doğmuşum, mizacım kayıtsızlığın alevleri içinde bilenmiş, bu tür şeylerde ahlakım tamamen yok.

Benim için önemli olan tek ayrıntı Liam'ın ölmek zorunda olmasıydı ve bu benim elimden olursa hayatım daha iyi olacaktı.

Yüzlerce insanı öldüren uyuşturucuları satan bir iblis ya da hayır kurumlarına milyonlar bağışlamak için kışını yırtarak çalışan bir aziz olması umurumda değildi.

Gerçekler benim için çok az şey ifade ediyordu.

Önemli olan tek şey başına ödül konmuş olmasıydı. Tam olarak iki milyon dolar.

Bilmem gereken tek ayrıntı, yaklaşık 1.80 boylarında, orta yaşlı, iri yapılı bir adam olduğu, Hollow Lake'in kuzeybatısındaki bir sitede yaşadığı ve akşam saat ondan sonra evde, birinci kattaki ofisinde tek başına olacağı ve bir süre kimsenin onu rahatsız etmeyeceğiydi.

En azından benden başka kimse. Onu öldürecek olan adam. Kurşunun neden beyinde olması gerektiğini umursamayan, sadece orada olması gerektiğini umursayan davetsiz misafir.

Ve öyleydi.

Saat onu on beş geçe Liam son nefesini verdi, beyni çok yıpranmıştı, sağ şakağında küçük bir delik vardı ve bu delik sol şakağında çok daha büyük bir deliğ'e yol açıyordu.

Anlatılanlara göre Liam depresyondaydı, silahı kendisi tutmuştu ve bunu kanıtlamak için elinde barut kalıntısı vardı. Cesedi masasına yığılmış halde bırakılmış.

Ben bir hayaletten başka bir şey değildim, onun elini yönlendiren görünmeyen bir güç. Ve ben pencereyi kapattıktan kısa bir süre sonra kızı onu kontrol etmeye gelmeseydi de öyle kalacaktım.

Onun sesini duyduğumda geri dönmem aptalcaydı. Daha iyi biliyordum. Hiç bulaşmadım. O bilmem gerekmeyen bir detaydı.

Ama yine de boğazından çıkan çığlık beni olduğum yerde durdurdu, babasının adını söylediğinde içinden dökülen acı ona bakmak için dönmeme neden oldu.

Nefesim, gecenin soğuk havasına karşı beyaz bir rüzgarla dışarı sızdı.

Onu ilk kez izlemek için beni gölgelere hapseden şeyin ne olduğundan emin değildim ama o an bir hatanın başlangıcıydı - başka bir insanı düşünmeden yaşanmış bir hayatın sonu.

Onu gördüğüm ilk geceydi ve yaptığım şeyden dolayı suçluluk duymadan yürüyebildiğim son geceydi.

Adeline Kane onu ilk bulduğumda on altı yaşındaydı, kuzguni siyah saçları ve ay ışığında parlayacak kadar solgun teniyle bir hayal gibiydi. Kristal mavisi gözleri ve bir rujun sağlayabileceği her tona meydan okuyan kırmızı dudakları vardı. Ve bir meleğin kemik yapısına sahipti, yuvarlak melek tipi değil, cennetten düşmüş ve yalnızca bir erkeğin ruhunu cezalandırmak için tasarlanmış olanlar.

Onun trajediyi romantizme tercih eden bir sanatçı olduğunu bilmek istemedim.

Kendini en çok yalnızken rahat hissetmesinin bir önemi olmamalıydı.

Ben babasını öldürmeden sadece birkaç ay önce annesini kaybetmiş olmasını ve onların bıraktığı küçük servetin varisi olmasını umursamak bana göre değildi.

Onu izlediğim yıllar boyunca beni endişelendiren tek şey, babasının öldüğü gece parçalanmış olması, hayatının kontrolden çıkacağı bir anda onu terk etmiş olmamdı. Kızın kadın olmasından kendimi sorumlu hissediyordum. Ve o, içimde daha önce hiç bilmediğim bir şeyi çekiyordu.

Ondan on yaş büyüktüm.

Eğitimli bir katil.

Yetenekli bir suikastçı.

Ama onu ilk gördüğüm gece bir şey daha oldum: Bir sapık.

Sürekli bir gölge.

Ve onu dünyadan koruyacak adam.

. . .

8 Kasım 2014 Bir

Cumartesi gecesi, dolunayın altında ve güneşin ilk ışıklarıyla örtülmüş bir halde olmak isteyeceğim son yer Kar bir gece kulübünün dışında.

Bu tür yerlere katlanamıyorum. Her zaman cafcaflı ışıklar, gümbür gümbür müzik ve alkol ve sigara tabakasının altına karışmış gençlik hormonlarının keskin kokusu. Yıllardır sıkışık alanlardan ve terli vücutların fırçasından kaçındım.

Beni böyle bir yere, Kara Orkide'ye, ürkütücü şeylere meraklı olanlara hitap eden bir kulübe sadece o getirebilir.

İtiraf etmeliyim ki, burası tipik bir gece kulübü değil. İçerisi bir zindanı taklit edecek şekilde tasarlanmış, dış cephesi ise bir kalenin duvarları gibi sahte taştan yapılmış. Sırada bekleyen herkes siyah üzerine siyah giyinmiş, bazıları vampir gibi davranıyor, diğerleri ise fantezinin her zaman gerçeklikten daha uygun olduğunu bilemeyecek kadar aptal.

Yine de buradayım, kaldırımın ortasına dikilmiş küçük bir ağacın yanında duruyorum, omzum onu çevreleyen demir kafese yaslanmış, gözlerim bu gece çok fazla içmiş ve içeri girmeyi beklerken yerinde zıplayan yeni reşit olmuş bir kadına dikilmiş.

Aptal erkek arkadaşı yanında duruyor, haftanın lezzeti ve daha fazlası değil. Dar kot pantolonu ve sarkık saçları canımı sıkıyor. Olan oldu. Adeline'in erkek zevki yok, ama bundan uzun süre nefret etmek zorunda kalmayacağım.

Erkek arkadaşları asla birkaç hafta ya da aydan fazla sürmez çünkü Adeline bağlanacak bir tip değildir.

Alışkanlıkları ve seçimleri son iki yıldır beni çılgına çevirdi.

Bekaretini bir arabanın arkasında kaybetmesini izledim, bir erkekten diğerine koşmasına tanık oldum. İtibarını umursamadan tökezleyerek geçtiği erkekleri ve çocukları sayan sessiz bir hayalet oldum.

On üç, saydığımdan değil, ve eğer onu bunun için yargıyorsanız, sizi bağışsaklarınızı değerim ve çılgılık atarken gülerim.

İlgi için çaresiz olduğundan değil, sadece içine düşüyor ve aleti olan çoğu şey gibi, bundan faydalanıyorlar.

Ama hiç umursamıyor gibi görünüyor ve bu yüzden ona olması gerekenden daha fazla hayranlık duyuyorum. O özgür bir ruh, dikkatli hayatımın karanlık manzarasında yolunu kesmeyi başaran bir ışık huzmesi.

Adeline kendini hiçbir şeye bağlayacak biri değildir. Sadece acı dolu saatlerde bir rahatlama, onu tanıyan herkes tarafından yanlış anlaşılacak geçirilmiş bir hayatın ağırlığını hafifletecek bir kaçış arıyor.

Benim dışımda herkes, yani. Ama onunla hiç tanışmadım, en azından resmi olarak. Onun hatırlayacağı şekilde değil.

Yine de onun hakkında her şeyi biliyorum.

Onun, siz ne olduğunu anlamadan sizi tüketebilecek bir cehennem manzarası olduğunu biliyorum.

Baskınlık ve korkudan tahrik olduğunu ve tatlı ve sığ romantizmden nefret ettiğini biliyorum.

Diğer insanların ahlaksız ve yanlış bulacağı fantezileri olduğunu biliyorum.

Kendisini asla dünyaya göstermediğini biliyorum çünkü onu yargılayacaklar.

Birlikte olduğu hiçbir ahmağın onun ne kadar kirli ve kırılmış olduğunu takdir etmediğini de biliyorum.

Ona çığlık attıramazlar. Onu boşaltamazlar.

O anın içindeymiş gibi davranarak onu altlarına yatmaya ikna etmekten başka bir şey yapamaz.

Son kısmın beni eğlendirdiğini inkar etmeyeceğim, bu konuda bir şey yapmama izin vermeyecek olsam bile.

Kadının sorunları var.

Benimkilerle aynılar.

Bu gece on sekizinci yaş günü ve girmek için yirmi bir yaşında olmanız gereken bir kulübün önünde bekliyor. İsyankârlık tam ona göre, akli başında çoğu insanı çıldırtacak bir kişilik özelliği, ama bana fısıldayan bir sevgili gibi sesleniyor.

Bir ara onun peşinden gideceğim ama şimdilik ağacın yanındaki bu nokta işimi görür.

Cebimdeki telefonum çalıyor ve Lincoln'ün adının yanıp söndüğünü görmek için telefonumu çıkarıyorum.

"Neredesin?"

Vermek istemediğim cevapları talep etmeden önce benim bir şey söylememi bekleme zahmetine girmiyor.

"Yürüyüşe çıkıyorum," diye cevap veriyorum.

Derin kahkahası telefonda patlıyor. "Kıçımı gezdiriyorum. Yine onu izliyorsun, değil mi?"

"İzlenmesi gerekiyor."

Nefesinin altından küfrediyor. "Seninle bu konuda tartışmayacağım. Küçük psikopat şimdi ne yapıyor?"

"Kara Orkide'nin dışında bekliyorum."

Lincoln bir an sessiz kalır. "Yeterince büyük değil."

"Asla öyle değil," diye cevap veriyorum, sesimden eğlence damlıyor. "Ama sahte bir kimliği var."

"Bunu ondan aldığını sanıyordum."

Tam olarak üç kez ama yenilerini almaya devam ediyor. Sonunda, bunları ona veren pislikleri öldürmek zorunda kalacağım. Ben de öyle diyorum ve o da inliyor.

"Kontrolden çıktı."

"Acı çekiyor," diye itiraz ediyorum, ama bunun bir önemi yok.

"O sadece bir çocuk, Ari. Onu takip etmeye devam edersen kafadan hasta olursun."

Haksız da değil.

"O da içeri giriyor. Sana yetişmek harikaydı. Moral konuşması çok yardımcı oldu. Ama benim gitmem gerek."

Aramayı sonlandırmak için başparmağımı ekrana vurduğumda kahkahası kesiliyor.

Pislik.

Lincoln Major da benim gibi bir katil, bu işe ilk başladığımda kurduğumuz dostluktan beri başımın belası. Ben iş alırken Adeline'a göz kulak olması için güvendiğim tek kişi o ve onun ciddi bir baş belası olduğunu biliyor.

Şu anda Black Orchid'e doğru ilerleyen müşterilerin çoğu gibi ben de tepeden tırnağa siyah giyinmişim, saçlarım kıyafetlerim kadar koyu, gözlerim sert, çelik grisi. Çoğundan yedi yaş büyüğüm ama genç görünebilmek için saçlarımı dağınık bıraktım ve yüzümü birkaç gündür tıraş etmedim.

Adeline'in doğum gününün yaklaştığını ve bu tür bir yere uyum sağlamak zorunda kalacağımı biliyordum.

Diğer avam adayları gibi sıraya girmek yerine, kapıya yaklaşıyorum, fedaiye iki haftada kazandığından daha fazlasını ödüyorum ve bakışlarımı çoklu dans pistleri, sahneler ve kafesler üzerinde taramak için içeri giriyorum, aklımdan çıkaramadığım ciddi derecede sinir bozucu bir kızı arıyorum.

Onu barda bulduğumda tetik parmağım seğiriyor, lolipopun çubuğu dolgun dudaklarının arasından dışarı çıkarken, yanında getirdiği salak ellerini kışına koymuş ve yüzü boynuna gömülmüş.

Oraya gidip vücudunun ona dokunan her parçasını kırmamak için kendimi zor tutuyorum. Her birini.

Hoşuna gittiğinden değil. O öyle sanıyor. Ama ben daha iyi biliyorum.

Şu anda ona verdiği gülümseme, kulağında parıldayan küpe kadar sahte. Kübik zirkon çünkü elmas alacak parası yok. Tam olarak iki yüz yetmiş üç dolar yirmi iki senti var. Onunla çıkmaya başladığından beri hesaplarını takip ettiğimden değil.

Peki, tamam. Jason Ayers hakkında bilinmesi gereken her şeyi biliyorum, ama sadece onun iyiliğini düşündüğüm için.

Parasını ödediği içecekleri almak için dönmeden önce parmağıyla çenesine vuruyor.

Dişlerim sıkılıyor ve giderek büyüyen kalabalığın arasından geçip içkilerini zindan odasındaki yüksek bir masaya koymalarını izliyorum, sahte kırbaçlar ve zincirler duvarları süslerken yarı giyinik kadınlar kafeslerde dans ediyor.

Adeline yakınlardaki bir direğe yaslanırken Jason masanın yanında kalıyor, kalçaları kulaklarımı kanatan ve kendimi onun yüzünden dinlerken bulduğum sürece hep Adeline ile ilişkilendireceğim o aptal emo/retro/alternatif boktan müzik karışımıyla sallanmaya başlarken elleri üstündeki siyah metali kavramak için kalkıyor.

Yine de onu görmek, neredeyse müziği eğlenceli hale getiriyor. Onun hareketleri beni en az siki ve kıcı olmayan erkek arkadaşı kadar etkiliyor, bu da beni daha çok sinirlendiriyor.

Kendimi sübyancı gibi hissediyorum ama yine de odaya giriyorum, karanlık bir duvarın içine karışıyorum ve Adeline'in hareketini izliyorum, kalçaları sıvıya dönüşüyor, vücudu müziğin kendisi oluyor.

Real Life'ın Send me an Angel şarkısı hoparlörlerden bangır bangır çalıyor, hızlı tempo vücudunu sallanmaya zorluyor, kolları

uzanmasını, kalçalarının arzusunun göğsümde çınlamasına neden olacak şekilde hareket etmesini izliyorum. Yüzünde yanıp sönen flaş ışıklarını ve teninin üzerinde bir sevgilinin elleri gibi gezinen renkli ışıkları kıskanan gözlerle, kendimi kaptırıyorum, dilim dişlerimin arasında yavaşça kayarken başım duvara yaslanıyor.

Mini eteğinin yuvarlak kalçalarından aşağı sarkması, uzunluğunun ancak uyluğun ortasından geçmesi ya da gömlek dediği kumaş parçasının yontulmuş karnını örtmek için hiçbir şey yapmaması yardımcı olmuyor. Göğsünü sıkıca saran gömlek hayal gücüne hiçbir şey bırakmıyor, insanların neye benzediğini bilmesini sorun ettiğinden değil.

Adeline çıplak olmayı seviyor ve sık sık izlediğimi bilip bilmediğini merak ediyorum.

O, kalbi çelik parmaklıklar ardında kilitli, trajik gözlü ve kara ruhlu bir baştan çıkarıcı. Anahtarı sadece bende var ama o bunu bilmiyor. Ve asla bilmeyecek.

Kollarımı göğsümün üzerinde kavuşturarak saatlerce izliyorum. Erkek arkadaşı sürekli içki almaya koşuyor - onun hesabına, ekleyebilirim - ve onları tüketirken dans etmeye devam ediyor, onun cazibesi, hepsi de köpekbalıkları gibi etrafta dolaşan birçok yırtıcının bakışlarını üzerine çekiyor.

Bu arada, çok dar pantolonlu aptal onların ilgisinden habersizdir, en azından cesur bir ruh gezinmeye ve Adeline'in sunabileceği şeylerin tadına bakmaya karar verene kadar.

Anlayabildiğim kadarıyla ondan çok da yaşlı değil, dikenli sarı saçları ve yüzündeki piercinglerle bir karmaşa. Dans ettiği yerde Adeline'e döndüğünde yakasının altından bir dövme görünüyor.

Gözlerini açıyor ve adama herkese verdiği o puslu, sahte gülümsemeyi veriyor; öyle olduklarına inandıkları halde onları özel biri değilmiş gibi gösteren o gülümsemeyi. Adamın eli kadının yanağını kavırıyor ve onu öpmek için eğiliyor.

Ne düşündüğünü biliyorum.

Onu kovmalı. Ona bir erkek arkadaşı olduğunu söylemeli. Erkek arkadaşının ayakta olduğunu söylemeli.

sadece birkaç adım ötesinde.

Ama o bilmiyor.

Adeline değil.

Hiçbirini umursamayan bir kız değil.

İstersen ona sürtük de. Bağlılık eksikliği yüzünden incilerinizi sıkın. Ama o sizin fikirlerinizi pek umursamayacaktır çünkü hayatını hissettiği gibi yaşıyor.

Aynı şey dünyanın yüzde doksan dokuzu, yani toplumsal kafeslerin rahat duvarlarını seven insanlar için söylenemez.

Adeline, hayatını yaşama biçiminden pişmanlık duymadan, sadece aynı hayatın ona sunduğu saçmalıklar için mezara gidecektir.

Buna saygı

duyuyorum.

Bunu

benimse.

Onda, başka bir insanda tanık olduğumdan daha fazla gerçeklik buluyorum.

Bu yüzden izlemeyi asla bırakamıyorum.

Bu ve o her zaman eğlence için iyidir, özellikle de böyle anlarda.

Yabancıyı itmek yerine onun içinde eriyor, güzel vücudu hâlâ alaycı bir ritimle hareket ediyor, ağzı onun dilini kabul etmek için ardına kadar açılıyor. Biri onun vücuduyla doğru şekilde oynarsa sevişeceğini bildiğim gibi öpüşüyor.

Sıcak.

Açık.

Utanmadan.

Kıskanç değilim. Vücudumun tepki veren diğer kısımları ise sadece doğal. Onlara yardım edilemez. Porno izlemek gibi. Onu kendim için istememle hiçbir ilgisi yok.

O çok genç.

Onun kalp kırıklığının büyük bir kısmının sebebi benim. Ve bundan faydalanmak benim için bencillik olur. Peki kendime bunu söylediğimde neden inanmıyorum?

Bir bakıma onun yaratılmasına yardım ettim, şu anda kaçmaya çalıştığı saçmalığın bir parçasıydım.

Ama lanet olsun, kırıklar yüzünden daha güzel değil mi?

No Dick nihayet telefonundan başını kaldırıp onun ne yaptığını fark ettiğinde dudaklarım seğiriyor, çenesinin şaşkınlıkla gevşediğini gördüğümde omuzlarım bir kahkaha çılgılığıyla titriyor.

Zavallı adam sadece bir sayıdan, zamanın bir anı için zavallı bir yer tutucudan başka bir şey olmadığını öğrendi.

Çoğu kişi Adeline'in sarhoş olduğunu ve ne yaptığını bilmediğini düşünür ama ben onu bunu yaparken daha önce de izledim. Ne olup bittiğini çok iyi biliyor. Dick dikkat etmemek gibi talihsiz bir hata yapmadı ve kız onun parmaklarının arasından su gibi kayıp gitti.

Kahretsin, ona hayranım.

Bu kadar umursamaz ve korkusuz bir kadın bulmak nadirdir, özellikle de onun kadar genç bir kadın.

Duruşumu değiştirerek, Jason'ın yakında eski kız arkadaşına sahip çıkmak için oturduğu yerden fırlamasını sırtarak izliyorum, ancak gerçek bir erkeğin yapacağı gibi dilini boğazına sokan adamla yüzleşmek yerine, onun yerine saçlarını tutuyor ve onu yana doğru çekiyor.

Bu yardım etmem gereken bir an. Adeline'i bu kadar iyi tanımasaydım yardım ederdim. O bir kurban değil - ilgimi çekmesinin bir başka nedeni daha. Jason'ın başına geleceklerden haberi yok.

Öpüştüğü rastgele yabancı, kendisinden iki kat büyük biri tarafından tartaklanan bir kadına yardım etmek istemeyerek korkmuş bir ahmak gibi uzaklaşır.

Jason'ın elinden kurtulan Adeline'in mavi gözleri binlerce güneşten daha parlak bir ateşle doluyor, şiddetini haber veren şiddetli bir alev.

Bir yumrukla Jason'ı bir adım geriye savuruyor, ağzını açıp onu azarlıyor, eli masanın üzerinde duran içkiye gidiyor ve büyük bir güçle ona doğru fırlatıyor. Sadece sıvıyı değil, bardağı da fırlattıktan sonra onu duvara itiyor ve bu zavallı tavrını nereye sokacağını söylüyor.

İşte benim kızım.

Randevu bitmiş gibidir, Jason kuyruğunu bacaklarının arasına kıştırıp kalabalığa karışırken Adeline onun peşinden bakar, saf adrenalin yanaklarının kızarmasına ve nabzının titremesine neden olur.

Sırıtiyorum.

O gerçekten inanılmaz.

Ve Adeline ağlamak ya da neden olduğu sahneyi umursamak yerine, henüz bitirmediği bir içki daha bulur, bir yudum alır, bırakır ve daha hızlı bir şarkının ritmiyle dans etmeye devam eder.

İçimi çekerek başımı sallıyorum ve ona uzaktan bakıcılık yapmaya geldiğim için memnun oluyorum. O şimdi bir kulüpte tek başına sarhoş bir kız. Köpekbalıkları hızla etrafını sarıyor ve ben de onun savaşamayacağı birinin pençesine düşmediğinden emin olmalıyım.

Birkaç saat daha geçer. Bu süre içinde Adeline küçük bedenine göre çok daha hızlı içiyor, dans ederken vücudunda ter parıldıyor. Ellerini saçlarında gezdirmekten saçları vahşi, koyu bir karmaşaya dönüşmüş, kendini müziğe kaptırırken gözleri kapalı, teninin sıcaklığından kıyafetleri üzerine yapıyor.

Birkaç erkek ona yaklaşmış. Bazıları dans etti ve kızın onları fark etmediğini anladıktan sonra çekip gitti. Bir tanesi onu öpmeye çalışmış ama o beni şaşırtacak şekilde onu itmiş. Bu onun için tipik bir geceydi, onu herkesten çok kendisinin kurbanı yapan kendine zarar verici davranışların yavaş sarmalı.

Gece ilerledikçe, ayaklarının üzerinde tökezlemesini, gözlerinin odaklanmamasını, damarlarındaki alkolün sonunda onu yakalamasını izliyorum.

Ve sonra başka bir adam yaklaşıyor, bu adam 1.80 boylarında, iki yüz kilonun üzerinde, gecenin erken saatlerinde başka bir kızla uğraşırken gördüğüm iri yarı biri. Hayır kelimesini duymakla ilgilenmiyordu ve Adeline onunla mücadele edecek durumda değildi.

Yine direğe yaslanmış, kalçaları sallanıyor, düşünceleri onu rahatsız eden kâbusun içinde kaybolmuş durumda ve izlediğim yıllar boyunca ilk kez araya girmem gerektiğini biliyorum.

Göt herifin yaptığı ilk şey ellerini direğe sıkıştırmak oluyor, iri parmakları bileğinin narin kemiklerini kolayca eziyor.

Kendimi göstermekten çekinerek ama aynı zamanda hatırlayamayacak kadar sarhoş olmasını umarak bir adım öne çıkıyorum.

Ben kalabalığın arasından geçip yaklaşırken vahşinin diğer eli Adeline'in kalçasına gidiyor, Adeline'in gözleri açılıyor ve arkalarındaki sarhoşlukla Adeline'in gözlerine kilitleniyor.

Ağzının ona siktirip gitmesini söylemek için hareket ettiğini, vücudunun ondan uzaklaştığını görüyorum ama adam bir kadının ne söyleyeceğini umursayacak biri değil. Etrafta onu koruyacak kimse olmadığına kendisinden daha küçük birine sataşacak bir tip.

Adeline bununla mücadele edemeyecek.

Duvardan uzaklaşmamalıydım. Müdahale etmemeliydim.

Eğer kendi işime baksaydım, beni onun yörüngesine daha da yaklaştıran, hayatımın sonuna kadar pişmanlık duyacağım bir hata yapmazdım.

Daha ilk tadımda beni bağımlısı yapacak bir hata.

CHAPTER

two

Adeline

Artık kimse beni görmüyor.

Hayatımda kimse beni gerçekten görmedi. Gerçek beni değil. Normal cephenin arkasından bakan, gülümsediğinde rol yapan ve beklenen tüm şeyleri söyleyen kız değil.

Bir zamanlar bir ailem vardı. Arkadaşlarım. Küçükken farklı olduğumu henüz fark etmemiş küçük kızlar, ama artık büyüdüğüm için kızlardan çok erkekler var.

Erkekler daha kolay.

Beni gidemeyeceğim yerlere davet etmiyorlar çünkü gizli kalması gereken sorunlarım var.

Pijama partileri gibi, kızların saç ördüğü, kıyafetler ve erkekler hakkında konuştuğu türden. Bunlar ben daha çocukken sona erdi çünkü kalkıp dolaşmama neden olacak uyku bozukluklarım var, bir şeylerin yolunda gitmediğinin tamamen farkındayken beni bilinç ve rüya perdesi arasına hapsedecek bozukluklar.

Kızlar bunu kaldıramaz ama erkekler kaldırabilir. En iyi arkadaşlarımdan biri ben çırpınırken kollarını bana sarmayı öğrendi, beni uyandırmak için usulca fısıldamayı öğrendi. Üniversiteye gitmek için taşındı. Artık beni tutacak kimse yok.

Erkeklerle arkadaşlığı tercih ediyorum çünkü onlarla anlaşmak daha kolay, fazla bir şey beklemeden bana eşlik edecekler.

Konuşmayı sevmiyorum, bu da kadın arkadaşlar söz konusu olduğunda bana karşı bir başka darbe. Milyonlarca farklı, canlı düşünceyle dolup taşmadığım için değil, söyleyebileceklerimden korktuğum için.

İnsanlar size rüyalarından bahsettiklerinde size komik bakarlar ve siz sadece kabus gördüğünüzü itiraf edersiniz. Hasta bir aile üyesi için ağladıklarında rahatsız olurlar ve siz insanlar öldüğünde kışkırtıldığınızı itiraf edersiniz. Onlara başka bir hayat için yaratıldığınızı söylediğinizde çoğu anlayamıyor, ancak kendinizi bir yerde sıkışıp kalmış buluyorsunuz.

Depresyonda değilim. Yeterince terapi ziyareti bunu doğruladı. Boş değilim. Aslında tam tersi.

Büyük
biriyim.
Elektrikliyi
m.

Kafamın içinde çarpışan dünyalar var ama kibar olmak için hepsini saklamak zorundayım.

İnsanlar deli olduğumu düşünmesin diye gizli kalmalıyım.

Kimse beni görmüyor çünkü dünya benden maske takmamı istiyor.

Ve onu giydim. En az on altı yıl boyunca. Her sabah taktım ve akşam söküp attım. Yürüdüm ve konuştum. Olmadığım biri gibi davranma konusunda yetenekliydim.

İnsanlar ben büyüdükçe bana en tuhaf şeylerden, beklenen şeylerden iltifat ederken, gerçek ben yüzünde bir sırıtışla onlara bakıyor ve Oh, seni aptal herif, benim hakkımda hiçbir fikrin yok diye düşünüyordu.

Bu, annem ve babam hayattayken, bana itibar, edep ve kadınsı zarafet hakkında ders verdikleri zamandı. Onları çok seviyordum, öldüklerinde bu beni mahvetti ama bedenleri son nefesini verdiği ve hayaletlerinden vazgeçtiklerinde, benim güzel sargılarımı da yanlarında götürdüler.

Şimdi, ben sadece Zavallı Küçük Adeline'im, üzölmek için bir nedeni olan bir kız, acıdan kaçtığı için kontrolden çıkmak için bir bahanesi olan bir kız.

Her zaman kontrolsüz olduğumu kimse bilmiyor. Sadece ilk kez gösteriyorum.

Özgürlüğü seviyorum. Bahane. Denemek istediğimde uyuşturucu kullandım. Çoğu insanı masanın altında içebilirim. Yapmamam gereken insanlarla, yapmamam gereken yerlerde seks yapıyorum ve gittiklerinde umursamıyorum.

Onlara tutunmak için bir sebep yok. Zaten beni hiç görmüyorlar. Başka bir şeye ne kadar çok ihtiyacım olduğunu görmek için perdeyi asla geri çekmiyorlar.

Bu özlem sürekli. Zaman zaman zorlayıcı. Ulaşamayacağım bir şey için yanıp tutuşuyorum ve en sinir bozucu tarafı da neye ihtiyacım olduğunu bilmiyorum.

Sadece buna ihtiyacım olduğunu biliyorum.

Beni bu ana, on sekizinci doğum günümün gecesine getiren şey buydu. Bir kulüpte yalnızım, Marilyn Manson'ın Sweet Dreams cover'ının sürükleyici ritminde kaybolmuşum, etrafım siyah duvarlar ve korkutucu kafeslerle çevrili. Kendimle dans ediyorum çünkü bir partnere ihtiyacım yok, arzuladığım şeyin hayalini kuruyorum.

İçkiyi fazla kaçırdığım kesin, özellikle de Jason sahiplenici bir göt gibi davranıp saçımdan çekmeye karar verdikten sonra. Benden başka bir adamı öpmeyi bırakmamı isteseydi, bıraktırdım. Ama onun yerine saldırganlaştı. Sanki bana sahipmiş gibi.

Sanki onun kadar zayıf biri bana sahip olabilirmiş gibi.

Bence biri benden daha güçlü olsaydı bana sahip olabilirdi. Sadece fiziksel olarak değil, zihinsel olarak da. Tüm sırlarımı itiraf edebileceğim ve kaçmayacak biri. Beni tanıyan ve sadece özgür olmak istediğimi kabul eden biri.

Söylemeye gerek yok, o kişiyle henüz tanışmadım, bu yüzden Jason gittiğinde üzülmедim. Doğum günümün tadını güvenebileceğim tek kişiyle çıkarmaya karar verdim:

Ben.

Bay Beyaz Kamyonet beni cezbetmek için şekerleri karıştırdığı kısmı atlayıp onun yerine ellerini üzerime koymaya karar verene kadar her şey harika gidiyordu.

Pislik herif bileklerimi tutmuş, diğer eli de kalçamda. Kaçmaya çalıştığımda beni tuzağa düşürebileceğini sanıyor. Ona siktirip gitmesini söylediğimde beni görmezden gelebileceğine inanıyor. Beni öpmek için eğildiğinde sanki keskin dişlerim ve kırmızı gören bir öfkem yokmuş gibi gülümsüyor.

Ben bir şeylere zarar vermekten korkan alıngan bir kız değilim.

Ben hayır cevabını kabul etmeyen erkeklerden hoşlanmayan dürüst bir kaltağım.

Et kafalı dizimi hesaba katmadı, ta ki ben onu bacaklarının arasından yakalayana kadar. Ve bu hareket normal bir adamı devirip, aleti elinde topallamasına neden olacakken, bu pislik sadece bir anlığına irkiliyor ve sırtıyor.

Gözlerim döndü ve sikilmiş kadar iyi olduğumu fark ettim.

Parmakları bileğimde sıkılaşıyor ve kemiklerin birbirine çarptığını hissedebiliyorum, daha önce kalçamı tutan eli şimdi eteğimi kaldırmak için aşağı kayıyor.

Bu orospu çocuğu, etrafımızdaki kalabalığı umursamadan burada istediğini almaya niyetli ve ne yazık ki müzikten daha yüksek sesle bağırabileceğimden emin değilim.

İyi değil.

Belki de bu kadar içmemeliydim. Oda etrafımda dönüyor ve üç çirkin yüz kuduz bir köpeğin odağıyla aşağıya bakıyor, parmakları kalçama tırmanıyor, parmak eklemleri külotuma sürtünüyor.

Tekrar sarsılmaya çalışıyorum ama karşı koyamayınca sertçe yutkunuyorum. Gücüm azaldı, cesaretim unutuldu ve korku sahayı ele geçirmek ve ciğerlerimdeki nefesi soğutmak için dans ediyor.

Buzlu su benim kanım ve dans etmekten oluşan ter, bileklerimi serbest bırakmamı engelleyecek kadar kayganlaştı. Birbirlerine dolanıyorlar, kemiklerim ağrıyor, kalbim boğazımda çaresiz bir step dansı yapıyor.

Lanet olsun. Bu sefer gerçekten yaptım.

Ama sonra öne doğru çekiliyorum, bileğime kenetlenmiş parmaklar bırakıyor, bedenim kirli zemine yuvarlanıyor, kalçam sert bir şekilde çarpıyor ve acı kemiğe yayılıyor.

Siyah saçlarımı yüzümden çekerek başımı kaldırıyorum, ne beklediğimden emin değilim, ama kesinlikle et kafalının kendisi kadar uzun bir adam tarafından duvara yaslandığını görmek değil. O bir fedai olmalı.

Tanrı'ya şükür dikkatini veriyordu.

Yeni adam Mankafa'nın kolunu acı verici bir açıyla arkasından tutuyor, beni itip kakabileceğini sanan şerefsizce bir şeyler fısıldamak için yüzü aşağı inerken pazusu esniyor.

Doğru gördüğümden emin değilim, adrenalin damarlarımdaki alkole karışmak için akın ediyor, ama diğer adamın söylediklerine karşılık olarak Meathead'in yüzündeki rengin azaldığını gördüğüme yemin edebilirim.

Dehşete kapılmıştı, kot pantolonunun paçalarından aşağı ıslak bir iz süzülüyordu. Diğer adam geri çekilmek için kolunu bırakıyor ve bana elini uzatan pislik kalabalığının içine doğru koşuyor, araya girecek kadar talihsiz olan birkaç kişiyi kenara itiyor

onun yolu.

Sonra yeni adam arkasını dönüyor, gözlerim kalkıyor ve odaktan çıkıyor.

Bence yakışıklı. Kare çene, siyah saçlar, acımasız dudaklar, geniş omuzlar, sivrilen bel - sadece şanslı erkeklerin doğuştan sahip olduğu o baş aşağı üçgen üst beden.

Ya ben hiç olmadığım kadar sarhoşum ya da o muhteşem. Sarhoş olmalıyım.

Böyle güzel adamlar Goth kulüplerinde çalışmaz.

Kolumdan tutup beni kaldırıyor ama ayaklarımın üzerinde duramıyorum, adrenalin-alkol kombinasyonu bacaklarımın üzerinde dengede durmamı imkânsız hale getiriyor.

"Gitme zamanı, yavru kuş. Yeterince içtin." Yavru kuş mu? Bu da ne demek oluyor?

Sormak için ağzımı açıyorum ama beni kendine doğru çekip ilerletirken tişörtü yüzümü okşuyor, kolonyasının kokusu o kadar koyu ve çökmüş ki derin derin içime çekiyorum, her notayı dilimde gezdiriyorum.

Ateş ve derin mağaralar, baharat ve yasak yerler, gizemler ve gizli toplantılar kokuyor. Beni rahatsız eden ve geceleri uyanık tutan her şey.

Bacaklarımın arasına ulaşan ve kulağıma müstehcen kelimeler fısıldayan enfes bir koku. Ona yaslandıkça dizlerimin bağı çözülüyor.

"Ben yavru kuş değilim," diye itiraz ediyorum, ağır müziğin gümbürtüsü altında gevelediğim kelimeleri anlayıp anlamadığından emin değilim.

Kolumu omzuna sarmak için yukarı çekerken göğsü kahkahalarla titriyor.

"Sen yavru bir kuşsun. Henüz nasıl uçacağını bilmezken burada kanat çırpıyorsun."

Her neyse. O beni tanımıyor. En yakın arkadaşlarımın bile fark etmediği şeyi bir yabancıнын görmesine imkan yok. O sadece olay çıkardığım için sinirlenmiş bir fedai ve beni dışarı çıkarıyor.

Dışarıdan bakıldığında, çok fazla içmiş bir kıyım. Ama içimde ölüyorum.

Kederden değil.

Acıdan değil.

Ama çok daha derin ve korkunç bir şeyden.

Bunu düşünecek kadar uzun süre hareketsiz kaldığımda hissettiklerimi açıklamanın kolay bir yolu yok.

En yakın gelebileceğim his, uzayda özgür bırakılma hissi, Dünya'nın küçülmesini izleyerek uzaklara doğru süzülen bir insanın hissetmesi gereken şey. Soğuk ve karanlık tarafından yutulurlar, ama panik yerine garip bir teslimiyet hissedersiniz... asla eve dönmeyeceğinizi kabullenirsiniz.

Bir kara deliğin olay ufkuyla karşılaşan bir kişiyi izleyecek olsaydınız, en azından söyleyebildiğiniz kadarıyla, sonsuza kadar yerinde donmuş kalacağını söylüyorlar, çünkü o deliğin içinde zaman duruyor. Sadece kaybolur.

Ve belki de ben böyle
hissediyorum. Zamanın
içinde var olmadığımı.

Geri dönme ya da ilerleme umudu olmadan olduğum
yerde sıkışıp kaldım.

Yalnız olduğumdan değil. Kendi başıma olmayı tercih
ederim. Sadece eksik olan bir şey var, adını koyamadığım
bir şey.

Bunu bileceğinden değil. Benimle daha yeni tanıştı.

"Nereye gidiyoruz?"

"Eve gidiyorsun," diye cevap veriyor, sesi kulağımda
titreşen yumuşak bir bariton. "Bir taksi çağıracağım."

Kulüp birdenbire çok kalabalık gelmeye başladı, midem
yiyeceksizlikten ve çok fazla içkiden dolayı bulanıyor. Artık
hava çok sıcak, korkunun soğukluğu yerini paniğin
sıcaklığına bıraktı.

"Sanırım çok içtim."

"İçtiğini biliyorum."

Kalabalığın arasından geçiyoruz, ayaklarım tökezliyor, kolu
beni dik tutmak için belime sarılıyor, vücudunun sıcaklığı bir
şekilde rahatlatıyor. Etrafımda çelik bir bant varken kıcımın
üstüne düşmeyeceğim.

Her şey üzerime geliyor, çok hızlı, çok kapsamlı.

Duvarlar çöküyor, insanlar büyük bir et yığını halinde
birbirine karışıyor. Bir şeye çarpıyoruz. Bir itiş kakış, şikayet
eden bir ses, ama oda geçemeyeceğim kadar dar bir tünel
haline gelirken o çelik bant beni asla bırakmıyor.

"Sanırım..."

Bizi daha hızlı hareket ettiriyor ama yeterli değil.
Bacaklarım iflas ediyor, başım ağır ve iğrenç hissediyorum.
Artık müzik yok, sadece sabit bir bas gümbürtüsü var. Tüm
çabama rağmen gözlerimi açık tutamıyorum.

"Sanırım bayılıyorum."

Adam anlayamadığım bir şey söylüyor, bedenim pes
ediyor. Fısıltılı bir küfür, bir ses tıslaması ve bacaklarım jöle
gibi olurken ve vücudum taş gibi ağırlaşırken, ben

düŖerken, baŖka bir elik bant bacaklarımın altına kilitlenip beni yukarı kaldırdı.

Yüzüm göğsüne dönüyor, yumuŖak pamuğın altında sert bir düzlem.

Parmaklarım gömleğinin kumaşını kavırıyor, karanlık beni bütünüyle yutmadan önce onu tekrar içime çekiyorum.

"Çok tanıdık kokuyorsun..."

Kelimelerin gerçekten ağzımdan çıktığından emin değilim.

CHAPTER three

Ari

Bu çok talihsiz bir durum.

Yarı giyinik ve bilinci yerinde olmayan bir kızı taşımam sadece kötü görünmekle kalmıyor, aynı zamanda bunu onu birkaç yıl boyunca takip ettikten sonra yapıyorum.

Kimse geçmişimizi bilmiyor ama yine de benim yüzüm Adeline Kane ile anılmak isteyeceğim bir yüz değil. Ve işte buradayım, herkesin gözü önünde onu göğsümde kucaklıyorum, herhangi bir kişi güzel bir polis krokisi için hakkımda ayrıntılı bilgi verebilir.

Bu gece evde kalmalıydım. Babasını öldürdüğüm geceye geri dönmeden yoluma devam etmeliydim. Ama işte buradayım, onun trajik kızını yaşının yetmediği bir gece kulübünden dışarı taşıyorum.

Yapabilirdim, yapabilirdim, yapmalıydım, değil mi?

Orospu çocuğu.

Kalabalıktan kurtulduk ve ön kapıya yaklaşıyorduk ki, fedainin gözleri bana doğru kayd, kaşları sessiz bir soruyla kalktı. Sadece Adeline hayaletimi çağırma ve onu dünyaya görünür kılma gücüne sahip.

Ve benim işimde bu kabul edilebilir bir şey değil.

Topuğumun üzerinde dönerek, yüz hatlarımı hafızasına kazımadan önce ona sırtımı veriyorum. Neyse ki çok da umurunda olacak kadar para almıyor. Kalabalığın içine geri dönüp başımı öne eğiyorum ve başka bir kapıya açılan bir servis holü bulmak için ilerliyorum.

Adeline bana karşı çok hareketsiz. Çok sessiz. Alkol yüzünden, biliyorum. Ama bu beni kabul etmek istediğimden daha fazla rahatsız ediyor.

Uykudayken bile tenine göre çok büyüktür. Bilinci yerinde olmasa bile orman yangını gibi yayılır ve bulunduğu alanı kaplar. Belki uyurken daha da fazla çünkü bağlarından kurtulabiliyor.

Adeline uykusunda ağlıyor. Konuşur. Çığlık atar. Kavg eder. Hiç dinlenmez.

Bilmem gerekirdi. Onu izledim.

Ama asla çok yaklaşmama izin vermedim. O evdeyken asla odasına girmem.

Çok tanıdık kokuyorsun.

Sözleri aklıma geliyor ve bunun imkânsız olduğunu biliyorum. Bu ona ilk dokunuşum.

İlk defa onun yanına gidiyorum. Ama bu tam olarak doğru değil.

Bir keresinde ona çok yaklaşmıştım ama bizi bir cam tabakası ayırmıştı.

Uykusunda yürüdüğünü öğrendiğim ilk geceydi.

Adeline o sırada henüz on altı yaşındaydı, babasının cesedi henüz toprakta soğumamıştı. Yatak odasının dışında nöbet tutuyordum, gölgeli bir köşeye sıkışmış, bir sürüngen gibi penceresinden içeri bakıyordum.

O gece çırpınıyordu. Ağlıyordu. Bedeni şilteden kalkarken parmakları çarşafın içine kıvrılıyordu. Ama sonra gözleri açıldı ve kabustan uyandığını sandım.

Bakışlarında her zamanki ateş yoktu. Bakışları tamamen boştu.

Hiç uyurgezer bir insan gördünüz mü bilmiyorum ama bu ürkütücü bir manzara. Bir hayaletin, etrafındaki her şeyden tamamen habersiz, hayatının son anlarını rutin bir şekilde geçirmesini izlemek gibi.

Ama bir şekilde bu ürkütücülük ona uyuyordu.

Adeline ruhani ve şeffaftı. En azından benim için.

Yataktan kalkıp yatak odasından çıktı ve onu tekrar mutfakta bulmak için evin etrafında döndüm. Tül beyaz perdeleri yanlara çekilmiş bir dizi Fransız kapısına doğru yürüdü, gözleri açık ve görmüyordu, alnı cama yumuşak bir şekilde bastırıyordu.

Farkında olmadığını biliyordum, bu yüzden öne çıkma riskini göze almıştım.

Avuç içleri camın üzerine yayılmış, parmakları bir şeye tutunmaya çalışıyormuş gibi kıvrılmıştı. Eldivenli elimi onunkine bastırmıştım, dokunmaya çok yakındım ama yine de camla ayrılmıştım. O bana bakıyormuş gibi ben de onun yüzüne baktım. Birbirimizi tanıyormuşuz gibi davrandım. Nefesimiz aramızdaki tek bariyeri buğulandırmıştı.

Yüzündeki her şeyi inceledim, mavi gözlerinin kristal derinliğini, sadece güneş ışığı alan gizli bir vaha gibi. Çenesinin yumuşak kıvrımı. Yüksek elmacık kemiklerinin keskin bıçakları. Sanki çiğniyormuş gibi şişmiş dudaklarının kan kırmızısı tonu.

Düşünürken bunu yapıyor, dudaklarını çiğniyor. Bunu neden bilmek zorundayım ki? Bilmek istemiyorum.

İşte o zaman merak saplantıya dönüştü. Ve bunun farkına vararak, gölgelerime dönmek için kendimi ondan uzaklaştırdım.

Ben uzaklaşır uzaklaşmaz yere çöktü, yüz ifadesi öylesine çiğ ve dürüst bir kederle burkuldu ki nefesim kesildi, ellerim yumruk oldu.

Adeline'in hareketsiz olmasından hoşlanmıyorum.

Bu yüzden onu kulüpten çıkarmak için acele ediyorum, bu yüzden karanlık servis koridorundan geçip ara sokağa açılan bir arka kapıyı tekmeliyorum. Bu yüzden onu arabama kadar taşıdım çünkü onu bu haliyle bir yabancının aracının arkasına koyamazdım.

Birinin bundan faydalanması çok kolay olurdu ve şoföre adresini söyleyebileceğinden bile emin değilim. Söyleyebilirim, ama bu konumuzun dışında.

Kız çoktan gitti, bir şey hatırlayacak gibi değil. Arabamı hiç onun lanet olası

Daha önce araba yolu. Her zaman bloğun etrafına park edip yürümeye dikkat ederdim.

Bu çok yakın.

Ama yine de yapıyorum.

Neyse ki Adeline eve dönerken yol boyunca uyuyor, minik bedeni yolcu koltuğunda kıvrılmış, üzerine bağladığım emniyet kemeri kaza yaparsam hiçbir işe yaramıyor. Kaza yapacağımdan değil. Ben mükemmel bir sürücüyüm. Cinayet mahallinden yakalanmadan kaçmak için öyle olmalısın.

O güvende.

En azından dünyadan.

Bu gece için.

Aynı şeyin benim için söylenebileceğinden pek emin değilim.

Tam da o sinir bozucu durgun uykusundan uyanırken, gözlerini kırıştırarak açmış, baygınlıktan bulanıklaşmışken arabasını garaj yoluna çekiyorum.

Motoru durdurup emniyet kemerimi tokasından çekiyorum ve onunkini çıkarmak için eğiliyorum. Nefesi koluma sıcak bir şekilde değişiyor, gözlerini daha fazla açtığında vücudu yeniden kıpırdanıyor.

"Neredeyim ben?"

Dişlerimi sıkarak kapıyı açmayı, onu ayağımla yuvarlayarak dışarı çıkarmayı ve geri çekilmeyi düşünüyorum. Yapmam gereken buydu. Ama bunun yerine ona cevap veriyorum.

"Evdesin."

Dudakları özensiz bir gülümsemeye dönüşüyor, kalçaları koltuğun üzerinde kayıyor, böylece başını çevirip bana bakabiliyor.

"Kimsin sen?"

"Fark eder mi?" Kaşlarımı kaldırıyorum, umursaması için ona meydan okuyorum. Gülüyor ve bu müzik gibi, özgür ve engelsiz. "Hayır, sanırım fark etmez."

Birkaç sessiz saniye boyunca birbirimize bakıyoruz, nefesimin ritmi onunkiyle eşleşiyor. Gözleri cam gibi ve odaklanmamış, yüzü o kadar dingin ki bu yüzden kendimi rahatlamış hissediyorum.

"Çok güzelsin," diyor nefes verirken.

Güzel mi?

Çiçekler güzeldir. Gökyüzü güzeldir. Kadınlar güzeldir.

Ben bunların hiçbiri değilim.

"Sarhoşsun ve ben güzel değilim."

Adeline koltuğunda diz çökmek için ayağa kalkıyor ve orta konsolun üzerine eğiliyor, avuç içiyle yanağını bir sevgili gibi şefkatle kavlıyor.

"Evet, öylesin. Ama kusurlusun. Tüm hatalarını görebiliyorum. Bu kusurlar yüzünden güzelsin."

Gözlerim açılıyor, kalbim küt küt atıyor. Gitmesi gerekiyor. Bu çok fazla. Çok yakın. Bunu nereden biliyor?

Bu onun içindeki trajik sanatçı. Gördüğü her şeydeki çatlakları ve yarıkları, kusurları arar.

Özensiz sırtışı genişliyor, inci gibi beyaz dişleri altından parıltıyor.

"Sorun değil. Ben de kusurluyum. Görmek ister misiniz?"

Ne aptalca bir soru. Görmeme gerek yok. Onun tüm kusurlarını zaten biliyorum. Onlar hakkında bir kitap bile yazabilirim.

Adeline orta konsolun üzerinden kucağıma tırmanmadan önce bir cevap beklemiyor. Kaçmak için kapımı açmam gerekirken, kendimi nefesimi çekerken buluyorum, bedenim çok hareketsiz kalıyor.

Ağzını kulağıma bastırmak için öne eğildi.

"Adını bile bilmiyorum ve şu anda tek yapmak istediğim seni öpmek. Bu ne kadar berbat bir şey?"

Son derece. Bu onun hakkında beni çıldırtan şeylerden sadece biri. Beni yanlış anlamayın; onun bu yönünü seviyorum. Ama aynı zamanda nefret de ediyorum.

"Bunu yapmamalıyız," diye cevap veriyorum. "Yapmamam gereken şeyleri yapmayı seviyorum."

Evet, evet öyle. O gerçekten küçük bir canavar. "Neden?"

Dudakları kulağımın kabuğuna değiyor ve aletimin nasıl seğirdiğini görmezden geliyorum.

"Çünkü dünya bana hayır diyor ve bu benim daha fazla yapmak istememe neden oluyor. Neden onların kurallarına bağlı olayım ki? Bu benim

hayat. Onu yaşamak istiyorum. Tadına bakmak istiyorum. Yasak ve bilinmeyen her şeyi keşfetmek istiyorum. Ya sen?"

Kalçaları kucağımda yuvarlanıyor ve elim onu sakınleştirmek için aşağıya iniyor. Kulağıma doğru gülüyor, sesi nefes nefese.

"Lütfen."

Gözlerim kapanıyor ve tekrar açıldığında onun odaklanmamış bakışlarının benimkileri aradığını görüyorum, ağzı hafifçe ayrılmış, üst dişleri alt dudağını sıyrıyor.

Sonra kalçaları tekrar yuvarlanırken ağzını ağzıma bastırıyor, boğazımın arkasından bir inilti yükseliyor çünkü tadı ateş ve buz gibi, yaşam ve ölüm gibi, bir çölün kurak sıcağı ve bir yaz fırtınasının kusursuz şiddeti gibi.

Küçük pembe dilinin ucu ağzımın kıvrımında geziniyor, alay ediyor, tadına bakıyor, izin istiyor.

Adeline bu dansı yönetmeye çalışıyor. Ve geçmişte birçok erkek ona izin verdi. Ama ben o adamlardan değilim. Bundan daha fazlasına ihtiyacı olduğunu biliyorum.

Kibar, saygıdeğer sikişlerden hoşlanmıyor. Özensiz, boğucu sevişmelerden hoşlanmıyor. Bir adam sabrını kaybedip içine dalmadan önce sadece birkaç saniye bacaklarının arasında beceriksizce dolaştığında kusacak gibi görünüyor.

Birçok kez hayal kırıklığına uğramış bir şekilde kapandığını, ama sonra gülümseyip geleceğini söyleyerek yalan söylediğini gördüm.

Aynı şey bana olmazdı. Olması gerektiğinden değil, ama bunu sikime söyle... ya da dişlerime.

Daha iyisini bilmeyen sarhoş bir kadından faydalandığım için şikayet etmeden önce, siktirip gidebilirsin. Hikayemizin güzel ya da güvenli olacağını asla iddia etmedim.

Dilinin içeri kaymasına izin vermek için ağzımı açıyorum, ama sonra dişlerimle sıkıştırıyorum, boğazından bir acı ciyaklaması patlarken yumuşak kası hapsediyorum. Her iki bileğini de ellerimle kavrayarak, kollarını arkasına doğru zorluyorum ve bir elimle onları birbirine kenetlerken diğer elimi de önüne getiriyorum.

Dişlerim onu serbest bırakıyor ve onu geriye itiyorum, omurgası kornaya çarptığında arabadan küçük bir bip sesi geliyor. Bana iri gözlerle ve korkuyla bakıyor. Sırıttım.

"Tanımadığınız erkeklerle yatmanın şöyle bir yanı var. Hangilerinin canavar olduğunu asla bilemezsiniz."

Başka bir kadın olsa karşı koyar ya da çığlık atardı ama benim küçük psikopatım, elim gömleğinin altına girip memesini kavrayınca titriyor. Sıkı meme ucunu başparmağım ve parmağım arasında sıkarak, ağzı açık kalana ve kalçaları kucağıma doğru dönene kadar çeviriyorum.

Ve sonra onu tekrar ısırdım. Yıllardır benimle alay eden alt dudağını. Saatlerce çiğnediği dudağını. Her fırsatta benimle alay ettiği için ağzını cezalandırıyorum. Dikkatimi dağıttığı için. Beni tuzağa düşürdüğü için.

Adeline'in kalçaları daha hızlı hareket ediyor, sikim onu almak için kabarıyor ama buna hazır değilim. O ağlayana kadar değil. Yalvarana kadar. Atardamarını kesip bana kanını sunana kadar, eğer baskıyı azaltacağıma söz verirsem.

Ağzım bir sonraki nefeste onunkini yutuyor, araba tekrar bip sesi çıkarırken dillerimiz birbirine kayıyor çünkü vücudunu sabit tutamıyor. O küçük pembe kası emiyorum, keşke daha küçük ve bacaklarının arasında olsaydı diyorum ama parmaklarımla yetinmek zorundayım.

Elimi bacaklarının arasına attığımda, onun ıslak olduğunu, kesinlikle doldurulma ihtiyacıyla damladığını görünce homurdanıyorum.

Külotunu bir kenara fırlatıyorum, kendimi o ıslak sıcaklığa kaptırıyorum, başparmağım cezalandırıcı bir güçle klitorisinin etrafında dönüyor çünkü bana yaptıklarından dolayı cezalandırılmayı hak ediyor.

Bu olmamalıydı.

Ama başparmağımı yarığından aşağı sürüklüyorum, dar deliğinin içine itiyorum ve klitorisini tekrar oynamak için yukarı sürüklemeyi önce açıklığın çevresine masaj yapıyorum.

Adeline nefes nefese, miyavlayarak, doyamıyormuş gibi bana sürtünüyor.

Dişlerimi çenesinde gezdirmek için ağzını serbest bırakıyorum, dudaklarım boğazına iniyor, ağzım omzuna çarpıyor.

zar zor konuşabilecek kadar nefesini tutuyor. "Ben gidiyorum -"

Nefes nefese, kelimeleri çıkaramıyor, vücudu kıvranıyor. "Ben gidiyorum -"

Hayır. Henüz gelmesine izin vermeyeceğim.

Elimi çekiyorum ve bakışlarımı yüzüne yöneltiyorum. Yanaklarının rengi solmuş, gözleri odaklanmamış ve puslu.

"Hasta olacağım."

Gözlerim anlayışla dönüyor ve kapımı tam zamanında iterek açıyorum, o da yana doğru eğilip betona kusuyor.

Lanet olsun.

Başımı koltuğuma yaslayıp derin bir nefes alıyorum ve kendime geliyorum, bu gece onun vücuduyla çalışamayacağım için çok sinirleniyorum ve aynı zamanda alkolün araya girip devasa bir hatayı önlediği için şükrediyorum.

Sonunda doğrulup bana bakmadan önce birkaç kez nefes nefese kalıyor, tam gözleri kayacakken elinin tersiyle ağzını siliyor ve bayılıyor.

Alnı omzuma düşüyor ve ben gözlerimi kapatıyorum, buraya nasıl geldiğimi merak ediyorum.

Yavaşça nefes verirken, o an neredeyse güleceğim. O tanıdığım en sinir bozucu kadın ve ben ona doyamıyorum.

Ağır olduğu için ikimizi de arabadan çıkarmak zor oldu. Ama onu evin içine sokmayı başarıyorum, yatağa yatırıyorum ve battaniyeleri çenesine kadar çekiyorum ki eli gömleğimi kavramak için uzanıyor.

Bakışlarımı yüzüne çevirip ne yapacağını bekliyorum.

Bir gülümseme dudaklarını yumuşatıyor ama gözleri hiç açılmıyor. Yine de fısıldıyor, kelimeler o kadar kafa karıştırıcı ki.

"Geceleri başımda dikiliyorsun. Seni yatağımın kenarında görüyorum. Sorun değil. Orada olman hoşuma gidiyor."

Ve sonra tekrar gitti, uykuya daldı.

Parmaklarını gömleğimden sıyrıyorum ve dik duruyorum.

Neden bahsediyordu?

O uyurken odasına hiç girmediyimi çok iyi biliyorum. Ayrıca başka bir sapığı olmadığını da biliyorum.

Bu çok garip olurdu. Onunla karşılaştıktan, programlarımızı değiştirdikten ve haftayı onun ve benim gecelerim arasında paylaştırdıktan hemen sonra, benim bölgeme tecavüz edebileceğini düşünmeye cüret ettiği için onu öldürürdüm.

Böyle bir şey olmaz.

Peki, neden bahsediyordu?

Görünen o ki, Adeline sadece kontrolden çıkmış bir canavar değil, aynı zamanda akli dengesi de yerinde değil.

Ve eğer bu ona daha fazla hayranlık duymamı sağlamıyorsa lanet olsun.

Ama yine de, her şey söylendiğinde ve yapıldığında, bu gece aramızda olanlara izin verilmemeliydi. Bu gerçekleşmemeliydi.

Birkaç dakika daha ona baktıktan sonra odasından çıkıyorum, son bir kez arkama bakıyorum ve bunun bir daha olmasına asla izin vermeyeceğime dair kendime söz veriyorum.

CHAPTER four

Ari
19 **Mayıs**
2016

Adeline o geceden sonra üç hafta boyunca benim arabamda dans etti. Tek başına, onun için çok büyük bir evde. Hep aynı şarkı, Damien Rice'ın Volcano'su, ben uzaktan dinlerken kulağımda tekrar eden lanet şey.

Kendisini bir kez olsun hafif hissettiren adam hakkında hiçbir şey hatırlamıyordu, en azından bilinçli olarak. Ama içinde bir şey karanlıkta parlıyordu, ateş böceği gibi tek bir titreşim.

Uykusunda ağlamadı. Çığlık atmadı. Parmakları hâlâ görünmeyen bir şeye uzanıyormuş gibi çarşafı kavırıyor olsa da bir kez olsun gülümsedi.

Ama sadece üç haftalığına. Bu his onu terk ettikten sonra tekrar dibe battı ve kendisini canlı hissettirecek yeni sorunlar aramaya başladı.

Bu süre içinde gizlice içeri girip kameralar ve mikrofonlar yerleştirdim. Her bilgisayar, her akıllı cihazı, telefonunu, arabasını dinledim. Günlüklerini okumak ve izlemek artık yeterli değildi. Her şeyde yanında olmam gerekiyordu, haberi olmasa bile.

Uzaktan bile.

Ve bir buçuk yıl boyunca onu izledim, ezberledim, tam olarak çözemediğim bir bilim deneyiymiş gibi inceledim.

Dinlediği her şarkıyı çalma listeme indirdim. Okuduğu her kitabı kendim için satın aldım. Her filmini

izledim, kendimi oturmaya zorladım. Söylediği her kelimeyi analiz ettim. Dilinde patlayan her lanet yiyeceğin tadına baktım ki ben de deneyimleyebileyim.

Üç enstrüman çalıyordu: çello, piyano ve gitar. Hepsini satın aldım ve nasıl şarkı söyleteceğime dair hiçbir fikrim olmamasına rağmen onları çatı katıma yerleştirdim.

Ve ona yaklaşmasına izin verdiği her erkeği öldürmekten kaçındım. İstemediğimden değil. Bu destansı boyutlarda bir mücadeleydi. Ona dokunduğum geceden beri bir şeyler değişmişti ve onun sinir bozucu maskaralıklarıyla eğlenmek yerine yavaş yavaş çözülüyordum.

Lincoln'ü endişelendirecek kadar.

Kendim için endişelenmeme yetecek kadar.

Ben de mesafemi korudum. İzledim ama dokunmadım. Kendimi işlerle meşgul ettim ve Lincoln'den mümkün olduğunca bebek bakıcılığı yapmasını istedim.

Onun hayatına tesadüfen dahil olmuşum. İçinde yer almayan ama hakkında her şeyi bilen bir farkındalık. En azından işler tersine dönene ve kanımı kaynatan bir telefon alana kadar.

Ticari bir havaalanının geliş terminalinde yürüyorum, reşit olmayan bir aktrisle birlikte olan özellikle rahatsız edici bir film yapımcısını infaz ettikten sonra kendi işime bakıyorum.

İşlediği suçları umursadığımdan değil ama o küçük kızın menajeri, gençlerden hoşlanan otorite konumundaki bir adamla sorun yaşadı.

Sorun hızlı ve sessiz bir şekilde çözüldü. Herkesin bildiği kadarıyla, suçluluk duygusu onu yakalamış ve kurbanlarının gizli seçme videolarını izlerken kanalizasyon temizleyici ve çamaşır suyu kokteyli tüketmeye karar vermişti.

Bilmedikleri şey ise bunu kafasına silah dayayarak yapmış olmasıydı.

Şahsen ben kurşunu seçerdim ama adam midesinden kurtulabileceğini düşünen bir aptaldı.

temizlik ürünleri tarafından çözülür.

Ölümü dayanılmazdı ve bundan zevk almadığımı iddia edersem yalan söylemiş olurum. Kurbanları on altı ya da daha büyük olsalardı, empati kurabilirdim. Ne de olsa o yaştan beri Adeline'i takip eden sürüngen bendim.

Ama hayır, onlar yarı yaşındaydı ve bu yüzden ölümü haklıydı.

Önemli olduğundan değil.

Onu para için öldürmüştüm, suçu için değil. Plastik bir şişeyi geri dönüşüm kutusu yerine çöp kutusuna atmak gibi sıradan bir şey de yapmış olabilirdi ve ben yine de onu öldürürdüm, belki bu kadar acı verici olmasa da.

Cebimdeki telefonum çalışıyor ve terminal boyunca uzun bacaklı adımlarla mesafeyi kat ederken telefona cevap veriyorum.

"Şimdi ne yaptı?"

Lincoln'ün uzun nefes verişini, yüzünü ovalayan elinin sesi ve derin sesinin çakılları takip eder.

"Kendini kaybedeceksin."

Ayaklarım duruyor, etrafımdaki kalabalık ayrılıyor ve bir balık sürüsü gibi sağa sola hareket ediyor, bana dokunmamaya dikkat ediyorlar, sanki ölümün onlara baktığını biliyorlarmış gibi.

"Ben çok sabırlı bir adamım, Lincoln. Bunu biliyorsun. İşimiz gereği öyle olmamız gerekiyor. Ve ben burada durup neden gelecekteki psikolojik durumumla ilgili bir değerlendirmeye ihtiyacım olduğunu düşündüğünü merak ederken, bu sabır son derece azalıyor. Öyle ki, dilinizi boğazınızdan kesip göğsünüzden aşağıya lanet bir kravat gibi sarkmasına izin verdiğim için ön pişmanlıklar yaşıyorum. Bu yüzden tekrar soracağım ve daha iyi bir cevap bekliyorum: Şimdi ne yaptı?"

Sessizliği ruh halimi iyileştirmek için hiçbir şey yapmadı. Sadece sekiz saatlik uçuş boyunca iletişimde değildim. Bu süre içinde Adeline'in bir kulübe gittiğini biliyordum, uzaktan izleyemediğim bir kulübe, uçaktaki Wi-Fi'den değil

onun gittiği her yerde kameram olsa bile canlı yayın yapmama izin verirdi, ki yok.

"Bir adamla buluştu. Adam ona vurdu. Bir ya da iki hafta boyunca yüzünde iyi bir morluk olacak. Onu tekrar görmeden ve zarar görmesine izin verdiğim için ölümümü planlamadan önce sana haber vereyim dedim."

Çenem titriyor ve bedenim fazlasıyla hareketsiz kalıyor. "Ondan sonra ne yaptı?"

Tekrar iç geçirir. "Ona kaybolmasını söyledim. Olay çıkardı. Oradan ayrıldı ve tek başına bir Uber'le eve döndü."

Sol gözüm seğiriyor. Boştaki elimle çenemi kaşıyorum, sonra telefonu kulağımla omzum arasına sıkıştırırken kollarımın manşetlerini düzeltiyorum.

"Kimdi o adam?" Bir sessizlik daha.

"Ari, biz bu işi para için yapıyoruz, kontrolden çıkmış küçük kızlar için değil."

Uyarısını siktir et. Hatırlatmasının canı cehenneme. Şu anda kırmızı görüyorum. Etrafımdaki duvarlar ve ileri geri koşuşturan insanların yüzleri kırmızıya bulanmış durumda.

Dilimi üst dişlerimin pürüzsüz yüzeyinde yalıyor, sonra keskin kenarlarına sürtüyorum.

"Kimdi o adam?"

Bir iç çekiş. "Jason Ayers. Sanırım ona bir şans daha vermeye karar verdi, yine de neden olduğu hakkında hiçbir fikrim yok. Bu kızın nesi var böyle? Gündüz pembe dizileri izleyip daha az drama tanık olabilirim."

Jason Ayers. O orospu çocuğu ona dokunduğum gecedan beri sorun çıkarıyor. Adeline aptal, aptal, küçük bir kız. Ellerini kendine nasıl saklayacağını bilmeyen birine sürekli geri dönüyor. Ve şimdiye kadar, ben bunun dışında kaldım. O bir pislik, evet. Ama önemli bir hasara yol açmadı.

Şimdiye kadar.

Şimdi de onu işaretledi.

Artık kendine saklayamadığı ellere sahip olmayı hak etmiyor.

"Nerede o?"

"Ev," diye cevap veriyor, ne olacağını tam olarak bildiği için sesi tamamen yenilmiş gibi çıkıyor.

"Peki o nerede?"

"Tanrım, bir şey yapacaksın, değil mi?" İçimde kızgınlık titreşiyor.

"Benim adım İsa değil. Şu anda kendimi pek bağışlayıcı ya da günahsız hissetmiyorum ve bu da sorumu yanıtlamıyor."

"Onu evine kadar takip etmeye çalıştı. Kadın kapıyı açmadı. Adam kaçtı. Nereye gittiğini bilmiyorum çünkü onu izlemek için kaldım."

Lincoln'ün orada daha fazla kalmasına gerek yok. Ben geldim. Ve çok kızgıyım.

"Git ve şu anda ne yapmak istiyorsan onu yap. Sorunu ben halledeceğim."

"Ari-"

"Soru sorma, Lincoln."

Nefesinin altında küfrediyor ama Adeline'in sorunlarının benim sorunlarım olmadığı konusunda başka bir uyarıda bulunmadan aramayı sonlandırıyor.

Lincoln'ün hep yanıldığı yer burası. Ona ilk dokunduğum andan itibaren, hayatındaki her şey benim oldu.

Havaalanından çıkıyorum, eve gidiyorum, uçuşta giydiğim takım elbiseden daha ucuz bir şey giyiyorum ve bir saat içinde Adeline'in evine doğru yola çıkıyorum. Jason'ın onun evine tekrar döneceğini neden bildiğimden emin değilim. Belki de onun gibi adamlar tanıdığım içindir, bir erkeğe kafa tutacak cesaretleri olmadığı için kadınları döven zayıf orospu çocukları.

Evinden bir blok ötede her zamanki yerime park ettim, başımı örten kapüşonlu bir tişörtle sokağın köşesini döndüm, koyu renkli kumaş yüzümü gizlemek için aşağı sarkıyordu, teçhizat çantam bir omzuma asılmıştı.

Kimsenin beni göreceğinden değil, fark edilmeden nasıl hareket edeceğimi biliyorum, ama onu göreceğim ve Jason'ın bu konuda bir şey yapması için çok geç olana kadar ensesinde soluyan iblisin yüzünü bilmesini istemiyorum.

Tam da şüphelendiğim gibi, arabası Adeline'in garajının önüne park etmiş, yüzü telefonunun ışıltısından aydınlanmıştı. Cebimden telefonumu çıkarıp Adeline'inkine bağlı takip uygulamasına giriyorum ve Jason'ın onu tekrar tekrar aradığını görüyorum.

Cevap vermiyor, bu da onu iyi bir küçük kuş yapıyor.

Ama yine de, yüzünü morarttıktan sonra onu taciz etme ihtiyacı hissetmesi, içimde ateş gibi yanan yeni bir öfke dalgası gönderiyor.

Çok geçmeden arabasının yanındaydım. Kapıyı açtığımda yüzü bana döndü. Dirseğim burnunu öyle sert kırıyor ki, direksiyona ve ön cama kan sıçırıyor.

En temiz iş değil, ama bu profesyonel olmakla ilgili değil. Bu bir noktaya değinmekle ilgili.

Kendinden geçti ve ben onu arabadan çıkardım, arka koltuğa attım, bağladım, ağzını tıkadım ve iki dakika içinde arabasını garaj yolundan geri geri çıkardım.

Hoparlörlerinden A Perfect Circle'ın Pet şarkısı çalıyor. Şarkının ne kadar uygun olduğuna gülüyorum.

Jason tekrar ormanlık bir arazinin ortasında uyanır, vücudu yüz üstü yere uzanmıştır, bilekleri bir çadır çivisiyle başının üzerinde yere sabitlenmiştir, ayak bilekleri de aynı şekildedir.

Korku dolu gözlerini kırıştırtarak açtığında yanına çömelmişim. Mırıldandığı ses dikkatimi yüzüne çekiyor, başını kaldırıp göz göze geliyoruz.

Tam olarak ne dediğini anlamak imkansız, umurumda da değil. Eminim "Sen kimsin?" gibi bir şeydir. Bunu neden yapıyorsun? Bırak gideyim.

Zamanımı boşa harcayan bir sürü sıkıcı, yavan saçmalık. Onunla çok uzun süre takılmak istemiyorum, bu yüzden söylediklerinin hiçbir anlamı yok.

"Senden hoşlanmıyorum," diyorum sohbet edercesine, yemek masasında tereyağının uzatılmasını isteyen biri kadar ilgisiz bir şekilde.

"Ve Atlantik üzerinden uzun bir uçuştan sonra gecenin bir yarısı burada olmam senden daha da nefret etmeme neden oluyor."

Yine bir şeyler mırıldanıyor, onu bırakmamı talep eder gibi. Ama bu sorun olur. Tanık bırakacak tipte biri değilim. Çok dağınık oluyorlar ve sürekli izlenmeleri gerekiyor. Ve programım zaten Adeline ile dolu olduğundan, onu da buna eklemeye niyetim yok.

"Biliyorsun," diyorum ayağa kalkarak, "genellikle çok daha az elimi kullanırım. Ama benim bir sorunum var."

Ellerine doğru yaklaşırken omzumun üzerinden bakıyorum ve beni görebilmek için başını geriye attığını görüyorum. İyi bir insan olsaydım, ona bu bölümü izlememesini söylerdim.

Botumun burnu sol serçe parmağının üzerine bastırıyor.

"Kadınlara vuran pisliklerden hoşlanmam."

Çizmelerimi onlara sürttüğümde parmağının ince kemikleri çıtırdıyor, bir çığlık boğazını tırmalarken ayak bileğim sağa sola dönüyor.

Metodik bir şekilde, her parmağa giderek ona önemsiz hayatının neden kısa kesilmek üzere olduğunu açıklıyorum.

"İnsanların benim olana dokunmasından hoşlanmıyorum." Bir parmak daha.

"Dar kotlarından hep nefret etmişimdir." Bir başkası.

"Saçların seni ilk gördüğüm andan beri beni rahatsız ediyor."

Sol elinin başparmağı en sonda.

"Ve içkilerini kadınların ısmarlamasına bel bağlayan erkeklerden gerçekten nefret ediyorum."

En çok o bağılıyor.

Başının yanına çömelip kulağındaki kübik zirkon ışıltısını yakalıyorum ve uzanıp lobundan koparıyorum. Parmaklarımın arasında döndürerek ekliyorum, "Ve özellikle sahte zirkonlardan nefret ederim."

elmaslar. Birinin bunun gerçek olduğunu düşüneceğine gerçekten inandın mı?"

Jason şu anda hıçkırarak hıçkırarak ağlıyor ama eminim kafasının içinde soruma cevap veriyordur. Cevap vermemesi kabalık olurdu.

"Bunu hayır olarak kabul ediyorum. Üzerimde bu samalıkla yakalansaydım ben de hıçkırarak hıçkırarak ağlayan, zavallı bir karmaşa olurdum."

Ucuz mücevheri tiksintiyle fırlatıp atabilirdim ama arkamda kanıt bırakmak iyi bir plan değil. Onun yerine cebime soktum.

Ayağa kalkıp sağ elinin üzerinde çalışıyorum, yavaşça, titizlikle, eklemlere ve geri kalanına dikkat etmeden önce her parmağını eziyorum. Her şey bittiğinde onu ldrmezsem, ellerini bir daha asla kullanamayacak. En iyi ortopedist bile tozdan çalışan kemikler yaratamaz.

Etrafında dönüyorum, bir ayağımı göğsünün her iki yanına koyacak şekilde üzerine basıyorum ve şişmiş gözlerine bakıyorum. İnliyor, yüzü smk ve salya içinde, vücudu acıdan titriyor.

Ellerim rahatça ceplerime sokulmuş, ceketimin kapşonu artık yüzümü rtmyor.

"Ellerini neden kırdığımı biliyor musun?"

şaşırtıcı bir şekilde, cevap vermek için başını sallıyor.

Bu gece neden öleceğini açıklamaktan mutluluk duyarak sırtıyorum. Herkes neden artık benimle aynı dünyada yaşamayacağını bilmeyi hak ediyor.

"Adeline Kane'e son kez vurdun."

Silahımı sırtımdaki kılıfından çıkarıp elimde, bacağımın yanında asılı kalmasına izin veriyorum. Tekrar ığlık atmaya başlamadan hemen önce gözleri açılıyor, vücudu sağa sola sallanıyor.

Bunu uzatmanın bir anlamı yok. Geç oldu ve gmmem gereken bir ceset, soyup temizlemem gereken bir araba ve iyi olduğundan emin olmak için Adeline'ı kontrol etmek istiyorum.

"Bir sonraki hayatta ellerini kendine saklamayı unutma."

Kurşun onu gözlerinin arasından yakaladığında sessizlik.
İş bitmiştir.

Başka bir profesyonel vuruş.

Jason'ın para vaadi olmadan öldürdüğüm ilk adam olması
dışında.

Tabii ki elimi zorlayan Adeline olacaktı. Elbette,
gitmesine izin veremeyeceğim kadın olacaktı.

CHAPTER five

Adeline

**23 Haziran
2018**

Bu kadar aptal olmama imkan yok. O kadar gün içinde bugün böyle bir hata yapmamın imkanı yok.

Son zamanlarda çok iyi gidiyordum. Beladan uzak duruyordum. Okulda hep A almıştım. Neredeyse iki yıldır bir ilişkide kalmayı başarmıştım.

Fotoğraflarımı küçük bir galeri sergisinde bile sergiledim, son on altı aydır kalbimi ve ruhumu kanattığım bir projeydi. Fazla bir şey değildi. Yaşadığım uyku bozukluklarının görsel bir anlatımıydı ama büyük bir başarı elde etmişti. İlk gece kapılar açıldıktan sonraki bir saat içinde her bir kareyi sattım. Tanınmayan biri olmama rağmen hepsi gülünç fiyatlara satıldı.

Ve bu gece, sorumluluklarımı yerine getirmek için bir adım daha atacağım. yetişkin hayatı.

Nişanlanıyorum.

Bunu bilmem gerekmiyor. Grant bu akşam yemekte bana sürpriz yapmayı planladı. Beni Mackinnon's'a götürecektir, rezervasyon yaptırmanın imkânsız olduğu yepyeni bir restoran. Hedgeman Kulesi'nin sekseninci katında yer alan bu restoranın dış duvarları tamamen camdan oluşuyor ve her lokantaya aşağıdaki şehrin üç yüz altmış derecelik manzarasını sunuyor. Açıldığından beri orada yemek için can atıyordum. Bize nasıl masa ayarladı, bilmiyorum.

Kız kardeşi Gloria, planları hakkında beni uyarmak için aramıştı. Kaçıp gideceğimi düşündüğü için değil.

Tırnaklarımı ve saçımı yaptırmak için önceden haber vermem gerektiğini düşündü. Fotoğraf çekileceğinden emindi ve bunun özel olmasını istiyordu.

Dürüst olmak gerekirse, tırnak ve saç için uygun bir tip değilim, ama sürprizi mahvetse bile yine de ona teşekkür ederdim.

Ama artık oraya varamayacağım gibi görünüyor, arabam şehir merkezinin ortasında çekilirken, lanet olası şoför, park süresini geçirdiğim için özür dilemek için koştuğumda kamyonundan indirmeyi reddederken. Ona nakit para sözü vermek de işe yaramadı, sadece bana doğru sırttı ve zengin sürtükler hakkında kaba bir şeyler mırıldandı, ve eve gitmemin tek yolunu bulup gitti.

Bir araç çağırmayı düşündüm ama telefonum, çantam, cüzdanım ve fotoğraf makinemle birlikte o arabadaydı. Hiçbirini almama izin vermedi çünkü arabayı indirmek ona sahip olmadığı bir zamana mal olacaktı.

Pislik.

Evet, elimde sadece anahtarlarımla kaçmam aptalcaydı. Parkmetreye para koymamak da aptalcaydı ama galeride sadece beş dakika kalacağımı ve sergilenecek fotoğrafların alıcıya verilmesi için bir ibraname imzalayacağımı sanıyordum. Sonunda bir saat boyunca orada kaldım ve Rebecca'ya gösterecek yeni bir fotoğraf koleksiyonum olduğunda ona haber vereceğime söz verdim.

Arkamda bir araba korna çalıyor ve ben dönüyorum, şoför belli ki boktan bir gün geçirdiğimi umursamıyor.

Tek umursadığı benim tek açık park yerinde duruyor olmam ve bunu bana bildirmek için motoru çalıştırıyor.

Arabası öne doğru savruluyor ve ben de park etmiş arabaların arasından sıyrılıp kaldırıma çıkmak için geriye atlıyorum. Bir erkek sesi bana dikkat etmemi söylüyor ve döndüğümde, bisikletli bir kurye benden sadece bir metre ötede, gözleri kocaman ve ağzı açık, bana hareket etmemi söylüyor.

Sırtım duvara çarpana kadar ayaklarım geriye doğru takılarak çekiliyorum. Ve kalbim bir death metal gibi atarken

boğazımın içinde atıyor, elim başıma gidiyor ve neredeyse bir düzine kırık kemikle hastaneye gittiğimi fark ediyorum.

Şehir, ölümle burun buruna gelmemden rahatsız olmadan etrafımda ilerlemeye devam ediyor ve beni kimin yakaladığını görmek için dönüyorum.

Öfkeli bir kaş çatma beni karşılıyor, bakışlarım kalın, koyu kirpiklerle kaplı gri gözleri bulmak için yukarı kayıyor, arkalarında parıldayan kızgınlık.

"Neredeyse kendini öldürtüyordun."

Sesindeki sertlikten irkildim, tonu keskin ve alttan alıcıydı.

Suçlayıcı bakışlarımı gri takım elbisesi ve siyah gömleğinde gezdirirken, ellerinin ceplerine kaydığı ve pantolonunun önünü gerginleştirdiği platin kol düğmelerinin parıltısında bir an duraksıyorum.

Adamın kıyafetleriyle bile kusursuz bir formda olduğunu söyleyebilirsiniz. Ya öyle ya da dünyanın en iyi terzisine dünyanın parasını vermiş. Tek bir dikişi bile yerinde değil, düğmeleri karnının üzerinde düz duruyor ve ceketinin kesimi geniş omuzlarına tam oturuyor.

Parası var. En azından kıyafetleri bunu haykırıyor.

Bana karşı pek de sabırlı olmayan üslubuna bakılırsa, altındakileri terslemeye alışkın bir iş sahibi, CEO gibi üst düzey biri olduğunu tahmin ediyorum.

Başımı kaldırıp baktığımda hâlâ beni izlediğini görüyorum; tek bir kaşını kaldırmış, sanki özür dilememi, teşekkür etmemi ya da başka bir şey yapmamı bekliyormuş gibi.

"Kötü bir gün geçiriyorum," diyorum sonunda.

"Bu size çevrenize dikkat etmemeniz için bir bahane vermez. Etrafınızda neler olup bittiğini asla bilemezsiniz."

Sanki beni tanıyormuş, şikayet ediyormuş gibi konuşuyor. Zamanın yüzde doksan dokuzundan bihaber olduğumu varsaymakta haksız olmasa da, bana bir çocuk gibi ders verebileceğini düşünmesi beni yine de kızdırıyor.

"Beni tanı mıyorsun."

Ağzı seğiriyor, dudaklarının köşesi sanki tüm bu olanlar komikmiş gibi kıvrılıyor. "Yanılıyor muyum?"

Hayır. Ama bunu kabul etmeyeceğim.

Yapmak zorunda olduğumdan değil. Dudakları daha da kıvrılıyor, gözleri mükemmel bir şekilde söylediği bilgisiyle benimkileri sabitliyor.

"Hiç sanmıyorum," diyor, sanki benimle değil de kendisiyle konuşuyormuş gibi yumuşak bir sesle.

Gözleri kaldırımı taramak için hareket ediyor, gökyüzüne bakmak için eğiliyor.

Bulutlu bir gün, bulutlar yağmurla ağırlaşıyor, rüzgâr sokakları kaplayan ağaçların dallarını savuruyor, kurumuş yapraklar kaldırımdan aşağı sürünüyor ve etrafta dolaşan insanlar tarafından ayaklarının altında eziliyor.

Çekip gitmeliyim. Ona huysuz kıcımdan daha hoş yerlerim olduğunu söylemeliyim, ama yerimde durup onu inceliyorum.

Adamın siyah saçları var, o kadar koyu ki yaygın mavi alt tonları yok. Saçları daha çok bir boşluk gibi, renklerin var olamadığı, ışığın yutulduğu bir yer. Kısa değil ama uzun da değil. Yüzü için mükemmel bir kesim, ellerinizi üzerinde gezdirebileceğiniz türden. Gözü yüz hatlarına çekiyor.

Ne kadar güzel yüz hatları var, keskin açılar ve güçlü bir çene. Çizgilerinde sade bir kalite var. Yumuşak ya da esnek değil. Görüldüğü kadar sert olup olmadığını anlamak için avucumu yanağının ense kısmında gezdirmek için karşı konulmaz bir istek duyuyorum.

Ve ağzı. Nasıl tutarsa tutsun, o dudaklarda zalimlik görüyorum, gözlerinizden yaş akıtacak ya da sizi çılgın atmaya zorlayacak türden.

Fotoğraf makinemi arabada bıraktığım için pişmanım. Parmaklarım deklanşöre basmak için kaşınıyor. Yüzünü olduğu gibi fotoğraflamak istiyorum. Bana bakmadığı, onun yerine etrafındaki dünyayı seyrettiği samimi bir fotoğraf.

Hiçbir şeyi kaçırmıyor. Bunu neden bildiğimden emin değilim, sadece biliyorum.

Gri gözler tekrar bana dönüyor ve şaşkınlıkla sığıyorum, baktığım için kendimi suçlanmış hissediyorum.

"Neden kötü bir gün geçiriyorsun?"

Dikkatsiz olduğum için beni azarlayabileceğini düşünerek ona cevap vermek istemiyorum. Garip bir şekilde dudaklarım aralanıyor, içimden dürüstlük akıyor çünkü hiçbir şeyi saklayamıyorum. Ondan değil.

"Arabam çekildi. İçinde telefonum ve cüzdanım vardı. Eve dönmek için hiçbir yolum olmadan burada sıkışıp kaldım."

Gökyüzünde şimşekler çakıyor, şimşeklerin çıtırtısı sanki öfkesinden gözlerinde parlıyor. Ama sonra gökyüzü açılıyor, bir yağmur perdesi sonunda kaldırım ve caddeyi sular altında bırakıyor.

İnsanlar koşuyor, bazıları sağanaktan kaçmak için mağazalara ve diğer işyerlerine dalıyor. Diğerleri arabalarına atlamak için acele ediyor. Adam kolumdan tutup beni üstü kapalı küçük bir kapıya doğru sürüklüyor; kapı ikimizin sığabileceği büyüklükte değil; kapıya ulaştığımızda giysilerim çoktan ıslanmıştı.

Yan yana duramayacağımız ve ikimiz de tentenin altında olamayacağımız için bana doğru dönüyor, kolu başımın üstündeki kapıya dayanmış, göğsü yüzüme çok yakın. Ona bakmak için boynumu eğiyorum, yağmur o kadar yoğun ki o anda dünyada sadece o ve ben varmışız gibi geliyor.

Dişlerim alt dudağıma kilitleniyor ve bakışları ağzıma düşüyor, gözlerinde bir kızgınlık titreşimi var.

Nefes alma hatasını yapıyorum, sanki buna hata denebilirmiş gibi, ama onun yanındayken. İnanılmaz derecede güzel kokuyor, kokusu sarhoş edici ama anlayamadığım bir şekilde tanıdık.

"Nişanlanıyorum," diye geveliyorum, bunu neden söylediğimden emin değilim, neden bir itiraf gibi geliyor kulağa... ya da bir yalvarış.

Ne için?

Ceketinin yakası yanağıma değiyor. Olduğum yerde titriyorum, kendime bunun onun yakınlığı değil de sıırıslıklam olmanın verdiği ürperti olduğunu söylüyorum.

Dudakları aralanıyor, gözleri sanki yüzümdeki her ayrıntıyı ezberliyormuş gibi yüzümü inceliyor.

"Bana hayatının aşkıyla nişanlanacak bir kadın gibi bakmıyorsun."

O değil.

Anlık tepkiyi, kafamdaki eski Adeline'a ait dűřünceleri, olmaya kararlı olduğum bu yeni versiyonu silkeleyerek gözlerimi kırpttırıyorum. Sorumluluk sahibi versiyonu. Yabancıları öpmeyen ve asla bulamayacağı bir şeyin peşinde hayatını mahvetmeyen yetişkin Adeline.

Grant iyi bir adam. Akıllı. Pratik. İyi kurulmuş. Aynı derecede iyi bir aileden geliyor. Bana iyi bakılacak ve beni yerime sabitleyecek, aptalca kararlar vermeme engelleyecek. Onu seviyorum, yemin ederim, ama buna inanmaktan ziyade kendimi buna ikna etmeye çalışıyormuşum gibi geliyor.

Adam öne doğru eğiliyor ve nefesim kesiliyor, gözleri gözlerimi yakalıyor, ifadesi okunamıyor.

Arkasındaki yağmurun gürültüsüne karşı yumuşak bir sesle, "Evlenmeyi planladığın adamın yerinde olsaydım ve seni şu anda bana baktığın gibi başka bir adama bakarken yakalasaydım, üzülürdüm. Onu öldürmek isteyebilirdim."

Ciğerlerimdeki hava boşalıyor. "Sana nasıl bakıyorum?"

Daha yakına eğiliyor, nefesi dudaklarımı ısıtıyor. "Sen söyle."

Bir yağmur damlası saçlarının ucundan boynuna doğru süzölüyor, gözlerim o damlanın peşine düşüyor, altın rengi teninin üzerinde nasıl yuvarlandığına hayran kalıyorum.

Beni dikkatle izlediğini görmek için bakışlarım yukarı fırlıyor. "Ben - ben bilmiyorum-"

O kadar eğiliyor ki ağızlarımız birbirine değecek sanıyorum ama sonra cebinden bir telefon çıkarıp kulağına götürüyor, bize en yakın kavşağı sayıyor ve bir taksi çağırıldığını anlıyorum.

Yağmur da durdu, başladığı gibi çabuk bitti ve uzaklaştı, tekrar cebine uzandı ve bir tomar banknot çıkardı. Üstünden bir ellilik çıkarıp bana uzattı.

"Bu seni eve götürür. Taksi birkaç dakika içinde burada olur. Ve bir dahaki sefere bir yolun ortasında mahsur kaldığında

Şehir, bir yabancıya söyleme. Bu bilgiden nasıl faydalanacağını asla bilemezsiniz."

Kıvrık parmağıyla çenemin altına dokunuyor. Sonra dönüp uzaklaşıyor, kaldırım yağmurla parılıyor, onun dışında tamamen boş.

Kalbim, bana adını vermeyen bir adamın peşinden koşmak için göğsümden kurtulmaya çalışıyormuş gibi çarpıyor.

Birkaç dakika sonra, çevresel görüşümde sarı bir parıltı görüyorum. Bakışlarımı ondan çekip taksiye bakmak için çaba sarf ediyorum. Geri döndüğümde, o gitmişti.

Uzun zamandır hissetmeme izin vermediğim bir boşluk hissi kaplıyor içimi. Ama orada, her zamanki gibi soğuk ve ıssız. Hayalet gibi, eğer daha iyi bir kelime olabilirse.

Gerі dönüp dönmeyeceğini görmek için o kapıda kalmak istesem de, gitmem gereken yerler olduğunu biliyorum.

Bir ayağımı diğerinin önüne atarak taksiye doğru ilerliyorum. Müstakbel kocam beni bekliyor. İhtiyacım olan hayata bir sonraki adımımı kutlayacağım bir gece.

Peki neden geri adım atmak istiyorum?

Her şeye rağmen taksiye binip eve döndüm. Sabit hattan Grant'i arayıp arabama ne olduğunu anlatıyorum. Bana bununla ilgileneceğini, sadece bu gece için hazırlanmam gerektiğini söylüyor.

O böyle güvenilirdir. Güvenilir. Benim aksime. Ama ihtiyacım olduğunu düşündüğüm şey buydu. Onun bende eksik olan her şey olabileceğini düşündüm. Beni büyümeye ve büyülü düşünmeyi bırakmaya zorlayabileceğini.

Gerçeklik, düşüncelerimizde taşıdığımız fanteziye kıyasla çok çirkindir. Acımasız ve affetmez, o kadar sıkıcı ve sıradan ki bazen var olmak acı veriyor.

En azından benim için öyle.

Belki de bunun nedeni bilinçli rüyaların tadına varmış olmamdır. Uyanıklık ve uyku perdesi arasında yürüdüm ve orada olmayı sevmeyi öğrendim. Onunla barışmayı.

Diğer insanlar hayatlarında bir ya da iki kez başlarına geldiğinde bu deneyimi rahatsız edici buluyor. Ama ben bunu o kadar uzun süre yaşadım ki, arada kalan benim krallığım haline geldi ve orada beni bekleyen kişi her zaman büyük ve zorba. Karanlık ve rahatsız edici. Ve kalbimin uyanırken hiç atmadığı gibi atmasına neden oluyor.

Beni korkutuyor.

Ve onu bunun için seviyorum.

Tepemde durup beni izlemesini seviyorum.

Ama o aynı zamanda şeffaf ve ne kadar sıkı kavransam kavrayayım ona asla tutunamıyorum.

Sık sık ağlayarak uyanıyorum.

Ama bunların hiçbiri önemli olamaz, değil mi? Fanteziler çocuklar içindir ve ben de bir noktada büyümek zorundayım.

Grant bu konuda yardımcı olabilir. O yardım ediyor ve ben de bugün yağmur o kadar şiddetli yağarken hissettiklerimi hissettiğim için bencil bir veledim, bir hayal canlanırken etrafımdaki dünyayı göremiyordum.

Fark etmez.

Ben evleniyorum.

Peki neden nefes alamıyormuşum gibi hissediyorum?

CHAPTER SIX

Ari

**12 Haziran
2019**

Olduğum kişi olmam için hiçbir sebep yok.

Çoğu insan, bir adamın katil olduğunu öğrendiğinde, bir başkasının hayatını acımasızca ve duygusuzca sona erdirmeye yeteneğine sahip olduğunu duyduğunda, geçmişini araştırmayı ve zihninde onu normal olarak kabul edilen bir canavara dönüştüren bir düşmanın çevrilmesini kolayca açıklayabilecek bir tür talihsizlik yaşadığını bulmayı umar.

Açıklanabilir bir formül, her insanın içinde bu kadar kalpsiz ya da acımasız olmak olmadığını vaat eden uygun bir olaylar ya da etkiler listesi ararlar.

Travma genellikle olası bir bahanedir, empati ya da suçluluk duygusundan yoksun bir adamın ruhunu yumuşatmaya ve hatta kafeslemeye yardımcı olmak için yumuşatılabilecek ve kurdele ile bağlanabilecek güzel bir ambalajdır. İşlediği suçlar hala korkunç olsa bile canavarı daha kabul edilebilir kılmaya yardımcı olur. Başka bir hayatın değerini umursamadan öldürdükleri bir yerde kendilerinin de olup olamayacağını merak edenlerin zihinlerini yatıştırmaya yardımcı olur.

Benim böyle bir travmam yok. Kim olacağıma ışık tutması gereken hiçbir gençlik belirtisi yok. Görmezden gelinen ve beni para için adam öldürdüğüm bir kariyere sürükleyen ya da hayatımı tamamen ele geçiren bir saplantıya hapseden hiçbir uyarı işareti yok.

Orta gelirli bir aileden geliyordum, ebeveynlerim hiç boşanmamıştı. Tek çocuktum ve bu yüzden şımarıktım. Benim de

yaşlılığa kadar mutlu yaşayan evcil hayvanlar. Hiç zorbalığa uğramadım. Yoksulluğa ya da nefrete katlanmadım ya da gerçekten hiçbir şey istemedim. Esasen, benim hayat oldu gülünç bir şekilde Normal, ders kitabı belki ortalama Amerika için. Acı çekmedim ve başkalarının acı çekmesine neden olmadım. Belki de hayatım için daha iyi bir tanımlama son derece sıkıcı olduğunu söyleyebilirim.

Belki de insanların gözden kaçırdığı ipucu budur.

İhtiyacım olan şeylere sahip olmama rağmen, önemli bir şey eksikti. Başlarda değildi. Hayatımın ilk on yılını tamamen memnun bir şekilde yaşamıştım. Tüm küçük çocukların yaptığını yapmıştım: oynamış, keşfetmiş, bana öğretilen her şekilde davranmıştım.

Ama sonra sanki bir gün dünya değişti ve uyandığımda bir parçam o kadar kasvetli ve boştu ki, adını koyamadığım bir şeyle doldurulmak için can atıyordu. Bir parça eksikti, sanki o gece uyurken düşmüş ve yatağın altına ya da bir döşeme tahtasının çatlağına yuvarlanmıştı, bir daha asla bulunamayacaktı.

Doldurulması gerekiyordu.

Büyüdükçe, deneyler yaptım. Parti, seks, spor, akademisyenler, hobiler, aklınıza ne gelirse. Her şeyi denedim ama içimdeki canavarı asla tam olarak tatmin edemedim.

Ta ki kolay paranın değerini anlayana kadar.

Bu hayata adım atmam bile bir tesadüftü. Bir iş. O zamanlar yanında çalıştığım esrarengiz adamın benim için bir yan projesi olduğunu söylediği bir gece. Teklifini polise söylemeden kabul edeceğimi nereden biliyordu, bilmiyorum. Belki de benzer benzeri çeker, ya da en azından onu tanır. Ama teklif yapıldı:

Bu adam ölürse, bu miktar banka hesabınızda olacak.

İlk seferinde elim titremedi, ki genelde böyle duyarsınız. Ayrıntıları sormayı umursamadım. Benden isteneni yaptım ve para hesabıma yattı, bu kadar basit.

Ve yıllar geçtikçe, yeteneklerimi geliştirdim. Adım ağlar aracılığıyla yayıldı. Bir şeyden kariyer yaptım

Çoğu kişi bunu korkunç olarak değerlendirir ve bu yüzden uyumakta hiç sorun yaşamıyorum.

Bir süre için içimdeki boşluğu doldurdu, en azından Liam Kane'i öldürdüğüm geceye kadar.

O gece, boş olan kısım her zamankinden daha kötü bir şekilde yırtıldı. Bir sesle arkamı döndüm ve boş olduğumu anladım.

Adeline'i ilk kez beyaz geceliğiyle babasının cesedinin başında görmek, aklımın başında ve bütün olduğum hayalini çalmıştı.

Çünkü ben değildim.

Söz konusu o olduğunda değil.

Genç kadına karşı bir saplantı oluştu.

şimdi burada, neredeyse altı yıl sonra, onu tekrar beyazlar içinde görmek için duruyorum, ancak bu sefer başka birinin kollarında.

Bilmesem, Grant Cabot'un mekânı özellikle benim için seçtiğine yemin edebilirdim. Sanki burnumu sürtmeye niyetliymiş gibi. Sanki başından beri benim olan bir şeyi bırakmayı seçtiğimde bugünün olmasına izin vermemiştim.

Margaret Katedrali. Gösterişli ve heybetli gotik canlanma tarzı bir kilise... ve çatı katımın pencerelerinden dışarı baktığınızda gördüğünüz ilk yer oldu.

Aptalın bilmediği şey, ben olmasaydım Adeline'i asla bulamayacağı.

Çatı katıma çıkan asansör, Lincoln'ün derin sesinin tanıdık çakılları açık alanda yankılanmadan hemen önce çalıyor.

"Am kokusu alıyorum."

Lincoln oturma odasına doğru yürürken ona bakma zahmetine girmeden sırtıyorum.

"Burayı altı yıl önce satın aldığımndan beri bir kadın buraya adımını atmadı."

"O zaman siz olmalısınız. şişmiş gözlerinizi silmek için mendil ister misiniz?"

Bir ön kolumu, aşağıdaki krallığı görebilmem için tavandan tabana uzanan pencerelerin camına dayayarak Adeline'in evleneceği kiliseye bakıyorum.

Bir çift siyah pantolon ve düğmeleri açık bırakılmış beyaz bir elbise gömleği giyerek, geleceğini bildiğim günü içmek için elimde bir sürahi konyak tutuyorum.

"Mekânı o seçmedi," diyorum Lincoln'ün alayını görmezden gelerek. "Bu kadar büyük ve gösterişli bir şey ona göre değil. Adeline sessizce, gizlice sever. Onu buna zorlamış olmalı."

"Ya da birlikte bir karar verdiler çünkü çiftler böyle yapar."

Hayır. Asla kabul etmezdi.

Adeline'i tanırım.

Her tuhaf düşünceyi ve kendine özgülüğü bilin.

O, normlara karşı savaşan bir kadın. Vasatların başının üzerinde yükselmesi gereken, ancak bunun yerine kendi davulunun ritmine göre yürümeye cesaret ettiği için aşağı çekilen ve gömülen biri.

"Onu değiştirecek ve daha kötüye mi yoksa daha iyiye mi gidecek, emin değilim."

Sakin bir anlaşıma sesi. "Belki de sonunda içindeki o vahşi damarı evcilleştirir."

Gözlerimi kiliseye diktim, hâlâ. "Onun bu yönünü seviyorum."

"Ya da kendin için iste," diye öneriyor, kelimeler bir meydan okuma gibi havada asılı kalıyor. "Uzak durarak doğru şeyi yaptın. Şimdi bunu berbat etme."

İçimde bir öfke kıvılcımı çakıyor. Gözlerim Lincoln'e kaydı.

"Sizi hangi noktada buraya davet ettim ya da fikrinizi sordum?"

Büyük deri kanepeye yerleştiği yerden sırtıyor, davet edilmediğini de ekleyebilirim, kollarını sanki buranın sahibiymiş gibi arkaya doğru uzatmış.

Başka bir kanepa, başka bir çatı katı olsaydı, belki de yapardı. Lincoln gibi bir adamla uğraşmak aptallık dersidir. Boyu ve yapısı tek başına her erkeğin iki kez düşünmesi için yeterlidir ama saçları kadar koyu renk olan zeki kahverengi gözlerinin arkasından sürekli hızlı bir ölüm vaadi bakmaktadır.

"Bir arkadaşına ihtiyacın olduğunu hissediyordum. Bu ve küçük canavarın evlenmesini kaçırmak istemedim. Son altı yılda ikimiz ona ne kadar bakıcılık yaptıysak, onu evlendiren de biz olmalıyız diye düşünüyorum." Duraksıyor. "Belki de olmaz. İçinde bulunduğun ruh haliyle, o "evet" demeye fırsat bulamadan kocasını vurabilirsin."

"Çok halka açık bir mekan," diye düşünüyorum.

Dudaklarında derin bir nefes patlamadan önce kıkırdıyor.

"O gitti, Ari. Başka birinin sorunu. Durdurabilirsin onu izliyordum. Bırakmanın zamanı geldi."

Katedralin çanları, Adeline Kane'in resmen bir eş olduğunu şehre duyuran o unutulmaz melodilerini çalar.

Gözlerim tekrar kiliseye dönüyor. Ön kapılar açılıyor ve düğün ekibi gelin ve damadı bekleyen arabalarına götürmek için dışarı dökülüyor. Konfeti yerine kuş yemi atıyorlar, bazıları sabuna batırılmış değnekleri döndürerek başlarının üzerindeki gri gökyüzünü yansıtan baloncuklar çıkarıyor.

Bana pişmanlık duymama izin veremeyeceğim bir günü hatırlatıyor, onu öpebileceğim ve çalabileceğim bir günü.

Nişanlanıyorum.

Sesi kulağıma fısıldıyor, hatırası ellerimi sıkmaya zorluyor.

Bunu bana neden söylemişti? Ve neden bu konuda bir şeyler yapmam için bana meydan okuyor gibiydi?

Arkamdan derin bir iç çekiş sesi daha geliyor.

"Gördüğüm kadarıyla hemen yapmanız gereken üç şey var."

Kaşları çatıldı ama sormadım. O yine de söylüyor.

"Önce şu lanet müziği kapatabilirsin. Ya ölen kedileri dinlemekten zevk alıyorsun ya da beni o kadar depresyona sokmaya çalışıyorsun ki bitmesi için ağzıma silah dayıyorum."

Dudaklarım kıvrılıyor. Doğru söylüyor. Şu anda Damien Rice'ın Cheers Darlin' şarkısı çalıyor. Bu kadar yerinde bir şarkıyı dinlemeye niyetli olduğumdan değil, neredeyse zalimceydi. Sadece sessizliği doldurmak için Adeline'in son birkaç yıldır sık sık dinlediği bir çalma listesini açmıştım.

Etrafımda dönerek müzik setinin kumandasını kaptım ve her şeyi kapattım.

"Teşekkür ederim. Şimdi yapmanız gereken, çatı katınızı dönüştürdüğünüz tapınaktan kurtulmak. Bunun tüyler ürpertici olduğunu söylemek hafif kalır."

Dönüyorum, gözlerim odanın ortasındaki piyanoda, yakın bir köşedeki sehpasında duran cilalı çelloda geziniyor.

Bunun ötesinde, Adeline'in haftalarca üzerinde çalıştığını bildiğim bir dizi fotoğraf vardı. Her biri onun zihnine açılan bir pencere, onlar için ödediğim servet çekimlerin gerçek değeri için küçük bir bedel.

Lincoln da fotoğrafları inceliyor, sesi düşüncelerime karışıyor. "Yetenekli olduğunu kabul ediyorum. Ama en az senin kadar ürkütücü."

Bakışlarımı belirli bir fotoğrafa sabitlediğimde, ağzımın köşesi kıvrılıyor.

Serinin en sevdiğim bölümü: Adeline yatağında yatıyor, biçimsiz bir gölge onun üzerinde duruyor ve onu izliyor. Sıradan bir gözlemci bu karanlık varlıkta bir tehdit görebilir, bir felaketin pusuda beklediğine inanabilir. Ama ben o fotoğraftaki gerçeği biliyorum, onu koruyan tek şeyin, bir şekilde her zaman yakınında olduğunu bildiği görünmeyen bir güç olduğunu anlıyorum.

Düşüncelerimi yansıtan Lincoln'ün sesi dikkatimi çekiyor.

"Sanki orada olduğumuzu biliyor gibiydi."

Lincoln'ün de aynı fotoğrafa baktığını görmek için döndüm. Adeline'in bir şeyler hissettiğine katılsam da, onu rahatsız edenin Lincoln'ün varlığı olduğunu sanmıyorum.

Dışarıdan gelen sessiz gürültü dikkatimi çekiyor ve katedrale bakıyorum, ön kapılardan gelen beyaz bir parıltı kalbimi boğan bir mengeneye dönüşüyor.

"Eski hayatına geri dönmelisin, Ari. Bir ya da on kontrat al. Onu unutturken tonla para kazan." Gülüyor. "Birini öldürmek sana iyi gelebilir."

Gözlerim Adeline'in yeni kocasına kilitleniyor. "Kötü bir fikir değil."

Sessiz kahkahası beni derinden sarsıyor.

"O değil." Bir duraklama, sessizlik Lincoln'ün söylemesine gerek olmayan her şeye gebe. "Bunun olmasına sen izin verdin, hatırladın mı? İkimiz de yaşadığın hayatın onun için iyi olmadığını biliyoruz. Asla da olmayacak."

İçkimin geri kalanını yutarak bardağı yakındaki bir masaya koydum ve kendimi pencereden uzaklaştırmaya zorladım.

"Haklısın."

"Biliyorum, öyleyim. Ve aradan altı yıl geçtiğine göre, görünüşe göre yapman gereken bir diğer şey de aletini ıslatmak. Bu gece dışarı çıkıp canavarın düğününü kutlamalıyız. Seni tekrar havaya sokarız."

Gömleğimi ilikleme için aynanın karşısına geçerken gözlerimin altındaki gölgeleri fark etmemeye çalışıyorum. Çok fazla uykuya ihtiyacım yok ama gece geç saatlerde asla sahip olamayacağım bir kadını izleyerek çok fazla zaman geçiriyorum.

"Altı yıldır burada bir kadınla birlikte olmadığımı söyledim, tüm bu süre boyunca seks yapmadığımı değil."

"Parmaklıkların arkasındaki kirli sokaklar mı?"

Omzumun üzerinden ona bakıyorum.

"Onları buraya getirmekten ve sonrasında beklentilerle uğraşmaktan iyidir."

"Seni anlıyorum. O zaman bir bar. Sen mi kullanıyorsun yoksa ben mi?"

Elim hala gömleğimi pantolonumun içine soktuğum yerde.

"Dışarı çıkacak havada değilim."

Bariton kahkahası odaya süzüldüğü anda beni ne olursa olsun dışarı sürükleyeceğini biliyorum.

. . .

Dulcetta bu gece 11'de tüm hızıyla devam ediyor. Lüks bir kulüp, zenginlere, güçlülere, seçkinlere hitap ediyor. Buranın her santimetresi para çılgınlıkları atıyor, iki duvara karşı bir kadın formu gibi kavisli bir kızılağaç bar, mükemmel bir parlaklık için cilalanmış pirinç raylar.

Başımızın üstünde, vurgu ışıkları kristal süslemelere karşı dans ediyor, gölgeli ortam bir Caz grubunun mırıltısına ve kadın şarkıcının alçak, duygulu sesine karşı bir aksesuar.

İnsanlar ellerinde içkiler, takım elbiseli erkekler ve dekolte elbiseli kadınlarla etrafta dolanıyor. Özel bir köşeye sıkışmış deri kabinde benimle birlikte oturan üç kişiyi görmezden geliyorum, gözlerim Adeline'in beni sık sık sürüklediği kulüplerle tam bir tezat oluşturan bu mekânı tarıyor.

Bir şekilde cıvılcı ışıkları ve gümbür gümbür müziği, çok daha az medeni bir ortamda seks ve alkolün zehirli karışımını özlüyorum.

Adeline nerede?

Şu anda transfer uçağıyla geliyor olacaklar.

Elim görmezden geldiğim içkiyi sıkıyor, sinirlerim geriliyor, zihnim balayı uçuşlarının güzergahını izliyor.

Paris'e.

Milan.

Venedi

k'e.

Atina'y

a.

Bali.

Grant'in onu götüreceğı yerlerin sadece birkaçı, onu üç ay boyunca benim ulaşamayacağım yerlerde tutacak.

Bilgileri çalmak kolay olmamıştı. Grant'in hayatı Adeline'inkinden daha sıkı bir şekilde kilitlenmişti ama o kadarını öğrenmeyi başardım.

Onsuz üç ay.

Yıllardır izlediğim bir kadına üç aydır göz kulak olamıyorum.

Bırakmak düşündüğümünden daha zormuş.

Bir el kalçamdan yukarı kayıyor, nefesim boynuma değiyor, bir ağız kulağımı okşuyor. "Şu anda neredesin?"

New York'ta, JFK Havaalanı'nda B terminali, 32 numaralı kapı, 3569 sefer sayılı uluslararası uçuşa doğru yürürken: Paris, Fransa.

Parmaklarım soğuk cama doğru kıvrılıyor. "Hiçbir yerde."

Şöyle bir bakıyorum, Lincoln'ün endişeli ifadesiyle karşılaşıyorum, kolu dolgun bir sarışının omzuna dolanmış, parmakları rahatça tenini okşuyor, gözleri bana odaklanmış, onaylamadığı belli.

"Ari kötü bir gece geçiriyor," diye açıklıyor, o fazla dikkatli bakışları yanımdaki esmer kıza kayıyor.

Kıkırdıyor. "Öyle mi?" Kalçamı sıkıyor. "Belki daha iyi yapabilirim."

Bundan şüpheliyim.

Alabileceğim bazı denizaşırı sözleşmeler olmalı.

"Ari." Lincoln'ün gözleri benimkilerle uyarı anlamında buluştu. "Neden Regina'yı daha özel bir yere götürmüyorsun?"

Başımı çevirdiğimde, bakışlarımı kapüşonlu yeşil gözlere kilitliyorum ve bakışlarımı baştan çıkarıcı bir sırtışa dönüşen dudaklara indiriyorum. Adeline'inki gibi kan kırmızısı değiller, şekilleri de yanlış.

"Arkadaşını dinle, Ari."

Eli tekrar kalçamı sıkıyor, parmakları sikimi gölgeliyor. Sözler. Sözler.

Elim onunkine doğru kayıyor, acımasızca kavriyorum. Yüzünü buruşturuyor, dudakları aralanıyor, beyaz dişleri parlıyor. Zevkiyle birlikte biraz acıya katlanamazsa, benden kurtulamaz.

İçimde bir şey vahşileşiyor, zehirleniyor. Onu kontrol edebildiğimden emin değilim. Kendimi kontrol ettiğimden. Adeline'in görüntüleri kafamda yanıp sönüyor. Dans edişi. Alışkanlıkları. Fotoğrafları. Her zaman dinlediği ve beni deliye çeviren o lanet müzik. Onun içinde yüzüyorum.

Boğulma.

İçkimi yere bırakıp ayağa kalkıyorum ve Regina'yı arkamda durması için kaydırıyorum.

Biz uzaklaşırken Lincoln bana sesleniyor. "İyi çocuk, Ari. Dinlemenin zamanı geldi."

Ama ben dinlemiyorum. Spiral çiziyorum. Dalıyorum. Tırmanıyorum. Dönüyorum. Nefes alıyorum. Ve ölüyorum. Sadece umutsuz bir nefesle geri dönmek için, ruhum sanki yarısı kesilmiş gibi kıvranıyor.

Dışarıdan bakıldığında sakinim. Odada kayan bir yırtıcı, yağ gibi kaygan. Görünmeyen bir hayalet. Biz süzülürken kalabalık etrafımızda hareket ediyor, eğiliyor, bükülüyor, yerinden oynuyor. Regina'nın parmakları benimkileri sıkıyor, beklenti tenini ısıtıyor.

Onu tutan tehlikeyi, ölümün fısıltısını anlamıyor. Aklım başımda değil, kafa boşluğu çok geniş, gökyüzü kasvetli, mesafe lanet olası boş.

Hiçbir şey onu dolduramaz.

Zaten ulaşılabilecek bir şey değil.

Aferin, Lincoln şaka yapmıştı. Bu kadın onu götürdüğüm sokaktan geri dönmezse bunu tekrar söyleyecek mi?

Beni evde bırakması gerektiğini bilmeliydi. Yarattığım tapınakta oyalanmama izin vermeliydi.

Lincoln elime bir silah verip bir sonraki kurbanımı işaret etmeliydi. Bundan çok daha güvenli olurdu.

Yan kapıdan çıkınca kendimizi bir servis sokağında buluyoruz. Hava yapış yapış, betondaki ızgaralardan buhar yükseliyor, çöp kutuları bir yönü kapatıyor ve çürüyen çöplerin kokusu burnuma doluyor.

Başımızın üzerinde tek bir lamba titriyor, tuğla duvarlarda mavi renkte parlayan sinek kontrol cihazları, zavallı bir piç kurusu çok yakın uçuğunda elektrik çarpıyor.

Kolay romantizm asla güzel değildir ve güzel olanlar, zaman ayırmaya değer olanlar, zekice gizlenmişlerdir

kabuslar. Sizi paramparça ederken, bırakmayı reddederek sizden kaçarlar.

Adeline çok güzel.

Ama bu kadın, o çok kolay.

Pislik Regina'yı yavaşlatmıyor ama. Ama pislikler hep böyle çalışır. Manzara asla önemli değildir, sadece ne kadar çabuk inip hayata devam edebileceğiniz önemlidir.

Sırtım tuğla duvara çarpıyor, parlak dudakları boynumdan yukarı sürükleniyor, tadıyor, alay ediyor, elleri göğsümde, omuzlarımda ilerleyip saçlarıma dalarken ağzımın üzerine yerleşiyor. Dili sıcak ve çaresiz, göğüsleri göğsüme bastırıyor.

Sikeyim. Onunla anın içinde olmaya çalışıyorum. Ortamı görmezden gelmeye çalışıyorum. Hâlâ büyüüp bir kadın olamamış sinir bozucu küçük kızı unutmaya çalışıyorum.

Ancak vücudunuzun istemediği bir tepkiyi vermesini sağlayamazsınız.

Regina, başarmaya çalıştığı şey kadar pis ve kirli kokan köhne bir arka sokakta ateşli ve ağır davranırken, ben başka bir ülkeye giden bir uçağa biniyorum.

Regina'nın eli aşağı kayarak sikimi kavırıyor, ağzı benden uzaklaşırken gözleri açılıyor, dudaklarını komik bir sırtış kaplıyor.

Gözlerimiz kilitleniyor ve hayal kırıklığı yüz ifadesini kaplıyor. "Dur tahmin edeyim: Bu ilk defa oluyor. ne oldu?"

Elini sarkık ve ilgisiz aletimden çekti.

Boğazımdan acı dolu bir inilti yükseliyor, başım tuğlaya yaslanıyor. "Keşke bunu söyleyebilseydim. Bunu söylemeyi ne kadar çok istediğimi tahmin bile edemezsin."

Adeline beni mahvetti ve ben ona sadece bir kez dokundum.

Geri adım atan Regina sırtarak başını yana eğiyor. "Yardımcı olacak küçük mavi hapları var, biliyor musun?"

Tamam, şimdi bu sadece saldırgan. "Sorun bu değil."

Dudakları büzülüyor, yeşil gözlerinin ardında bilmi  bir parıltı var. "Ah.

Anladım. Kim o?"

Bakı larını yakalayan Regina ince topuklu ayakkabılarının üzerinde biraz tökezliyor.

"Benim bir  nemim yok. O öldü."

" ld  m ?"

"Evli. Konu tu umuz gibi balayında," diye cevap veriyorum, kelepçelerini  eki tirerek yerine oturtuyorum ve kırık lıkları düzeltmek için bir elimi g mle imde gezdiriyorum. Bunu ona neden s yledi imi bile bilmiyorum.

Sessiz bir kahkaha.

"Senden daha iyi seçeneklere sahip olduğuna göre başka bir şey olmalı."

"Beni hiç tanımadı. Buna izin vermezdim."

Gerçeği ancak bu kadar güzel resmedebilirim. Regina bunu istediği gibi almakta  zg r.

"Demek kaçmasına izin verdin, ha? Aptalca bir hareket."

Neden bu konuşmayı yapıyorum ki? Bir anla ma yapmam lazım. Bir şey  ld rmeliyim. Adeline Kane'i tanıd ımı unutmalıyım ki hayatımı geri  alabileyim.

"Evet, içeri girmeliyiz. Zamanınızı harcad ım için özür dilerim."

Ben uzakla amadan avucunu g  s me yaslıyor.

"Sanırım biraz kadın tavsiyesine ihtiyacın var."

Gözlerim ona doğru kayıyor, di lerim gıcırdıyor.

"Bunu söylediğim için benden nefret etmeyin ama evlilik sonsuza kadar sürmez. Bunu bilmem gerekir. Neredeyse otuz yaşındayım ve    kez bo andım."

Bunlar muhtemelen kendisine saklaması en iyi istatistiklerdir.

Tekrar uzaklaşmaya çalışıyorum ve o bana daha da yaklaşıyor.

"Sana bir sır vereyim, Ari. Kadınlar vefasız yaratıklar olabilir. Ve  o umuz bunu asla itiraf etmeyecek olsak da, kovalanmak isteriz. Hikayeni bilmiyorum -"

Hayır, bilmiyor. Eğer olsaydı muhtemelen polisi arardı.

"- ama bana sorarsanız -"

Ben yapmadım.

"- Bu kadın her kimse onunla işinizin bittiğini düşünebilirsiniz, ama bitmedi."

Bakışları kasıklarına kayıyor.

"Vücudunuz bunu zaten biliyor. Bunu kabul et ve yapılması gerekeni yap."

Bu kadın ne öneriyor?

"O evli," diye hatırlatıyorum ona, bu argümanı ona ama daha çok kendime yapıyorum. Adeline'in gitmesini istiyorum. Onun gitmesine ihtiyacım var. Peki bu süreç neden bu kadar zor?

Yanından geçip kapıya doğru ilerlememe izin vermeden önce sessiz bir kahkaha daha.

Arkamdan yaklaşıp alçak sesle konuşuyor. "Evet, ben de öyleydim. Ve bak bu bana ne kazandırdı."

Kapıyı çekerek açtım, söylediklerini görmezden geldim. Adeline'in gitmesine izin veriyorum. Kapüşonumu emekli ediyorum ve saçma sapan takibi bırakıyorum.

Masaya vardığımızda neden ilk yaptığım şeyin bir içki daha sipariş etmek ve telefonumu çıkarmak olduğunu sormayın.

Adeline'in uçuş programını kontrol etmek için parmağımı ekranda gezdirdiğim için beni yargılamaya kalkmayın.

CHAPTER

seven

Ari

Evlilikten Bir Ay Sonra:

Çatı katımda uzun bacaklı bir adımla ilerliyorum, smokin ceketimi kanepenin arkasına atıyorum, beyaz gömleğimin yakasını iliklerken çenem yukarı kalkıyor siyah papyonun uçlarını bağlıyor.

Pencerelerin dışında güneş batıyor, uzaktaki binaların ışıkları alacakaranlığa karşı bir sürü ateşböceği gibi yanıp sönüyor. Altımda trafiğin her zamanki senfonisi, tekerleklerin betona çarpması ve arabaların korna çalması susturuluyor.

Dönüp ceketimi giymek için uzanıyorum, gözlerim kuyruklu bir piyanonun abanoz kaplamasına bulaşmış gökyüzünün turuncu ve pembe yansımalarını yakalıyor.

Adeline şu anda İtalya'da, Instagram hesabı makarna ve gondol fotoğraflarıyla, kocasının kalmakta ısrar ettiği pahalı sütlerin balkon manzaralarıyla güncelleniyor.

Grant Cabot olabildiğince üst düzey biri. Adeline'in daha önce paylaştığı fotoğraflara sık sık baktım ve pansiyonlarda kalarak Avrupa'yı sırt çantasıyla dolaşmayı hayal eden genç halinin bir zamanlar nefret ettiği ayrıcalıklı hayattan nasıl zevk aldığını merak ettim.

Önemli değil. Yapmam gereken bir iş var ve şimdi gitmezsem hedefimi kaçıracağım.

Ceketimi giyiyorum, cebime koymak için kullan-at bir telefon alıyorum, gerçek telefonum yan sehpanın tahtasına çarparak titriyor.

Kontrol etmekten daha iyisini biliyorum. Uzaklaşmam ve her ne paylaştıysa onun için endişelenmemem gerektiğini biliyorum.

Çok yaklaştın.

Kapı açık.

Anahtarlarım elimde.

Nefesimin altından küfredip geri döndüğümde yolu yarılamıştım.

Telefonu elime alıp başparmağımı ekranda kaydırıyorum ve takip uygulamasının simgesine basıyorum.

Yeni şeyler deniyorum!!!

Akşam yemeğinin bir fotoğrafı, patates ve kuşkonmaz gibi görünen bir şeyin üzerinde yatan ince bir et parçası.

Adeline bir vejetaryen.

En azından bir ay önce öyleydi.

Grant'in onu şimdiden tanımadığım birine dönüştürdüğünü görünce göğsümde bir hırıltı kopuyor.

Telefonu fırlatıp kapıdan çıktım.

Önemli değil.

Olmaz.

O zaman ne bok yemeye yapıyor?

Evlendikten iki ay sonra:

Everest Dağı!! Çok korkutucu! Bırakın zirveyi, ana kampa tırmanmayı bile hayal edemiyorum!

Çenem kenetleniyor, gözlerim lüks bir otelin içinde güvenli bir şekilde gizlenmiş bir manzaradan meşhur dağın görüntüsünü inceliyor.

Adeline Nepal'de, Avrupa ve Asya turlarının üçte ikisi tamamlandı. Başparmağımı telefonumu kapatmak için çarpıyorum, cebime atıyorum ve gözlerimi kaldırıp Lincoln'ün benimle dalga mı geçiyorsun bakışıyla karşılaşıyorum.

"Çok mu korkunç? Çok korkunç dedi. Bu saçmalığa inanabiliyor musun? Altı aydan daha kısa bir süre önce o lanet dağa tırmanmak istiyordu."

Kaşları çatılıyor. "Dur tahmin edeyim, sen de kar kıyafeti giyip tırmanır mıydın?"

Yükseklik beni hiç rahatsız etmez. Ya buza tırmanırken kayarsa? Birinin onu yakalaması gerekecek. Dağ lanet bir mezarlık. Adeline böyle aptalca bir şeye kalkışacak kadar deli.

Lincoln cevap vermeyişim karşısında başını sallıyor, başparmağını viski bardağına vuruyor.

Etrafımızda Dulcetta yine tüm hızıyla devam ediyor, kadınlar standımızın önünden geçerken yavaşlıyor, büyük olasılıkla oturmak için alamayacakları bir davet bekliyorlar.

İçkisinden bir yudum alan Lincoln yutkunur ve bardağını çok dikkatli bir şekilde yerine koyar.

"Başka bir iş bulmalısın."

Koltuğuma yaslanıp bir elimi saçlarımda gezdiriyorum. "Nepal'de açık bir sözleşme biliyor olamazsınız, değil mi?"

Kahkahalar geniş omuzlarını sarsıyor.

"Sen umutsuz vakasın, Ari. Ciddiyim. Aklını kaçırmadan önce bu saçmalığın üstesinden gel."

Bunun için çok geç.

Ama bunu kabul
etmeyeceğim.

Evlilikten üç ay sonra: Bu iş iyice saçma bir hal almaya başladı. Gittiği süre ya da mesafe beni bu kadar geriyor olabilir ama telefonum çaldığında yaptığım işi yarıda kesmekten kendimi alamıyorum. yeni bir yazı. Bazen en uygunsuz zamanlarda.

Adeline'in ya da yeni kocasının şimdi ne saçmalıklar yazdığını görmek için telefonumu çıkarırken, Grant tarafından yazılmış bir durumun yanındaki sevimli lanet emoji dizisine gözlerimi deviriyorum.

Neredeyse bittiğine inanamıyorum. Yarın gerçek hayata yeniden başlamak için eve dönüyoruz!! Uçuş için sabırsızlanıyorum.

Fotoğrafta Adeline uzaklara bakıyor, yıldızlar berrak bir gökyüzüne karşı yüzünün silüetini çerçeveleyiyor.

Yeni Zelanda'dalar ve Amerika'ya dönüş uçakları on dört saat sonra kalkacak. Eve döneceği için çok heyecanlı olduğumu söylemek beni hem heyecan hem de korkuyla dolduran hafif bir ifade olur.

Yanımdaki adamı dürtüyorum, ona ekranı gösterdiğimde irkilmesini görmezden geliyorum.

"Ne tür bir adam bu kadar çok emoji kullanır? Cidden mi? Küçük bir uçak, bir kalp ve bu da ne? Su damlası ve patlıcan mı?"

"Bu sekse bir gönderme," diyor adam, gözleri telefonla yüzüm arasında dans ediyor, silahımı kafasına daha sıkı dayadığımda vücudu tekrar irkiliyor.

Telefonu kapatıp ona bakıyorum ve iç çekiyorum. "Mantıklı. Muhtemelen Mile High Club'a katılmakla ilgili saçma bir göndermedir."

Başını sallıyor, yanımdaki yağ fıçısı fokurduyor ve buhar çıkarıyor. "Bunu yapmak zorunda değilsin. Bunu hak edecek ne yaptım?"

Ölüm mü? Senin kim olduğunu bile bilmiyorum."

Yüzüne bakıyorum, dudaklarım ince bir çizgiye dönüşüyor.

"Ne yaptığını bilmek benim işim değil. Ama geç oluyor ve işime devam etmem gerekiyor. Yine de emojiileri açıkladığın için teşekkürler."

Atlamasını beklemekten yorulup onu içeri ittiğimde çığlık atıyor.

Jeffrey Millard, bir kişinin kayarak ölebileceği birçok tehlikeli yere sahip bir üretim tesisinin sahibidir.

Kazalar her zaman olur.

Zavallı piçin ölümü hak etmek için ne yaptığı önemli değil.

Tek bildiğim şu anda birkaç milyon dolar daha zengin olduğum ve Lincoln'ün sözleşme yapmanın Adeline'ı geride bırakmama yardımcı olacağını düşünmekle hata yaptığı.

On dört saat sonra dönecek.

Ona ulaştığımda ne yapacağımdan emin değilim.

Evlilikten Dört Ay Sonra:

Çoğunlukla boş olan evin ışıkları yanıp sönmektedir. Balayından döndükten bir ay sonra, Adeline eski hayatından kalan eşyaları gözden geçirmiş ve şimdi istediği her şeyi aldığından emin olmak için her odayı dolaşmaktadır.

Neyin paketlenildiğini ve neyin atıldığını görmek için gün boyunca orada olamıyorum, ancak kameralarım hala kurulu ve uzaktan izledim.

Bazı giysileri fermuarlı poşetlere konmuş ve alınmak üzere istiflenmişti. Çoğunu, kulüplere gitmek için sık sık giydiği bluzları ve kısa etekleri attı.

Grant'in eski evinden yirmi dakika uzaklıktaki geniş malikanede kendine ait eşyaları olduğu için elektronik eşyaların çoğunun bağışlandığını varsayıyorum. Ama tüm fotoğraf ekipmanlarını yanına almayı ihmal etmemiş. Bu hayalinden vazgeçmeyeceğini görmek beni mutlu etti.

Bir hayır kurumundan gelen nakliyeciler onun çaldığı ve sevdiği enstrümanları da götürürken bir kenarda durup onu izlemek kalbimi kırıyor.

Neden? Merak ediyorum. Onları da yanında götürmeli.

İlerleyen haftalarda bir emlakçının gelmesini bekliyorum ama gelen giden yok.

Adeline'in evi satmamasını merak ederek sık sık telefon konuşmalarını kontrol ediyorum. Bundan hiç bahsetmiyor. Artık pek fazla insanla konuşmuyor. Sadece kocası ve kız kardeşiyle.

Evlilikten Beş Ay Sonra:

Adeline'in onu ilk gördüğüm günden beri yaşadığı evi eninde sonunda ne yapacağından emin olmadığım için ekipmanlarımın çoğunu kaldırıyorum. Her ne kadar Grant'in malikanesine nakletmeyi çok istesem de, onun uyguladığı güvenliği aşma riskini göze alamıyorum.

Önemli olmamalı.

Hayatını başka bir adama verdiği günden bu yana neredeyse yarım yıl geçti.

Başlamak için benim.

Yine de başparmağım telefonumun ekranını kaydırıyor, gözlerim yakın zamanda eve dönüşlerini karşılamak için verdikleri akşam yemeği partisinden paylaştığı bir fotoğrafı inceliyor.

Grant, kolunu Adeline'in omuzlarına dolamış, en güzel takımlarla donatılmış bir masada gururla duruyor.

Adeline'in gülümsemesi kameraya yansıyor, mavi gözleri parlıyor, saçları dalga dalga sırtından aşağı dökülüyor.

O mutlu, kendime söylüyorum. Gitmesine izin vermeliyim.

Her gece yatağa girmeden önce kendime söylediğim aynı şey. Boğulmak için kendimi zorladığım aynı yalan.

Evlilikten Altı Ay Sonra:

Dört akşam yemeği partisi daha.

Yeni hayatı hakkında her gün yeni bir yazı.

Her b i r i n d e , onun dönüşmekte olduğu kişiyi tanıyamıyorum.

Yine de gülümsemesi
samimi. Ben de uslu
duruyorum.

Daha fazla sözleşme yapın.

Bu takıntının beni yönetmesine izin
vermeyi reddediyorum. Eski derimin
içine girmeyi reddediyorum.

Evlilikten Yedi Ay Sonra: Su

dolu bir şehre bakan geniş pencerelere yaslanmış, sırtıma
değen serin camın tadını çıkarıyorum. Gökyüzünü sarsan gök
gürültüsü olmasa kendimi rahatlamış hissedeceğim.
ve çakan şimşek.

Yağmur binaları ve sokakları kırbaçlıyor, rüzgâr dar
sokaklarda ve ağaçların arasında uğulduyor.

Ancak bakışlarım, altımdaki şehri yerle bir eden bir
fırtınanın gücüne tanık olmak yerine, bana dik dik bakan
hareketsiz bir görüntüye takılı kalıyor.

Başka bir akşam
yemeği partisi.
Başka bir yeni

elbise.

Adeline'in bir zamanlar dalga geçtiği bir çift pahalı ayakkabı daha.

Ama beni rahatsız eden giydiği kıyafetler değil. Masa düzeni ya da ona eşim diyen adamın kolunu sandalyesinin arkasına atması da değil.

Bu çok iyi bildiğim bir gülümseme.

Sevmediği tüm pisliklere verdiği. İçten içe öldüğü anlamına gelen sahte olanı.

Gözlerimi fotoğraftan ayırıp, eskiden sevdiği her şeyle dolu boş bir çatı katına bakıyorum.

Bu bir şans olmalı.

Bir sonraki yazıda o gerçek gülümsemesini tekrar gösterecek. Şu ana kadar mutluydu.

Evlilikten Sekiz Ay Sonra:

"Orospu çocuğu. Lütfen bana tekrar onun gönderilerine bakmadığını söyle. O saçmalığı dört ay önce aştığını sanıyordum."

Lincoln'ün bana doğru geldiğini görmek için başımı çevirdiğimde dilim dişlerimi sıyrıyor. Haftalık randevumuza başladık, beni sorguya çekmesiyle geçen iki ila dört saat. Soruları hep aynı.

Kaç kadın becerdin?

Bolca.

Kaç sözleşme tamamladınız?

Hem de çok.

Cabot malikanesine ne kadar yaklaştınız?

Yakınında bile değil.

Sosyal medya sayfalarını kaç kez kontrol ettin?

Sadece bir kez.

Hepsi yalan, her seferinde hayatıma giren bir sürü soru soruyor.

Bu sefer dikkatim çok dağılmıştı. Öfke derimin altında bir titreşim. Endişe, omurgamdan aşağı damlayan buzlu su gibiydi. **Yanımda** yürüdüğünde fark etmemiştim.

Ben telefonumu kapatıp bir kenara atamadan Lincoln ekranı gördü.

"O da ne?" diye soruyor, kaşları benimkiler gibi birbirine çarpıyor. "Neden elinde bu kadar çok hap var?"

Avucunda altı hap tutan elinin fotoğrafı. Binlerce ünlem işareti ve yüzlerce farklı emoji içeren neşeli bir mesaj yok. Neden bir uyuşturucu bağımlısının ıslak rüyasına benzeyen bir hap kombinasyonu tuttuğuna dair bir açıklama yok.

Uygulamayı kapatıp bir başkasını açıyorum, mesajlar arasında gezinirken kaslarım her birinde omuzlarımın üzerinde daha da sıkı kilitleniyor.

Lincoln başını sallarken dudaklarından alçak bir ısıklık sesi yükselir.

"Bu senin sorunun değil, Ari."

Kocasına sık sık mesaj atmıyor, bu yüzden bu noktaya nasıl geldiklerini bilmiyorum. Evlerine yaklaşmadığım için de zengin bir adam ve kızaran gelininin yatak odasında neler olup bittiğini izleyemedim.

Ona bu mahremiyeti vermiştim. Ve bak ne oldu.

Lincoln'ün sesi kafamdaki beyaz gürültüyü zar zor yaran alçak bir gümbürtü.

"Belki buna ihtiyacı vardır. İkimiz de bir sorunu olduğunu biliyoruz.

Belki de onun için en iyisi budur."

Hapların görüntüsüne geri dönüyorum. Yükselticiler. Downer'lar.

Antidepresanlar. "Bunlardan en az dördü bağımlılık yapıyor."

"Bu senin sorunun değil," diye hatırlatıyor bana. "Onları almak istemiyor."

Metinler, ebeveynine onu tekrar sevmesi için yalvaran bir çocuk gibi okunuyor.

O var Narkolepsi, ve uyku çalışma o Yapılan testler bunu kanıtladı. Nöroloğu ona teşhisi koydu.

Bir şey olması gerektiğini biliyordum. İşaretlerini görmüştüm.

Ancak sözde mutlu çift arasındaki tartışmaya göre, kadın evliliklerinin ilk birkaç ayında semptom göstermemiş.

Sahte gülümseme tekrar ortaya çıkana kadar değil.

Bir zamanlar olduğu her şeyden vazgeçene kadar olmaz.

Ve şimdi, Grant onun yanında uyumayı reddediyor. Doktor ne verdiyse onu almasını istiyor. Ofiste çok fazla zaman geçiriyor ve eve gelmediğinde Adeline şikayet ediyor.

Onun durumunu suçluyor.

Ne halt ediyor bu?

Onunla evlenmesine izin vermemin üzerinden bir yıl bile geçmedi ve şimdiden her şeyi berbat ediyor.

Hayatını haplara bağımlı olarak yaşamak istemediğini anlaması için ona yalvarıyor.

Onun umurunda

değil. Ama

benim

umurumda.

Lincoln telefonumu itiyor, zeki kahverengi gözleri benimkileri sabitliyor.

"Bu senin sorunun değil."

Ona katılıyormuş gibi başımı sallıyorum. İkimiz de saçmaladığımızı biliyoruz.

Adeline yine uykusunda ağlıyor.

Dövüşüyor.

Çığlık atıyor.

Ancak bu sefer, artık onun üzerinde duran koruyucu bir varlık yoktur. Artık nöbet tutan bir karanlık yok.

Görünen o ki, onunla bir kez olsun konuşmak ve küçük canavarın hangi yeni kâbuslarla karşı karşıya olduğunu görmek için emeklilikten ayrılma zamanım geldi.

Lincoln'ün bu konuda ne dediğini siktir et.

Bana geri çekilmemi söylemekte haklı olması da önemli değil.

O kızın kışını sayamayacağım kadar çok kez ateşten çekip almadım, sadece boğulmak üzere suların altına batmasına izin verdim.

Telefonumu cebime atarken, Grant'in bana yaklaşmam için bir sebep vermesinden dolayı mutlu olduğumu düşünmemeye çalışıyorum.

Ve bu anın babasının ölüm yıldönümünden sadece bir hafta önce gerçekleşmesi ne kadar ilginç?

Dönüp dolaşıp aynı yere geliyorum sanki.

CHAPTER eight

Adeline

Beni görmüyor.

Öyle olduğunu sanıyordum. Bir zamanlar. İlk başlarda. Ama Grant Cabot'ın karısı olarak ne kadar çok zaman geçirirsem, kendimi o kadar çok öyle hissediyorum:

Grant Cabot'un karısı.

Adeline'in kayıp gitmesi, bir zamanlar olduğum kadının saygıyla çekilmesi ve bu yeni kişinin pahalı kıyafetleri, kırmızı tabanlı ayakkabıları, çini desenleri ve çiçek aranjmanlarıyla içeri girmesine izin vermesi birkaç ay sürdü.

Artık akşam yemeği partileri düzenlemek için başka hiçbir şey yapmadığım kadar çok zaman harcıyorum. Telefonumda olmayan tek bir fotoğraf bile çekmedim. Müziği bıraktım. Dans etmedim.

Grant'in bana sık sık söylediği gibi bunların hepsi geçmişte kaldı, imajını güçlendirmek için hiçbir şey yapmayan gençlik alışkanlıkları.

İş ve bunun gerektirdiği sosyal yükümlülükler söz konusu olduğunda kendisini temsil etmesine yardımcı olacak bir eşe ihtiyaç duymasını anlıyorum, ancak her şeyi almak zorunda mıydı?

Sadece birkaç ay içinde ortadan kaybolmuştum. Tanınmaz hale geldim. Onunla evlenmeden önce asla yapmayacağım şeyleri söylüyor ve yapıyordum.

Ve bu düşünceleri düşündüğüm için bile kendimi bir velet gibi hissediyorum. Büyümek istiyordum ve o da bana yardım ediyordu ama bunun bu kadar çok şeyin değişeceği anlamına geleceğini düşünmemiştim. Benimle ilgili bu kadar çok şeyi onaylamayacağına inanmamıştım.

Belki de beni hiç görmemiştir?

Bir kabuk gördü. İsteddiği şekle sokulabilecek bir şey. Grant bana baktı ve potansiyeli fark etti, ama asla bir zamanlar olduğum kızı istemedi.

Ne olursa olsun bu artık benim hayatım ve en iyisini yapmaya kararlıyım. Tacizci ya da zalim değil. İhmalkâr ya da ilgisiz değil. Sadece kendisini temsil eden, iş arkadaşları ve dostları tarafından çevrelendiğinde onu gururlandıracak bir eş istiyor.

Belki de büyümenin anlamı budur.

Bundan nefret ediyorum.

Ama yine de durum bu ve sorunlarımıza rağmen Grant gibi bir erkeğe sahip olduğum için kendimi şanslı hissediyorum. Benimle ilgileniyor. Beni koruyor. Konuşacak kimsem ya da güvenebileceğim bir deneyimim olmamasına rağmen kocaların yapması gerektiğini düşündüğüm şeyi yapıyor.

Babam annem için hep bunu yapardı ve annem de mutlu olurdu.

Sanırım.

Annemle babamın isimlerinin kazılı olduğu mermer mezar taşına bakarken ellerimin altında çimenler uçuşuyor. Bugün babamın öldüğü gecenin yıldönümü ve içimde sürünen öfkeyi görmezden gelmeye çalışıyorum.

Üzgündü, ben de buna inanmaya çalışıyorum. O tetiği çektiğinde akli başında değildi. Beni gerçekten tanıdığım bir ailem olmadan bırakmıştı, teyzem evde pek fazla gece geçirmese de on sekiz yaşına kadar resmi olarak bana baktı.

Korkunç derecede yalnız geçirilmiş bir hayat gibi geliyordu.

Artık bir kocam var. Bir aile vaadi. Peki, neden hala hiçbir şeyin ortasında duruyormuşum, kollarımı uzatmışım, kalbim birinin beni tutması için yalvarıyormuşum gibi geliyor?

Tekrar Dünya'dan uzaklaşıyorum, neredeyse kara delik tarafından emiliyorum.

Bu yüzden uykumda yine çılglık atıyor olmalıyım.

Ağlıyorum.

Dövüşmek.

Orada olmayan bir şeye ulaşmak.

Belirtiler evlendiğimiz ilk birkaç ay boyunca yoktu. Balayımız için seyahat ederken hiç olmamıştı. Yeni evliliğin mutluluğu içindeydim ve kendimi mutlu olduğuma ikna etmek için çok iyi bir iş çıkarmış olmalıydım.

Eve döndükten sonraki bir hafta içinde yine boşluğa düştüm. Eski düşüncelerime ve alışkanlıklarıma, asla kaçamayacağımı düşündüğüm davranışlarıma geri döndüm.

Grant ilk başta anlamaya çalıştı ama birkaç geceden sonra misafir odasında uyumak için ayrıldı. Ona eski bir arkadaşımın beni durdurmak için neler yapabileceğini anlatmaya çalıştım ama anlattıklarımı dinlemek yerine, başka bir adamla yatakta olmaktan bahsettiğim için daha çok sinirlendi.

O sadece bir arkadaştı. Grant'in umurunda değildi.

Benimle aynı yatakta yatmayalı iki ay oldu. Birçok gece eve gelme zahmetine katlanmayalı bir ay oldu.

Beni bir doktora gitmeye, test yaptırmaya zorladı ve şimdi de istemediğim bir hap kokteyli almaya zorluyor.

Reçeteleri dolduralı bir hafta oldu. Daha ilk hapi yutmadım.

Annemle babamın mezar taşına yaslanıyorum, sert mermer tenime karşı serin. Etrafımda gün çok güzel. Masmavi gökyüzü uzanıyor, sakin ve durgun, her yönde sonsuz. Kuşlar bir ağaçtan diğerine uçuyor, güneş mezarlığın bakımlı çimenleri üzerinde altın bir parıltı yayıyor.

Burası rahatlatıcı. Sessiz. Yalnız. Başkaları burayı bu kadar çok sevmemi tuhaf bulabilir ama ben bunu heykellere ve sanata, sarmaşıklarla kaplı büyük anıt mezarlara ve süslü demir kapılara duyduğum takdirle açıklamaya çalışıyorum. Tarihin içinde yürüyormuş gibi hissediyorum.

Burası aynı zamanda düşünebildiğim ve bir sonraki sosyal toplantıyı planlamak için evde olmamak için bir bahanemin olduğu bir yer.

Grant benden çok şey aldı, ama bunu değil. Sık sık bunu aşılamayacak kadar ileri bir çizgi olarak görüp görmediğini merak ediyorum.

"Benim hissettiğim gibi görünüyorsun."

Derin sese doğru döndüğümde, güneşin arkadan aydınlattığı bir adam görüyorum, yüzü bir sonraki mezar taşı sırasında durduğu yerde gölge tarafından gizlenmiş.

Uzun boylu, siyah saçlı adamın geniş omuzları vardır ve koyu renk bir takım elbise giymiş, ellerini ceplerine sokmuştur.

Hemen bir şey söylemiyorum ve o da ayaklarını kaydırarak gökyüzüne ve tekrar bana bakıyor.

"Özür dilerim, seni orada otururken gördüm ve öyle görünüyorsun-" Omuz silkerken sesi kesiliyor.

"Sizi rahatsız etmemeliydim."

"Hayır," diyorum, sırtım ona dönük olmayacak şekilde daha fazla dönerek. "Sorun değil. Arkamda durduğunu bilmiyordum."

Sanırım gülümsüyor ama emin değilim, yüzündeki gölgeler çok kalın. "Bu tür yerler insanları kayıtsız bırakmaya meyillidir."

İçimde bir tanıma ipliği dolanıyor, neye dair, emin değilim. Onunla ilgili bir şeyler çok tanıdık. "Seni tanıyor muyum?"

Başını salladı, siyah saçları alına düştü. "Nereden geldiğini bilmiyorum."

Ben de öyle. Ama yine de bir şeyler var. "Buraya sık gelir misin?"

Bir an sessiz kalıyor ama tekrar konuştuğunda sesi şakacı, başı yana eğik.

"Burada sormak için biraz garip bir soru, öyle değil mi?"

Kahretsin. O kadar yerin arasında mezarlıkta bir tavlama cümlesi gibi geldi. Yanaklarım ısındı.

"Özür dilerim. Öyle demek istememiştim."

"**S o r u n** değil. Ve evet. En azından ayda bir kez buradayım.

Bazen daha fazla."

Bu onu daha önce nerede gördüğümü açıklıyor. "Aileni mi ziyaret ediyorsun?"

"Bir arkadaşım. Genç yaşta öldü ve çok fazla insan tanıımıyordu, bu yüzden burada olmayı ona borçlu olduğumu hissediyorum."

"Oh. Hasta mıydı?"

Kahretsin... Kapa çeneni, Adeline. Kabalık ediyorsun.

Yine de elimde değil. Bu yabancıya çekiliyorum, gözlerini saklayan, dudaklarını gizleyen gölgeye sinirleniyorum. Gözlerimi kısmamın bir faydası olmuyor, güneş onun arkasında bir ateş topu, parlak bir ışık sanki korkmuş ya da ona dokunamıyormuş gibi vücudunun etrafında dönüyor.

"Zihinsel olarak, belki." Bir adım daha yaklaşırken bir duraksama. "Kendini öldürdü."

Söylediklerine anında içgüdüsel bir tepki veriyorum, vücudum irkiliyor, acı yavaş, acı verici bir çürüme gibi her hücreye yayılıyor. Yüzüme çarpan anı tokatlarını, babamı masasında ölü bulduğum gecenin görüntülerini görmezden gelmeye çalışıyorum. Kan masasının üzerinde çok kalındı.

"Özür dilerim. Hiçbir şey söylememeliydim."

"Hayır," diyorum, güçlkle zorlayabildiğim sahte bir gülümsemeyle sözünü keserek. "Söylediğin şey bu değil. Şey, öyle. Ama -"

Nefes al, Adeline.

"Sadece ortak bir noktamız var. Babam-"

Düşüncemi tamamlayamıyorum, gerçeği yüksek sesle itiraf ettiğimden emin değilim.

"Ortak bir şeye sahip olmak talihsiz bir şey," diyor, sesi dikkatli, daha önce olduğundan daha sessiz.

İki insanı bir araya getirebilen trajedi nedir? Bir bariyer düştü ve adam bana yaklaştı, gölgeler nihayet ciğerlerimdeki havayı hapseden bir yüzü ortaya çıkarmak için kayıyor.

Onu tanıyorum.

Bundan eminim.

Ve eğer arkadaşı ailemin gömülü olduğu yerden sadece birkaç metre uzaktaysa, onu daha önce fark etmeden görmüş olmalıyım.

Her zaman kendi küçük dünyamda olduğumu söylemek abartı olmaz. Yine de yüzlerle aram iyidir. Pek değil

isimler.

Ama yüzü, kolay kolay unutulacak bir şey değil.

Derisinin altın rengi, onun canlı olduğunu ve bir sanatçının sevgi dolu elleriyle yaratılmış bir heykel olmadığını kanıtlayan tek özelliktir.

Kare çenesi serttir, derisi gözlerinin altında bir bıçak gibi duran elmacık kemiklerinin altına dalmaktadır. Mükemmel derecede düz bir burun, alt kısmı dolgun ve üst kısmı oyulmuş bir dizi dudağa götürür. Zalim dudaklar. Baştan çıkarıcı.

Bakışlarımı gözlerine doğru sürüklediğimde, koyu renk saçlarına karşı şaşırtıcı derecede açık ve net bir gri görüyorum. Sert bir ifadesi var, dikkatli. Bir bakıma tereddütlü.

Bu tereddüt için etrafımızdaki manzarayı suçlayarak gülümsüyorum. "Benim adım Adeline Cabot."

"Ben Ari."

Bir adım daha atınca elini uzatacak kadar yaklaşıyor. Uzanıp ona dokunmak bir hataydı, kolumdan aşağıya bir elektrik şoku yayılıyor ve ciğerlerimdeki nefesi kesiyordu.

Tutuşu güçlü ama nazik, parmakları benimkini öyle samimi bir şekilde tutuyor ki bakışlarım bedenlerimizin birleştiği yere düşüyor, tenim karıncalanıyor...

Kibarca olduğundan daha hızlı çekiştirerek elini çekmesini, yavaşça tekrar cebine sokmasını, vücudunun dikleşmesini, gölgesinin üzerime düşmesini izliyorum.

Yavaşça gözlerimi onunkilere dikeyorum ve tepkilerimi ondan gizleme yeteneğimi kaybettiğimi biliyorum. Ari çok güçlü bir varlık, sanki enerjisi uzaklara ulaşp teninize fısıldayabilirmiş gibi.

Bu enerji de kolay ya da güvenli bir şeyden bahsetmiyor, buna karşılık kollarımdaki tüyler diken diken oluyor.

Yine de başka tarafa bakamıyorum. Çabaladığımdan değil. Kelimelerle anlatılamayacak kadar güzel.

Düşüncelerim yüzümden okunuyor olmalı. Dudaklarının köşesi erkeksi bir kibirle gerildi, eminim

Yıllarca kadınlara aklını kaybettirerek kazandı.

"Sizinle tanıştığıma memnun oldum. İstenmeyen koşullar göz önüne alındığında."

Başımı sallayarak sesimi bulmaya çalışıyorum. Birkaç kez yutkunuyorum. Aptal gibi davrandığım için sessizce kendime bağıriyorum.

"Hımm, evet," diyebiliyorum sonunda, sesimin bu kadar dağınık çıkmasından nefret ederek. Ama bu adamın yaptığı şey bu. Sizi dağıtır. Tüm parçalarınız birbirine karışana ve düzeniniz bozulana kadar sizi uzatıyor. "Ben de memnun oldum."

Gözleri benimkilerden ayrılıyor ve yukarıya doğru kalkarak yemyeşil çimler boyunca uzanan ve sanki pek çok canın yasını tutuyormuşçasına eğik duran büyük ağaçların gölgelediği mezarlığa bakıyor.

Geç açan çiçeklerin kokusunu taşıyan bir rüzgâr esiyor, havada önümüzdeki birkaç ay içinde gelecek kışın habercisi olan bir soğukluk var.

Ona karşı titrerken, tüylerimin diken diken olmasına neden olan şeyin rüzgâr olduğunu umuyorum. Nedense öyle olmadığını biliyorum.

Ari uzaklara bakarken ben de onu inceleme fırsatı buluyorum. Güzel bir vücudu var, giydiği takım elbisenin altından bu çok belli oluyor. Siyah gömleğinin üst düğmeleri açık, kemerinin tokası güneşin altında parlıyor.

En çok onun profili dikkatimi çekiyor. Günahla sarmalanmış bir gizem gibi görünüyor, ona uzanmaya cüret eden herkesi kesecek bir cazibe. Duruşu güçlü, gururlu, odağı o kadar kurnaz ve niyetli ki ne düşündüğünü, yaşamak için ne yaptığını merak ediyorum.

Bakışlarını bana çevirerek başını eğiyor.

"Hava güzel ve gidecek bir yerim yok. Benimle yürüyüşe çıkmak ister misin? Bu bölgenin ötesindeki mezarlığı hiç keşfetmedim."

Anlık düşüncem evet demek. Ayağa fırlamak ve onun yanında doğada ve taşta, dönümlerce arazide yürümek.

Solan çiçeklere ve mezarlara yerleştirilen biblolara rağmen huzurlu olan kalp ağrısı.

İlk kez evli olduğumu hatırlamak zorunda kaldım, geri çekilmek zorunda kaldım. Başparmağım parmağımdaki iki karatlık pırlanta ve beyaz altın yüzüğün üzerinde geziniyor, Ari'nin bakışları küçük bir hareketle aşağı inip tekrar yukarı çıkıyor.

Masum bir arkadaşlık olsa bile, Grant beni başka bir erkekle yakalasa ne düşünürdü?

Kocamla ilgili evlendikten sonra öğrendiğim bir şey de kıskanç bir yapıya sahip olması. Geçmişimi dinlemeye dayanamıyor. Ondan başka kimseyi tanımadığıma inanmayı tercih ederdi.

"Muhtemelen yapmamalıyım."

Gözleri benimkileri yakaladı. "Sadece bir yürüyüş."

Duraksıyor, bana küçük bir gülümseme veriyor ama dudaklarının kıvrımı her şeyden çok üzgün. "Neler yaşadığımı anlayan biriyle konuşmak güzel olacak."

Annemle babamın mezar taşına dikkatle bakarak ikimizin de yaşadığı ortak travmayı ima ediyor.

Buna nasıl hayır diyebilirim? Bana çıkma teklif etmiyor ki. Ari sadece bir arkadaş arıyor, onunla empati kurabilecek birini.

Gerçek şu ki, ben de beni anlayan birini istiyorum. Grant kesinlikle anlamıyor. Anne ve babası hayatta ve iyi durumdalar. Aile birbirine çok yakın değil. Hepsi, kendi yöntemleriyle, soğuktur. İçlerinden biri ölürse, bu herhangi bir ticari işlem gibi ele alınacak, cesedi toprağa atılacak, beklenen birkaç söz söylenecek ve malları paylaşırken ellerini silecekler.

Bunu düşündükçe kalbim sıkışıyor.

Ama bu adam, o biliyor. Yüz ifadesi acımı yansıtıyor.

"Biliyor musun? Benim de biraz zamanım var. Ve benim de Bu mezarlığı avucumun içi gibi bilirim. Köşeden köşeye keşfettim."

Kaşları havaya kalkıyor ama ağzı hiç kıpırdamıyor.

Onun gibi biri mutlu olsa nasıl görünürdü merak ediyorum. Acaba omuzlarındaki ağırlıktan kurtulmuş ve buruşuk bir halde nasıl nefes kesici olurdu?

Yatakta bir kadının üzerine uzandığında nasıl olacağını hayal etmeye cüret ettiğim için kendime kızarak bu düşünceyi silkeliyor ve ayağa kalkıyorum.

"Benim kişisel tur rehberim olmayı mı teklif ediyorsun?" Sesinde alaycı bir ima var.

Başımı salladım.

"Bütün gizli yerlerin nerede olduğunu biliyorum. Benimle gelin, size göstereyim."

Ari yanıma geliyor, vücudu yakın ama dokunmamaya dikkat ediyor.

Onun bu kadar yakınımda olmasından dolayı kalbimin nasıl küt küt attığını görmezden gelmeye çalışarak, ortak noktamız olan bir yerde onu gezdiriyorum.

CHAPTER nine

Ari

Ben çok iyi bir yalancıyım. Hayatta her zaman öyleydim, yüzüm ve bedenim üzerindeki kontrolümü sağlam tutarken, hem gerçek hem de yalanlar dilimden kolayca düşer.

Adeline'i benimle konuşmaya ikna etmek için kullandığım yöntemden dolayı bir damla bile suçluluk hissetmeden, onun yanında yavaş adımlarla ilerliyorum, ellerim güvenli bir şekilde ceplerimde, yüz ifadem nötr, o farklı sanat eserlerini ve büyük taş yapıları işaret ederken, mezarlık hakkındaki bilgisi etkileyici.

Bu şaşırtıcı değil. O bir sanatçı, ya da en azından evlenmeden önce öyleydi. Ama o benim umurumda olmayan bir sürü saçmalaktan bahsederken, ben onda gördüğüm değişikliklere dikkat ediyorum.

Tavırları bile farklı, yıllardır izlediğim özgür ruh gitmiş. Onun yerine, yıllar önce onu asla fark edemeyeceğim kadar sıradan biri var.

Dizlerine kadar inen soluk pembe (Adeline pembeden nefret eder) bir elbise giymiş, yakası omuzlarını göstermeyecek şekilde yüksek, mezarlığın farklı özelliklerini, anlamlarını ve yaşlarını açıklarken kaybolmuş.

Söylediği tek bir kelimeyi bile duymuyorum, başka biri olsaydı bu konuşmayı bırakıp giderdim, ama bu bana onu yakından inceleme, uzun zamandır sahip olduğum saplantının herhangi bir titreşimini arama fırsatı veriyor.

Değiştiğine sevinmeliyim, çekip gitmeliyim ve bunu onu bırakabileceğim bir nokta olarak görmeliyim.

Cilalı, düzgün, dış görünüşlü, başka birinin var olduğunu biliyorum.

Açıkçası, bunu kendine itiraf etmiyor ama kapana kısılmış olan her neyse karşı koyuyor. Uykusunda sahte kişiyi atıyor. Onu yaldızlı bir kafese zorlayan etkinin kocasını uzaklaştırmak olduğundan şüpheleniyorum.

Grant eve dönmediğinde ne yaptığını öğrenmek niyetiyle, yürürken yere bakıyorum, arada bir başımı kaldırıp onun işaret ettiği şeye bakıyorum.

"Ve şurada da Rinehart Mozolesi var. Son kişi yüz yıl önce defnedildi. Bütün bir aile. Ama içeri girebiliriz. Duvarları ailenin her bir üyesini temsil eden farklı semboller ve kelimelerle oyulmuş birkaç odası var."

Onunla birlikte mozoleye girmemem gerektiğini çok iyi biliyorum. Mesafemi korumak için gereken kısıtlama miktarı zaten dayanılmaz. Ona dokunmak için uzanmak çok kolay olurdu. Onu omzuma atıp gölgelerin içine sürüklemek çok cazip olurdu.

Ve işte orada, beni kendisiyle yalnız kalmaya davet ediyor... hayatında kim olduğuma dair ilk ipucu olmadan.

Ona bakarak, kafamda yüksek sesle söylenirse onu kaçırtacak sorular soruyorum.

Babanı öldürdüğümü biliyor musun?

Seni yedi yıldır izlediğimin farkında mısın? Seni çıplak gördüğümün?

Seni sikişirken izlediğimi mi?

Hatırlamadığın bir gecede seni neredeyse kendim siktiğimi mi?

Ama gerçekten, bu soruların hiçbirisi dişlerimi birbirine kenetleyen ve çenemde bir kasın zıplamasına neden olan soru kadar önemli değil.

Bana ne yaptın da seni aklımdan çıkaramıyorum?

Nasıl olur da beni sürükledikten sonra senaryoyu tersine çevirip kendisinin saçma bir kabuğuna dönüşür? Ne cüretle

Bana ne olabileceğine dair bir tat verip sonra da sıradanlık için bir kenara mı atacak?

Kendimi tanıdığım kadar iyi anlayabileceğim birini bulduğumu düşünmüştüm. Bir kez olsun, bu dünyada benim kadar trajik ve boş bir insan daha olduğunu düşündüm.

Adeline masum masum bakıyor, sorusu cevap beklerken kan kırmızısı dudaklarında tatlı bir gülümseme beliriyor. Bir iblisin onu izlediğine, bu mezarlıkta durmamızın sebebinin ben olduğuma dair en ufak bir fikri bile yok.

"Görmeyi çok isterim."

Bir elimi kaldırarak yürümesini işaret ediyorum. "Yolu göster."

Gülümsemesi genişliyor ve bu, yanımda olmaktan hoşlandığı anlamına geldiğini bildiğim gerçek bir gülümseme. Her şey için olduğu kadar bunun için de ona kızgıyım.

Yakın olduğum onca zaman boyunca bana hiç sahte bir gülümseme vermedi.

Uzaklaşmam gerekiyor. Onun ve benim iyiliğim için, yine de kendimi onun yanında buluyorum, o mezar taşı sembolleri ve onları oymanın farklı teknikleri hakkında saçmalarken omuzlarım gerginlikle kilitleniyor.

O habersiz. Her zamanki gibi.

Yanımda yürüyen tehlikeye.

Hayal edebileceğinden çok daha karanlık bir varlığa.

Demir kapıyı iterek açtığında gıcırıyor, kuru yapraklar beton giriş boyunca, mekânı gölgeleyen büyük bir ağacın dallarını iten bir esintiden fırlıyor.

Bir seferde sadece bir kişinin geçebileceği kadar yer var, bu yüzden geri çekilip arkasından takip ediyorum, bakışlarım onu gördüğüm ilk geceden beri arzuladığım bir vücudu inceliyor. Parmaklarım avuçlarımın içine kıvrılıyor, onları o yuvarlak kalçaların üzerine sarma dürtüsünü görmezden gelmek neredeyse imkânsız.

Onu içeri tıkmak ve istediğim her şeyi almak çok kolay olurdu.

İçeri girdiğinde dönüp bana bakıyor, omzu omzuma değiyor. Güneş ışığı yüzünü boyuyor, gözlerinin mavisi hipnotize ediyor, sarmaşıkların gölgesi teninin üzerinde dans ediyor.

"Burası harika bir yer değil mi? Burada kaybolabilirsin. Asla bulunamazsın."

Kimsenin onu bulamayacağı bir yere saklanıp gözlerden uzak olma düşüncesiyle sırtıyor. Bunun saçmalığına neredeyse gülecektim.

Bu.

İşte burada.

İşte bu yüzden yedi yılımı onun peşinden koşarak, verdiği aptalca kararların kurbanı olmamasını sağlamak için harcadım.

Kahretsin, Adeline. Beni delirttiğin için sana şaplak atmalıyım.

"Kesinlikle büyük."

Cidden bunu söyledim mi? Kesinlikle büyük mü? Ne kadar aptalca bir ifade. Ama söyleyecek başka ne var ki? Duvarlarında cesetler olan lanet bir mahzendeyiz. Burası Disneyland değil.

Gerçi ona bakarak bunu anlayamazsınız. Şekerci dükkanındaki bir çocuk gibi. Gözleri yuvarlak ve geniş. Dudakları yasak bir yaramazlıkla kıvrılıyor. Gözlerimin önünde canlanıyor. Uzun zamandır takip ettiğim kızı ortaya çıkarıyor.

Bu sadece haklı olduğumu kanıtlar. Adeline evlendiğinden beri hiç değişmedi. Onun yerine boğuluyor.

Ayakları yere hafifçe basıyor, kollarını sallıyor, farklı oymaları işaret ederken sesi melodik bir şekilde beni yapının içine doğru götürmeye devam ediyor.

"Uzun zamandır kameramı buraya getirmek istiyordum. Buranın fotoğraflarını çekmek ve gördüklerimi göstermek için onları işlemek."

Sonunda bana bir fırsat verdi.

"Fotoğrafçı mısın?"

Başını sallıyor ama sonra gülümsemesi düşüyor, sesinin melodik kalitesi kayboluyor.

"Bir zamanlar öyleydim. Fotoğraf makinesini elime almalı uzun zaman oldu."

Dönerek onun alanına giriyorum, fark ettirmeden onu yönlendiriyorum. Sırtını duvara dayıyor, göğüslerimiz o kadar yakın ki vücudunun sıcaklığını hissedebiliyorum.

Eğilerek, mesafemi koruma yeteneğimi yavaş yavaş kaybediyorum.

"Neden?"

Nefeslerimiz birbirine karışıyor, yüzü benimkine yaklaştıkça gözleri daha da açılıyor. Aç bakışlarımı vücudundan aşağı kaydırmak yerine bakışlarını tutmaya dikkat ederek sessiz kalıyorum. Bir soru sorduğumu anlamasını bekliyorum.

Korkuyor.

Gergin.

Heyecanlıyım.

Kendisini çok تنها bir yerde yabancı bir adamla yalnız bulduğunda ne yapacağından emin değildir.

Güzel. Bunu beni buraya davet etmeden önce düşünmeliydi. Şu anda istediğim her şeyi yapabilirim ve benimle savaşmak için yapabileceği hiçbir şey yok.

Ben Jason Ayers ya da onun diğer sikik çocuklarından biri değilim. Ben oyun oynamam. En azından onun alışık olduğu türden değil.

Yine de heyecanlı. Bir şekilde öyle olacağını biliyordum. Adeline böyle bir anda olabileceklerden tahrik olduğunu açıkça inkâr ederdi ama günlükleri farklı şeyler söylüyor.

Hayalleri.

Kelimeleri kekeleyerek söylüyor. "Çünkü ben-"

Göğsünü dışarı itip benimkine değdirecek kadar derin bir nefes alarak başını sallıyor ve kendini kontrol etmeye başlıyor.

"Çünkü hiç şansım olmadı."

Bakışlarım dudaklarına düşüyor. Yine çiğniyor. Bunun için onu ısırarak istiyorum. Bu sinir bozucu alışkanlığı için onu cezalandırmak istiyorum.

yavaş yavaş beni delirtiyor.

"Fotoğrafçılığı seviyorum," diye itiraf ediyorum, "Toplayın. Eğer iyi biriysen, yeteneğinin boşa gitmesine izin vermek senin için utanç verici olur."

Bakışlarımı ona sabitliyorum, sesimi alçaltıyorum, böylece duymak için tüm dikkatini bana vermesi gerekiyor.

"Fotoğraf makineni buraya getirmelisin. Şu fotoğrafları çek. Onlarla bir şeyler yapın."

Beni her gün deli eden lanet kadın ol.

Adeline gözlerini kırptırıyor, dudakları aralanıyor, omuzları her hızlı nefeste hareket ediyor. Bu şekilde dururken beni nasıl hatırlamadığı hayret verici.

Buraya daha önce de gelmiştik. Yağmurda. Onu öpmem ve benim olduğunu iddia etmem gereken bir günde.

İşte yine buradayız.

Baştan çıkarma çok fazla.

Kaymadan ve bunu amaçladığımdan daha ileri götürmeden önce geri adım atıyorum.

Ama sonra beni şaşırtıyor... her zaman yaptığı gibi. Küçük canavar.

"Hiç fotoğrafınız çekildi mi? Profesyonel olarak yani. Aile fotoğrafları ya da telefon fotoğrafları değil."

Soru beni hazırlıksız yakaladı. Sesim şüpheyile titreyerek, "Neden?" diye sordum.

Aklına çılgınca bir fikir geldiğinde beni dizlerimin üzerine çökertebileceğini bildiğim bir yüzdeki daha fazla yaramazlık.

"Sende buna uygun bir bakış var. O düşünceli, karanlık, 'Seni uykunda boğacağım' bakışı. Fotoğrafını çekmek isterdim."

Göz kırpıyorum. Yavaşça. Gözlerimi tekrar açıp az önce bana ne söylediği hakkında hiçbir fikri olmayan bir kadına bakıyorum. Ya da gerçeğe ne kadar yakın olduğunu.

"Hayır, görmedim."

Bakışlarındaki pırıltı rahatsız edici. Ve bu çok şey anlatıyor. Ben yaşamak için insan öldürüyorum. Hiçbir şey beni rahatsız etmez. Ama bu kızın radarında olmak tüylerimi diken diken ediyor.

Yaklaşıyor.

Geri çekiliyorum.

Ne haltlar dönüyor burada?

"Seninle bir anlaşma yapalım. Yarın benimle burada buluş, ben de kameramı getireyim."

Kaşlarım çatıldı. "Bunu neden kabul edeyim ki?"

Sesine ciddiyet karışıyor. "Çünkü haklısın. Kameramı tekrar elime almam gerekiyor. Sadece... sorunlar var." Sanki bir şey saklıymış gibi bakışlarını kaçırıyor. Söylemek istediği daha çok şey olduğunu biliyorum ama Adeline yutkunuyor

Bana tekrar bakmadan önce onu yere bıraktı.

"Her neyse, bana ilham verirseniz çok yardımcı olursunuz."

O deli. Bunu biliyorum. O zaman neden burada durmuş ikinci bir kafası çıkmış gibi ona bakıyorum? Adeline beni Adam'dan tanımıyor. Çığlık atarak kaçması gerektiğinin farkında değil, tekrar yalnız kalabileceğimiz bir yere dönmem için bana yalvarmıyor.

Ama yine de, işte burada. Hatırladığım kadın. Grant'in onu dönüştürdüğü sulandırılmış versiyonu değil.

İstediğim bu, değil mi?

Fotoğraflarımın çekilmesi söz konusu değil. Bundan kaçınmanın bir yolunu bulacağım, ama onu altından çekip çıkaracak ve ona hayır diyecek kişi ben olmayacağım. O sahte kişiliğinin arkasından bakmaya cüret ederken olmaz.

Lincoln bunun için kışımı
tekmeleyecek. Kışımı

tekmeleyeceğim.

"Burada olacağım. Saat kaçta?"

Gülümsemesi anıt mezarın içini aydınlatıyor, o kadar parlak ki neredeyse ben de gülümseyeceğim.

"Öğlen mi?"

Ne yapıyorum ben?

"Görüşürüz o zaman."

CHAPTER ten

Adeline

Grant o gece eve gelmedi. Mezarlıktan ayrıldıktan kısa bir süre sonra tartışmaya başladık. Nöroloğumun bana yazdığı hapları almamı istedi, ben reddedince de geç saate kadar çalışması gerektiğini ve akşam yemeğini yalnız yemeyi planlamamı söyledi.

Ayrıca bana Japon yatırımcıları için bir başka havasız akşam yemeği partisi planlamak, iş ortaklarından birinin kızı için düğün hediyesi almak ve saçlarımı kestirmeyi unutmamak gibi yapmam gereken milyonlarca işi hatırlattı çünkü saçlarım onun zevkine göre çok uzamıştı.

İyi niyetli. Grant verimli, A tipi bir insandır. Kendi başına birkaç iş yürütüyor, binden fazla çalışanı yönetiyor ve bunu benim öne çıkıp hayatımızın sosyal yönlerine yardımcı olmamı bekleyerek yapıyor.

Çok şey istemiyorum ama bazen boğucu oluyor. Evlenmeden önce her şey çok farklıydı. Balayında çok farklıydı. Rahattı. Şaka yapıyordu. Yatakta birbirimizi keşfederek saatler geçirdik.

Ama sonra geri döndük ve o farklı bir insan oldu.

Son birkaç aydır, beni gerçekte olduğum gibi tanımadığına yemin ettim, ancak resmin tamamına bakıldığında, onu da o kadar iyi tanımadığım söylenebilir.

Kim olduğunu öğrenmeden bir insanla üç yıl nasıl çıkarsınız? Bunu anlamıyorum. Ama ben yaşıyorum.

Şimdi onunla.

Garip bir şekilde, onunla konuştuktan sonra iyi uyudum. Hissettiğim olağan öfke ve incinmişlik yoktu. Düşüncelerim eskiden sevdiğim hobilere dalmıştı.

İlk defa heyecanlandım.

Sabahı, yeni eve taşındığım günden beri kullanılmadan duran fotoğraf makinemi dolaptan çıkararak geçiriyorum. Kılıfın ağır mandallarını çevirerek açmak kalp atışlarımın hızlanmasına neden oluyor. Kapağı açmak kendimi Noel'de küçük bir çocuk gibi hissettiriyor. Fotoğraf makinesini köpük dolgudan çekip çıkarmak aylardır ilk kez omuzlarımdaki gerginliği azaltıyor.

Parmağımı deklanşör düğmesinin üzerinde gezdirerek fotoğraf makinesini çalıştırıyor ve lens kapağını çıkarıyorum. Vizörden baktığımda, bir zamanlar bunu ne kadar çok sevdiğimi hatırlayarak sırıtıyorum.

Dolabımın içinin birkaç fotoğrafını çektikten sonra, yapmam gereken tüm eş işlerini unutuyorum, odak noktam tamamen nihayet mozolenin fotoğrafını çekmeye kilitleniyor.

Ve Ari.

Onu unutamam.

Onu tekrar görme düşüncesi bile beni geriyor, başparmağım sanki tek başına beni hissetmemem gereken şeyleri hissetmekten koruyabilirmiş gibi alyansıma gidiyor.

İlgileniyo

rum.

Merak.

Sıcak.

Ve özlem. Bu en kötü duygu. Çok yanlış bir duygu. Ben evli bir kadıyım. Başka bir adam hakkında bu şekilde düşünmemeliyim.

"Tam olarak ne yapıyorsun, Adeline?"

Grant'in sesiyle sığıyorum, yapmamam gereken bir şeyi yaparken yakalanmış bir çocuk gibi hissediyorum. Kameramı yere bırakıp ona bakmak için dönüyorum, yeşil gözlerinin etrafıma yayılmış ekipmana dikildiğini görünce geri çekiliyorum.

"Nedir bu?"

Kahverengi saçları yüzünün etrafında dağılmış, çizgiler normalde pürüzsüz olan cildini bozuyor. Koyu kirli sakalları çenesini gölgeliyor, beyaz gömleği kırıışmış ve kayrak grisi pantolonundan ayrılmış.

Omuzlarından ve yorgun ifadesinden belli olan streten dolayı kendimi suçlu hissederek ayağa kalkıyorum ve önünde duruyorum.

"Bitkin görünüyorsun."

Grant yakışıklı bir adam. Uzun boylu, geniş, formda. Kaslı olmaktan çok zayıf, her sabah birkaç mil koşarak kazandığı bir koşucu vücudu var. Sadece etrafındaki insanlara karşı değil, kendisine karşı da katıdır.

Bir elini saçlarının arasında gezdiriyor, yatağımıza doğru yürümek için arkasını dönmeden önce kamerama tekrar bakıyor.

"Elbette, çok yorgunum. Karım çığlık atıp beni dövmeden evde uyuyamıyorum."

Sırtı bana dönükken gömleğinin düğmelerini açıyor, kumaş omuzlarından sıyrılıp kollarına iniyor. Yatağın üzerine bırakıp arkasını döndü.

"Ve bu konuda bir şey yapmayı reddediyorsun. Biraz bencilce, sence de öyle değil mi?"

Gerginlik geri dönüyor, omurgam yerine kilitleniyor. "Misafir odalarımız var."

"Ve ben kendi evimde, lanet olası bir misafir odasında mı uyuyacağım?" diye kükrüyor, sesinin yüksekliği beni geriye savuruyor.

Hayır. Bu şekilde kavga edemeyiz. Daha değil. Daha evleneli bir yıl bile olmadı. Yorgun olduğunda huysuzlaşıyor. İşler çok yoğun. Benim de sorunlarım var. Bunu düzeltebilirim.

Belki de hapları reddetmem bencillik, ama onlar hızlı bir çözüm ve başka bir şey değil. Doktor bana başka yollar da olduğunu söyledi. Sadece zaman alacaktı.

Bir ayağımı diğerinin önüne atarak ona doğru yaklaşıyorum ve avuçlarımı göğsüne yerleştiriyorum. Kalp atışları o kadar güçlü ki, her nabzı sayabiliyor, boğazındaki hızlı tempoyu görebiliyorum.

"Doktor deneyebileceğim davranış terapileri olduğunu söyledi.

Bağımlılık yapmayan diğer ilaç türleri."

Gözlerini gözlerime dikti, içlerinde bir damla bile merhamet yoktu. "Bu sahip olmadığım aylarımı alır."

Avuçlarımı göğsünde gezdirip omuzlarını kavıyorum. "Semptomlar tekrar sakinleşene kadar misafir odasında uyuyabilirim."

Öfkesi taşıyor, elleri bileklerimi tutmaya geliyor. Beni öyle bir güçle itiyor ki yatağa geri düşüyorum, üzerime eğiliyor, gözyaşlarımın gözlerimi yakmasını umursamıyor, avuç içleri başımın iki yanındaki şilteye çarpıyor.

"Bunu benim yöntemimle yapacaksın. Kendi başına çözmeni beklemekten bıktım usandım. Eğer bu gece o hapları almazsan, onları lanet boğazına tıkacağım. Ve bu konuda kendimi kötü hissetmeyeceğim, Adeline. İhtiyacın olan şey bu ve artık oyun oynamıyorum. Sana kararını kendin vermen için bir şans verdim. Bunu unutma."

İtip kakıyor, hışımla banyoya giriyor ve kapıyı öyle bir çarpıyor ki duvarlar sallanıyor.

Yatağın kenarına oturmak için ayağa kalkıyorum, yüzümü ellerimin arasına gömüyorum, boğazıma dolan hıçkırıkları durdurmak için mücadele ediyorum. Kapı tekrar açılıyor, akan duşun sesi daha da yükseliyor.

"Ve bir şey daha. Kamerayı bir kenara bırak ve senden yapmanı istediğim şeyleri yap. Nakamura sözleşmesi benim için son derece önemli. Bunu mahvetmeyi göze alamazsın. Gloria'yı ara ve saçını nerede kestirdiğini öğren. Bir iş adamının karısından ne beklendiğini bilir. Ve evi ayakta tutmak için ihtiyacımız olan diğer her şeyle ilgilen. Evlendiğimizde bana bu sözleri vermiştin. Lanet olası işini yap ve çocukken sahip olabileceğin saçma sapan çıkarlardan vazgeç."

Başımı kaldırıp ona dik dik baktım.

"Eskiden benimle ilgili bu tür şeyleri severdin. Dışarıda fotoğraf çekerken benimle tanıştın. Bana yaklaştın! O değil

tam tersi. İlk gösterime hazırlandığım süre boyunca beni desteklediniz. Neden şimdi vazgeçmemi istiyorsun?"

Dudakları inceliyor, duşun buharı arkasından yayılıyor. Kahverengi saçlarının uçları nemden kıvrılıyor.

"O zamanlar çekiciydi ama gençtiniz. Şimdi büyüleyici değil."

Dönüp kapıyı tekrar çarpıyor ve beni evlilik hayatının gerçekliğiyle baş başa bırakıyor.

Öfkem tek başına kapıyı yıkabilirmiş gibi kapısına bakarken, içimdeki tanıdık isyan ipinin çözüldüğünü hissediyorum. Bundan vazgeçmek çok kolay olurdu. Her şeyi toparlamak ve onun taleplerine rağmen hala satmadığım eve geri dönmek çok kolaydı.

Ama bu eski Adeline, değil mi?

Arkasını her döndüğünde başını belaya sokan aynı kız.

Sakin bir nefes alarak dolabıma bakıyorum, fotoğraf makinesi orada duruyor ve beni çağırıyor.

Mezarlıkta beni bekleyecek olan adamı düşünüyorum çünkü ona gelmesi için yalvardım.

Kocamı düşünüyorum. Evlendiğimiz gün yemin ettiğim adamı.

Her şeyin kontrolden çıkması nasıl bu kadar kolay olabiliyor? Ve tekrar toparlamak için ne yapabilirim?

Ayağa kalkıp telefonumu kapıyorum ve Gloria'ya mesaj atarak saçımla ilgilenmek için nereye gitmem gerektiğini öğreniyorum. Ardından Grant'in kullanmayı sevdiği yemek şirketine mesaj atarak Japon bir müşteri için nasıl bir menü ayarlanması gerektiğini öğreniyorum.

Bunu bitirdikten sonra telefonumu masaya bırakıyorum ve tekrar dolabıma bakıyorum.

Grant çok yorgun. Bunu gözlerinden anlayabilirsiniz. Belki de bu yüzden kendini kaybetmişti.

Zor olabileceğimi biliyorum. O hapları almak zorunda kalmayayım diye ondan uykuyu bırakmasını istemenin bencillik olduğunu biliyorum.

Ama benden istediği şeyi yapmayı ne kadar çok istesem de, yürüyen bir zombi olmak da istemiyorum.

Telefonum çalıyır ve Gloria'nın adının yanıp söndüğünü görmek için ekrana bakıyorum.

Mesajı kontrol ediyorum ve en kısa zamanda bana bir randevu ayarlaması için ona geri mesaj atıyorum.

Grant'in bir eşe ihtiyacı var ve ben de ona bunu vereceğim.

Ben giyinip gitmeye hazırlanırken fotoğraf makinesine dokunulmadan duruyor.

CHAPTER eleven

Ari

Son yıllarda verdiğim saçma bir kararın aklımı kaçırdığının ilk göstergesi olduğuna inandığım zamanlar oldu. Adeline söz konusu olduğunda tüm bu zamanlar özellikle doğruydu.

Taciz, tabii ki. Benim için en kötü şey olduğunda bu işe bulaşmak. Banka hesabıma yüklü bir para yatırılmadığı zaman birini öldürmek.

Hepsi aptal.

Hepsi tavsiye edilemez.

Aptalca, eğer buna daha kesin bir etiket koymak isterseniz. Düşüncesiz eylemler.

Ama bunların hiçbiri bu anın, normal bir insanı sakinleştirecek, her şeyin yoluna gireceğine inanana kadar kırıksıklıkları yumuşatmak için içindeki çılgın bir parçaya dokunacak kadar dingin bir yüze bakarak geçirdiğim bu birkaç dakikanın yerini tutamaz.

Ama benim üzerimde tam tersi bir etkisi var.

Kabul ediyorum, çok güzel. Saçları uzun dalgalar halinde sırtından aşağı su gibi akıyor, uçları narin omuzlarının üzerine düştüğü yerde kıvrılıyor.

Üzerindeki zar zor görünen elbise hayal gücüne çok az şey bırakıyor, göğüslerinin üzerinden ve karnından aşağıya doğru sarkan kumaştan çok örümcek ağına benziyor.

Cennetin kapılarından geçmesine asla izin verilmeyecek biri olan varlığıma ve kuşlar ve böcekler bile mesafelerini korumayı bilene kadar beni örten öfkeye rağmen, bu kadın bana bakmaktan vazgeçmiyor.

Sakin gözleri ve dolgun ağzıyla benimle alay ediyor, toprağın altında ölü yatan kişinin yasını tutarken kabarik kanatları arkasında yükseliyor.

Bu kadın beni suçluyor.

Beni suçluyor.

Ve bunu yapmakta da haklı.

Koruduğu toprağın altına gömülen cesetten sorumlu olmasam da, diğerlerinin gömülmesinde rol oynadım.

Yine de ondan
nefret ediyorum.

Bu melekten.

Duygusal düşünceleri olmayan soğuk, cansız bir heykel.

Sakin suratına bir balyoz indirmemek için kendimi zor tutuyorum.

İşte o zaman kaybettiğinizi anlarsınız. Gelmeyeceği belli olan birini beklerken cansız nesneler sizi uçuruma sürükleme gücüne sahip olduğunda.

Burada durmuş, ölüleri örten doğayla çevrili, hafif bir esintiyle sallanan ağaç dallarının gölgesinde, Cennet'in ve onunla birlikte gelecek olan huzurun görüntülerine bakıyorum.

Ben o huzurun üzerindeki bir lekeyim. Bir tümör. Ayağını yere vuran ve sakin manzarayı bozan bir öfke lekesi.

Bakışlarım etrafımda meydana gelen her küçük harekete takılıyor, geçen her dakika daha da sabırsızlanıyorum.

Yine de uzaklaşmak yerine telefonumu kontrol ediyorum, dudaklarımı büzüyorum, duruşumu değiştiriyorum, yarım saat geciken bir kadını nasıl beklediğimi merak ediyorum.

Bir açıklaması olmalı ve onu bulmak için takip uygulamasına dokunarak Adeline'in bir gece önce Grant'le yaptığı tartışmaya göz atıyorum. Grant'in yüksek kattaki ofisinde pencereye yaslanıp öfkeli parmaklarıyla tıklarken gerçek zamanlı olarak izlediğim mesajları okudum.

Bu değiş tokuştan öğrenilecek yeni bir şey yok.

Yeni olan Grant'in kız kardeşine saç randevusu için atılan mesajlar. Bir sonraki akşam yemeği partisi için yemek şirketine atılan mesajlar. Adeline'in tekrar kabuğuna çekildiğini gösteren mesajlar. Onunla ilgilenildiğini. Belki de onu kendinden kurtaracak bir kahraman olabileceğimi düşünmekle hata ediyorum.

Ben bir kahraman değilim. Olduğumu hiç iddia etmedim. Ama kısa bir an için kendimi kandırdım... belki.

Lanet olsun.

Başım mozoleye yaslanıyor ve gözlerimi sıkıca kapatıyorum.

Belki de Adeline'in ihtiyacı olan şey hiçbir zaman bir kahraman olmamıştır.

Parçalanmış ruhuna bir bakış atan fotoğraflara geri dönen düşünceler, Adeline'in bunca zamandır kötü adamı yakalamaya çalışıp çalışmadığını merak ediyorum.

Onun için öyle
olabilirim. Öyle
oldum zaten.

Başta istediğim şeyi almayı reddedip korktuğum için bu benim hatam.

Bir tavsiye: Asla sinirliyen karar vermeyin.

Hatalara yol açarlar.

Sorunlara.

Kaçmanın imkansız olduğu eylemlere ve sonuçlara.

Görünüşe göre heykellerle konuşmak benim delilik anım değil. Bundan sonra yapacağım şey olacak.

Yeni yolumda ilerlemek için duvarı itiyorum. Yanından geçerken melek kılığındaki yargılayıcı kaltağa parmağımı sallayarak, ismim söylendiğinde mezarlığı yarılamaştım.

Döndüğümde, bana doğru koşan bir saplantıyı izliyorum. Bir insan değil. Adeline değil. Bana doğru koşmak yerine evde kocasıyla olması gereken bir eş değil.

Bir saplantı.

Zihinsel bir yapı.

Aklımı kaçırdığımın gerçek kanıtı.

Adeline'in siyah saçları arkasından savruluyor, mavi gözleri şişmiş ve kırmızı çerçeveli, dudakları ayırık, sanki burada olmaya hakkı varmış gibi önümde durmak için adım attığında.

"Özür dilerim, geciktim."

Sen olacaksın...

Adeline beyaz bir güneş elbisesi giyiyor, solgun teni omuzlarındaki minik askıların altında porselen gibi.

Bu seçime neredeyse
gülecektim. Beyaz.

Tabii ki.

Tıpkı onu ilk gördüğüm geceki gibi. Tıpkı gitmesine izin verebileceğime inanarak hata yaptığım gün gibi.

İyi bir adam ona defolup gitmesini söylerdi. Kaybolmasını. Kocasına geri dönmesini.

Ne yazık ki bu sabah buraya geldiğimden bu yana iyi bir adamın gerçekte ne olduğunu unutmuşum.

Parıldayan mavi gözlere, altlarında gözyaşı ve acıdan söz eden şişliğe odaklanarak onu zihnimde daire içine alıyorum. Onu inceliyorum. Onu parçalara ayırıp tekrar bir araya getiriyorum, böylece tüm parçaları tek tek inceleyebiliyorum.

Bakışlarım boş ellerine düşüyor ve tekrar yüz hatlarında yazılı beklentiyle bana bakışına dönüyor.

"Kameran nerede?"

Adeline yere bakıyor, sanki tekrar buluşmayı kabul etmemizin nedenini bulacakmış gibi avuçlarını yokluyor. Bulamayınca yüzünü bana çeviriyor, şişmiş gözlerinin ardında kafa karışıklığı dönüyor.

"Ben getirmedim."

"O zaman neden buradasın?"

Basit bir soru ama yine de duyunca irkildi. Dilimden kaçtığı için değil. Etrafındaki boşluğu çalmak için yaklaştığım için değil.

Ama bu ikimizin de kendimize sorması gereken bir soru.

Neden buradayız?

Cevabı biliyorum. O
biliyor mu?

Fısıltı gibi bir sesle bakışlarımı
karşılıyor. "Seni ektiğim için kendimi
kötü hissettim."

Sırıtıyorum, dudaklarından kolayca dökülen yalanı duymak
için sadece ağzımın kenarını oynatıyorum. Adeline insanları
hayal kırıklığına uğratmayı umursamıyor. Hayatı boyunca
bunu yaptı. Bunu defalarca yapmasını izledim.

Onu kendisinden daha iyi tanıyan birine yalan
söyleyemez. İçinde ne olduğunu görmek için oyunlarının
altına bakan adama yalan söyleyemez. Gerçekte kim
olduğunu kabul ettiği için bu oyunları daha iyi oynayacak bir
yalancıya yalan söyleyemez.

Aramıza giren sessizlikte tökezliyor, yanıt vermeyişim
ayaklarının altındaki zemini kaydırıyor. Onu doldurarak,
aptal küçük bir kız gibi beni tekrar inzivaya davet ediyor.

"Anıt mezarın geri kalanına bakabileceğimizi
düşünmüştüm."

Bana bakmak için boynunu eğmek zorunda kalacak kadar
yaklaştığımda, kulağının arkasındaki bir saç telini almak için
uzanıyorum.

"Düşündüğün bu muydu?"

Yutkunuyor, başını sallıyor. Yanaklarında dans eden
sıcaklık, gözlerindeki kırmızılıkla savaşıyor soluk bir pembe
renkte.

Örümceği kendi ağına davet etmesi sinek için ne büyük
talihsizlik.

Adeline ağlıyordu. Anladığım kadarıyla çok fazla, gözleri
hala tuzlu gözyaşlarından ıslak.

Hiç şüphesiz Grant ile tartışmaktan, onu asla mutlu
edemeyeceğini bilmem gereken bir adamla.

"Önden buyurun."

Omuzlarında bir ürperti, bir ilgi kıvılcımı, bir kararsızlık,
bakışları benimkilerle buluşuyor ama sonra tekrar
uzaklaşıyor.

Bence fikrini değiştirebilir. Doğru olanı yap. Akıllı davranır.
Ama bunun yerine başını tekrar sallıyor ve

Gölgelerin kötü kararların gerçeğini saklayabileceği bir binaya götürmek için bana geri dönün.

Demir kapının menteşeleri bizi karşılıyor, içerisi bizi güneş ışığı ve ölü yaprakların dansından oluşan bir pelerinle sarıyor. Rüzgâr vaatler ve sırlar fısıldarken sarmaşıklar ufalanan taşların üzerinde geziniyor.

Neden buradayız?

Heykel ve oymaları tartışmak için değil. Mezarları yapmak için farklı yöntem ve araçların kullanılmasını eleştirmek için. Onun yaşayan herkesten farklı gördüğünü bildiğim bir yeri fotoğraflamak çünkü Adeline trajedinin güzelliği için yaşıyor.

Adeline bana doğru dönüyor ve ben de ona bildiğinden çok daha uzun süredir onu takip eden şeyi göstermek için kederli bir adamın kefenini bırakıyorum.

Beni ilk kez gerçekten görüyor ve sinsice dolaşan canavarı tanımaya başlıyor.

Küçük kaçma içgüdüsünü, dişlerinin alt dudağına gidişini, zihni mesafeyi kapatmak için koştururken benden uzaklaşmak için attığı küçük adımı kaçırmıyorum.

Benim için hiçbir şey ifade etmeyen kelimelerle kekeleyerek, gözleri oyuk bir ölü kafatasının altında kırılmış bir gülün kabartma resmini göstermeye çalışıyor.

"Demek ki burada daha genç bir kadın gömülü. Bazen çiçeğin aşaması zamanı gösterir ve çiçek genç bir tomurcuk olmasa da tam çiçek açmış da değildir."

Dönüp işaret ettiği şeyi umursuyormuşum gibi davranma zahmetine girecek noktayı aştım. Bakışlarım yüzüne kilitleniyor, bedenim fazlasıyla hareketsiz.

Gergin gözler benim yönüme, duvara ve tekrar bana kayıyor.

Ben peşinden giderken o uzaklaşıyor, mozolenin derinliklerine doğru sürünüyor.

"Bu oda benim favorim. Eminim nedenini anlayabilirsiniz."

Olağanüstü, hakkını vermeliyim. Bir aileyi kendi dönemlerinde varlıklı ve önemli kılmak için çok az para harcanmış.

Tavanlar başımın yedi metre üzerinde yükseliyor ve her birine farklı ilahi referanslar işlenmiş tek tek karoları taklit edecek şekilde tasarlanmış. Odanın ortasında, kısa bir ferforje çit çıplak bir araziye çevreliyor, duvarlarda ise kutu mezarlar sıralanıyor. Küçük pencereler derin gölgelere bir parça ışık girmesine izin veriyor, camlar kirli, minik dallar her rüzgârda camlara vuruyor.

"Samuel Rinehart merkeze defnedilmiştir. Anıt mezarın asıl amacı buydu. Onun dinlenme yeri. Ancak boyutları nedeniyle aile daha sonra burayı aile mezarlığı olarak kullanmaya karar verdi."

Umarım Rinehart'lar benim de kullanmama kızmazlar. Aynı amaç için değil tabii ki.

Bilseler bile, bu konuda söyleyebilecekleri hiçbir şey yok.

Adeline'in her adımına eşlik ediyorum, yolumuz diğer tarafa geçene kadar merkezdeki arsanın etrafında yavaş bir yarım daire çiziyor.

Duraksayarak omzunun üzerinden bana bakıyor, sessizliğim onu korkutuyor, olması gerektiği gibi.

Yüzünde titrek bir gülümseme belirliyor ve birbirimize bakacak şekilde dönüyoruz. "Neden hiçbir şey söylemiyorsun?"

Sesim alçak bir fısıltıya dönüştü. "Hâlâ neden burada olduğunu merak ediyorum."

Sessizleşiyor, başını çeviriyor, böylece yüzü yerine profilini inceliyorum.

Saklanmasına izin

vermeyeceğim.

Saklanmayacağım.

Artık değil.

"Sana bunları

göstermek için-" "Yalan

söylemeyi bırak."

Gözlerini bana dikeyiyor, daha da açıyor. Başparmağımı birinin altına sürtmek için uzanıyorum.

"Ağlıyordun."

"Önemli bir şey

değil."

"Bana nedenini söyle."

Adeline kıpırdamıyor, başparmağı alyansının üzerine sürtünüyor, muhtemelen fark etmediği küçük bir alışkanlık ama bu bana söylemediği her şeyi anlatıyor.

"Benimkiyle tartıştım -" "Koca,"
diye bitiriyorum.

Gözleri bir anlığına benimkilerle buluştuğunda panikle parlayan mavi bir ışık daha.

Benden uzaklaşmaya çalışıyor ama ben onu bir mahzene hapsetmek için hareket ediyorum, beni delirme noktasına getiren gözler arkalarında sırlar yüzerken sırtı taşa yaslanıyor.

O benden uzaklaşmadan parmaklarım çenesini yakalıyor, gözlerim onunkileri sabitliyor, aramızda sessizlik sürüyor.

"Gerçekten neden buradasın?" Fısıldıyorum, bedenim yaklaşıyor. Cevap vermesi için cesaretlendiriyorum, hatırlaması için cesaretlendiriyorum, duvarlarımdaki her fotoğrafta onun üzerinde duran gölgeyi tanınması için cesaretlendiriyorum.

Yüzünü elimden kurtarmaya çalışıyor, ama en iyi ihtimalle zayıf. Aslında bir girişim bile sayılmaz. Sadece olacakları kendisinin istemediğini söyleyebilmek için yaptığı bir şey.

Başımı eğiyorum, yüzüne bakıyorum, dudaklarımı onunkilerin bir santim yakınına getiriyorum. ılgın nefes sakinliğe çarpıyor. Korkmuş gözler kararlılıkla savaşıyor. Yumuşak ve sert. Aydınlığa karşı karanlık. Her yönden birbirimizin zıttıyız ama yine de birbirimize çok benziyoruz.

"Neden buradasın?"

Başını bir kez daha sallıyor, inkâr o kadar kalın ki, ortadan ikiye bölüp etli etin arkasından kayışını izleyebiliyorum.

"Anlat bana."

Gözlerinde meydan okuma parlıyor. "Sana göstermek için buradayım-" Başparmağım dudaklarına bastırıyor.

"Bana gerçeği söyle." Bakışları daralıyor ve ben sırtıtıyorum.

"nk o seni mutlu etmiyor. İşte cevabın. Öyleyse yeni soru şu: Hangi noktada sonunda

Kabul ediyor musun?"

Dudaklarım onunkilere değiyor, o kadar yumuşak ki bir kaza olabilir. Ama bu bile onu derinden sarsmaya, hala eski gözyaşlarıyla parıldayan gözlerini açmaya yetti.

Oynamam bitti, bağlarım ozld, prangalarım meleklerin ve mezar taşlarının bana adım attığı anda ölen kahramanın yasını tutarak sessizce durduğu güneşli bir tarlanın ortasında kaldı.

"Cevap ver bana."

Yapmadan önce bir anlık kararsızlık. Kelimelerle ya da bahanelerle değil. Açıklamalarla ya da güzel hikayelerle değil. Beni dizlerimin üzerine okertme yeteneğine sahip canavarla, cilalı ambalajların altında kaldığını bildiğim kızıdan başka hiçbir şeyle değil.

Ağzı izin almak için benimkine bastırıyor. Yumuşak. Kararsız. Emin değilim.

Yine de bunu onun için kolaylaştırmayacağım, yeminine ilk ihanet edişinde acele etmeyeceğim.

Adeline, ikimizin de bildiği gibi ihtiyaı olan şey için başkasını suçlamak istiyor.

Onun günah keçisi olmayacağım.

Ancak, onunla tam ortada buluşacağım, avucum yanağını kavrayacak şekilde hareket edecek, bedenim teninin hemen altında titreştiğini hissettiğim aynı ihtiyaçla onunkine bastırarak.

Ellerimi bırakıp kalçalarını kavırıyorum, dişlerim alt dudağını yakalarken onu mahzene doğru kaldırıyorum. İrkiliyor, anlık bir duraksama, boğazından gelen bir ses, hâlâ sahip olduğum küçük kısıtlamayı yok etmekle tehdit ediyor.

"Neden buradasın?" Hayal kırıklığına uğramış ağzına karşı fısıldıyorum, artık başı benimkinin üzerinde olduğu için boynum yukarı kalkıyor.

Ona syleteceğim.

Söylemesi gerekiyor.

"Neden bana bunu sorup duruyorsun?"

Elimi başının arkasına kilitleyerek benden uzaklaşmasını engelliyorum. Parmaklarım onun karanlık

Saçlarımız, dudaklarımız birbirinden ayrılmış ve nefeslerimiz birbirine karışırken, tahrik edici bir cazibeye dönüşüyor.

"Sadece
istedim-" "Ne
istedin?"

Homurdanıyor ve bu küçük ses dudaklarımın kenarlarına çarpıyor, ama sonra içindeki canavar ortaya çıkıyor, Adeline'in onu kontrol etme çabama karşı isyanı dengemi o kadar bozuyor ki, ağzını ağzıma bastırıp dilini dışarı çıkararak elimde kalan son kısıtlama ipini de kopardığında savaşı kaybediyorum.

Bir anda ortaya çıkacağını bilmeliydim. Beni ona çeken ilk şey buydu.

Ağzı ardına kadar açık, her zaman bildiğim vahşi bir vazgeçişle öpüyor. Bunu daha önce tatmıştım, yıllar önce park etmiş bir arabada onun çılgınlığını yaşamıştım.

Ama şimdi, vücudunun nasıl kullanılması gerektiği konusunda kendimle savaşmak yerine, hemen yanı başındaki deliliğe teslim oluyorum, ellerim elbisesinin askılarını aşağı çekmek için kollarından yukarı kayıyor, göğüslerini serbest bırakıyorum, böylece avucum onları hissettiğim sahiplikle keşfedebiliyor.

Adeline'in bacakları açılıyor ve ben daha da yaklaşıyorum, üzerine oturduğu taş mahzen vücuduma sertçe çarpıyor, soğuk gömleğimden sızıyor.

Boğazından, bulunduğumuz yer için çok yanlış olan inilteler yükseliyor. Ölülerini rahatsız ediyoruz. Dinlenme yerlerini ihlal ediyoruz. Ama bu kirletme bir şekilde bize doğru geliyor, iç içe geçmiş geçmişlerimiz fırtınalı bir günah fırtınasında birbirine karışıyor.

Alt dudağını dişlerimin arasına sıkıştırıp gözlerimi açıyorum ve onu bana bakarken buluyorum, elim eteğini itmek için kalçasından yukarı kayarken, başparmağım külotunu yukarı kaydırıp sırlıklam olduğunu keşfederken içinden bir ürperti geçiyor.

Dudağını serbest bırakıyorum, acıyı yalayarak uzaklaştırıyorum, ağzımı çenesinde gezdiriyorum, boynunu ortaya çıkarmak için başını eğdiğinde külotunu kenara atıyorum. Ağzım nabzına doğru bastırıyor

Parmaklarım bacaklarının arasını keşfederken sikim acı verici bir şekilde sertleşiyor, parmağımı içine soktuğumda kalp atışları çılgınca atıyor.

Adeline bundan önce de bir saplantıydı. Ama şimdi, ona dokunduktan sonra, onun bedeninin içinde olmanın nasıl bir his olduğunu öğrendikten sonra, saplantı ona karşı hissettiklerim için çok zayıf bir kelime. Hayata çiçek açan şeyi tanımlayabilecek bir kelimenin var olacağından emin değilim.

Onu
sahiplenmeliyim.
Ona sahip olmak
için.

Derisinin altına girip onu benim yapmak için.

Onun içinde kükreyen ateş olmalıyım, gözlerini her kapadığında ulaşmaya çalıştığı gölge olmalıyım.

Ellerim saçlarımda, ağzım göğsüne düşerken Adeline haykırıyor, dilim meme ucunu bir alay üzerinde döndürüyor. Bir parmağımı daha içine sokarak elimi pompalıyorum, bir yandan da meme ucunu acı veren bir noktaya kadar emiyorum ve vücudunun bana verdiği tüm sıkıntılar için ceza olarak ısııyorum.

Başparmağım klitorisine dokunduğunda parmaklarını saçlarıma doluyor, beni öpmek için başımı yukarı çekiyor, orgazm o kadar hızlı ve sert geliyor ki boğazından çıkan çığlığı yutmak zorunda kalıyorum, kasları parmaklarımın çekilmesini engellemek için kilitleniyor.

Boştaki elimi saçlarından tutarak başını geriye doğru çekiyorum, göğsünün ucunu ağızma hapsedene kadar ağzımı boynunun hizasında gezdiriyorum, vücudu parmaklarıma binerken sertçe emiyorum.

Adeline'in vücudu o yükseklikten inerken yumuşuyor, parmakları saçlarımda gevşiyor. Rinehart ailesinden özür dilememe iki saniye kala, onu yere çekip her şeyiyle benim olduğunu söylemeye çalışırken omuzlarında bir gerilim oluşuyor ve dudaklarının arasından sonun başlangıcı olduğunu bildiğim sözler fısıldanıyor

"Aman Tanrım..."

Hayır, hayır, hayır, hayır, hayır.

Başımı kaldırıp baktığımda yüzünde kederli bir ifade görüyorum, birkaç saniye önce kapüşonlu ve şehvetli bir ateşle yanan mavi gözlerinde suçluluk duygusu yuvarlanıyor.

Yüzünü tutmak için uzanarak, düşüncelerinin kaçak trenini durdurmaya çalışıyorum.

Artık çok geç.

"Gitmek
zorundayım."

"Adeline-"

Ellerimi itiyor, panik yanaklarında alev alev yanıyor. Elbisesinin askılarını omuzlarına geri çekerek beni uzaklaştırmaya çalışıyor, akli zaten o kadar yerinde değil ki onu sakinleştirmek bir savaş olacak.

"Adeline." Onu yerinde tutmak için kalçalarını kavriyorum, parmaklarım onu ne kadar sıkı tuttuğum için derisini morartıyor.

"Bırak gideyim."

"Hayır."

Gözleri yüzüme dikildi. "Bırak beni!"

Ayağı dışarı fırladı ve beni bacaklarımın arasından yakaladı. Aletine tekme yemek berbat bir şey, ama sertleştiğinde ve bu olduğunda? Lanet olsun.

İki büklüm oluyorum ve o da bu fırsatı değerlendirip beni iterek aşağı atlıyor ve mozolenin önüne doğru koşuyor.

Kendini tehdit altında hissettiğinde onun bir savaşçı olduğunu hatırlamamakla aptallık ettim.

Bacaklarımdan akan acıyı görmezden gelerek peşinden gidiyorum, ön kapıya ulaştığımızda elim dirseğini kavriyor.

Bana doğru döndü, gözleri çılgına dönmüştü. "Gitmem gerek." "Konuş benimle."

Başını sola, yakındaki bir mezara çiçek bırakan yaşlı bir çifte çeviriyor, sesi fısıltıya dönüşüyor ve uyarıyor: "Elini üzerimden çekmezsen çılgın atarım. Sakın beni denemeye kalkma."

Onu bıraktım, ellerimi teslim olur gibi havaya kaldırdım. Adeline kaçmakta tereddüt etmiyor, mezarlığı boydan boya geçip benden uzaklaşırken gözlerim onu takip ediyor.

"Siktir!" Demir kapıyı yumrukluyorum, yüksek metalik çınlama yaşlı çiftin dikkatini çekiyor.

Onlara bakarak mozolenin duvarına yaslanıyorum ve ellerimi saçlarımın arasından geçiriyorum.

Evli olması önemli değil. Yapacaklarıma karşı vereceği mücadele umurumda bile değil.

Bir daha gitmesine izin vermeyeceğim.

Kesinlikle reddediyorum.

CHAPTER twelve

Adeline

Ne yaptığımı bilerek eve dönmek yeterince kötüydü. Bir anlık zayıflığa, bir anlık tutkuya -şehvete- yenik düşmüştüm. Ellerimin ve dizlerimin üzerinde sürünerek kocama geri dönebilirdim ama bu yeterli olmazdı.

Grant'i aldattım.

Mezarlık ile evim arasındaki her kilometrede bu sözler kafamın içinde tekrarlandı.

Malikânesinin boş koridorlarında ve geniş odalarında geçirdiğim saatler boyunca bunları yüzlerce kez söylemiş olsam da, hiçbir zaman anlam kazanmadılar. Asla mantıklı gelmedi. Hiçbir zaman olanları anlayabilecek kadar derine inmediler.

O gece eve geldiğinde enkaz halindeydim, gözlerimiz buluştuğunda suçluluk duygusu alevlendi ve aşağıya baktığımda çiçek, mücevher ve şarap getirdiğini gördüm.

Ari'yi görmeye gitmeden önce bana söyledikleri için hemen özür dileyen Grant, geceyi telafi edeceğine söz vererek geçirdi ve kulağıma onun verdiklerinden daha iyisini hak ettiğimi fısıldadı.

Tehdit ettiği gibi hapları bana zorla vermedi. Ona kavga edersem beni nasıl durduracağını söylediğimde beni dinledi.

Bence aramızdaki barış anlaşmayı gereksiz kıldı.

Kocamı aldatmamın üzerinden iki hafta geçti ve geçen geceler boyunca bir kez bile kavga etmedim, ağlamadım ya da çığlık atmadım.

"Çok güzel görünüyorsun."

Güçlü eller omuzlarımı sarıyor, uçları mezarlıktan beri gerginlikten kurtulamamış kaslarıma masaj yapıyor.

Gözlerimi kaldırarak aynada Grant'in bakışlarıyla karşılaşıyorum. Fırçayı elimden alıyor, kılları saçlarımda gezdirirken parmakları saçlarımı dikkatle tutuyor.

"Yeni kesim güzel görünüyor. Sana çok daha yakışmış."

Gülümsemeye zorlayarak saçlarıma bir göz atıyorum, yavaşça nefes veriyorum çünkü görünüşünden nefret ediyorum. Normalde uzun bırakırım, uçları sırtımın alt kısmını okşar. Ama Gloria'nın isteği üzerine şimdi kürek kemiklerimin altında duruyor, düz durması için kat kat kesilmiş.

"Teşekkürler."

Fırçayı makyaj masasının üzerine bırakıyor ve yüzümü ona dönmem için beni çeviriyor. "Bugün için planın nedir?"

Her zamanki gibi, söylemedim. Sanki bana verdiklerini takdir etmiyormuşum gibi nankörce gelebilirdi.

"Bir ay sonra gerçekleşecek olan şirket etkinliğini planlamam gerekiyor. Muhtemelen mekâna gideceğim ve tüm ayrıntıların doğru olduğundan emin olmak için satıcılarla görüşeceğim. Ondan sonra kuru temizlemeciden kuru temizlemeni almam gerekiyor, sonra da her zaman yaptığım gibi Gloria ile geç bir öğle yemeği için buluşacağım."

"Onun yerine benimle buluş."

Şaşkınlıkla gözlerimi onunkilere dikiyorum. "Bir toplantının olduğunu sanıyordum?"

Dudakları pratik bir gülümsemeye dönüşür.

"Var. Yeni bir yatırımcıyla. Harrison Nash büyük paralar kazanıyor ve kolay kolay etkilenmiyor. Senin de yanımda olman bana ısınmasını sağlar diye düşündüm. Onu getirmek için can atıyorum."

"Ne yapmamı istiyorsun?"

Çenemi başparmağı ve parmağı arasında kavrayarak yüzümü yukarı kaldırıyor ve eğilerek dudaklarıma iffetli bir öpücük konduruyor.

"Orada otur ve güzel görün. Bunu çok iyi yapıyorsun."

Yorumunun içimdeki her sinire nasıl dokunduğunu görmezden gelerek, bir gülümseme daha zorluyorum.

"Bana detayları mesaj at, orada olacağım."

Beni bırakan Grant vücudunu düzeltiyor, elleri mavi kravatının düğümüne gidiyor ve onu yerine oturtuyor.

"Sana güvenebileceğimi biliyordum, Adeline."

Yeşil gözleri benimkilerle buluşuyor. "Gitmem gerekiyor. Patricia'ya sana yeri ve zamanı göndermesini söyleyeceğim."

Patricia, sekreteri. Kocamın bana bilgileri kendisi gönderecek zamanı olmaması konusunda ne hissettiğimden emin değilim.

Grant'in takım elbise ceketini giymek için kaptığı gibi yatak odamızdan çıkışını izliyorum. Tam olarak ne hissettiğimi adlandırmak zor. Öfke, belki? Ya da şüphe.

Beni güzel bir yüz ve büyüleyici bir gülümseme, gösterilecek ve hayranlık duyulacak parlak bir biblo olarak görüyor. Kendim için bir şey yapmaktan ziyade onun daha iyi görünmesini sağlamak için varım.

Ama yine de, ikimizden birinin kızması için bir neden varsa, o da odur.

Ona anıt mezarda olanlardan bahsetmedim ve asla da bahsetmeyeceğim. Ve ne zaman söylediği bir şeye ya da beni bir suç ortağı gibi bir kenara itmesine öfkelenmek istesem, bu evlilikte hatalı olanın ben olduğumu hatırlıyorum. Ona ihanet ettiğimi.

Söz verdiğim gibi, sabahı şirketin yıllık resmi etkinliğinin ayrıntılarıyla ilgilenerek geçirdim. Her şey tam olması gerektiği gibi olmalı.

Etkinlik, bir güç ve zenginlik gösterisi olarak eski ve yeni yatırımcılara hitap edecek. Bu bir sosyal etkinlik, evet, ama Grant erkeklerin bir noktada puro ve konyak içeceğini, sözleşmeler tartışılırken etrafa para saçacaklarını açıkladı. Onların mutlu ve etkilenmiş, rahat ve uyumlu olmalarını istiyor.

O işle ilgilenirken, eşlerin, kız arkadaşların ve metreslerin eğlenmesini sağlamak benim görevim olacak. Bu benim için biraz sorun. Kadınlarla hiç kolay arkadaşlık kuramadım. Etkinlik konusunda sadece gergin değilim, dehşete düştüm.

Yanlış bir şey söylemekten korkuyorum. Seçkinler arasında her zaman mevcut olan dedikodu değirmenleri aracılığıyla Grant'e geri dönerse onu utandıracak bir şeyi kabul etmek.

Neyse ki Gloria bana göz kulak olmak için orada olacak ama o gerçek bir arkadaş değil. Daha çok yanlış bir şey yaparsam Grant'e rapor verecek bir bebek bakıcısı gibi.

Baskı çok büyük.

"Menü hoşunuza gitti mi Bayan Cabot?"

İrkilerek elimdeki işe geri döndüğümde, mekân olarak seçtiğim lüks otelin baş aşçısı Derrick Lane'e bakıyorum. Nazik kahverengi gözleri bana bakıyor, bir zamanlar koyu renk olan saçları şimdi griyle yumuşamış. Şef ceketini ve siyah pantolonunu giymiş, mükemmellik beklenen bir ortamda her zamanki gibi profesyonel.

"Evet, ancak menüde vejetaryenler için hiçbir seçenek yok. Bir zamanlar yüzü olmayan bir şey yemeyi tercih edenler için dördüncü bir seçenek ekleyebilir misiniz?"

Derrick bu ifadeden kişisel olarak rahatsız olmuş gibi irkiliyor ve bu yorumu yapmamın kabalık olduğunu bilsem de, özellikle de her türlü yemeği yenmesi gereken bir sanat haline getiren bir adama karşı, hala eski yöntemlerime bağlıyım.

Grant'in benim için yemek sipariş etmek gibi kötü bir alışkanlığı var, çoğu zaman ölü bir şey yiyor ama isyan etme şansı bulduğumda bunu değerlendiriyorum.

Derrick başını eğerek menüyü elimden aldı ve sordu: "Kinoa, avokado ve tatlı patatesli timbale olur mu? Ayrıca ilk yemek olarak karamelize pırasa çorbası ile patates kreması da sunabilirim."

Çok miktarda nişasta var ama onun kararına güveniyorum. "Kulağa lezzetli geliyor. Teşekkür ederim."

Yeni göreviyle birlikte yürümek için dönmeden önce bir kez daha başını sallıyor.

Koltuğumda rahatlayarak etkinliğin yapılacağı büyük balo salonunu inceliyorum. Son birkaç saatimi her şeyi gözden geçirerek geçirdim. Süslemeler, yiyecekler, şarap ve şampanya seçimleri, müzik ve güvenlik detayları. Kontrol listesi tamamlandı, ben

Patricia'nın bana ögle yemeği için bilgi gönderip göndermediğini görmek için telefonumu kontrol ediyorum.

Mesajın ne kadar profesyonel ve soğuk olduğunu görseniz Grant'in çalışanlarından biri olduğumu düşünürsünüz.

Grant'in kuru temizlemecisini alıp eve götürmek ve şehrin öbür ucundaki restorana gitmek için bir saatim var.

Yerimden kalkıp eşimle ilgili diğer işlerimi halletmek üzere yola çıkıyorum ve geç ögle yemeği için Gardenia'ya tam zamanında varıyorum. Seçimime biraz şaşırarak ön bekleme alanında durup duvara çerçevelettikleri menüyü inceliyorum.

Grant bir et ve patates adamı, ancak bu restoran vegan diyetine hitap ediyor.

Kaşlarım çatıldı, acaba bunu benim için kocam mı seçti?

Göğsümde bir kıvılcım alevleniyor ama bunun bir takdir alevine dönüşmesine izin vermeyeceğim... ya da kocamın nihayet benden istediği kişi olmamı talep etmek yerine beni kabul etmeyi öğrenmesini ummayacağım.

Yine de bir sıcaklık var. Yoksa neden bu özel restoranı seçsin ki?

Şeytan demişken, bir el belime bastırıyor, yumuşak bir dudak seti kulağıma iniyor.

"Biliyor musun, bu çok garip. İçeri adımımı atar atmaz o kadar güzel bir kadının çekimine kapıldım ki gözlerimi kaçırmam imkânsızdı. Onun karım olacağını bilmeliydim."

Dönüp kollarımı ona doluyorum ve ayak parmaklarımın ucuna basarak yanağını öpüyorum. "Teşekkür ederim."

Yeşil gözlerini benimkilere dikti.

"Ne için?" "Yemek için vegan bir yer seçmek için."

Kaşları birbirine çarpan Grant duvardaki menüye bakıyor ve dudakları çatılıyor. "Bunu ben seçmedim."

Kalbim ayaklarımın dibine düşüyor, daha bir saniye önce hissettiğim umut kıvılcımı suda boğuluyor. "Kim yaptı?"

Grant bir elini saçlarında gezdiriyor ve benden uzaklaşıyor. "Seçimi Harrison'a bıraktım."

"Bay Nash vegan mı?" Bu yeni yatırımcıyı daha çok sevmemi sağlıyor, ayrıca menüye daha önce eklediğim vejetaryen seçenek için bir bahanem olduğu için de mutluyum.

"Görünüşe göre," diye homurdanıyor Grant.

Bana profesyonel gülümsemesini gösterdi. "Masamızı bulmalıyız. Harrison'ı bekletmek istemem."

Aslında tam tersi, dakikalar geçtikçe Grant yanımda oturduğu yerde daha da sinirleniyor, Harrison Nash ise bizi bekletiyor.

Yine de kocam gülümseyecek ve sorun yok deyip geçiştirecektir. İş söz konusu olduğunda, yatırımcılar her zaman haklıdır. Yaptıkları hiçbir şey açıkça cesaret kırıcı değildir.

Bunun yerine, Grant hayal kırıklıklarını bana getiriyor ve ben de kötü ruh hallerine ve serpintilere maruz kalacak kadar şanslıyım.

Telefonum çalıyor ve Gloria'dan gelen ve şirketin resmi töreni için ek ayrıntılar içeren bir mesajı okumak için çantamdan çıkarıyorum. Yanımda, Grant sonunda mırıldanıyor ve oturduğu yerden kalkıyor.

"Harrison," diyor hiçbir memnuniyetsizlik belirtisi göstermeyen bir sesle. "Benimle buluşmayı kabul ettiğin için teşekkür ederim."

Telefonumu bir kenara bırakıp, Grant'in en yeni yatırımcısını etkilemeye hazır, parlak bir gülümsemeyle başımı kaldırıyorum. Işığı emecek kadar koyu renk saçların arasına yerleştirilmiş açık gri gözlerle karşılaştığımda damarlarıma buzlu su kaçıyor.

Dehşet iliklerime kadar işliyor, masada durduğuna inanmadığım bir adamın elini sıkmak için ayağa kalkarken bacaklarım titriyor.

Ari bana bakıyor, yüz ifadesindeki hiçbir şey beni tanıdığını ele vermiyor, sadece dudaklarında benden başka kimsenin fark etmeyeceği küçük bir kıpırtı var. O acımasız dudakları görmek, vücudumda nasıl cezalandırıcı olduklarını hatırlamak bacaklarımin arasında bir sıcaklık yaratıyor. Bu

anı daha da kötöleştiriyor.
Grant'in eli belime doğru kayıyor.

"Harrison, bu benim karım, Adeline. Bugün öğle yemeğinde bize katılmasını istedim. Umarım sorun olmaz."

Ellerimiz masanın üzerinde buluştuğunda, birbiriyle yarışan o kadar çok duygudan oluşan bir sarsıntı hissediyorum ki midem kendi üzerinde dönüyor, boğazımda bir endişe düğümü büyüyor.

"Tanıştığımıza memnun oldum," diyor, bakışlarını Grant'e kaydırmadan önce gözleri sadece birkaç saniye benimkileri sabitliyor. "Ve bu hiç sorun değil. Ne kadar çok o kadar iyi, değil mi?"

Daha iyiymiş, kırımın kenarı. Bu lanet olası bir kabusun hayata geçmiş hali.

Elimi geri çekiyorum, sanki bu mozoleda olan her şeyi silecekmiş gibi avucumu elbiseme siliyorum.

Orada öylece durup her kadının fantezisi gibi görünmesi de yardımcı olmuyor. Siyah üzerine siyah giyinmiş, ceketini kaslarla dolu olduğunu bildiğim geniş omuzlarının üzerine mükemmel bir şekilde düşüyor, gömleğinin düğmeleri tattığım altın tenine bir bakış atacak kadar açık.

Onun hakkında hafif ve havadar hiçbir şey yok. Sadece o kadar güçlü bir varlık ki nefesimi kesiyor, hayatımda yaşadığım en iyi orgazmlardan birinin anısıyla beni boğuyor.

"Oturalım mı?"

Grant ve Ari yerime oturmamı bekliyorlar. Tüm vücudum sinirden titrerken bunu memnuniyetle yapıyorum. Grant bana tuhaf bir bakış fırlatıyor ama ben ona gülümsüyorum, sanki sadece iki hafta önce aldattığım adamın elini sıkmamış gibi davranıyorum.

Ne bok yiyeceğim ben?

Ari takım elbisesinin ceketini çıkarıp yanındaki boş koltuğun arkasına atıyor. Otururken bakışlarını Grant'e kilitlemeye dikkat ediyor, o zalim dudaklar gülümsemeyi reddediyor.

"Umarım seçtiğim restorana aldırmazsınız."

Yalan söyleyen Grant sırtıyor ve iş adamı tavrına bürünüyor. "Hiç de değil. Vegan mısınız?"

"Öyleyim."

"Adeline da öyle. Eminim seçiminiz onu çok heyecanlandırmıştır."

Gri gözleri benimkileri yakalıyor, hafif bir sırıtış ağzının kenarını eğiyor. "O halde yüzü olan bir şeyi yemenin zor olduğu konusunda hemfikirsinizdir."

Kelimeler boğazıma düğümleniyor, boğazım o kadar kuru ki cevap vermeden önce bir yudum su içmek zorunda kalıyorum. Neredeyse boğuluyordum.

"Komik, ben de hep böyle derim."

Sanki bir sır biliyormuş gibi ağzı seğiriyor. Ne yazık ki ben bu sırrın ne olduğunu çok iyi biliyorum ve bu yüzden bu yemeğin mümkün olduğunca çabuk bitmesini istiyorum.

Grant'in telefonu çaldığında bir göz savaşının ortasındaydık.

"Lanet olsun. Bunu almam gerekiyor. Bana biraz izin verirsiniz."

Gözlerimi Ari'den ve onun alaycı sırıtışından ayırıp kocama bakıyorum. "Tabii ki. Acele etmeyin."

Omzuma dokunduğunda ayağa kalkmaya çalışıyordu. "Eğer garson gelirse, benim için seveceğimi düşündüğün bir şeyler sipariş et. Bu şeylerin yarısının ne olduğunu bilmiyorum."

Grant bu yorumu şakaymış gibi yapıyor ama ben zümrüt gibi yeşil gözlerinin ardındaki kızgınlığı görüyorum. Başımı sallıyorum ve cep telefonunu kulağına dayayarak uzaklaşmasını izliyorum. Duyma menzilinden çıktığında kafam tekrar Ari'ye dönüyor.

Sanki tüm bunlar eğlenceli bir şakaymış gibi bana bakıyor.

"Adının Ari olduğunu sanıyordum."

Dudakları bir kez daha seğiriyor, gömleğinin üzerinde var olmayan bir tiftik parçasını karıştırırken gözleri aşağı dalıyor. Yavaşça o gri gözler benimkilere dönüyor, ifadesindeki tüm mizah yok oluyor.

"Evet, öyle. Ari. Harrison'ın kısaltılmışı."

Kalbim yerinden çıkacak gibi oluyor, bakışlarım tekrar Ari'ye kilitlenmeden önce uzaktaki Grant'a kayıyor.

"Burada ne yapıyorsun?"

Omuz silkiyor, sesimdeki öfke onu rahatsız etmiyor. Koltuğunda rahatlarlarken, bir kolunu yanındaki boş sandalyenin arkasına doğru sarkıtıyor. Bu öylesine erkeksi bir duruş ki, açıkça takdir etmemek için çaba sarf etmem gerekiyor.

"Sorun nedir, Adeline? Kocana, iki hafta önce karısının güzel amını elime sürdüğünü söylememden mi korkuyorsun? Ya da belki ona boşalırken nasıl çığlık attığını söylerim? O kadar ki insanlar bizi bulmasın diye ağzını kendi ağzımla kapatmak zorunda kaldım."

Yanaklarım alev alıyor, dudaklarım jilet gibi ince bir çizgi haline geliyor.

Gözleri Grant'e ve tekrar bana kayıyor, yaptığı şey için zerre kadar suçluluk duymadan beni yerinde tutuyor.

Ari, şehvetli fantezilerden ve aklınızı başınızdan alacak kadar yoğun bir karanlıktan bahseden bir sesle, "Eğer durum buysa endişelenecek bir şey yok. Sana söz veriyorum, bundan çok daha ketumum. Yine de, o geri gelmeden önce çok hızlı kaçtığını da söylemeliyim. Bir dahaki sefere dilimi sürmene izin vermek gibi bir niyetim vardı."

Kalçalarım birbirine çarparken aynı anda kalbim ayaklarımın içine düşüyor.

Grant'in bu anlaşmayı çabucak bitirmesi için dua ediyorum. Anlaşmalarını yapsınlar ve ben de bunu bir daha yapmak zorunda kalmayayım.

Ari'nin etrafında daha fazla kalmamın imkanı yok.

Böyle konuşmaya devam ederse olmaz.

CHAPTER thirteen

Ari

Adeline kızdığında çok sevimli oluyor. Isı, soluk, soluk yanaklarında pembeyi kovalıyor, kan kırmızısı dudakları o kadar sıkı bir şekilde bir arada tutuyor ki, onları alay ederek ısırımdan başka bir şey istemiyorum.

Çığlık atacakmış gibi bana bakıyor, vücudu zorlukla kontrol altına alınmış bir öfkeyle titriyor, ben biraz daha sakinleşip kocasına bakarken gözleri kısılıyor.

Neyse ki Grant acil telefon görüşmesiyle o kadar meşgul ki, kiminle karşı karşıya olduğunu bilmeyen bir kadını dürtmeye devam etmek için dünya kadar vaktim var.

Onu bugün görmek gibi bir niyetim yoktu. Aslında plan Grant'le buluşmak, onun önüne bir havuç atıp peşine düşmesini sağlamak ve sonra da başka bir zaman Adeline'e yaklaşmaktı.

Yola çıkmadan önce mesajlarını kontrol ettiğimde bize katılacağını görünce çok sevindim ve zaman çizelgesini hızlandırmaya, bu oyunu planladığımdan daha hızlı ilerletmeye karar verdim.

"Üzgün görünüyorsun," diyorum parmağımı önümdeki kristal su bardağının tepesine sürterek. Adeline'in gözlerini seğirtecek kadar yüksek sesle şarkı söylüyor.

O mavi gözlerini bana dikmeden önce kocasına bir kez daha baktı. "Ne yaptığını sanıyorsun bilmiyorum ama buna bir son vermelisin. Ben mutlu bir evliliği olan bir kadını ve mezarlıkta olanlar bir hataydı."

Ne isterse söyleyebilir. Bu ona inanacağım anlamına gelmez. Adeline'i bundan daha iyi tanıyorum.

İki parmağım bardağın dudağına sürtünürken, gözlerinin, bedenini paramparça eden orgazmı ona yaşatan elin hareketine kayışını izliyorum.

Dudaklarım kıvrıldı. "Yani bana o zamandan beri yaptıklarımızı hiç düşünmediğini mi söylüyorsun?"

"Yapmadım."

Gözlerim onunkilere kayıyor. "Bunu hatırlarken kendine dokundun mu?"

Adeline bu soru karşısında irkiliyor, bakışları tekrar elime kayıyor, yanaklarındaki pembelik koyu bir kırmızıya dönüşüyor.

"Ben de öyle düşünmüştüm."

Öne doğru eğilerek sesimi alçak bir mırıltıya indiriyorum.

"Sorun değil, Adeline. Ben de bunu düşündüm. Son iki hafta içinde elimle sikimi kavrarken yaptığımız şey birçok kez aklıma geldi. Bu konuda utanmana gerek yok."

Kendini toparlamaya çalışırken dudakları aralanıyor, gözleri yuvarlanıyor.

"Burada ne yaptığıma gelince, kocanızın şirketine yatırım yapıyorum. Çok hevesli bir adam, öyle değil mi? Etrafındaki tüm güçlü insanları yanına çekmeye çok hevesli."

Aslında Grant'i manipüle etmek son derece kolay. Ortak bir iş arkadaşımız beni arayıp seçkinler arasındaki yerimle övündü ve Grant birkaç saat içinde benimle telefonda konuştu. Şirketine tek kuruş bile yatırmaya niyetim yok ama Adeline'ı ondan çalmak için ne kadar gerekirse o kadar süründürmeye niyetim var.

Tabii ki bunu ona söylemedim. Planladığım sürprizi bozmamak en iyisi.

Adeline sinirlenirken Grant masaya dönüyor, telefonunu cebine atıyor ve yerine oturuyor. Ben başımı çevirip doğrudan ona bakarken yanındaki sevgili eşinden sahte bir gülümseme alıyor.

"Bunun için özür dilerim. Ama nasıl olduğunu bilirsiniz. Kötülere rahat yok."

Sırıtiyorum. Sanki kelimeleri doğrudan ağızımdan çalmış gibi. "Hiç sorun değil. Karın çok eğlenceli biri."

Çevresel görüşümde Adeline'in suyunu yudumlayışını izliyorum, büyük olasılıkla yanaklarındaki sıcaklığı kovmaya çalışıyor.

Grant gülümsüyor, çok sayıda düz beyaz dişiyle aşırı dostane bir ifade. "Bir şey kaçırdım mı?"

Geriye doğru gevşeyerek bakışlarını tutuyorum, yok etmeye niyetli olduğum bir adamın yüzünü inceliyorum.

"Aslında Adeline beni evinize yemeğe davet etti. Ne yazık ki bugün iş konuşmak için çok fazla vaktim yok ve bundan bahsettiğimde, tartışmalarımıza devam etmek için gelmemi talep etti."

Suyu boğazına kaçan Adeline öksürmek için döner. Grant'in gözleri ona doğru kayar, sırtını sıvazlamadan önce yüzünde endişeli bir ifade vardır.

"İyi misin?"

Bana sert bir bakış atarak başını sallıyor. "Evet, özür dilerim. Yanlış tüpü yuttum."

"Daha yavaş içmelisin." Bana dönüp bakmadan önce azarlayıcı bir söz. Masanın öbür ucuna uzanıp gırtlığını parçalamamak için kendimi tutmam gerekiyor.

"Bizim evde akşam yemeği kulağa harika geliyor. Adeline çok nazik bir ev sahibesi. İş ortaklarımı ağırlamaktan hoşlanıyor."

"Öyle mi?" Gözlerim ona kayıyor. "Eminim olabileceği en iyi eştir." Gözlerim Grant'e döndü. "Bir işadami olarak eş olarak ihtiyaçlarımızı anlayan ve karşılayan birini bulmak çok zor."

Adeline'in oturduğu yerden küçük bir inilti geliyor ve gülmemek için yanağımın içini ısırarak zorunda kalıyorum.

Grant onun cevabına rağmen başını onaylarcasına sallıyor, şüphesiz ağızını açıp sinirlerimi zımpara kağıdı gibi gelecek bir şey söylemeye hazırlanıyor.

"Sen ve ben benzer düşünüyoruz, Harrison. Biraz uğraşmak **gerekti**," diyerek gülümseyerek Adeline'e baktı, "ama sonunda

onu meşgul eden iyi bir rutin."

Masanın altındaki kucağında elimi yumruk yaparak, önümde duran çatal bıçak takımıyla onu öldürebileceğim tüm yolları hayal ediyorum. Sadece daha uzun süreceği ve daha acı verici olacağı için kaşığı tercih ediyorum.

Kader, bir sunucunun masaya yaklaşp böyle yerlerde çalışan personelin yapması gereken pratik bir ses tonuyla konuşmamızı bölmesiyle katliamı engelliyor.

"Gardenia'ya hoş geldiniz..."

Söylediklerinin geri kalanı kafamda beyaz bir gürültüye dönüşüyor, Grant Cabot'a nadiren hissettiğim bir nefretle bakarken uzmanlık alanları ve tavsiyeleri aklımdan uçup gidiyor.

Dikkatimi Adeline'in kocasından uzaklaştırarak, sipariş vermeye hazır olup olmadığımızı sorması için tam zamanında garsona bakıyorum. İyi görünümlü bir adam, muhtemelen benden on yaş daha genç, yani Adeline'in yaşlarında. Beyaz bir elbise gömleği ve siyah bir pantolon giymiş, koluna beyaz bir bez peçete sarmış, bizi ilerletmek istemesine rağmen yüzünde sabırlı bir ifade var.

Menüdeki zirvaların yarısının ne olduğu hakkında hiçbir fikri olmayan Grant yalnız değil. İddia ettiğim gibi vegan değilim, bu yüzden ne sipariş ettiğimi umursamak yerine, seçeneklerden birine parmağımı saplıyorum, sunucunun başını sallayıp "Mükemmel seçim" demeden önce gözleri düşüyor.

Umarım öyledir. Yemeğin fiyatı elli dolar ve füme patlıcan her ne haltsa üzerine serpilmiş bir salatadan ibaret olacak.

En az benim kadar kafası karışmış olan Grant bana doğru baktı. "Ne sipariş ettin?"

Sunucu benim yerime cevap veriyor: "Füme patlıcan salatasını seçti. Benim kişisel favorimdir."

Kaşları birbirine çarpıyor, özür dileyen bir gülümseme dudaklarını geriyor. "Cehaletimi mazur görün ama patlıcan nedir?"

Adeline "Patlıcan," diye cevap veriyor ve aklım doğrudan Grant'ın eve dönüş uçuşlarını tanımlamak için kullandığı emojiye gidiyor

balayından.

T a n r ı aşkına. Artık onun sikini düşünmeden yemek yiyemeyeceğim.

"Neden sadece patlıcan demiyorsunuz?" diye soruyor.

Güzel soru.

"Biliyor musun, boş ver. Ben de aynı şeyi alacağım."

Burayı seçmemeliydim ama bunu karşımda oturan pisliğe özel bir siktir çekmek için yaptım. Var olan her şeyi değiştirme çabalarına pasif agresif bir bıçak gibi

Adeline hakkında.

Ancak Adeline'in bize katılacağını öğrendiğimde, bunu mutlu bir tesadüf ve kendimi ona sevdirmenin bir yolu olarak gördüm.

Şimdi, yüzümde sahte bir gülümsemeyle bu kararın acısını çekeceğim.

Adeline, garson uzaklaşmadan önce siparişini sıralıyor ve biz de sohbete geri dönüyoruz.

"Akşam yemeği için bize ne zaman katılmayı düşünüyorsun, Harrison?"

Grant'in sürekli adımı söylemesinden nefret ediyorum. Bu psikolojik bir numara, size kendinizi dahil ve önemli hissettirerek bir şeyler satmaya çalışan insanlar tarafından kullanılan bir numara. O farkında değil ama ben onun beni cezbetmek ve manipüle etmek için yaptığı her girişimi görüyorum.

Cebimden telefonumu çıkarıp, sanki aklımda bir tarih yokmuş gibi ekranda geziniyorum, yani mümkün olan en kısa sürede.

"Yarın gece nasıl? Programım müsait."

"Harika," diyerek Adeline ile göz göze gelir ve parmaklarını şıklatır. "Bunu gerçekleştir."

Gerçekten parmaklarını şıklatmıştı. Sanki terliklerini almak için orada bulunan bir köpekmiş ya da fırlatabileceği herhangi bir ödül için yuvarlanıyormuş gibi.

Grant'in şirketinde potansiyel bir yatırımcı olarak bu maskaralığı kurmadan önce, adamı öldürmeyi ve

onunla işim bitti. İki sebep beni bu şekilde hareket etmekten alıkoydu.

Bir: Adeline'in babasını zaten öldürmüş ve hayatında acı çekmesine neden olmuştum. Eğer kocasını gerçekten sevmeye ihtimali varsa, aynı hatayı tekrarlamak istemedim.

İkincisi: İşimde çok iyi olabilirim, ancak işin doğasında büyük miktarlarda para söz konusu olmadıkça kolayca göz ardı edilemeyecek bir risk var. Bir suikastçı ile bir katil arasındaki fark gibi. İki zaman ve çabaya değer. İkincisi ise bir psikopatın duygusal kontrol eksikliğidir ki ben böyle biri olmayı reddediyorum.

Grant risk almaya değmezdi. O zaman değmezdi. Ama şimdi, Adeline'in yüzüne parmaklarını şıklattıktan sonra, onu öldürmek tekrar masada.

"Ben ayarlamaları yaparım," diye uysalca cevap veriyor, yüzünde gerçekte ne düşündüğünü gizleyen sahte bir gülümseme var.

Bunun bir parçası olduğum için neredeyse kötü hissediyorum. Neredeyse.

Karısının cevabından memnun olan Grant bana dönüyor ve şirketle ilgili satış konuşmasına başlıyor, satış rakamları, hisse senetleri, satın almalar, harcamalar - daha az umursayamayacağım bir sürü şey hakkında saçmalıyor.

Gözlerim sık sık Adeline'e kayarken söylediği tek bir kelimeyi bile duymuyorum, mavi gözlerinin ardında beklenen öfkeyle bana bakarken vücudu oturduğu yerde sabit duruyor.

Her gördüğümde gülümsememek için kendimi zor tutarken, garson elinde yemeklerimizle yeniden ortaya çıkıp, sanki sol taşağımızı vermemiz gereken paha biçilmez bir eseri ortaya çıkarmış gibi onları önümüze koyduğunda Grant'ın böbürlenmesinden kurtuluyorum.

Tabağimdaki her ne haltsa ondan hiç etkilenmediğim için Grant'ın suratının asık olmasından büyük bir zevk alıyorum. Yemeği daha keyifli hale getiriyor, çünkü o yemekten çok nefret ediyor.

Peçetemi kucağıma sıkıştırmış, çatalımı ısırık üstüne ısırığa batırıyor, yavaşça çiğniyordum.

gözümün önünde öleceksin.

Bir süre sonra peçetesiyle ağzını sıvazlıyor, yemeği midesi kaldırıyormuş gibi yapmaktan vazgeçiyor. Bundan fazlasıyla tatmin oluyorum. Ne yazık ki iştahsızlığı ağzını açarak konuşmasına devam ediyor ve midem hemen bulanıyor. Bu adam kendi konuşmasını dinlemeye bayılıyor.

Neyse ki ileriye düşündüm, telefonumdaki alarm beni bu kâbustan kurtarana kadar saniyeler geçiyor. Alarm nihayet çaldığında Grant cümlesinin ortasındaydı ve onu susturmak için parmağımı kaldırdım.

Telefonuma bakıp özür diler gibi yapıyorum. "Üzgünüm, buna bakmam gerek."

Ayağa kalkıyorum ve onun cevap vermesinden daha hızlı bir şekilde masadan uzaklaşıyorum. Konuşuyormuş gibi yaparak Adeline'e doğru bakıyorum ve onun beni dikkatle izlediğini görüyorum; boktan kocası kulağına bir şeyler fısıldarken gözleri yemek odasında beni takip ediyor.

Dudakları ince bir çizgiye dönüşüyor, ama başını sallıyor, telefonuna bir not yazıyor ve sonunda gözlerini kaçırıyor.

Bu yemeğin bitmesi gerekiyor. Şimdilik istediğimi başardım. Ama kapıdan çıkmadan önce yem atmam gereken son bir kanca daha var.

Telefonumu cebime atıp masaya geri dönüyorum ve yüz dolarlık bir banknotu yere atıyorum. Grant'in gözleri yüzüme kayıyor, kaşları birbirine çarpıyor.

"Özür dilerim ama önemli bir işim çıktı. Dediğiniz gibi: kötülere rahat yok. Başka bir yatırımla ilgili katılmam gereken bir toplantı daha var."

Grant'in gözlerinde bir endişe parıltısı belirliyor ve kancayı az önce dudağına batırdığımı biliyorum. Şimdi tek yapmam gereken ipi sıkmak ve piçi oltaya takmak. O ipi uzun bir süre kovalayacak olması onun için çok kötü.

"Bu benim yemek masrafımı karşılamalı-"

Yüzlüğü bana doğru itiyor, dudaklarında alıştırmış bir gülümseme belirliyor. "Hayır, lütfen. Öğle yemeği benden."

Duraksayarak koltuğunda arkasına yaslanıyor ve hiç de öyle olmadığı halde rahat görünmeye çalışıyor. Bakışlarının ardındaki çaresizliği, olayların gidişatından duyduğu hayal kırıklığını gösteren çenesindeki hafif kıpırtıyı görebiliyorum. Grant Cabot hayır cevabını kabul etmeye alışkın bir adam değil. Bunun onu ne kadar zayıf düşürdüğünün farkında değil.

"Sormamın sakıncası yoksa: diğer firma kim? Eminim teklif ettikleri her şeyi geçebilirim."

Neredeyse gülecektim. Bu piç bana karısını teklif etmediği sürece, sahip olduğu ve benim istediğim başka hiçbir şey yok.

Masadan yüzlüğü alıp cüzdanıma koyuyorum. "Aslında umurumda. Ama yine de yarın akşam söyleyeceklerini dinlemeye hazırım."

Sıradaki Adeline'e bakmamak mümkün değil. Gözlerimiz kilitlendiğinde, yanaklarını renklendiren endişeli bir parıltıyla durgunlaşıyor.

"Daha önce de söylediğim gibi, sizinle tanışmak bir zevkti. Birbirimizi tekrar göreceğimiz zamanı iple çekiyorum."

Renk derinleşiyor ve ben onu vücudundan aşağı koalamaktan başka bir şey istemiyorum.

Masadan kalkan Grant elini uzatıyor. Avuçlarımız onun irkilmesine neden olan bir tutuşla kenetleniyor. Kendini sert bir adam sanıyor - belli ki karısına bok gibi davranacak kadar sert - ama benim gibi bir adamın karşısında bir saniye bile dayanamaz.

"Yarın akşam görüşürüz, Harrison. Adeline'a bilgilerinizi verdim, ev adresimiz ve benzeri şeyler için sizinle irtibata geçecek."

Sanki ihtiyacım varmış gibi, ama yine de başımı sallıyorum, ceketimi alıyorum ve yürüyüp gidiyorum.

İki günden kısa bir süre içinde, bu oyunu kazanmak için ihtiyacım olan her şeye sahip olacağım. Adeline ve moron kocasını tam olarak ihtiyacım olan yere getirmeden önce tamamlamam gereken birkaç görev daha var.

CHAPTER fourteen

Adeline

"Elinizdeki en ucuz telefon hangisi ve servis ne kadar çabuk kurulabilir? Ayrıca, izlenebilir mi? Kimsenin benimle bağlantı kuramayacağı bir şeye ihtiyacım var."

Tezgâhtar bana şaşkınlıkla bakıyor, içeri ilk girdiğimde takındığı hoş ifade, deli bir kadına baktığı şüphesine dönüşüyor.

Onu suçlamıyorum. Hiç şüphesiz, şu anda deli bir kadın gibi görünüyorum. Çünkü deliyim. Aslında çok kızgınım ama her şeyden çok korkuyorum.

Ari restorandan ayrıldıktan sonra, Grant yeni yatırımcıyı bulamamaktan yakınırken kendimi tutmam gerekiyordu. Ve tüm bu süre boyunca tek yapabildiğim gülümsemek ve başımı sallamaktı, dinliyormuşum gibi küçük bağlayıcı olmayan sesler çıkarıyordum ama aslında dağılıyordum.

Öğle yemeğini nasıl atlattığımı kimse tahmin edemezdi ama bildiğim bir şey vardı: Benim evimde akşam yemeğini atlatmamın imkânı yoktu.

Ari'den kurtulmanın bir yolu olmalı. Neyse ki Grant bilgilerimizi ona göndermem için bana numarasını verdi. Ne yazık ki, onunla yapmam gereken konuşma kocamın bulma riskini göze alabileceğim bir konuşma değil.

Tezgâhtar boğazını temizliyor ve elini kirli sarı saçlarında gezdiriyor. Müdahale edip beni dışarı çıkarabilecek biri var mı diye mağazanın etrafına bakıyor ama hiçbir güvenlik görevlisi bulamıyor. Mağazanın büyük bir kısmı ölü. Sadece ben ve o. Sesi intihar edecekmiş gibi çıkan deli kadın

ve komplocu olmamak için çırpınan bir tezgâhtar.

"Dinle," diyorum, derimin altında titreşen endişeye rağmen sakın görünmeye çalışarak, "Şu anda deli gibi görünmek istemiyorum. Bunun nasıl görüldüğünü biliyorum. Ama kocam biraz kontrolcüdür ve onun bulamayacağı bir şeye ihtiyacım var."

Sonunda anlıyor ve yüzünde adi bir gülümseme beliriyor. "Oh, bu... düşündüğüm şeyi mi yapıyorsun?"

Ne yapıyorum ben?

Gerçekten emin değilim.

Ama çaresizlik bana güvensiz bir aşık gibi yapıyor ve düşünmeden hareket ediyorum, içimdeki her içgüdü otomatik pilota ayarlı.

Etrafa bakıp dinleyebilecek kulaklar olup olmadığını kontrol etme sırası bende. Şehrin kötü bir bölgesinde yer alan ucuz, kullandığın kadar öde cep telefonu mağazasında kimseyi bulamayınca, bunun yüksek kültürlü kocama sızabileceğinden endişe etmiyorum.

"Elbette," diye cevap veriyorum ve sanki ona kirli bir sır vermişim gibi göz kırpıyorum. "Nasıl olduğunu biliyor olmalısın."

Gülümsemesi parlıyor. "Seni yakaladım kızım. Tam olarak neye ihtiyacın olduğunu biliyorum."

Tezgâhtar yeni bir dostluk duygusuyla dönerek tezgâhın arkasındaki alt dolabı açıyor ve üç farklı seçenek seçerken adeta yerinde dans ediyor. Yaptığım şeyin gizli kapaklı olmasından hoşlanıyor olmalı diye düşündüm ve onun bu ani hareketliliğini görmezden gelmeye çalıştım.

Üç seçeneği tezgâhın üzerine koyarak turkuaz mavisi gözleriyle bana bakıyor ve her birinin üzerine parmağıyla dokunuyor.

"İlk seçenek, sözleşmesiz bir seçenek var, ancak sözleşmeyi kabul etmediğiniz sürece veri dahil değil. İkinci seçenek, yine sözleşme yok, veri dahil, ancak kullandığınız her gigabayt için oldukça pahalı. Üçüncü seçenek. Diğer ikisi gibi, yok

sözleşmeli, ancak veri yok, yani yalnızca mesajlaşabilir ve arama yapabilirsiniz. Ancak mesaj derken sadece kelimelerden bahsediyorum. Kocanız olmayan birine müstehcen resimler göndermek yok."

Göz kırpıyor ve iç çekiyorum, kibarca gülümsüyorum çünkü zina yapmama yardım etmeye fazlasıyla hevesli.

"Üçüncüsü de olur. Yaramaz fotoğraflar göndermeyi planlamıyorum."

Hayal kırıklığı gülümsemesini düzleştiriyor. "Ama işin eğlenceli kısmı da bu," diye yakınıyor.

Bir iç çekiş daha. "Bunun doğru olduğundan emin olsam da, sadece düz metin seçeneğine ihtiyacım var." Cüzdanımdan nakit para çıkarıyorum. "Ne kadar tutuyor?"

Benimle farklı fiyat seçeneklerinin üzerinden geçti, sonunda yaramaz fotoğraf tartışmasından vazgeçti ve bir aylık hizmet için ödemeyi kabul etti.

Tam bir aya bile ihtiyacım yok. Ari'yi çekip gitmeye ve hayatımı mahvetmeyi bırakmaya ikna edebilirsem, telefon bu gecenin sonunda atılmış olacak ve bu berbat günü unutabilirim.

Tezgâhtar telefonu benim için hızlıca ayarladı, bana umursamadığım farklı özellikleri gösterdi ve yirmi dakika içinde kapıdan çıktım.

Arabama döndüğümde, Ari'nin numarasını yeni telefona aktarıyorum ve ilk mesajımı atıyorum.

Beni rahat bırakman ve lanet hayatımla oynamayı bırakman için seni ikna etmem ne kadar sürer?

Dümdüz. Sadede gel. Ve eğer o pislik şifreli mesajdan benim olduğumu anlamazsa, aptalın tekidir. Tabii Ari'nin yıkmaya çalıştığı tek evlilik benimki değilse.

Yine de, makul inkar edilebilirlik için, cevap verene ve kim olduğumu tam olarak bildiğini itiraf edene kadar ismimi eklemeyeceğim.

Neredeyse anında, yanıt verdiğini gösteren küçük baloncuklar ortaya çıkıyor. Yine de dururlar. Tekrar ortaya çıkıyorlar. Duruyorlar. Tekrar tekrar, ta ki çığlık atmak üzere olana kadar. Ne kadar uzun sürdüğüne dair bir paragraf bekliyorum ama sonunda metin geldiğinde tek anladığım şu oluyor:

Ari: Bugünlerde çoğu insanın kibarlık olarak gördüğü şeyin kendini tanımlamak olduğuna inanıyorum.

Pislik.

Kim olduğunu biliyorsun. Senden nasıl kurtulabilirim?

Nerede olursa olsun güldüğünü hayal edebiliyorum, o baştan çıkarıcı gri gözleri saf kötülükle parıltıyor. O zalim ağzı, hayatımı cehenneme çevirme vaadiyle köşelerden yukarı doğru çekiştiriyor.

Bunun kim olduğunu bildiğimi farz edelim. Neden benden kurtulmak istiyorsun ki? Kaçtığında kısa kesilmiş olsa da, birlikte geçirdiğimiz zamandan çok keyif aldığını hatırlıyor gibiyim.

İşin zor kısmı ise haklı olması. Bunu ona asla itiraf etmeyecek olsam da, vücudumun ona verdiği tepkiyi inkar edemem. Her gece rüyamda o anıt mezarda neler olduğunu gördüm ve bugün öğle yemeğinde bile ona bakmamak için kendimi zor tuttum, vücudum ellerinin, dilinin... dişlerinin nasıl hissettirdiğini hatırlayarak tepki veriyor.

Ama ona çekilmem önemli değil. Ben evli bir kadını. Mükemmel bir evlilik olmayabilir ama ihtiyacım olan şey bu. Gençken pek çok kez yandıktan sonra, seçimlerimin ve kararlarımın her zaman benim için en iyisi olmadığını öğrendim.

Hiçbir şeyden zevk almadım. Bu yüzden seni bir daha görmek istemiyorum.

Saniyeler içinde cevap verir.

O zaman sen düşündüğüm kişi değilsin. Seni elime boşaldıktan sonra yapış yapış bırakan bir kadın sandım. Ya bana adını söyle ya da güzel bir fotoğrafını gönder ki kiminle konuştuğumu bileyim.

Boğazımdan bir hırıltı yükseliyor. Erkeklerin resimlerle ne alıp veremediği var? Ve neden bana nasıl hissettirdiğinden bahsederek beni tokatlamaya devam ediyor?

Elimde olsa bile size bir resim göndermezdim, ki gönderemiyorum çünkü telefon tarifem buna izin vermiyor.

Daha fazla küçük baloncuk sıcıyor, mesaj o kadar doğrudan suçlamayla geliyor ki telefonu kucağıma bırakıyorum ve ellerimi yüzümde ovuşturuyorum.

Yakıcı telefon. Çok zekice, Adeline. Sanki ne yaptığını biliyor gibisin. Başkalarının arkasından iş çevirme konusunda epey tecrüben olduğunu varsayıyorum. Bu da oyunun yeni değiştiği anlamına geliyor.

Gözyaşlarım gözlerimi yakıyor, hayal kırıklığım o kadar derin ki hareket etmek, hareketsiz kalmak canımı yakıyor. Kaslarım omuzlarımda ve boynumda kilitleniyor, başım kalbimin her atışıyla birlikte çarpıyor.

Telefonu kucağımdan kapıyorum ve büyük harflerle bir mesaj yazıyorum.

NE OYUNU?! VE NASIL DEĞİŞTİ?

Ön camdan dışarı bakmak için başımı kaldırdığımda, mağazanın içindeki tezgâhtarla göz göze geliyorum. Göz kırıyor. Bana başparmağıyla onay veriyor. Ben evliliğimin bitmek üzere olduğunu düşünmekten kendimi alamazken o anın tadını çıkarıyor.

Telefon çalışıyor, mesaj Ari'nin yanıtının ne kadar korkunç olduğunu omurgamdan aşağı bir jilet gibi sürüklüyor.

Ari: İzlerini nasıl saklayacağını bildiğini itiraf etmeden önce, sana yumuşak davranacaktım. Ama şimdi senin de benim kadar sinsi olduğunu gördüğüm için, çıtayı yükseltmeye karar verdim. Bu gece benimle buluş ve talihsiz sorunun hakkında konuşalım. Aksi takdirde, önümüzdeki haftalarda beni çokça görmeyi bekleyebilirsin.

Öfkeli başparmaklarım küçük ekranın üzerinde uçuşuyor, dişlerim her tıklama ve dokunuşta birbirine daha sıkı kenetleniyor.

Yapamam. Grant evde olacak ve nerede olduğumu merak edecek.

Bir mesaj aracılığıyla kahkaha duymak mümkün mü? Ari'nin sesinin tonunu, sanki ağzı kulağımın dibindeymiş de istediği yıkımla benimle alay ediyormuş gibi çıkan o karanlık fısıltıyı bilmek için konuşmasını duymama gerek yok.

Kocanızın tasmanıza taktığı tasmayı çıkarmanızı

öneririm. Ve bunun ötesinde, ben

yalan söylemeyi bırakmanı öneririm. İkimiz de Grant'in gece geç saatlere kadar çalıştığını biliyoruz. Bu konuda bana böbürlenmeyi seviyor. Saat altıda anıt mezarda görüşürüz. Sakın geç kalma.

Hayır. Orası dışında herhangi bir yer. Her ne sebeple olursa olsun, ailemin ebedi istirahatgahını daha fazla kirletme düşüncesine katlanamıyorum. Mezarlık her zaman Ari'nin lekesini taşıyacak ama ben yine de buna katkıda bulunmayacağım.

Onun yerine benimle evimde buluş. 6741 Golden Dawn Yolu.

Son pingler gelmeden önce birkaç dakika gergin, sağır edici bir sessizlik içinde geçer.

Ari: İlginç bir seçim.

Başka bir metin.

Orada görüşürüz.

. . .

Birkaç saat sonra kendimi boş bir evde dolaşırken buluyorum. Mobilyalar ve halılar, perdeler ve enstrümanlar olmadan, bir zamanlar burada var olan yaşam olmadan, zaman içinde kuruyarak hiçbir şeye dönüşmemiş bir iskeletin içinde yürüyormuşum gibi hissediyorum.

Bu binada hayaletler dolaşıyor. Kimsenin mücadele edemediği bir hastalıktan evde öldükten sonra annemin. Karısını kaybetmenin üzüntüsü onu beni yalnız bırakacak bir karara ittikten sonra babamınki.

On altı yaşında yetim kaldım, keder ve ölümden bahseden bir evde, geceleri gölgelerin üzerimde durduğu bir yerde kalmaya terk edildim.

Tüm bunlara rağmen hayatta kaldım. Zar zor. Umursamaz ve asi oldum, bir şekilde, bir şekilde hayatımı almayan yavaş bir kendini yok etme yolunda ilerledim.

Belki de beni hayatta tutan basit bir şanstı. Yine de hepimiz başaramayız. Aptalca şeylerden, çoğunlukla uyuşturucu ve alkolden ya da düşünmeden hareket etmekten ölen arkadaşlarım oldu.

Gençken, bazılarımız hayatın sonsuz bir yolculuk olduğuna, gençliğin tüm aptallığıyla bizi kendi ölümlülüğümüz gerçeğinden koruduğuna inanmayı seçebiliriz.

Ben hiçbir zaman böyle bir inanca sahip olmadım, yaşadığım rahatsızlıklar nedeniyle değil, hele hele anne ve babamı kaybettikten sonra hiç değil, ama arkadaşlarım oldu. Bazıları hikayeyi anlatacak kadar yaşadı ama hepsi değil.

Jason değil. Gerçi, sorunlarına rağmen, şaşırmadım. Çevremdeki hiç kimse ona ne olduğunu bilmiyordu. Kavgı ettiğimiz gece ortadan kayboldu ve ben onunla bir daha konuşmayı reddettim. Belki bununla bir ilgisi vardır ama umarım yoktur.

Bugün bile bir zamanlar tanıdığım ve bir daha haber alamamak üzere gecenin karanlığına karışıp giden insanları merak ediyorum.

Tam olarak üç tane.

Ama belki de gençliğin bir başka sonucu da bu: arkadaşlıklar çok geçici olabiliyor. İnsanlar hayatınıza birkaç aylığına giriyor ve sonra sanki hiç orada olmamışlar gibi tekrar gidiyorlar.

Bu nedenlerden dolayı bu evden nefret ediyorum ve bu toplantı için de burayı seçtim. Zaten kan, acı, pişmanlık ve kabuslarla kirletilmiş durumda. Ari'nin bunu daha da kötüleştirmek için yapabileceği hiçbir şey yok.

Kapıyı çalmasına sadece birkaç dakika kaldı ve ben bu süreyi odadan odaya dolaşmak için kullanıyorum, yalnız geçirdiğim gecelerin, tuhaf yerlerde uyandığım, görürken bilincinde olduğum rüyaların anıları bana saldırıyor.

Mutfaktaki Fransız kapılarına doğru adım atarak bir omzumu cama yaslıyorum ve dışarıdaki gölgeleri tararken başımın yan tarafının serin yüzeye yaslanmasına izin veriyorum. Tamamen karanlık değil, ama büyük ağaçlar batmakta olan güneşten yayılan son renk patlamasını engelleyecek kadar gölge sağlıyor ve gölge ile ışığın dansının ulaşılabilen anıların hayaletleri olduğunu hayal edebiliyorum.

Duygusal yorgunluktan gözlerimi kapatıyorum, tansiyonum tehlikeli bir şekilde yükseliyor çünkü özgür

olduğumu hissediyorum

Hayatımın içine düşen bir hata, evliliğimin risk altında olduğu bir ana yol açıyor, kaosu dengelemek için kendim için yarattığım hayat şimdi tehdit altında.

Keskin bir tıkırtı camı salladığında boğazımdan sessiz bir çığlık yayılıyor, gözlerim diğer tarafta duran Ari'yi görmek için açılıyor, gümüş grisi gözleri benimkileri yakalarken saçları ve kıyafetleri karanlığa mükemmel bir şekilde karışıyor. Sırıttıyor, sadece ağzının kenarlarında hafif bir kıvrılma var. Acaba hiç tam olarak gülümsüyor mu?

Bir anı titreşimi.

Ona bakarken, daha önce burada bulunduğumuza dair tuhaf bir hisse kapılıyorum. Açıkçası, bu imkansız, ama yine de bu his var, ulaşılamayan bir rüya gibi, etkileri devam ediyor.

Ama sonra öfke kapıyı çarpıyor ve ben kapıyı açıyorum, serin akşam havası içeri giriyor ve onun kokusunu da beraberinde taşıyor. İçime çekmek için dizlerimin bağı çözülüyor. Hayallerin gerçeğe dönüşmesi gibi kokuyor.

Sesi derin bir mırıltı, kadife gibi yumuşak. "Uyuduğunu sanıyordum."

Ancak benimki, onun kolayca ördüğü büyüü kesip atan bir öfke çizgisidir.

"Ne zamandır orada dikiliyorsun? Ve neden orada duruyorsun? Ön kapı evin diğer tarafında."

Belli ki eğleniyor, omzunu kapı pervazına yaslıyor. "Etrafına daha çok dikkat etmelisin."

Başka bir anı titreşimi...

Gözlerimi onunkilere dikiyorum, bakışlarımızın çarpışması vücudumda görmezden gelmeye çalıştığım bir ürperti yaratıyor. Grant güzel bir adam ama Ari'ye kıyasla standart ve sıkıcı.

Grant gücü, sorumluluğu, hassasiyeti ve güvenilirliği temsil ederken, Ari'nin etrafındaki alan tehlikeyi, sırları, gizli gündemleri ve saygıdeğer insanlar tarafından konuşulmayacak kadar yanlış arzuları fısıldıyor.

"Bunu bana neden söyledin?"

Yüzümü inceliyor, ifadesi o kadar esrarengiz ki beni çıldırtıyor. Bir bakışta ne düşündüğünü anlayabileceğiniz biri değil. Bu gizemi kiskanıyorum, kendimi onu çözüp bilinmesi gereken her şeyi keşfetmeyi dilerken buluyorum.

Ama bu her zaman benim sorunum olmuştur. Her şeyi olurlarına bırakacak kadar kontrollü değilim.

Grant'ten önce ben Zavallı Küçük Adeline'dım, her zaman yanlış yöne koşan, asla kendisi için iyi olan kararları vermeyen kız.

O zamanlar vahşiydim.

Ve belki de mezarlıktaki bu adamla yaptığım hata, Grant'in beni evcilleştirmeye devam etmesine karşı bir anlık bir tepkiydi. Şimdi düzeltilmesi gereken bir geri adım.

Yaklaşırken Ari'nin yanağı benimkine geliyor ve sesini alçaltıp kulağıma fısıldıyor. "Şimdiye kadar iki kez sana gizlice yaklaşabildim. Mezarlıkta ve burada. Neden tam karşında duran kişiyi hiç görmüyorsun?"

Geri çekiliyorum, aramıza yeterince mesafe koyuyorum ki içeri girip kapıyı arkasından kapatabilsin. Kapıya yaslanıp kollarını göğsünün üzerinde kavuşturuyor, pazularının şişkinliği kollarına karşı savaşıyor.

Hâlâ siyah üzerine siyah giyiyor, takım elbise ceketini çıkarmış ama güçlü kalçalarını gizlemek için pek bir şey yapmayan pantolonunu ve omuzlarının genişliğini ve beline doğru incelen göğsünü sergileyen düğmeli gömleğini giyiyor.

Onun duruşunu taklit ederek, daha önce hissettiğim öfkeye ulaşıyorum, onun için çabalıyorum çünkü sonuçta bu adam hayatımdaki dengeyi tehdit ediyor. Elde etmek için savaştığım her şeyi tehdit ediyor.

"Her neyse. Bana sinsice yaklaşıp duran sensin. Eğer bir şey varsa, bu seni bir sapık yapar ve neye dikkat edip etmediğimle hiçbir ilgisi yoktur."

Dudakları kıvrılıyor ama bunun ötesinde bir tepki vermiyor.

"Neden burada olduğumuz konusuna gelemim. Gitmeni istiyorum. Aramızda olanlar bir daha olmayacak, bu yüzden Grant'i de beni de rahat bırakırsan sevinirim."

"Çok heveslisin," diye alay ediyor, sesinin tonu şehvetli bir zalimlikle harmanlanmış cinsel bir nabız gibi. "Ama bence sen hep böyleydin, şimdi saklamaya çalışsan bile."

"Benim hakkımda hiçbir şey bilmiyorsun."

Enfes bir acı vaat eden dudakların bir başka seğirmesi.

"Kocanın sana bir kadın gibi davranmasına izin verdiğini biliyorum."

Köpek. Ne sıklıkla yüzüne parmaklarını şaklatıyor, Adeline? Her istediğinde gazetesini ve terliklerini getiriyor musun?"

Başka birinin bundan bahsettiğini duymak yüzüme inen bir tokat, içimde düğümlenen bir hakikat damarıydı. Grant'in tedavisiyle zaten mücadele ediyordum ama Ari'nin bunu dile getirdiğini duymak içimde kaynayan şüpheyi daha da alevlendirdi.

"Bir erkeğin ne yapacağınızı dikte etmesine izin vermekten daha güçlü olduğunuzu düşünürdüm."

Gözlerim onunkilerle buluşuyor, geniş ve meydan okuyan. "Bu seni hiç ilgilendirmez. Senden nasıl kurtulabilirim?"

"Yok," diye cevaplıyor bir saniye bile tereddüt etmeden, ellerini ceplerine sokarken kollarını açıyor.

"O zaman neden buradayız?"

İnatçı bir maske takarak cevap veriyor: "Güzel soru. Neden buradasın? Öğrenmek için diken üstündeyim."

Bana bu soruyu daha önce de sorduğunu hatırladığımda hayal kırıklığı beni boğuyor. Bu karmaşanın tam ortasına düşmüştüm ve tek yapabildiğim çırpınmak, ağızımdan çıkan her kelimeyle durumu daha da kötüleştirmekti.

"Buradayım çünkü oyun değiştiği için seninle görüşmem gerektiğini söyledin." Sesime acı bir falsetto katarak mesajıyla dalga geçiyorum, sırtıttığında gözlerimi kısıyorum.

Başını eğen Ari etkilenmiyor. Onu ne kadar zorlarsam zorlayayım bu kadar sakin kalabilmesi beni çıldırtıyor.

"Sana yardım edeceğim. O gün mezarlıkta koşarak bana gelmiştin."

Kapıdan uzaklaşarak bana doğru yavaş adımlarla ilerliyor, her biri bu ana neyin yol açtığını hatırlatan başka bir şeyle vurgulanıyor.

"Anıt mezarda ilk sen öptün beni." Bir adım daha.

"Bu öğleden sonra benimle iletişime geçmek için yeni bir telefon almışsın."

Bir adım daha attı ve uzun bacaklı adımları aramızdaki mesafeyi yuttu.

"Ve ikimize de yalan söyleyip duran sensin. Buradayım çünkü bunu sen istiyorsun. Kabul etmesen bile."

"Beni tanı mıyorsun," diye karşı çıkıyorum, ama bu benim için bile zayıf bir ses.

Eğiliyor, sıcak nefesi boynumu okşarken bükülmüş parmağı yüzümü eğmek için çeneme geliyor.

"Sanırım seni tanıyorum. Ve bildiğim şey, bir şeyler sakladığın. Aslında pek çok şey, ama bariz olanla başlayalım. Neden kocanın evinden ayrı bir ev tutuyorsun Adeline? Eğer bu kadar aşık ve mutluysan, evlendiğin o kendini beğenmiş herifle gerçekten bir gelecek görüyorsan, o zaman neden burayı satmadın?"

Yutkunmak çaba gerektiriyor, ona bu kadar yakın olduğum için tüm bedenim canlı bir tel gibi titreşiyor. Sesi içimdeki gerçeğin bir yankısı, sanki hayatımdaki başka hiç kimsenin kenara çekmeye zahmet etmediği perdenin arkasını görme yeteneğine sahipmiş gibi.

Onunla daha yeni tanıştım, ama Ari bir şekilde kendime söylediğim yalanları söküp aldı ve onları boğazımdan aşağıya öyle bir itti ki boğuldum.

Bir parmağıyla çeneme hafifçe dokunarak beni tezgâha yaslıyor, bir elini kalçamın kenarına koyuyor, diğer eliyle de yüzümü kendi yüzüne yaklaştırıyor.

Fısıldadığında, bedenimi ateşe veriyor, beni mümkün olduğunu hiç düşünmediğim şekillerde çağırıyor. Bana her zaman uykuda uzandığım şeffaf gölgeyi, acımın sessiz tanığını, kalp ağrımı, taktığım boğucu maskenin altında gömülü olan her sırrımı hatırlatıyor.

"Titriyorsun. Bana bunun nedenini söylemek ister misin, yoksa dürüst olmamaya devam mı edeceksin?"

Eli belime doğru hareket ediyor ve ona karşı hiçbir savunmam olmadığını fark ediyorum. Kimse, kocam bile beni bu şekilde hissettiremez.

Ari'yle birlikte artık zamanın dışında sıkışıp kalmıyorum, bedenim titriyor ve üşüyor. Bunun yerine alev alev yanıyorum, özlem ve şehvet, fanteziler ve yasak zevkler cehennemi.

Gençken aradığım her şeyim, içi boş kısımlar o kadar iyi doldurulmuş ki, bütün olma hissine karşı ürperiyorum.

Beni en çok korkutan da bu: Kendimi boş hissetmeye o kadar alışmışım ki, bir şekilde ruhumun ikinci yarısı gibi içime oturan bir adama karşı nasıl savaşağımı bilmiyorum.

Benim için en kötü şey olsa bile.

Başka birinde bulduğum istikrarı tehdit etse bile.

Onunla daha yeni tanışmış olmama rağmen beni evlendiğim adamdan daha iyi tanıması nasıl mümkün olabilir?

Ari cevabımı beklemeden ağzını çenemin hizasında gezdiriyor, kokusu beni baştan çıkarıyor, sıcaklığı beni mest ediyor, büyüğü o kadar sıkı örülmüş ki karşısında çaresiz kalıyorum.

Buraya evliliğimi kurtaracağıma inanarak geldim.

Ve biliyorum ki buradan omuzlarıma yüklenen bir başka ağır suçluluk duygusuyla ayrılacağım.

Ama bana neden burada olduğumu sormakta haklı olduğuna şüphe yok.

Onun

için.

Bunun

için.

Birbirimize nasıl ve neden uyduğumuzu anlamadığım zamanlarda bile bir kez olsun tamamlanmış hissetmek.

Onu tanımıyorum.

O pratik bir yabancı.

Yine de ilk nefesimi aldığım günden beri ona aitmişim gibi hissediyorum.

Bir sonraki saniyede ağız benimkini kapıyor, öyle şiddetli bir öpüşme ki dillerimiz tüketen bir çaresizlikle birbirine dolanıyor. Bu cezalandırıcı bir öpücük, bir kavga, dişleri dudağımı ısırırken ve dili acının tadına bakarken kaybettiğim bir kavga.

Ari'nin elleri belime gidiyor ve sanki hiçbir ağırlığım yokmuş gibi beni tezgâha doğru kaldırıyor, vücudu bacaklarımın arasına geliyor, elleri elbisemin eteğini kalçalarımın kadar kaydırmak için uyluklarıma gidiyor.

Başparmağı külotumun kenarına değiyor ve içimde bir sarsıntı oluyor, gece yarısı gökyüzünü kesen bir şimşek gibi, sakladığım tüm sırları ortaya çıkarmak için beni kesip açan bir ustura gibi.

Düşünemiyorum. Sadece hissedebiliyorum. O beni tüketen bir iblis, karanlık beni bütünüyle yutuyor.

Bana hiç sahip olmadığım ama her zaman ihtiyaç duyduğum şeyi hatırlatıyor.

Uzun zamandır aradığım o parçam.

Ve yanlış, başka bir adamın ellerinin üzerimde olmasından zevk almak çok yanlış, yaptığı şeyden nefret ederken onu istemek çok yanlış.

Ama yine de, elleri beni keşfederken nefes almakta zorlanıyorum, dilinin ucunu boynumdan aşağı kaydırırken başım geriye düşüyor ve omzumun yumuşak noktasını ısırdığında boğazımdan bir inilti yükseliyor, ne kadar ıslak olduğumu keşfetmek için külotumu kenara kaydırıyor.

Utanç verici bir şekilde, göğsünde titreşen erkeksi bir onay sesi, tenime karşı vücudumun ne istediğini bildiğini söyleyen hınzır bir sırıtış.

Ellerim saçlarının siyah ipeğine kayıyor ve onu kendime doğru çekiyorum, parmakları alay ediyor ve alay ederken, başparmağını klitorisime sürmeden önce iç kaslarımı geriyor.

Kayboldum. Tamamen ve tamamen. Kirliyim çünkü bunu onunla yapmamalıyım. Kirliyim çünkü bunun ne kadar yanlış olduğundan zevk alıyorum.

Bacaklarım birbirinden uzaklaşırken Ari kıkırdıyor, bedenim onun istediği şekle soktuğu bir kil gibi. Zalim ağız

Parmakları içimde ilerlerken nefes alıyor, sözleri dudaklarımdan dökülmesine izin verdiğim her yalanı parçalıyor.

"Beni şimdi istemediğini söyle. Sana meydan okuyorum, Adeline. Parmaklarımı içinde istemediğine beni ikna etmeye çalış, bu açgözlü küçük amcığın ilk tadını alabilmem için seni aşağı itmemi istemediğini söyle."

Gözlerim kapanıyor, yaşlar göz kapaklarımdan arkasını ısıyor çünkü haklı olduğunu inkâr edemiyorum. Kirli sözleri, parmakları ve ağzı kadar acımasız. Beni tahrik etmekten başka bir işe yaramıyorlar. İçimdeki her siniri ateşliyorlar. Kemiklerimi yumuşatıyor, ta ki onun isteğine uygun hale gelene kadar.

Beni eziyor.

Ve ilk kez bir erkeğin böyle bir yeteneğe sahip olduğunu görüyorum.

Ari istediğini almak konusunda çok acımasız ve ben de ona o kadar kolay teslim oluyorum ki başım dönüyor.

Cevap vermediğimde tekrar gülüyor, sesi rahatsız edici ve keskin. "Bazen seni senden daha iyi tanıdığımı düşünüyorum."

Elleri kalçalarımın arkasına gidiyor ve bacaklarımı yukarı çekiyor. Boğazımdan irkilerek bir çığlık yükseliyor ve tezgâha yaslanıyorum, külotumu bacaklarımdan çekip bir kenara fırlatırken vücudu hareket ediyor, dizlerimi omuzlarına asıyor ve amımı ağzıyla kapatıyor.

O hınzır dil uyarılmamı kucaklıyor, içime dalıyor ve açıklığı çevreliyor. Ve ne zaman ona karşı hareket etmeye çalışsam, istediğini almak için kullandığı sinir bozucu yavaş tempoyu kontrol altına almaya çalışsam, elleri kığımın yanaklarını sıkıyor, beni yerimde tutuyor, benden acımasızca zevk almasına boyun eğmeye zorluyor.

Ama daha fazlasına ihtiyacım var, daha hızlı gitmesine ihtiyacım var, içimde oluşan orgazmı kovalamak için kalçalarım onun diline karşı çarpıyor.

Ari elini kığıma vuruyor, dudakları benimde gezinirken, "Çok heveslisin ama henüz bana binmene izin verdiğimi söylemedim. Ben oynamayı bitirene kadar olmaz."

Sinirli bir hırıltı göğsümü sarsıyor ve tenime karşı gülüyor, titreşim beni ihtiyacım olan serbest bırakmaya doğru daha fazla itiyor. Klitorisimi ısırp diliyle daireler çizerken başparmağı içime batmak için hareket ediyor. Şişmiş yumruyu dudaklarının arasına hapsedip emiyor, başparmağı ağız hareket ettikçe yavaşça açıklığımla alay ediyor.

Bu şehvetli bir işkenceydi, parmaklarım tezgâhın kenarını öyle sıkı kavıyor ki derime batıyor.

Ama sonra elleri yine kıcımlı kavıyor, istediğimi almam için bana izin verdiğinde o derin sesi sertleşiyor.

"Yüzüme sür, güzelim. Kendini boşaltmak için dilimi kullan."

Kalçalarım kendi istekleriyle hareket ediyor ve gözlerimi açıp vücudumun aşağısına baktığımda onun gri bakışlarının beni tam bir hayranlıkla izlediğini görmek için fazla bir şey gerekmiyor.

Ari beni fethetti ve duramayan bir kadının manzarasının tadını çıkarıyor.

Orgazm vuruyor ve başım geriye düşüyor, parmaklarım tezgahın kenarını daha sıkı kavıyor, bir elini karnımdan yukarı ve kaburgalarımın üzerinden göğsümü ele geçirmek için kaydırırken göğsüm yaylanıyor.

Şaşırtıcı güçteki parmakları zevke acı katıyor, cezalandırıcı tutuşu göğsümle bacaklarım arasında elektrikli bir his hattı yaratıyor.

Gözlerimin arkasında yıldızlar patlarken, vücudumdaki kan akışı kafamın içinde beyaz bir gürültüye dönüşürken titriyorum. Bedenim parçalara ayrılıyor ve tekrar bir araya geliyor, boğazımdan daha önce çıkardığımdan emin olmadığım sesler yükseliyor.

Artçı sarsıntılar dindiğinde ve bu adamın zevk fırtınasından kurtulduğumda, Ari elini elbisemin ön kısmına sarıyor, beni yukarı çekiyor, diğer elini başımın arkasına kilitliyor ve beni öyle bir tutkuyla öpüyor ki nefesimi kesiyor, ağız beni zorladığı orgazmdan dolayı benimkine karşı kayganlaşıyor.

Uzaklaşarak alnını alnıma bastırıyor, bakışlarımız kilitlenirken parmakları saçlarıma dolanıyor.

"Tadına baktın mı?" diye soruyor, en açık gri gözlerinin ardında dönen cazibeyle.

Nefes almak için çırpınırken göğsüm kabarıyor, "Neyi tadacaksın?" diye soruyorum.

Dudakları kıvrılıyor ama gülümsemiyor. O değil. Ama bu oyunu kazandığını anlamama yetecek kadar. "Ne kadar tatlı teslim oluyorsun."

Elbisemdeki tutuşunu gevşetip parmakları saçlarımdan bir tutam aşağı kayarak omzumun üzerinden çekerken gözlerim kapanıp tekrar açılıyor. Uçlarını inceleyerek başını sallıyor.

"Ne olursa olsun çok güzelsin ama yeni uzunluğundan pek hoşlanmadım." Gözlerini benimkilere dikti. "Bu kesim senin seçtiğin bir şey miydi, yoksa kocanın başka bir talebi mi?"

Bu yorum içime saplanıyor, orgazmın kalan tüm etkilerini söndürmek için vücudumda öfke alevleniyor.

Sanki niyeti buymuş gibi sırtıyor, bıçağı saplamak, neden burada olduğunu hatırlatmak için bıçağı çevirmek.

Benden uzaklaşarak elinin tersiyle ağzını siliyor ve kol manşetlerini düzeltiyor, platin kol düğmeleri mutfak ışığının altında parıldıyor.

"Bunu kısa kesmek istemezdim ama bu akşam için planlarım var ve burada olmayı içermiyor. Buraya geldim çünkü bana ulaşmak için zaman ayırmaman çok şaşırtıcıydı."

Odayı geçip kapıya gidiyor, bana bakmak için dönerken eliyle kapının kolunu kavıyor.

"Yarın akşamki yemek için bana bilgi göndermeyi unutmayın. Dört gözle bekliyorum."

Ellerimi yumruk yaparak gözlerimi ona dikiyorum, bedenim o kadar gergin ki kopabilirim. "Hâlâ kocamın şirketine yatırım yapmayı mı planlıyorsun?"

Ari iç çeker, başını öne eğer. "İstediğimi elde edene kadar buralarda takılmayı planlıyorum."

Ama o sadece istediğini aldı. Belki tam olarak değil, ama onu durduran ben değildim. Bu saçmalığı sürdürmeye nasıl cüret eder?

"Ne istiyorsun lan?" Feveran ediyorum.

Geceye adım atmak için kapıyı açtığında o esrarengiz sırtışlardan biri daha.

"Yalan söylemeyi bırakman için."

Korku beni çarpıyor, buzdan bir çizgi omurgamdan aşağıya doğru ilerliyor. "Grant'e onu aldattığımı söylememi istiyorsun, değil mi?"

Başını sallıyor, siyah saçlarının çağrışım yapan ışıltısı etrafındaki gölgelerle karışıyor. Gözleri hariç. Ari onları saklayamaz. Kapıdan giren ışığın altında gümüş gibi parlıyorlar.

"Grant'in ne bildiği umurumda değil." "O

zaman ne hakkında yalan söylüyorum?"

Birkaç sessiz saniye bana bakıyor.

"Geri kalan her şey," diye yanıtlıyor sonunda, kapıyı kapatıp gölgelerin onu tüketmesine izin vererek uzaklaşmadan önce.

Az önce yaptığım şeyin suçluluğu içime çöküyor, onun baştan çıkarıcı varlığı gittiğine göre düşüncelerim daha netleşiyor. Tezgâhtan atlayarak onu kovalamak ve çılgılık atmak için kapıya doğru koşuyorum ama kapıya ulaştığımda gitmiş oluyor, karanlıktan başka bir şey yok.

Gözlerim yaşıyor, hem kızgın hem de üzgünüm, omuzlarım yenilgiyle çöküyor çünkü beni köşeye sıkıştırdığını biliyorum.

Boğazımda düğümlenen hıçkırıklara boyun eğerek yere kayıyor ve başımı kapının serin camına yaslıyorum.

Mahvoldu

m.

Parçalandı

m.

Ve biliyorum ki ne yaparsam yapayım, Ari benden bir adım önde olacak.

Ama herhangi bir konuda yalan söylediğimi nereden bilebilir?

Peki bu suçlama neden bu kadar canımı yakıyor?

CHAPTER fifteen

Ari

Adeline'in ilk mesajı geldiğinde şaşırdığımı itiraf etmeliyim. Bu duruma birkaç saatten daha uzun süre katlanmasını, gerçek yüzüne yansısı bile etkilenmemiş gibi davranmasını beklerdim.

Numarayı tanımadığım için mesajı okudum ve öğle yemeğinde onu kızdırdığımı fark edip güldüm. Kendini etrafındaki insanlardan saklamakta bu kadar iyi olan bir kadın için, konu bana gelince hiç uygun bir kılık değiştirmesi yok. Söylediği ve yaptığı her şey, o karmakarışık küçük kafasının içinde ne düşündüğünü anlatıyor.

Kabul ediyorum, bu adil değil. Onu o kadar uzun süredir izliyorum ki ne yapacağını daha yapmadan söyleyebilirim, en azından ben söyleyebileceğimi sanıyordum.

Kullan-at telefon şaşırtıcıydı ve beni o kadar sarstı ki, onunla eski evinde buluşmayı kabul ettim, bu eğlenceli olsa da, bu kadar erken yapmayı planladığım bir şey değildi.

Ondan uzaklaşmak güç gerektiriyordu. Beni saklayabileceğini bildiğim gölgelere adım atmak ve onun o kapının yanında parçalanmasını izlemek.

Onu bu şekilde ağlarken gördüğüm bir başka anı aklıma geldi, uyurgezer haldeyken yanına ilk kez yaklaşmışım.

Bunu görmek canımı yaktı. Bunu inkâr edemem. Yapmak istediğim son şey onun acı çekmesine neden olmak, ama bazen gerekli olan budur.

Hayatta tökezlediğinizde ve başka birinin sizi tekrar yola getirmesine ihtiyaç duyduğunuzda.

Adeline sadece tökezlemekle kalmıyor, düşüyor, kendisi için kazdığı çukur onu gerçekten eşsiz kılan her parçasını yutuyor.

Gerçeği hoşlukla değiştirdi. Gücü zayıflıkla.

Sıkıcı bej için renkli, canlı bir ruh.

Onu incittiğim için kendimi kötü hissedemem çünkü evren, yolunu unutan bir insana bunu yapar.

Sadece ben evren değilim, ben sadece takıntılı bir adamım, kocasının değiştirmeye niyetli olduğu tüm çılgın ve çekici davranışları için onu tanıyan ve seven bir insanım.

Grant'in istediği lanet olası bir Stepford karısı ve böylesine eşsiz birini, bir zamanlar olduğu kişiden geriye kurumuş bir kabuktan başka bir şey kalmayana kadar kanını akıtmak için almasına izin vermeyeceğim.

İşte bu yüzden şu anda aynanın önünde durmuş, kayrak grisi pantolonumun kemerini bağlıyorum, siyah gömleğimin düğmeleri hala gergin omuzlarımın üzerinde sallanıyor.

Çatı katımın asansörü çalışıyor ve Lincoln'ün içeri girdiğini görmek için yukarı bakıyorum, hiçbir şeyi kaçırmayan kahverengi gözleri yüzüme kilitleniyor, şüphesi kaşlarını kaldırıyor.

"Benimle randevu gecesi için biraz süslü, değil mi?"

Çenem titriyor. "Sana iptal mesajı gönderdim."

Bir omzunu duvara yaslıyor ve ben gömleğimin düğmelerini iliklerken beni izliyor.

"Bana her zaman iptal mesajı gönderiyorsun ve ben yine de seni dışarı sürüklemek için geliyorum. Görünüşe göre başka planların var."

Ellerim durdu ve gözlerimi ona çevirdim. "Geçen sefer buraya geldiğinde evimin anahtarını almamış mıydım?"

Sırıttıyor. "Sen yaptın, ama ben kopyalarını yaptırdım."

Nefesimin altından küfrederek gömleğimin düğmelerini iliklemeyi bitiriyorum ve Lincoln'e bakma zahmetine girmeden cevap veriyorum, "Ben

katılmam gereken bir akşam yemeği partisi var."

"Akşam yemeği partilerine katılmıyorsun. Son baktığımda, birini öldürmen için sana para vermedikleri ya da öldüreceğin kişi olmadıkları sürece tüm insanlardan uzak duruyordun."

Bir duraklama, geleceğini bildiğim suçlamayla dolu bir sessizlik.

"Lanet olsun. Yine Adeline ile uğraşıyorsun, değil mi?"

Bakışlarına karşılık vermeyeceğim. Bunun yerine arkamı dönüyorum ve kanepenin arkasından ceketimi alıp üzerime geçiriyorum.

"Bir uyandırma çağrısına ihtiyacı var. Ben sadece bunu ona verecek kişiylim."

Lincoln bana doğru yaklaştı, boyu benimkine eşitti. "Akşam yemeği partisi nerede?"

"Onun evi."

Gölüp başını sallamadan önce gözlerimiz birkaç saniye kilitleniyor.

"Seni sinsi orospu çocuğu. Bunun uzun sürmeyeceğini biliyordum. Onu ilk gördüğün andan beri tek düşündüğün o kızdı ve şimdi yine sinsice yaklaşıyorsun. Yakından takip edememek seni delirtiyor."

Gözlerimi deviriyorum.

"Tabii ki. Gerçekten orada yemek yemek istediğimi mi sanıyorsun? Ama eve giremezsem güvenlik sistemlerini başka nasıl çözebilirim ki? Grant'in saçmalıklarına birkaç saat katlanmaya değer."

Elini yüzüne sürerken bir kahkaha daha atıyor. "Neden onu öldürüp bu işi bitirmiyorsun?"

Yan masadan anahtarlarımı ve telefonumu alıp yanından geçiyorum, ceketimin kenarları hareketle dışarı fırlıyor. Asansöre adım attığımızda Lincoln ayaklarımın üzerinde duruyor ve parmağımı yeraltı garajının düğmesine vuruyorum.

"Adeline'in hayatında yeterince insan öldürdüm." "Dört, eğer ceset sayısı konusunda yanılmıyorsam."

Ona bir bakış attım, cevap vermedim. Onun yüzünden yıllar boyunca biriktirdiğim cesetlerin hiçbirini kabul etmedim ama Lincoln aptal bir adam değil. Etrafımdaki sorunlar aniden ortadan kayboluyorsa, bunun bir nedeni vardır.

Asansör, insanın midesini boğazına getiren bir hızla iniyor, arabadaki sessizlik garip çünkü Lincoln'ün beni yargıladığını biliyorum. Onun fikirleri umurumda değil ama yine de kendim hakkında düşünmem gereken her şeyi düşünüyor.

Sinirlenerek ona döndüm. "Sadece çık ve söyle."

Kahverengi gözleri değerlendirirken, sesimdeki sinirli sertliğe tepki vermiyor.

"Onunla ne yapmayı planlıyorsun? Evliliğini bitirmeyi mi? Sonra ne olacak? Ona normal bir hayat verebilecek gibi değilsin. Yaşamak için öldürüyorsun. Bir iş üzerindeyken günlerce nerede olduğunu nasıl açıklayacaksın? Bir gün her şeyi berbat edip yakalanırsan ona ne olacak?"

"Ben sıçıp batırmam."

"Her zaman bir risk vardır. Bunu sen de biliyorsun, ben de biliyorum. Yanlış adım atarsan Adeline'e ne olur?"

"Yapmayacağım."

Garaja ulaşıyoruz ve asansör kapıları bir çınlamayla açılıyor. Dışarı çıkmak için hamle yapıyorum ama Lincoln yoluma çıkıyor, geniş omuzları kapı aralığını dolduruyor.

"Senin vicdanın yok, Ari. Yaptığın işi yaparken bir vicdana sahip olamazsın. Ama bu kız söz konusu olduğunda, nedense vicdanın var ve kendini sorumlu hissediyorsun."

Son damlasına kadar sinirime dokunuyor ve parmağım bir tetik arayışıyla seğiriyor. Lincoln'ü öldürmek için ateş edeceğimden değil. Belki sadece ayağına bir kurşun sıkıp dikkatini dağıtabilirim, böylece kapıdan geçip gidebilirim.

"Ne demek istiyorsun?"

"Babasını öldüren kişi olduğunuz gerçeğini saklamanıza vicdanınız izin verecek mi? Hayatının geri kalanında bunu kafana takarak nasıl mutlu mesut yaşayacaksın? Onun için her ağladığında, her yas tuttuğunda

Doğum gününde, Babalar Günü'nde, ölüm yıldönümünde, buna sebep olduğunu bile bile nasıl orada oturup ona sarılacaksın? İkimiz de onun yas tutacağını biliyoruz. Yedi yıl boyunca onu izledik."

Mezarlıkta ona yaklaşmak için üzüntüsünden faydalandığımdan bahsetmemenin akıllıca olacağını düşündüm. Ayrıca yalan söylediğimi ve onun babası gibi kendini öldüren bir arkadaşım olduğunu söylediğimi de söylememenin en iyisi olacağını düşündüm.

Konu Adeline olunca vicdanım rahat mı? Olduğunu düşünmek hoşuma gidiyor. Ona ne olacağını önemsiyorum. Sadece onu Grant'ten çalmanın onun için en iyisi mi yoksa kendim için istediğim şey mi olduğunu düşünmek için çok fazla zaman harcamak istemiyorum.

Söylediğim yalanların çirkin olup olmadığını da düşünmek istemiyorum. Vicdanı olan bir adam ona yaptığım şeyi yapmaz. İstedikini elde etmek için onun acısını kullanmaz.

Ama perişan halde ve Grant ona köpek gibi davranıyor. Sonu nereye varırsa varsın, Grant'in bu resimde olmaması daha iyi.

Bunu başarmak için yaptığım şeyin ahlaki açıdan sorgulanabilir olması bir etken olamaz.

Bakışlarına karşılık vererek dudaklarımı büzüyorum. "Dersini bitirdin mi yoksa seni fiziksel olarak kapıdan uzaklaştırmam mı gerekiyor?"

"Lütfen," diye alay ediyor, "sanki yapabiliymişsin gibi."

Lincoln yine de hareket ediyor ve beni arabaya kadar takip ediyor, sessiz varlığı meseleye yardımcı olmuyor.

"Bir düşün Ari," diyor ben anahtarlığa basıp arabamın kapısını açarken. "Çatı katına ilk adımını attığında ve yıllardır onu izlediğinin kanıtıyla kaplı olduğunu gördüğünde tepkisinin ne olacağını hayal etmeye çalış. Bunu nasıl açıklayacaksın?"

Hepsi geçerli noktalar, ancak şu anda üzerinde çok fazla zaman harcamak istemediğim noktalar. "Bitirdin mi?"

"Hayır. En başta onların evine nasıl davet edildin?"

Buna gülümseyerek sürücü koltuğuna geçtim ve başımı koltuk başlığına yasladım.

"Steven Turner bana yardım etmeye karar verdi ve Grant'i arayarak beni yatırımcı olarak yanına çekmeyi ne kadar çok istediğini anlattı. Grant, tam bir hıyar olduğu için dışarıda kalan adam olmayı kaldıramadı. Birkaç saat sonra beni aradı."

Lincoln parmaklarını arabanın tepesine vurur. "Steven bunu neden yapsın ki? Onun için birkaç iş yaptın, evet, ama senin özel hayatında neler olup bittiğiyle ilgilenmesi için hiçbir neden yok."

Gülümsemem genişliyor. "Ona Grant'e suikast yapıldığını ve erişim izni almam gerektiğini söylemiş olabilirim."

Lincoln uzaklaşırken nefesinin altından küfrediyor. "Aklını kaçırmışsın, Ari. Umarım bunu biliyorsundur."

Kapıyı tutmak için uzandığımda bakışlarıyla karşılaşıyorum.

"Onu uzun zaman önce kaybettim. Şu anda yaptığım tek şey her zaman bildiğim şeyi kabul etmek."

"Neymiş o?"

"O Adeline bana ait. Ve artık onu paylaşmak istemiyorum."

Kapıyı çarparak arabayı çalıştırıyorum ve garajdan çıkmak için motoru çalıştırıyorum. Adeline'in evine varmam ve geniş verandalarının önüne park etmem yirmi dakikamı alıyor.

Ben merdivenleri çıkarken Grant kapıyı açıyor, profesyonel bir sırtışla.

"Burayı bulduğunuza sevindim. GPS sistemlerinin yol tariflerini berbat etme eğiliminde olduğunu duymuştum."

GPS'e ihtiyacım yoktu ama bunu kendime saklıyorum.

Şimdiye kadar, kapılı topluluğunun uygun güvenlikten yoksun olduğunu keşfettim. Ön tarafta bir güvenlik görevlisinin bulunduğu küçük bir istasyon varken, arka girişte sadece bir kapı var. Tek yapılması gereken bir sakinin geçmesini beklemek ve onu mahalleye kadar takip etmek.

Evi fiziksel olarak takip etmeyi planladığımdan değil. Ne tür bir elektronik gözetime sahip olduğunu bulabilirsem buna gerek kalmayacak. Ama yine de, herhangi bir bilgi bilmek iyidir.

Avuçlarımız kenetleniyor ve beni öğle yemeğinde kavradığından daha sıkı kavramaya çalışıyor. Benimle kendi oyunumu mu oynamaya çalıştığından emin değilim, ama sırtıyorum ve kendi oyunumu sıkılaştırıyorum, kimin daha büyük alete sahip olduğuna dair bu savaş, nasırsız, narin işadamları eli, erkekleri ölümüne boğan bir tutuşun altında ezildiğinde sona eriyor.

Grant yüzünü buruşturup geri çekiliyor, beni evin içine götürürken dudaklarından sahte bir kahkaha dökülüyor.

"Evime hoş geldiniz. Eminim sizin kalibrenizdeki birinin alışık olduğu kadar gösterişli değildir ama ben mütevazı bir adamım."

Bu adam benimle dalga mı geçiyor?

Ev 30.000 feet kare, üç katlı, bilardo salonu, ev içi sinema salonu, şarap mahzeni, kendi tenis kortu, özel helikopter pisti ve biri içeride olmak üzere üç havuza sahip ve tamamen dolu bir spor salonunun yanında yer alıyor. Ve tüm özellikler bu kadar değil.

Mülk değerlendirme uzmanının web sitesinden kat planını bulup inceledim, ardından mülkün en son satışa çıkarıldığı zamana ait eski fotoğrafları buldum. Ayrıca Grant'in evi satın aldığından beri üç milyon dolarlık yenileme ve tadilat harcaması yaptığını da biliyordum; bunların her biri inşaat şirketi tarafından alınan ve şehir kayıtlarından çıkardığım izinlerle belgelenmişti.

Ama takıntılı falan değilim. Sadece iyi hazırlandım. Ve titiz.

Bu kadar soğuk bir eve nasıl bu kadar para harcanabildiğini merak ederken "Etkileyici" diye yorum yapıyorum. İçinde yaşanmış gibi görünen bir yere girmektense, kendimi bir tasarım dergisinin sayfasına adım atmış gibi hissediyorum, tabii bu kadar beyaz olan yerler için klinik dergileri varsa.

Yerlerde beyaz mermerler uzanıyor, üzerlerinde beyaz desenli bej renkli halılar var. Dolambaçlı merdivenleri çıkan halı beyaz, mobilyalar, duvarlar, perdeler ve mimari tavanlar - hepsi beyaz.

Burada leke bırakmadan nefes bile alamazsınız, bu da beni içeri girmeden önce ayaklarımı silmeyi ihmal ettiğim için garip bir şekilde mutlu ediyor.

Grant'in izleri temizleyeceğinden değil, eğer bıraktıysam.

Seslerimiz geniş mekanda yankılanıyor ve iki kapıdan geçerek Adeline'in bir aşk koltuğunda oturduğu, koyu renk saçları ve mavi elbisesiyle odaya renk kattığı bir oturma odasına yönlendiriliyorum.

Ne yazık ki bana verdiği gülümseme sahte bir gülümseme ve ben de buna karşılık olarak dişlerimi sıkıyorum. Kızgın olduğuna şüphe yok ve kendime bu gerçeği hatırlatmaya çalışıyorum ama başka birine yapmadığı sürece sahte gülümsemeden nefret ediyorum.

Daha önce bana hiç vermemişti, ben onun hayatıyla oynamaya başlayana kadar. Eninde sonunda bana gerçeğini vereceğini bildiğimden, o ayağa kalkarken Grant'in yanında duruyorum.

"Bay Nash," diyor damarlarımdaki kanı donduracak kadar soğuk bir sesle, "sizi tekrar görmek büyük bir zevk."

Bana uzandığında elini kabul ediyorum, başparmağım hafifçe tenini okşarken gözlerim onunkilere takılıyor. "Bana Harrison de lütfen."

Ya da Ari... Bu şekilde, bir orgazm sizi parçalara ayırdığında bir dua gibi geliyor...

Adeline sanki bu düşünceyi duyuyormuş gibi gözle görülür bir şekilde titrer ama elini çeker. "Harrison. Elbette."

Grant omzuma dokunuyor, derin sesi tenime iğneler batırıyor. "Adeline, sanırım Harrison'a bir içki ikram etmeyi unuttun."

Gözlerinde sahte bir özürle bana bakıyor.

"Onu affetmek zorundasınız. Akşam yemeğinin siz geldiğinizde hazır olması gerekiyordu, ama Adeline

Yemek şirketinden. Yarım saat beklememiz gerekecek. Ve görünüşe göre biz beklerken içecek ikram etmeyi unutmuş."

Gözleri Adeline'e kayıyor, ağzı sanki onu eğitilmiş bir davranışla kendine dikkat etmesi için sessizce uyarıyormuş gibi inceliyor.

Bu beni sinirlendiriyor ama o pisliği biraz daha açığa çıkarmaya karar veriyorum. "Bugünlerde iyi bir yardımcı bulmak çok zor," diyorum açık yüreklilikle.

Grant başını sallar ve güler. "Ben de tam olarak bunu düşünüyordum."

Bakışlarımı Adeline'e kaydırarak, yüz ifadesinde bu pisliğe fikrini nereye sokabileceğini söyleyeceğine dair bir işaret arıyorum. Hiçbirini bulamayınca hayal kırıklığı bir kefen gibi üzerimi örtüyor.

Bu adamla evleneli bir yıl bile olmamıştı ve bir zamanlar olduğu kişinin kabuğuna dönüşmüştü. Bir hayalet, gerçekten. Ve bu beni daha da sinirlendiriyor. Ayıyı dürtmeye devam etmeye karar verdim. O pisliğin kim olduğunu ortaya çıkarmaya devam edeceğim, hatırladığım kız artık dayanamayana kadar onu katman katman soyacağım.

Onun için cehennem mi olacak? Evet. Ama gerekli mi? O da evet.

"Ne içmek istersin, Harrison?"

Normalde bir viski adamıyım, ama sormak yerine bir anıya uzanıyorum. "Votka ve kızılıcık, eğer varsa."

Adeline'in en sevdiği içkidir, gençken sık sık gittiği kulüplerde çok kez içtiğini görmüşümdür. Büyük ihtimalle boğazımda kalacaktı ama buraya keyifli bir gece geçirmek için gelmedim. Ona bir zamanlar kim olduğunu hatırlatmak için buradayım.

Bu tuhaf seçimi duyunca kendine gelen Grant, Adeline hemen harekete geçmeyince parmaklarını şıklatır.

O bana bakmakla meşgul, birbirimize bu kadar çok benzememizin nasıl mümkün olduğunu anlamaya çalışıyor, ben ise Grant ona bir kez daha ters davranırsa kazara elini nasıl kıracağıma karar veriyorum.

Ayrıca sessiz bir konuşma yapıyoruz, adamın elini

şaklatması yerine bana pislik dediği bir konuşma.

Ona parmak sallamak. Bu saldırganlığı tersine çevirmeye niyetliyim. "Adeline içkileri hazırlarken biz de oturalım. Benim için konyak."

Bir elimi cebime sokarak Grant'i takip etmek üzere büyük bir taş şöminenin yanındaki küçük oturma alanına dönüyorum. Alevler kütüklerin üzerinde yavaşça yuvarlanıyor, mekânı ısıtmaya yetmiyor ama daha çok ruhsuz bir evde hoş bir ambiyans dokunuşu.

Yatırımımı güvence altına almak için uzun soluklu bir teklife daha girişiyor ve ben onu boğarken Adeline'a bakmamak için yoğun bir çaba sarf ediyorum.

Bunun yerine odayı inceliyorum ve kişisel dokunuşların eksikliğine dikkat çekiyorum: sanat eserleri, fotoğraflar, Adeline'in mekanın dekorasyonunda parmağı olduğunu gösteren herhangi bir şey. Hiçbir şey yok, onun canlı, kaotik tarzı tamamen yok.

Cehennem gibi iç karartıcı ve eski evindeki yatak odasını, o evde yokken onun hakkında bilinmesi gereken her şeyi keşfetmek için harcadığım saatleri düşünüyorum.

Bunu eklektikten daha iyi tanımlamanın bir yolu yok. Her kültürü, her tarzı, her zaman dilimini alın ve hepsini bir araya getirip saatli bir bombaya dönüştürün, sonra da duvarlarda patlamasına izin verin - işte Adeline'in odası buydu.

Renklerin karışımı tam bir kaostu, ancak bir duvarı kaplayan desenli ipek duvar halıları, empresyonist heykeller ve soyut tabloların yanındaki Kızılderili rüya kapanlarıyla bir şekilde uyumluydu. Buna bir de bastırıp mandal ve iplerle astığı fotoğrafları, yakalayıp manipüle ettiği rüya manzarası görüntülerinin çılgınlığını ekleyin.

Mekânında mantıklı olan hiçbir şey yoktu ve yine de onu mükemmel kılan da bu anlamsızlıktı.

Burası ile karşılaştırıldığında, yatak odasının çılgınca bir nabızı vardı; dokunmak, incelemek, araştırmak istiyordunuz ve aynı zamanda her şeyi bir araya getiren kadının kafasına dair verdiği ipucunu fark ediyordunuz.

Adeline'da bir zamanlar şimdi tamamen eksik olan bir sıcaklık vardı.

Çenem bunu fark etmek için titriyor, elim Adeline'in güzel yüzünü süsleyen bir kaş çatmayla bana uzattığı içkiyi almak için uzanıyor.

"Teşekkür ederim."

Başını sallayarak Grant'e içkisini uzatıyor ve kendisinden bir şey talep edildiğinde atlayabileceği kadar yakın ama sohbetin dışında kalabileceği kadar uzak bir yere oturuyor.

Buna izin vermeyeceğim.

"Biliyor musun," diyorum Grant her ne hakkında saçmalıyorsa araya girerek, "bu odada fazla sanat eserin olmadığını fark ettim. Bu gerçekten utanç verici. Bence birkaç fotoğraf, halihazırda sahip olduğunuz tasarımla hoş bir dokunuş olurdu. Bir renk sıçraması, bilirsiniz?"

Grant çenesi gevşek bir şekilde otururken Adeline bana doğru pek de iyi gizlenmemiş bir alay savuruyor.

Yaşadığı şoku üzerinden atan Grant gülümsüyor. "Fotoğrafçı mısın, Harrison?"

"Ben mi? Hayır. Ama koleksiyon yapıyorum. Yakaladıkları görüntüler aracılığıyla gördüklerini dünyaya gösterebilen insanlardan etkileniyorum."

Kafasında bir ışık yanıyor, benim yerleştirdiğim bir ışık, ama o bunu fark edemeyecek kadar aptal. "Karım bir fotoğrafçı."

"Gerçekten mi?" Ona dönüyorum. "Son zamanlarda hiç galeri sergisi yaptın mı?"

Mavi gözler, arkalarında bir insanı eritip yere düşürecek kadar sıcak bir öfkeyle benimkilerle buluşuyor.

"Hayır," diyor basitçe.

"Aslında..."

Bakışlarım Grant'e kayıyor.

"Adeline biz evlenmeden önce bir gösteri yapmıştı. Hatırladığım kadarıyla çok başarılıydı. Baskılar ilk bir saat içinde tükenmişti."

Öyle olduğunu biliyorum çünkü ben aldım.

Gözlerini tekrar Adeline'e çevirdi. "Hangi galeri? Tanıdık gelebilir."

Dudakları cevap vermek için kıpırdıyor ama Grant'in sinir bozucu sesi araya giriyor. Pislik herif ilgi odağı olmamaya dayanamıyor.

"Ağlayan Söğüt'tü, değil mi? Şehir merkezinde daha küçük bir yer. Sanırım sahibi Rebecca Oliver."

İçkimden bir yudum alıyorum ve acı ama tatlı tadı karşısında irkilmemek için kendimi zor tutuyorum.

Gözlerim Adeline'e kilitlenmiş bir şekilde soruyorum: "Bana gösterebileceğin bir çalışman var mı? Görmeyi çok isterim."

Gözleri bir kez olsun konuşmasına izin verip vermeyeceğini görmek için Grant'e kayıyor. Grant koca çenesini kapalı tutmayı başardığında, saçlarını omzunun üzerinden tarıyor ve açıklıyor, "Hayır. Bir süredir kameramı kullanmadım. Başka şeylerle meşgulüm."

Akşam yemeği partileri ve emirlere uymak gibi. Bunun devam etmesine izin vermeyeceğim.

Bakışlarım Grant'e kayıyor, ağzım hayal kırıklığıyla ince bir çizgi haline geliyor. "Bu çok kötü oldu. Onun çalışmasını görmek beni çok etkilerdi."

Grant'in bana bir kanca batırdığına inanması için gereken tek ipucu bu, aslında tam tersi.

"Rebecca, eğer isterse Adeline'e başka bir gösteri teklif etti." Başını Adeline'e çevirdi. "Neden onu arayıp bunu ayarlamıyorsun?"

Birkaç saniye sessiz kalan Adeline boğazını temizler. "Zamanım olduğundan emin değilim. Şirket etkinliği yaklaşıyor ve ayrıntıları görmem gerekiyor."

"Saçma," diye reddetti, "Gloria geri kalanını halledebilir. Önümüzdeki ay içinde bir gösteri hazırlayabileceğinizi düşünüyor musunuz?"

Adeline'in bakışlarının beni sırtımdan bıçakladığını hissedebiliyorum, her vuruş ustalıkla geliyor. Gerçek bıçaklar olsaydı, sahip olduğum her hayati organı çıkarırdı.

Gözlerini tekrar ona çevirdi. "Korkunç bir zevkiniz yoktur, değil mi? Bu benim favorim."

"Hatırladığım kadarıyla eşyaları biraz tuhaftı."

Zekice demek daha doğru olur. Grant siktirip gidebilir.

Bakışlarımla Adeline'i kıstırmaya devam ederken kendi bıçaklarımla karşılık veriyorum. "Yakındaki Hidden Lake Mezarlığı'nı biliyor musun? Orada yapacağın her şey için güzel bir ortam olabilecek bir anıt mezar var."

Adeline'in bakışları bir kocasına bir bana kayıyor, yanakları kızarıyor. Ne hatırladığını biliyorum ve yorumum da tam olarak bunun içindi.

"Baban orada gömülü değil mi?"

Adeline kocasına dönerek, "Evet, anıt mezarı da biliyorum," diye cevap verir.

Beni kandırmanın başka bir yolunu bulduğu için kendisiyle gurur duyan Grant, "O zaman anlaştık. Adeline'in çalışmasından çok etkileneceksin. Görmen için sabırsızlanıyorum."

Evet. Bu halloldu. Ama hala işim bitmedi. "Bu şirket etkinliği de neyin nesi?"

Grant'in gözleri açılıyor, içkisinden bir yudum alıyor ve yutkunuyor. "Bundan bahsetmeyi unuttuğuma şaşırdım..."

Resmi etkinliğin ne kadar harika olacağına, kim olursa olsun herkesin orada olacağına ve karısının tüm sıkı çalışmaları için ne kadar harika olduğuna dair uzun atıp tutmalarından birine devam ediyor. Açıkçası ben de davetliyim çünkü etrafta ne kadar etkili olabileceğini görmemi çok istiyor.

Hayır, bunu özellikle söylemiyor ama ipucu orada ve ben de bu daveti memnuniyetle kabul ediyorum. Kendimi mümkün olduğunca sık resmin içine sokmak niyetindeyim ve Grant bunu yapmam için mükemmel bir fırsat.

Adam bir alet ve Adeline'in boynuna taktığı tasmayı söküp üzerinde kullanmak basit bir iş.

Bunu göremeyecek kadar kibirli ama Adeline'in yüz ifadesine bakılırsa ne yaptığımı çok iyi biliyor.

Güzel. Gözlerini açıp bu sürecin onu bu sahte hayattan kurtarmak için gerekli olduğunu göreceği zaman geldiğinde beni daha çok takdir edecek. Hatta belki beni affedecek.

Belki de değildir.

Yarım saat geçiyor ve Adeline yemeğin hazır olduğunu söylüyor. Bölündüğüm için mutluyum, yerimden kalkıyorum ve onları yemek odasına kadar takip ediyorum.

İçinden geçerken evi tarıyorum, her yerdeki kameralara dikkat ediyorum, dudaklarım sırtıyor çünkü Grant burayı yenilemek için epey para harcamış olabilir ama iş güvenliğe gelince çok cimri davranmış.

Evin sistemine sızmak çok kolay olacak ve ben de bunu yapmak için evime dönmek için sabırsızlanıyorum.

Ne yazık ki bunu yapmadan önce Grant'in palavralarıyla en az bir saat daha oturmam gerekiyor.

Yine de buna değer.

Değmek zorunda.

Adeline için her şeyi yaparım, hatta gerekirse bu geveze herifi öldürürüm.

CHAPTER

sixteen

Adeline

Onu öldüreceğim.

Nasıl, ne zaman ya da mümkün olup olmadığından emin değilim ama kafamda Ari ölü bir adam kadar iyi.

Grant'i neredeyse kameramı elime almamı ve bir ay içinde bir şekilde gösteriye layık bir set hazırlamamı talep edecek şekilde manipüle ettikten sonra, Ari yemek masamızda bir saatten fazla oturarak oyunlarına devam etti.

Yaptığı yorumların ve söylediklerinin hepsi evliliğime yönelikti. Bana kocama ihanet ettiğim iki zamanı gizlice hatırlatmadığı zamanlarda Grant'i kışkırtıyor, kocamın bana davranış biçimini vurgulayan ve cesaretlendiren yorumlar yapıyordu.

Sonunda gittiğinde rahatlamıştım ama bu bile kısa sürdü. Anlaşmayı bir türlü tamamlayamayan Grant'in morali bozuktu ve sonunda yatağa girene kadar hıncını benden çıkarmıştı.

Söylemeye gerek yok, gece pek de huzurlu geçmedi.

Hayır. Yine kavga ettiğim için bağırılmak üzere uyandırıldım.

Çığlık atmak için. Ağlamak için.

Grant ilacı almamı talep etmeye geri dönmüştü, tehditleri sabah işe gitmeden önce yanlış yorumlanmaya çok az yer bırakacak şekilde bana iletildi.

Onları almayacağım. Ne dediği umurumda değil. Ari tekrar ortaya çıkana kadar her şey yolundaydı ve sonunda onu dışarı çıkmaya zorladığımda da her şey yoluna girecek. Sadece bunu nasıl başaracağımı bulmalıyım.

Tamamen gitmesini istediğimden değil.

Ve beni en çok korkutan kısım da bu.

Ari yanımdayken üzerimde yadsınamaz bir etkisi var, hissetmemeyi dileysem de hissetmiyormuş gibi yapamıyorum. Kendimi saçımı ve makyajımı yapmak için biraz daha fazla zaman ayırırken buluyorum, onu göreceğimi bildiğimde nabzımın hızında ekstra bir artış hissediyorum.

Ama bu, o nihayet görüş alanıma girdiğinde kalbimin aşırı hızlanmasıyla, gözlerimin her ayrıntıyı hafızama kaydedercesine onu incelemesiyle, gözlerimiz buluştuğunda kendimi dolu hissetmemle ve onun bir şekilde düşündüğüm her şeyi duyabildiğini bilmemle kıyaslanamaz bile.

Birbirimize bu kadar benzememiz rahatsız edici. Kendisi hakkında anlattığı küçük ayrıntıların bana bir zamanlar olduğum kızı nasıl hatırlattığını bildiğinden emin değilim. Ne içeceğine dair seçimleri kadar önemsiz şeyler, Grant beni kilitleyip değişmemi talep edene kadar kontrolden çıkarak geçirdiğim yılları taklit ediyor.

Ne tür bir adam votka ve kızılıcık içer? Sorum bu olmalıydı. Ama onun yerine tek düşünebildiğim tıpkı benim gibi olduğuydu.

Yine de o bir şeytan ve evliliğimi mahvediyor. O da bunu biliyor, eğer bana attığı kötü sırtışlar bunu gösteriyorsa.

Ari, Grant ile iyi bir evliliğimiz olduğuna kendimi ikna etmek için kurduğum tüm illüzyonları bir şekilde yıkıyor ve soyuyor.

Bitmek zorunda. Kocamdan uzaklaşırsam ne olacağını görmekten çok korkuyorum. Asla bulamayacağım bir şeyi aradığım bir yere geri dönmekten çok korkuyorum.

Grant'in öyle bir şey olduğundan değil. O sadece, bilinç ve uyku perdesi arasında kurduğum fantezilerin sadece bundan ibaret olduğunu anladığımda razı olduğum şey:

Fanteziler.

Asla bulamayacağım bir şeyin.

Asla bilemeyeceğim bir hayatın.

Belki de büyümenin anlamı budur. İdealizmden vazgeçmeli ve gerçek olanın, mevcut olanın, gözünüzün önünde olanın ezici yenilgisine razı olmalısınız çünkü geri kalanını özlemek sonunda sizi sadece delirtecektir.

Yine olduğum yerde sıkışıp kaldım. Bana çok az anlam ifade eden bir hayatın içinde. Ve Ari'nin her zaman aradığımdan fazlası olabileceği hissinden kurtulamıyorum. Sihir. Uyku beni bulduğunda kalan gölge.

Ama sonra, bu Zavallı Küçük Adeline'in düşüncesi, bir zamanlar olduğum kız ve dönüştüğüm kadın değil.

Hayatımı zorlaştıran sorunlar ne olursa olsun, yine de bir umut ışığı var. Önümde sevdiğim şeyi yapmak için dolu dolu bir ay var.

Bu sabah ilk iş Rebecca'yı aradım. Yeni bir set planladığımı duyunca çok heyecanlandı. Hangi temayı seçeceğimi sorarken beni hemen programa dahil etti.

O zamanlar emin değildim ama şimdi düşününce ne yapmak istediğimi çok iyi biliyorum. Bir model kiralamak gerekecek ve umarım bunu başarabilirim. Zaman kısıtlamaları berbat ve tam olarak pratikte değilim ama deneyeceğim.

Yapmam gereken ilk şey, çekimleri tam olarak nasıl yapacağımı belirlemek için mozoleye geri dönmek. Diğer fon da evim olacak. Boş bile olsa, aklımdaki fikirler için mükemmel bir sahne.

Grant diziden nefret edecek. Lanet olsun, anlamayacak bile. Ama Ari... Söylediklerimi tam olarak anladığını düşününce dudaklarım kıvrılıyor.

Bu konuda bir şey yapamayacak olması onun için çok kötü.

Fotoğraf makinemi ağır çantasından alıp daha küçük, sırt çantası tarzı bir çantaya koyarken bu düşünce beni kıkırdatıyor. Dolabımdan çıkarken aklıma bir fikir geliyor, bir isyan, Grant'ten önce kim olduğumu hatırlamak için geriye doğru bir adım.

Sırtarak tekrar içeri girdim ve parmak uçlarımda yükselip üstteki kutuyu aldım. Kapağını kapatıp eski iPod'umu alıyorum, altı yıl boyunca kontrolden çıkarak bir araya getirdiğim şarkılardan oluşan bir koleksiyon.

Mezarlığa giderken şarj etmeye karar vererek kutuyu en üst rafa geri koyuyorum ve zihnim elimdeki göreve odaklanmış bir şekilde büyük evin içinde yürüyorum. Yol boyunca o bölgede kaldım ve mozoleye adımımı attığımda da hala oradaydım.

Buraya son gelişimin anısını görmezden gelmek mümkün değil. İçimi bir ürperti kaplıyor, ardından keder geliyor. Kendimi yine boş hissediyorum ve bunun nedenini düşünmek istemiyorum.

Cevap çok kafa karıştırıcı.

Çok yanlış.

O kadar tehlikeli ve güvenilmez ki bunu düşünerek sadece kendime zarar veriyorum.

Bunun yerine projeme odaklanıyorum, mozole her flaşla aydınlanıyor, deklanşörün sesi beni rahatlatıyor, daha sonra üzerinde çalışmak ve sahneyi tam olarak nasıl tasvir etmek istediğimi ve en iyi aydınlatmayı nasıl yaratacağımı belirlemek için ön odanın her santimetrekaresini belgeliyorum.

Kısa bir süre duraksadıktan sonra kulaklıklarımı takıyorum ve sanki yıllardır duymadığım bir çalma listesini başlatmak için düğmeye basıyorum. Portishead'in Sour Times'ının baştan çıkarıcı notaları hemen kulağıma çarpıyor, ağzımın kenarları yukarı doğru çekiliyor ve vücudum hareket etmek için kaşınıyor. Saniiyeler içinde bir bölgeye girdiğimi, daha hızlı hareket ettiğimi, ilhamın her atışta beni tokatladığını fark ediyorum.

İlk odayı bitirip ikinci odaya geçmem birkaç dakikamı alıyor, köşeyi dönüp arka tarafa geçtiğimde kulaklarımda Puscifer'in Potions'ı çalıyor ve olduğum yerde kalakalıyorum.

Ari'yi burada bulduğuma şaşırmadım. Gerçek şu ki, beni taciz etmeye devam edeceğini biliyordum. Her ne sebeple olursa olsun göz önünde kalmanın bir yolunu bulacağını. Ve dürüst olmam gerekirse, sanırım derinlerde bir yerde bunu

yapmasını umuyordum.

Bunu yüksek sesle itiraf edebileceğimden değil. Bunu yapmak teslim olmak gibi hissettirir.

Müzik kulaklarımda çınlamaya devam ediyor, dikkat çekmemek için sessiz bir adım atarken şarkıcının sesi beni rahatsız ediyor.

İlk kez izlediğimi bilmediği bir anda onu inceleme fırsatı buluyorum; bir anlık bir duraklama, içimi dökebileceğim, düşüncelerimin onun varlığının etkisine yetişmesine izin verebileceğim bir an.

Ari bana ilk kez dokunduğu aynı taş mahzende oturuyor. Siyah bir tişört ve koyu renk kot pantolon giymiş, kolları pazularını sarıyor, yontulmuş çıkıntıya karşı mücadele ediyor, Ari dirseklerini dizlerine koyarak öne doğru eğiliyor, elleri açık bacaklarının arasında birleştiği yerde kenetlenmiş, başı boğazının çizgisini takip edebilmem için yukarı doğru açılı, Adem Elması'nın düğümü yalamak ve ısırmak istediğim bir cazibe.

O gerçekten çok güzel, ama hüzünlü bir şekilde yorumlaması zor. Ve onu asla trajik olarak tanımlamasam da - bunun için çok güçlü - hala içinde parçalanmış kırıklar görüyorum. Hatalar. Kusurlar. Karanlık düşüncelerden bahseden boş yarıklar ve hiçbir şey sizi tekrar ısıtamayana kadar kemiklerinizin içine işleyen ağırlı soğuk türü.

Kulağınıza fısıldayan, tehlikeli parmaklarınızı ensenizde gezdiren, zevk ve acının çökmekte olan vaadiyle saçlarınıza dolanan, adını tam olarak koyamadığım bir şey onu daha da büyüleyici kılıyor.

Sıvı gibi hareket eden kaslı bir vücudun ötesinde, Ari'nin imkansız olması gereken bir yüzü var. Hiçbir insanın yüz hatlarında böyle bir simetri yoktur. Yine de parmaklarımı üzerinde gezdirme isteği uyandıran bir kemik yapısı, ne kadar soğuk görünse de sıcak olan bir teni var.

Mekânın içinde bir gölge gibi, saçları ve koyu renk kıyafetleri kasvetli ortama uyum sağlamasına yardımcı oluyor. Yüzü d ö n ü k olduğu için gözlerini göremiyorum ama biliyorum ki

Az ışığın altında parlayan gümüş, her şeyi görme yeteneğine sahip o hipnotik bakış.

Gülümsemiyor, çünkü hiç gülümsemiyor. Kendimi, kontrolünü kaybetse o yüzün nasıl görüneceğini, saf neşenin ışıltısını yaşasa zalim ağzının nasıl kör edici bir gülümsemeye dönüşeceğini merak ederken buluyorum.

Eminim o zaman çok güzel olurdu. O kadar büyüleyici olurdu ki asla gözlerimi kaçırmak istemezdim. Bir bakıma, hiç gülümsemediği için neredeyse rahatlardım. Onu görmek şüphesiz beni şu anda olduğumdan daha da fazla tuzağa düşürürdü.

Yavaşça müziği durdurmak için uzanıyorum ve kulaklıklarımı çıkarıyorum, kabloların omuzlarımdan sarkmasına izin veriyorum. Ve o tamamen insani bir anda düşüncelere dalmışken, samimi bir çekim için fotoğraf makinemi kaldırıyorum. Saklamak, incelemek istediğim bir fotoğraf bu, kontrol edemediğim bir dürtü, bu hareketsiz kareyi, inşa ettiği aşılmaz duvarların ardında bir insanın saklı olduğunun kanıtı olarak yakalamak.

"Yerinde olsam bunu yapmazdım."

Parmağım deklanşörün üzerinde geziniyor, derin sesi stygian boşlukta yankılanırken nefesimi tutuyorum. Bana bakmak için hiç dönmüyor, hiç hareket etmiyor.

"Nereden biliyorsun?"

Sadece ağzının köşesi alaycı bir sırıtışla kıvrılıyor. "Etrafımda neler olup bittiğini her zaman bilirim. Bazı insanların aksine."

İsyan edercesine düğmeye basmaya gidiyorum ama o kenetlenmiş ellerine bakıyor, gece yarısı siyah saçlarından bir tutam alına düşüyor.

"Şaka yapmıyorum. Grant fotoğrafı görürse ve neden benimle yalnız kalıp fotoğrafı çektiğini merak ederse ne der? Yaptığın şeyler konusunda daha akıllıca davranmalısın."

Kamerayı yüzümden çekerken bir kahkaha sesi omuzlarımı sarsıyor. "Grant bunu asla görmez. Sanatım onun umurunda bile değil. Bunu yapmama sadece seni etkilemek için izin veriyor."

Birkaç saniye sessiz kaldıktan sonra dudaklarının eğimi kaşlarını çatmaya dönüşüyor. "Az önce itiraf ettiğin şeyin seni olması gerektiği kadar rahatsız etmemesi üzücü."

Kalbe saplanan bir bıçak gibi, sonraki sözleri bıçağı, geriye posadan başka bir şey kalmayana kadar büküyor.

"Kocanızın sizin kim olduğunuzu takdir etmediği bir evlilikte olmak nasıl bir duygu?"

Onunla ilgili tüm iyi hislerimin yerini öfke alıyor. "Neden buradasın, Ari?"

Kollarını yukarı çekerek elleriyle mahzenin kenarını kavıyor. Bu sadece pazularını daha da şişiriyor ve çelik göğsünün ve güçlü omuzlarının tüm genişliğini ortaya çıkarıyor. Ari ölümcül bir çeviklikle hareket ediyor, uzun ve durgun, ama yanlış yöne itilirse, bu mükemmel vücudun böylesine enfes, kalp durduran şiddette bir silaha dönüşeceğini biliyorum.

Parmaklarımı avuçlarımın içinde kenetleyerek, yanına gidip parmaklarımla vücudunu keşfetme dürtüsüyle savaşıyorum. Karnının çıkıntılarını ve vadilerini izlemek, gömleğini kaldırıp dilimin ucunu teninde gezdirmek için.

Bu düşünceden sıyrılıp gözlerimi kırıştırdığımda onu bana bakarken buluyorum, ne düşündüğümü tam olarak biliyormuş gibi kibirli bir sırıtış yüzünü süslüyor.

"Bana öyle bakmamalısın, Adeline. Bu, istediğim her şeyi almam için bir davetiye."

Bedenimi iki kez paramparça etmesine rağmen ona bir kez bile dokunmadığımı fark ediyorum.

Sesimin boğuk çıkmasından nefret ederek, bariz olanı söylüyorum. "Şansın vardı ama onun yerine çekip gittin."

Bunun üzerine kıkırdıyor, sesi mizahtan yoksun. "Belki de seni yok etmemeye çalışıyorumdur."

Odaya adım attığımda sırtımı başka bir mahzene yaslıyorum, aramızda kısa demir çit ve Samuel Rinehart'ın mezar yeri var.

"Yatakta çok yetenekli olduğunuzu düşünüyorsunuz."

Gözlerini kırıştırtıyor, kalın siyah kirpikleri erimiş çelikten gözlerini kaplıyor. "Demek istediğim bu değil."

Garip bir sessizlik çöküyor, gerginlik bastırıyor çünkü Ari açılışı yapıp bir şaka ya da kirli bir imada bulunmak yerine açık bir dürüstlikle yanıt veriyor.

Tek istediğim çitin etrafından dolaşıp ona gitmek, gözlerinin arasındaki endişe çizgilerini silmek ama mesafemi koruyorum çünkü böylesi benim için daha güvenli.

Dürüst olma sırası bende.

"Nedense senin bir böceği ezmek kadar boğazımı parçalamakla da ilgilenecek bir adam olduğumu düşünüyorum. Bana kimi yok ettiğini umursayan biri gibi gelmiyorsun."

"Normalde haklı olurdun."

Kalbimi boğazıma fırlatan erkeksi bir zarafetle mahzenden aşağı atlıyor. "Ama konu sen olunca, yanılıyorsun."

Gitmek için birkaç adım attığında paniğe kapılıyorum. Oynadığı oyunlardan ve bu oyunları oynamak için gösterdiği şifreli nedenlerden bıktım.

O odadan çıkmadan önce ona sesleniyorum, sesim eskisinden çok daha güçlü çıkıyor. "Neden buradasın, Ari? Neden beni yalnız bırakmıyorsun?"

Duruyor, ellerini ceplerine sokmuş ve yüzü aşağıya doğru eğilmiş. Cevap vermesi birkaç saniye sürerken profilini inceliyorum. Bir itiraf gibi geliyor, benden çok kendisine söylenmiş bir şey.

"Bu sorunun cevabını bilmeyi ne kadar çok isterdim bilemezsin."

Ari bunu söyledikten sonra mozolenin ortasındaki odanın gölgeleri arasında kaybolup gidiyor ve ben de buraya neden geldiğini merak ederek bir mahzene yaslanmak zorunda kalıyorum.

İçgüdülerim peşinden koşmak, cevaplar talep etmek yönünde ama bunun boşa bir çaba olacağını biliyorum. O istediğini verir ve bunun ötesine geçmez.

Konuşmaya istediği yerden başlar ve istediği yerde bitirir, birkaç ekmek kırıntısı bırakırken

Takip ettiğiniz yolun sonunda hiçbir şey yok.

İç çekerek ellerimi boynumda asılı duran fotoğraf makinesine götürüyorum ve başparmağımı deklanşörün üzerinde gezdiriyorum.

En azından buna sahibim, sanırım. En azından şimdilik. Vazgeçmeye niyetim yok.

Bu düşünceyle kulaklıkları kulaklarıma geri takıyorum, çalma listemi başlatıyorum ve son odayı fotoğraflamak için işe koyuluyorum.

Hikayemi anlatmak için ihtiyacım olan mükemmel kareleri biliyorum ve odadaki fotoğrafların anlamı hakkında herhangi bir fikri olan tek kişi Ari olacak olsa bile gösteri için heyecanlıyım.

CHAPTER

seventeen

Ari

Adeline'in evlendiği adam hakkında net olan bir Şey var:

Grant Cabot, dünyadaki statüsüyle ilgili tüm gösterişli ve uzun atıp tutmalarına rağmen, kendine güvensiz olduğu kadar sıkıcı ve bir solucan kadar acımasız ve korkunç olan zavallı bir insandan başka bir Şey değildir.

Normalde bu bir sorun teŐkil etmezdi, ancak zayıflıklarını fark etmek, onlara öfkelenmek ve sonra da saldırganlığının hedefi olarak Adeline'i kullanmak için onları eve getirmek gibi sinir bozucu bir alışkanlığı olduğu gerçeği dışında.

Böyle adamlara katlanamıyorum. Nefret ediyorum, gerçekten. Kaburgalarını kırdıktan ve organlarını kıyma haline getirdikten sonra boğazlarından akan kanla boğulurken gülmekten başka bir Şey istemiyorum.

Grant Cabot adil dövüŐecek bir tip değil ve bu nedenle ben de değilim.

Evindeki güvenlik sistemini hacklemek  ocuk oyun ağıydı. Evinde acı çektiğim akşam yemeği sırasında telefonumun bozulduğu yalanını söyledikten sonra Wi-Fi Şifresini sormuŐtum.

Grant bunu bana memnuniyetle verdi, ama aynı zamanda evindeki tüm kameralara erişim izni verdiğinin farkında değildi, banyolar hariç her odada bir tane vardı, ama misafir yatak odaları da buna dahildi.

Acaba o da benim kadar büyük bir sapık mıydı ve misafirleri, her yerinde iğne kafalı izleme cihazları olan bir evde asla gerçekten yalnız olmadıklarını biliyorlar mıydı?

Yine de şikayet edemem, çünkü bu bana Adeline ve kocasının özel hayatına engelsiz bir bakış açısı sağlıyor, ki bu bakış açısı beni her geçen gün daha da kızdırmaktan başka bir işe yaramadı.

Adeline'in uyku sorunları yine tüm hızıyla devam ediyor ve Grant'le aralarındaki anlaşmazlığın da bu duruma yardımcı olmadığından eminim.

Ne yazık ki bu hiç bitmeyen bir sebep-sonuç döngüsü. Adam eve kötü bir ruh hali içinde gelir, kadın bunu içselleştirir ve sözlü tacize maruz kalır, uykusunda kavgaya eder ve ağlar ve adamın ruh hali daha da kötüleşir.

Patlamayı bekleyen bir barut fıçısı, müdahale etmeden izlemenin zor olduğu saatli bir bomba.

Ancak Adeline'in nasıl yumruk atacağını hatırlaması, uzun zaman önce olduğu kişiyi bulması ve bir zamanlar dünyaya parmak sallayan bir kızın tükürük ateşi tavrını geri kazanması gerekiyor.

Yine de ona fiziksel olarak zarar vermedi, bu yüzden mesafemi koruyorum, sadece sık sık aramalarına cevap veriyorum ve henüz yatırım yapmaya hazır olup olmadığını sorduğunda taahhütte bulunmayan cevaplar veriyorum. Bunun Adeline'in durumunu daha da kötüleştirdiğinden eminim ama bunun için suçluluk duymuyorum.

Bir kahramanın gelip onu kurtarmasına değil, kendi içindeki kahramanı ortaya çıkaracak bir kötü adama ihtiyacı var.

Memnuniyetle kabul ederim.

Ancak bu akşam katılmam gereken resmi bir etkinlik var, Adeline'in bildiğim kişiliğine geri dönme yolundaki ilerlemesini değerlendirmek için kullanacağım birkaç saat.

Gün boyunca hem mezarlıkta hem de evinde fotoğrafları üzerinde çalışıyor, şaşırtıcı bir şekilde bana benzeyen bir model de ona eşlik ediyor. Bunu biliyorum çünkü dolabımdan kapüşonlumu çıkardım, dikkatinin dağılacağını ve etrafındaki her şeyden sinir bozucu bir şekilde habersiz olacağını bildiğim zamanlarda gizlice onu izliyorum.

Beni mozolede bulmasına izin vermek bir hataydı. İstemediğimden değil, sadece teslim olmamam gereken bir zayıflık anıydı.

Mesafemi korumak kendi içimde bir savaş. Ona yakın olma ihtiyacım her geçen gün artan bir dürtü. Onu uzaktan izleyerek zar zor tatmin ediyorum ve bunun sonsuza kadar sürmeyeceği sözüyle kendimi hizada tutuyorum.

Yine de beni arıyor. Bunu fark ettim.

Mavi gözleri sanki benim gelmemi bekliyormuş gibi manzarayı izliyor.

Asla yapmam, tabii ki.

Söyleyebildiği kadarıyla hayır.

Ama bu gece beni görecek, ceketimi iliklerken otelin merdivenlerini koşarak çıkarken aklımda bu düşünce var, kapıcı kapıyı açıp geçmeme izin verirken başını eğiyor.

Şirket etkinliği için konukları balo salonuna yönlendiren bir tabela asılmış, kapı açılıp kapandıkça sohbetin alçak gürültüsü filtreleniyor, Adeline'in yıllar önce seçeceği şey olmadığını bildiğim müziğin yumuşak uğultusu.

İçeri adım atarken, bakışlarımı büyüyen kalabalığın üzerinde gezdiriyorum. Buradaki herkes paranın kanını akıtıyor, tasarımcı smokinlerine ve ısıltılı elbiselerine dikilmiş para gösterileri, güçlü adamların kollarına asılan kadınları süsleyen ince mücevherlerin parıltısı.

Sosyal olmaktan nefret ediyorum. Bunu pek çok insan söylüyor ama ben ciddiylim. İnsanlar çoğu zaman beni sıkıyor, her biri beklenen şeyleri söylüyor ve yapıyor, kovan zihniyetiyle hareket ediyor, çok azı farklı olma cüretini gösteriyor.

Beni Adeline'e çeken de buydu, onun cüretkârlığı, tek renkli bir ortamda yarattığı renk cümbüşü. Yanlış bir şey yaptığını bildiği zamanki o yaramaz sırtışı.

Mesela şimdi.

Bir duvara yakın ve gözden uzak durmak için geri adım atarak, her kıvrımı tam olarak saran bir elbise giyen Adeline'in, Grant'in yine övündüğü küçük bir gruptan gizlice uzaklaşmasını izliyorum. Yüzünde bela anlamına gelen bir ifade var, gözleri Grant'in izlemediğinden emin olmak için arkaya bakıyor ve aceleyle odanın diğer ucuna geçip koridorda kayboluyor.

Onu takip ediyorum, büyük odadan hızla geçip koridora doğru ilerliyorum. Bir köşeyi dönüyorum ve Adeline'i sabırsızlıkla ayakkabısına vururken buluyorum, parmağı asansörün çağrı düğmesine defalarca basıyor.

Küçük canavar şimdi neyin peşinde?

Merak beni ele geçirdi. Arkasından gizlice yaklaşarak asansöre arkasından girecek kadar yakın duruyorum ama yine de çok geç olana kadar beni fark etmeyeceği kadar uzakta kalıyorum.

Asansör kapıları kayarak açılıyor, Adeline içeri adım atıyor ve tam kapanmadan hemen önce ileri atılıyorum, onları durdurmak için bir elimi uzatıyorum ve sonra arabaya kayıyorum.

Yüzünde kırık bir ifade var, aramızda mümkün olduğunca fazla mesafe bırakmak için geri çekilirken gözleri kızgınlıkla parlıyor.

Onun karşısındaki duvara yaslanarak kaşlarımı kaldırıyorum. "Nereye gidiyoruz?"

"Ben yukarı çıkıyorum," diye tersliyor. "Ve sen de asansörde kalıp seni partiye geri götürmesine izin vereceksin."

"Ya partide olmak istemezsem?"

Gözleri bana kayıyor. "O zaman gelmemeliydin." "Kalmaya karar verseydim beni çok özlerdin. ev."

Asansör durup kapı çaldığında bana kaşlarını çatarak bakıyor.

Aceleyle dışarı çıkıp uyarıyor, "Ciddiyim, Ari. Beni takip etme."

Tabii ki onu takip edeceğim. Sanki bina yanıyormuş gibi koridorda yürümesi, gittiği yerin aşağıda olanlardan çok daha ilginç olduğu anlamına geliyor.

Bir oda kapısına ulaşana kadar ayaklarının dibinde sessiz bir gölgeyim ve kilidi açmak için çantasından bir anahtar kart çıkarıyor. Kapı bip sesi çıkararak açılıyor ama ben ne haltlar karıştırdığını görmek için zorla içeri girmeden o dönüyor.

"Lütfen bana Grant'i iki erkekle aldatmadığını söyle."

Gözleri öfkeyle yuvarlaklaşıyor, dudakları kaşlarını çatıyor.

Başka biriyle görüşmediğini biliyorum ama yine de onunla uğraşmak eğlenceli. Ayrıca, eğer öyle olsaydı, onu çoktan öldürmüş olurdum çünkü o benim ve henüz bunun farkında değil.

Parmağını göğsüme bastırarak çenesini yukarı kaldırıyor, mavi gözleri benimkilere sabitleniyor.

"Grant'i kimseyle aldatmıyorum-" "Aynı fikirde değilim."

Yanakları kızardı.

"Artık," diye ekliyor parmağıyla beni ölümcül bir silahmış gibi dörterken.

Bileğinden tutarak elini ağızma götürüyorum ve parmağının ucunu ısırıktan sonra ucunu emiyorum.

Adeline durgunlaşıyor, bakışları ağızma düşüyor.

Parmağını dudaklarımdan kaydırıp fısıldıyorum. "Bundan emin misin?"

"Evet."

Ama bu kelimenin arkasında hiç güç yok. Cevabı nefes nefese.

"O zaman odaya girelim ve bana doğruyu söyleyip söylemediğini öğrenelim."

Tepki veremeyeceği kadar hızlı bir şekilde bir kolumu beline dolayarak ikimizi de içeri sokuyorum ve kapıyı arkamdan kapatıyorum, dışarı fırlayamasın diye vücudumla kapatıyorum.

Benden uzaklaşıyor, sanki içine girmemi engellemek istercesine geri çekiliyor...

Başının üstüne bakıyorum.

...standart mobilyalar ve masanın üzerinde kamerasına bağlı büyük bir bilgisayar dışında hiçbir şeyin olmadığı boş bir oda.

Kaşlarımı kaldırarak neredeyse güleceğim.

"Bu hayal kırıklığı yarattı. Özel hayatın çok sıkıcı, Adeline. Daha fazla kırbaç, zincir ve yatağa bağlı, dönüşünüzü bekleyen çıplak bir insan bekliyordum."

Ofluyor ve kollarını kavuşturuyor.

"Bu fotoğrafları bitirmek için iki haftam var ve ben geride kalıyorum. Grant son birkaç haftadır kısmen senin sayende dayanılmaz bir hal aldı ve aşağıda beni gözyaşlarına boğan bir avuç havasız insanla olmaksızın burada çalışmayı tercih ederim."

İşte orada.

Bu kızı hatırlıyorum. Onun beni hatırlayacağından değil, ama bu konunun dışında.

Eski Adeline, çok sıkıcı nedenlerle de olsa başını kaldırıyor. Yardım edemem ama cesaretlendiriyorum.

Gözlerimi yavaşça vücudunda gezdirirken, gördüğüm manzara karşısında nefesimi tutuyorum. Siyah elbisesi ipekten bir şelale gibi kalçalarının üzerine düşüyor, belinden kıvrılarak göğüslerinin şehvetli kıvrımlarını gizlemek için hiçbir şey yapmayan bir korsaja doğru yükseliyor. Göğsünün kabarıklığının hemen üzerinden geçerek boynuna bağlanan iki kuşaktan başka bir şeyle yerinde tutulmuyor.

Ensesindeki düğümü bir çekişte önümde çırılçıplak kalacaktı.

"Bu kıyafetle bir bilgisayar otele nasıl sokmayı başardığınızı açıklayın bana."

Sinirli bir hırıltı. "Bugün erken saatlerde gizlice içeri girdim ve ailemin bana bıraktığı emanet hesabını kullanarak odayı kiraladım. Arada bir, gizlice kaçıp biraz iş yapabileceğim yarım saatim oluyor ve sen bunu mahvediyorsun."

Bu kız çok sinsî.

Bir komplocuyu hak ediyor.

Gözlerim yine onunkilere kilitleniyor. "Neden sadece yarım saat?"

"Çünkü bir noktada Grant'in gittiğini fark edeceğimi biliyorum.

Elimden gelse daha uzun süre uzak kalırdım."

Bir adım öne çıkarak, vücudunu ürpertecek kadar yakın duruyorum ama dokunacak kadar değil. "Kullan-at telefon yanında mı?"

Başka tarafa bakıyor ama parmağımı çenesine götürüp yüzünü kendime doğru eğiyorum. "Bunu evet olarak kabul ediyorum ve neden hâlâ yanında taşıdığını sormaktan bile kaçınıyorum."

Yanakları alev alev yanıyor.

"Neden Grant'e göz kulak olmuyorum ve seni aradığı zaman sana mesaj atıp haber vermiyorum?"

Şaşkın bir heyecan gözlerini dolduruyor. "Bunu benim için yapar mısın?"

Neyi kabul ediyorum ben? "Evet, ama bunun için bana borçlu olacaksın." "Ne borcu?"

Kulağına fısıldamak için öne doğru eğildiğimde dudaklarımı hafifçe eğiyorum. "Bu konuda endişelenme. Ödeme zamanı geldiğinde çok hoşnut olacağını düşünüyorum."

Dudaklarım yanağını okşarken allık vücudunu sarıyor, soluk teni pembeleşiyor. Başını çeviriyor, böylece ağızlarımız alaycı bir santime yaklaşıyor.

Onu öpmemek için geri çekiliyorum. Bunun için bekleyebilir.

"Telefonunu görebileceğin bir yerde tut. Özlenirsen haber gönderirim."

Cevap vermesine fırsat vermeden odadan çıkıyorum ve koridorda yürüyorum, kafamda ben çıkmadan önce ne kadar kızarmış olduğunu canlandırıyorum.

Kocasının dikkatini dağıtarak Adeline'e iyilik yapmakta bir sorun görmüyorum ama bu oyundan zevk alamayacağım anlamına gelmiyor.

Balo salonuna geri döndükten sonra, küçük insan gruplarının arasından geçiyorum, yanlarından geçtiklerime kibarca başımı sallıyorum, ama hiçbirini tanımiyorum.

Sosyal bir varlık olmak çok yorucu ve hayatımın ilerleyen dönemlerinde bu insanlardan bir ya da ikisiyle sosyal olmayan bir ortamda karşılaşma olasılığım çok yüksek. Ama

işte böyle

dünyanız para üzerine kurulu. Birisi bunu tehdit ettiği anda, dışarı atılır.

Benim tarafımdan.

Bu yüzden mümkün olduğunca dikkat çekmemeye çalışıyorum.

Sonunda onu bulduğumda Grant dört kişilik bir grubun içinde duruyor, beni görüp el sallayana kadar ağzı kulaklarına varıyor.

Adımımı atarken omzuma bir tokat atıyor, arkadaşlarına dönüyor ve tanıştıyor. O söyler söylemez hepsinin adını unutuyorum.

"Partinin tadını çıkarıyor musun, Harrison?" Gözleri boş ellerime kayıyor. "İçkin nerede? Birini çağırayım."

Yanından geçen bir garsona parmaklarını şıklatarak bana bir votka ve kızılıcık siparişi veriyor. Hatırladığı için gözlerimi deviriyorum ama yine de gülümsüyorum çünkü Adeline'a bulaşmaya karar verdiğim anda kendi kişisel cehennemimi yaratmıştım. Sonuçlarına katlanmak zorunda hissediyorum.

Yeşil gözlerini bana çevirdi. "Yanında birini getirmedin mi?"

"Hayır ve öncesindeki yemeği de kaçırdım. Bunun için özür dilerim. Beklenmedik bir iş toplantım vardı. Nasıl olduğunu bilirsiniz."

Gerçek şu ki, iki nedenden dolayı bilerek atladım.

Birincisi, Adeline beni vejetaryen seçeneğine yönlendirdi ve ben de bunu zorla kabul ettirmek istemiyordum. İkincisi, beni bulabildiği en iğrenç insanlarla aynı masaya oturduğundan emindim, çünkü o bir canavar ve yaptığı şey bu.

"Merak etmeyin," diye cevap verir, arkadaşlarına dönerken yüzünde sahte bir gülümseme vardır. "Beyler, size Harrison'ı bir yatırımcı olarak yakalamanın ne kadar zor olduğunu söyleyeyim. Birkaç haftadır onun peşindeyim."

Servis görevlisi geri geliyor ve bana içkimi uzatıyor. Gülümseyerek elinden alıyorum ama içiyormuş gibi yapmayı reddediyorum.

Grant ve arkadaşları şirketten ve kazandıkları paradan bahsederken ben cebimden telefonumu çıkarıp yakınlardaki bir masaya koyuyorum.

Sahil temiz. Kocan her zamanki gibi sinir bozucu ve gittiğini fark etmiyor. Ben fark ederdim. Bil diye söylüyorum.

Cevabını beklerken, arkadaşlarından birinin satın aldığı lüks bir yatın ayrıntılarıyla ilgileniyormuş gibi yaparak başımı sallıyorum. Telefonum titriyor.

Adeline: Her şeyi fark ediyorsun, yani bu pek bir şey ifade etmiyor. Kötü insanlar her zaman gözlerini açık tutmak zorundadır. Bu arada yemek hoşuna gitti mi? Eminim Bay ve Bayan Huxley'le sohbet çok eğlenceliydi.

Kimden bahsettiğine dair hiçbir fikrim yok. Ama bu sadece beni perişan etmeyi planladığını doğruluyor.

Akşam yemeğini kaçırdım. Aminin tadının ne kadar güzel olduğunu hatırlamakla meşguldüm ve otuzbir çekmem gerekenden daha uzun sürdü.

Grant dirseğiyle beni dürtüyor ve konuşmaya geri döndürüyor.

"Ne dersin, Harrison? Henry'nin yatında bir hafta sonu geçirmek ilgini çeker mi?"

Kaşlarım havaya kalkıyor. "Kulağa harika geliyor. Sadece ne zaman olacağını söyle."

Başka bir arkadaş yeni aldığı bir uçaktan bahsediyor, büyük olasılıkla diğer adamı geçmek için ve Adeline'in cevabı beni kurtarıyor.

Adeline: Hâlâ Grant'le mi duruyorsun? Lütfen kocam yanındayken böyle mesajlar atmadığını söyle.

Dudağımın köşesi kıvrılıyor.

Tam burada. Ben ağzını sikerken dizlerinin üzerinde, çıplak, ellerin arkadan bağlı nasıl görüneceğini hayal etmeye çalışıyorum. Eminim çok güzel olurdun. İlk başta boğulacaksın, ama sorun değil. Sonunda alışacaksın.

Yanıt verdiğine dair küçük noktalar beliriyor. Kayboluyor. Yeniden beliriyor. Ve tekrar kayboluyor. Bu arada ben de kafamı kaldırıp dinliyormuş gibi yapıyorum, uygun zamanlarda başımı sallıyorum.

Eğer üzerimde bir silah olsaydı, buna bir son vermek için kendimi vururdum.

Adeline: Hiç komik değil.

Sırıtiyorum.

Bana iyilik borcu olan sensin. Peki, kim gülüyor?

Tepkisi anında oldu.

Adeline: Çalışıyorum. Beni yalnız bırak.

Kıkırdayarak telefonumu elimden bırakıyorum ve konuşmayla ilgileniyormuş gibi yapıyorum.

Beni bu şekilde acı çekmeye zorlayabilecek tek bir kişi var, ama bu onun kendini yeniden bulmasına yardım etmek içinse, ne gerekiyorsa yapacağım.

O kadar da kötü değil.

Zamanımı bana nasıl telafi edebileceğini düşünerek geçirirken değil.

CHAPTER

eighteen

Adeline

Şimdi aşağı gelmek isteyebilirsin. Grant az önce kız kardeşine seni görüp görmediğini sordu.

Telefonuma bakıyorum, yarı yarıya Ari'nin vücuduma ne yapmak istediğiyle ilgili başka bir kirli mesaj bekliyorum, ama sonra ne yazdığını görünce panikliyorum.

Bana bir şekilde iki saat vermişti ama şimdi Grant sorular soruyor ve Gloria da peşinde olduğuna göre ortaya çıkmam gerekiyor.

Topuklu ayakkabılarımı giydikten sonra odadan çıkıp aceleyle aşağıya iniyorum, bir grup insanın yanından gizlice geçip bara yürürken gözlerim Ari'ninkilerle buluşuyor.

Elimde şampanya, yavaşça kocamın grubuna doğru ilerlerken orada burada ufak tefek konuşmalar yaparak salonda tur atmaya başlıyorum. Dans pistinin yakınında duruyorlar, çoğu yavaş dans eden zarif çiftleri görmezden geliyor.

Ari'nin karanlık bakışlarını görmezden gelmeye çalışarak elimi Grant'ın elinin içine sokuyorum ve kocama gülümsemek için yüzümü yukarı kaldırıyorum.

"İşte buradasın," dedi, elimi sıkarak. "Bütün gece seni aradım."

Yalancı.

Yakın zamana kadar yokluğumu fark etmemiş olduğunu düşünmek acı veriyor ama Grant böyle biri işte. Her zamanki iş adamı, para kazanmaya odaklanmış.

"Etrafta dolaşıyordum. Hanımların keyifli bir gece geçirmelerini sağlıyordum."

Bana şımartmaya yönelik kısa bir gülümseme verdikten sonra elimi bırakıyor ve dikkatini gruba geri veriyor.

On dakika sonra Gloria beni Grant'le görür görmez her ne yapıyorsa ona geri dönecek ve ben de tekrar gizlice yukarı çıkabileceğim.

Konuşmasının ortasında kalmamak için uzaklaşırken, Ari arkamdan yaklaşıncı irkiliyorum.

Sırtımda bir ısı duvarı oluşturuyor ama bana dokunmamayı başarıyor. Bakabilecek herhangi biri ne kadar yakın olduğumuzda yanlış bir şey görmeyecektir, ama benim için bu rahat olamayacak kadar yakın bir yakınlık.

"Çok iş yaptın mı?" diye soruyor, sesi yumuşak bir mırıltı, uyluklarımla arasına sürtünen saten gibi.

Ona bakmak için dönmüyorum, bakışlarım dansçılara kilitlenmiş durumda.

Kokusu etrafımı sarıyor ve nasıl bir kolonya kullandığını merak ediyorum. Etkileyici ve gözlerim bir saniyeliğine kapanırken daha derin nefes alıyorum, o kadar topraksı ve belirgin bir erkek kokusu ki anısına karşı titriyorum.

"Sana elbisenin yasadışı olması gerektiğini söylemek istiyordum. Bir çekiştirmeye tüm vücudunu ortaya çıkarabilirim. Manzaranın tadını çıkarmak için zaman ayırırdım. Ve her parçanı ezberlemeyi bitirdiğimde, her santimini tatmak için bir saat daha harcardım. İstedğim her şeyi yapmama izin verecek titreyen bir karmaşa olana kadar duracağımı sanmıyorum. O kadar ıslak ve hazırsın ki doldurulmak için yalvaracaksın."

Kalbim boğazımda davul gibi atıyor, bacaklarım güçsüz. Etkilenmemiş gibi görünmeyi başarıyorum ama içim çoktan dağılmış durumda. Çoktan yalvarıyorum.

Hemen Grant'e bakıyorum ve onun olanlardan habersiz olduğunu, dikkatinin sadece etrafındaki bir grup adama odaklandığını görüyorum.

Boğazımı temizleyerek fısıldıyorum, "Ben evli bir kadınıam."

"Bunu söyleyip duruyorsun ama umursadığımdan emin değilim." Bir duraklama.

"Senin de umurunda olduğundan emin değilim."

Parmak ucunu kalçamın kıvrımında gezdiriyor ve ben sığıyorum, tepkimi gizlemeye çalışırken boğazım düğümleniyor.

"Bu gece eğlenmeyi düşünüyor musun, Adeline? Yoksa hayatın ne olduğunu unutacak kadar sıkıcı bir hal mi aldı?" Ona cevap vermiyorum ama bu Ari'nin eğlenmesini engellemiyor.

Bir parmak ucu daha, bu sefer ensemin ortasından aşağıya doğru yumuşakça kaydı, gizli dokunuş saçlarımın dökülmesiyle gizlendi.

"Umarım içine ilk kez girdiğimde yumruğumu bu saça dolamayı planladığımı biliyordur."

Elini çekerken tüm bedenim titriyor, ciğerlerim nefes almakta zorlanıyor.

Kısık bir sesle, "Benimle dans eder misin?" diye soruyor.

Cevap vermeden önce birkaç kez yutkundum ve ona yalan söyledim. "Dans etmiyorum."

Ama bu bana kendimi müziğin ritmine kaptırdığım zamanları, saatlerce mutlu bir şekilde ter içinde kaldığımı, saçlarımın uçtuğunu, kalbimin küt küt attığını hatırlatıyor. O zamanlar kendimi çok özgür hissedirdim. Grant Cabot'un karısı olmanın getirdiği sorumluluğun ağırlığından kurtulmuştum.

"Bence biliyorsun," diye fısıldıyor.

"Kocam dans etmiyor," diyorum, sesim daha sert çıkıyor çünkü bunu itiraf etmek beni sinirlendiriyor.

Yumuşak bir kıkırdama. "O zaman kocan olmamam iyi bir şey."

Benden uzaklaşıyor ve bu buzlu suyla ıslatılmak gibi bir şey, onun sıcaklığını kaybetmek beni soğuk ve boş bırakıyor.

Ari'nin beni etkileme şekli, sahip olduğu çekim gücü, sanki vücudumun her parçasına ipler bağlamış ve beni kolayca sadece ona tapan bir kuklaya dönüştürebiliyor gibi olması adil değil.

Ari, Grant'in yanında durmak için hareket ettiğinde gözlerim panikle dönüyor. "Karıyla dans etmemin bir sakıncası var mı?"

Grant, bir yatırımcı bulmak için her şeyi yapabilecek bir dalkavuk gibi gülümsüyor ve cevap vermeden önce gözlerini

bana diyor

Ari, alıştırılmış, dalkavuk bir sesle.

"Hiç de değil. Lütfen, ikiniz de keyfinize bakın."

Yine de yeşil gözlerinin ardında bir şey parıltıyor. Ari elimi tutup beni dans pistine götürürken, onu gördüğümde hala başım titriyor ve zayıf bir şekilde reddediyorum.

Omzumun üzerinden bakmak için döndüğümde, Grant'in bakışlarının bizi takip ettiğini fark ediyorum, garip ifadesi kaybolmadan ve dikkatini gruba geri vermeden önce şüphesi gözlerini daraltıyor. Ari beni kendine doğru çekerken, sağ eli benimkini kavrarken sol eli belime doğru ilerlerken hayal edip etmediğimi merak ediyorum. Onun sıcaklığı karşısında eriyorum, göğsünün sert düzlemleri Göğüslerimin yumuşak ağırlığına karşı baskı yapıyor.

Henüz ilk adımı atmadık ama şimdiden ham duygusallığın vücut bulmuş hali, erkek cinsel saldırganlığının kaba, pürüzlü vaadi içimdeki çok kadınsı bir şeye sesleniyor.

Ve nihayet hareket etmeye başladığımızda, aklım o anda değil. Onun yerine, vücudunun zarafeti sayesinde bu adamın yatakta nasıl olacağını öğreniyorum.

Zihninin benimkiyle aynı yerde olması, sesinin derin mırıltısının kulağıma fısıldaması, beni yasak olan yerlerden okşaması yardımcı olmuyor.

Bir hamlede dönerken dizi kalçamın iç kısmına değiyor, oda etrafımızda eriyip gidiyor. Omurgamdan aşağı bir ter damlası süzülüyor ve nasıl görüneceğini düşünmeden ona daha da yaklaşıyorum.

"Dans etmeyi özlüyor musun?"

Başımı sallayarak, kaybolduğumu fark ettim.

"Pek çok şeyi özlüyorum," diye itiraf ediyorum, dürüstlüğü beni şaşırtıyor.

Ari'nin eli aşağı kayarak popomun kabarıklığını okşuyor ve kimse bana nasıl dokunduğunu fark etmesin diye tekrar kaldırıyor.

"Bence bir kez olsun kendini bırakmalısın. Pervasızca bir şey yap."

Yanağına karşı gülümsüyorum.

"Sanırım bunu başarmamda bana iki kez yardımcı oldunuz."

Dans pistinde benimle birlikte dönüyor ve ben ona yapışıyorum, büyülenmiş, baştan çıkarılmış bir halde.

"Şimdiye kadar yaptıklarımızdan daha pervasızca," diye cevap veriyor, sözlerinde gizlenmemiş bir şehvet var. "Sen yokken fark etmiyor ve seninle doğru düzgün oynamak için saatlerim olmasını dilesem de birkaç dakikayla da idare edebilirim. Hızlı ve sert için söylenecek bir şey var."

Yorum tam kalçalarımın arasına isabet etti, sıcaklık çiçek açtı.

Her yerim nemli. Yapış yapış. Daha önce hiç hissetmediğim bir şekilde muhtaç.

"Ne yazık ki bu müzik daha hızlı değil," diye mırıldanıyor, ağzının kenarı yanağımlı okşuyor. "Kontrolünü kaybetmeni izlemek isterdim. Kendinden daha güçlü bir şeye bırakmanı izlemek isterdim. Eminim ben de kontrolümü kaybederdim. Sana olan açlığım..."

Ari'nin sesi kesiliyor ama vermek istediği zararı çoktan vermiş, onu reddetme isteğimi ayaklarının dibinde bir su birikintisine bırakmış durumda.

"Beni savunmasız bırakıyorsun," diye itiraf ediyorum, bunu ona neden söylediğimden emin değilim. "Senden saklanamıyorum."

Ağzının kulağıma değdiğini hissediyorum, sıcaklığı beni çevreliyor ve içine çekiyor. Bana dokunduğu her yer tük kadar hafif ama her biri şehvetli bir acı vaat ediyor.

Ari adil oynayacak bir tip değil. Kibarca isteyecek bir tip de değil. Bu adam bir şey istediğinde, onu alacak ve özür dilemeyi reddedecek bir tip olduğunu biliyorum.

Şarkı bitiyor ve gri gözleri benimkileri yakalıyor, başparmağı kalçama sürtünüyor. "Benimle tuvaletlerin orada buluş."

"Yapamam," diyorum, sesim gülünç derecede zayıf çıkıyor.

"Sanırım yapabilirsin," diyor benden uzaklaşıp kalabalığın arasından geçerek gözden kaybolurken.

Döndüğümde kocamın benimle ilgilenmediğini, bakışlarının tasarım smokinleriyle etrafında toplanan potansiyel paraya odaklandığını görüyorum. Kaçıp gitsem de haberi olmayacak.

Olduğum yerde çakılıp kalmış bir halde, tuvaletlere giden arka koridora doğru bakıyorum, kararsızlık beni Ari'nin beni bıraktığı o tek noktada tutuyor.

Bu yüzden ondan nefret ediyorum. Günaha girmekten nefret ediyorum ama o hala orada. O kadar inkar edilemez ki içinde yüzüyorum, ne yapmam gerektiği ve ne yapmak istediğim konusunda kendimle savaşıyorum.

Neden kendimi kandırıyorum ki? Ari benden ilk adımını atmadan önce savaşı çoktan kaybetmiştim.

Kocama son bir kez bakıyorum ve arka koridora doğru yürüyorum, adımlarım aceleci, başım saçlarım aşağı sarkacak ve yüzümü gizleyecek şekilde eğik.

Tuvaletlere giden yolun dörtte üçünü tamamlamıştım ki suçluluk duygusu beni ele geçirdi, ayaklarım olduğum yerde durdu, kalbim kaburgalarımın altında sertçe çarpmaya başladı.

Bunu yapamam.

Yine mi?

Bu, başarmak için çalıştığım her şeyi geri almanın son adımı olacak, sanki bu karar, olduğum her şeyi yok eden bir felaket olacakmış gibi.

Zavallı küçük Adeline Ari'yi o kadar çok istiyor ki tadını alabiliyor. Ama yetişkin Adeline bir bombanın tik taklarını duyabilir, patlamasının an meselesi olduğunu hissedebilir.

Arkamı dönüp ters yöne gidiyorum, ancak parmaklarım koluma kilitleniyor, bedenim fark etmediğim daha karanlık, dar bir koridora doğru çekiliyor.

Şikayet edemedim sırtım duvara çarpıyor, Ari'nin ağzı öyle bir erkek sahiplenmesiyle benimkinin üzerine kapanırken bir el boğazıma kilitleniyor ki dilinin içeri kayması için açılıyorum, zehirlerin en tatlısı gibi tadı damarlarıma yavaşça batıyor.

Parmak uçlarım uyluğumun arkasına doğru sürükleniyor ve olduğum yerde titriyorum.

Özür dilemeden alıyor. Tıpkı yapacağını bildiğim gibi.

Öpüşmeyi kesip ağzını omzuma götürdüğünde ellerim saçlarına dalıyor, koyu ipek o kadar yumuşak ki

parmaklarımın arasında.

"Yakalanacağız," diye fısıldıyorum.

Ari tenime karşı konuşuyor. "Ses çıkarma, biz de çıkarmayalım."

Omzumun yumuşak noktasını ısıırıyor ve dizlerimin bağı çözülüyor. "Buraya biri gelecek."

Eli boğazımın üzerinde esniyor.

"Yapmayacaklar." "Nasıl-"

Boynumun arkasındaki düğümü çekiştiriyor ve elbisem aşağı düşüyor, kalçalarının bana baskı yaptığı belimde gevşekçe tutulan malzeme. Tek yapması gereken geri adım atmak ve ben külotun içindeyim, partinin alçak mırıltısı sadece birkaç metre ötede, koridorda süzülüyor.

Derin bir gölgede saklanıyoruz. Aşağıya bakan kimse bizi göremiyor, ama ben onları görebiliyorum, parti ile tuvaletler arasında ilerlerken bir yönden diğerine geçen bir kişi.

"Ari..."

Elleri boğazımdan ağzıma doğru ilerliyor, başı aşağı inip bir meme ucunu ağzına alırken beni susturuyor, sinirler dayanılamayacak kadar hassaslaşana kadar sertçe çekiştiriyor.

Elbisem ayaklarıma doğru kayıyor ve boştaki eliyle tırnaklarını bir kalçamın arkasına usulca geçiriyor, bacaklarımı ayırıyor ve sırlıslık olmuştuk külotumu avucunun içine alıyor.

Ağzı kulağıma bastırırken başını kaldırıyor, sesi o kadar küstah ki titriyorum.

"Damlayacağını biliyordum. Bu sefer hızlı ve sert olacak çünkü başka bir şey için zamanımız yok. Ama bir dahaki sefere, her santimini keşfetmek, her çilini öpmek, her deliğini yalamak için saatlerimi ayırmayı planlıyorum."

Avucuna karşı nefes nefese bir mırıltı. "Bir dahaki sefere?"

Gülümsediğini hissedebiliyorum ve bunu görememek beni öldürüyor. Güzel olduğunu biliyorum. Göz kamaştırıcı olduğunu biliyorum.

"Bir dahaki sefere olacak, Adeline. Sana söz veriyorum."

Başparmağı külotumun yanından kayıyor ve sırlıslık kumaşı ayak bileklerime düşene kadar aşağı çekiyor. Çabucak

Ayağımdan çıkarmam için beni serbest bırakıyor ve tekrar ayağa kalkarken cebine sokuyor.

Nefesi sıcak ve hızlı bir şekilde boynumdan aşağı dökülürken kemerinin çözüldüğünü duyuyorum, ceketinin yakaları çıplak göğüslerime değiyor.

Aramıza girme cesaretini göstererek parmaklarımı karnının sert çıkıntılarında gezdiriyorum, ellerim belini keşfederken o sikini serbest bırakıyor ve prezervatif almak için cebine uzanıyor.

Ari prezervatifin ambalajını dişleriyle yırtıyor ve sonra ellerini aramıza sokarak sert uzunluğundan aşağı yuvarlıyor.

Tek eliyle kışımı kavırıyor ve beni kaldırıp duvara yaslarken elini aşağı kaydırarak sikinin başını bacaklarımın arasına sokuyor.

Bir eli yine ağzımın üzerinde kilitlenirken, diğeri beni yerimde tutmak için kışımın altına kayıyor, tek bir güçlü vuruşla içime tamamen giriyor, hem acı hem de zevk çılgılığı boğazımdan yukarı yayılıyor ve avucuyla boğuluyor.

O kadar büyük ki, her yanıma sarmış, öyle bir doldurmuş ki, tek hissedebildiğim o.

Bedenim onun büyüklüğünü kabullenene kadar Ari hareketsiz kalıyor, çılgınca nefesim eline çarpıyor.

Dudaklarım kulağımı okşuyor, sıcak ve alaycı. "Sessiz kalmayı unutma. Yakalanmak istemeyiz."

Kalçaları hareket ettiğinde söylemek yapmaktan daha kolay, horozu bana geri çarpmadan önce ucuna kadar çekiliyor.

Her hamle sırtımı duvara yaslıyor, bedenim pürüzsüz sıvaya sürtünüyor, tokatlanan tenin çıkardığı ıslak sesler o talebini fısıldamadan hemen önce gözlerimi kapatmaya zorluyor.

"Gözlerini aç, Adeline. Şu anda sana kimin sahip olduğunu görmeni istiyorum."

Gözlerimi zorla ayırıyorum ve onun sahiplenici bakışlarının ürpertici gümüş grisiyle karşılaşıyorum. Yemin ederim bu adam

mükemmel bir şekilde karanlığa gömülür, böylece sadece gözleri parlar.

Hayalet gibi.

Bir hayalet.

Uyurken üzerimde gezinen bir gölge.

Vücutlarımız saf bir çaresizlikle bir araya geliyor. Başımın arkası duvarın üzerinden yuvarlanırken içimde bir orgazm patlamakla tehdit ediyor, bakışlarım insanların yürüdüğü bizden sadece birkaç metre uzaktaki koridora düşüyor.

Gloria yürüyor, elbisesinin gümüş ışıltısı salon ışığının altında parıldıyor. Dehşet içimde hızla ilerliyor, Ari'nin siki hala sertçe itiyor. İki hissin birleşimi içimde bir fünye gibi patlıyor, orgazmım patlıyor, zevk şarapnel gibi içimi parçalıyor, sanki parçalanıyormuşum gibi hissediyorum.

Gloria çantasında bir şey aramak için bir an duraklarken, Ari eliyle boğazımdan yükselen iniltileri bastırıyor, sonunda bırakıp çenemi kavırıyor, yüzümü ona doğru çekiyor ve sesi yutmak için ağzımı kapatıyor.

Vücudu daha sert ve daha hızlı hareket ediyor, teni tokatlanıyor, içimde daha derine inerken sırtım duvara çarpıyor ve alnını benimkine bastırmak için öpücüğü kesiyor

"Siktir..."

Kendi boşalmasını bulurken siki içimde zonkluyor, nefesimiz aramızda o kadar sert çarpıyor ki doğru düşünemiyorum.

Bunu nasıl sessiz tutabildi, hiçbir fikrim yok, ama elini ağzımın üzerinde ne kadar sıkı tuttuğundan yüzüm acıyor, dişlerim yanaklarımın iç kısmına parmaklarının ete kazınmasından dolayı sıyrılıyor.

Tembel ve uzun bir öpücüğün ardından beni tekrar ayağa kaldırıyor, gözleri gözlerimi tutuyor, arkalarında zafer dönüyor.

Salona bir göz attım ve Gloria gitmişti. Yakalanmamayı başardık.

Ari elbisemi aldı. Vücudumdan yukarı çekerken, tenime yumuşak öpücükler konduruyor.

O prezervatifi çıkarıp ucunu bağladıktan sonra cebine koyarken ben de boynumun arkasına bağlamak için kuşakları alıyorum.

"Bu şekilde pantolonunu mahvedeceksin," diyorum. Sırıttıyor.

"Buna değer."

Sonunda kendimize kısmen çeki düzen verdik, gözlerimiz karanlık alanda buluştu.

"Beni mahvedeceksin," diyorum, söylediğime gerçekten inanarak.

Parmağıyla çeneme dokunarak dudaklarıma iffetli bir öpücük konduruyor ve fısıltıyla konuşarak içimi bir kez daha ürpertiyor.

"Çoktan aldım." Bir öpücük daha. "Banyoda kendine çeki düzen vermek için acele etme. Ben dışarı çıkıp sen dönene kadar kocanın dikkatini dağıtacağım."

Suçluluk duygusu içime doluyor, baskısı kemiklerimi kırmakla tehdit ediyor. Ari fark ettiyse de söylemiyor. Yürümeye başlamadan önce göz kırptıyor, smokini yerinde, bir şey olduğuna dair tek ipucu saçlarının yataktan yeni kalkmış gibi dağınık olması.

Bu onu daha seksi yapıyor. Ama sonra hatırladım.

"Ari," diye fısıldıyorum, beni duymamış gibi uzaklaşmak yerine arkasına bakınca rahatlıyorum.

"Külotum. Geri ver onları."

Dudaklarının kenarı kıvrılıyor, gözleri eğlenceyle parlıyor. "Sana daha önce yardım ettiğim için bana hâlâ borçlusun. Onları ödeme olarak saklayacağım."

Kaslı vücudu öylesine rahat bir incelikle hareket ediyor ki, az önce ne yaptığımızı hatırlamak için ürpertici bir nefes almak zorunda kalıyorum.

Tuvalete gitmek için salondan çıkarken acele etmiyorum ve temizlendikten sonra elbisemi, makyajımı ve saçımı düzeltiyorum.

Balo salonuna döndüğümde Ari'yi kocamla konuşurken bulduğumda bacaklarımin arasındaki ağrıyı görmezden gelmeye çalışıyorum.

Yaptıklarımızı hatırlatıyor ama yüz ifadesinden suçluluk hissetmediği anlaşılıyor.

"Adeline," diyor Grant bakışları benimkilerle buluştuğunda. "Gel, seni yeni yatırımcılarımdan bazılarıyla tanıştırmak istiyorum."

Elini kabul ediyorum ve iyi eş rolünü oynamak için elimden geleni yaparak yanına yaklaşıyorum.

Tüm bu süre boyunca, diğer tarafımda duran şeytanın, birlikte aynı odada olduğumuz her an beni yavaş yavaş, parça parça parçalayan şeytanın aşırı farkındayım.

CHAPTER

nineteen

Adeline

Ari bizim yaptığımızdan kısa bir süre sonra ayrıldı. Çıkış için çılgınca bir telaş yoktu, o kadar bariz bir şey değildi. Ancak Grant ve arkadaşlarıyla bir saat daha kaynaştıktan sonra, Ari gitmesi gerektiğine dair bahaneler uydurdu ve bunu yaparken benden kaçmayı başardı.

Benden gerçekten kaçmaya niyetli olduğunu sanmıyorum. Ama onunla seks yaptıktan sonra gergin davranıyordum ve o da durumu daha da kötüleştirmemek için elinden geleni yapıyordu.

O gittikten sonra sakinleştim ve erkekler içkilerini içmek, purolarını tütürmek, iş ve para konuşmak için gruplaştıktan sonra ev sahibinin karısı olarak görevlerimi hatırladım.

Gecenin geri kalanı çoğunlukla kolay geçti. Birkaç kadın bana Grant ile konuşan gizemli adamı sordu ve kendi kocaları olsa bile manzarayı takdir ettiklerini açıkça belirttiler. Ama Ari'nin böyle bir etkisi var.

O, ışıltılı yıldızlar arasında karanlık bir yıldız, ne düşündüğünden asla emin olamayacağınız için çevresel görüşünüzde izlediğiniz türden bir insan.

Diğer erkekler övünmeyi ve böbürlenmeyi sever, güzel tüylerini göstermek için tavus kuşu gibi süslenirken, Ari sizi rahat kayıtsızlığıyla, ilgiye değer bir adam olduğunu kanıtlamak için paranın parlamasına veya başarıdan bahsetmeye ihtiyaç duymayan güveniyle kendine çekiyor.

Parti sonunda sona eriyor ve tüm konuklar ayrıldıktan sonra Grant ile birlikte gece için kiraladığımız limuzinle eve gidiyoruz. Yol boyunca garip bir şekilde sessizdi ama ben bunu yorgunluğa ve bütün gece içtiği alkole bağlıyorum.

Neredeyse eve varmıştık ki eli dizimi kavradı ve bacağımdan aşağıya indi, yeşil gözleri ona vermeye kıyamadığım bir şeye duyduğu ihtiyaçla parlıyordu.

Ne yaptım ben?

Emin değilim ama farklı bir his olduğunu biliyorum. Grant'in dokunuşu beklenen bir şey, bir bakıma samimi. Evliliğin bir nimeti, yani artık çabalamasına gerek yok. Sadece yuvarlan ve ben oradayım.

Garip olan şu ki, şimdiye kadar bu değişimi fark etmemiştim. Ta ki başka bir insanın içinde kendini kaybetmenin nasıl bir şey olduğunu hatırlayana kadar.

Ari bana dokunduğunda yanıyorum. Bütün sinirlerim yanıyor, ciğerlerim nefes almakta zorlanıyor. Aklımı başımdan alıyor ve tembel bir sevişmeyle yetineceğini hayal bile edemiyorum, uyumak için yuvarlanmadan önce kullanılan bir şey.

Bunun için fazla karanlık bir tutkusu var. Çok kirli.

Ve bunu sadece birlikte geçirdiğimiz kısa anlardan biliyorum. Duygusal olarak acımasız işkencelerini uygulamak için saatleri olsaydı neler yapabileceğini hayal bile edemiyorum.

"Bu gece çok güzel görünüyordun," diyor Grant, aklımdan geçmemesi gereken düşünceleri bölerek. Sesi derinden geliyor, kelimeleri hafifçe bulanıklaşıyor.

"Teşekkür ederim. Onayladığınıza sevindim."

Eli bacağıma sıkıyor. Acıtacak kadar değil, ama bir uyarı.

"Ben senin kocanım," diyor, sesinde keskin bir ton var, "elbette onaylıyorum. Aksi takdirde seninle evlenmezdim."

Güzel bir süs eşyası olduğumu ve başka bir şey olmadığımı ima edince gözlerim kapanıyor.

Biz evlenmeden önce de böyle miydi? Emin değilim. Geçmişî düşünmeye ve bunun işaretlerini aramaya çalışıyorum, ama eğer oradaysalar, onları kaçırmışım.

Bunun için kendimi suçlamak istiyorum. Bunun için kendimi suçlamalıyım. Ne yazık ki o zamanlar hayatımı değiştirmek için o kadar çaresizdim ki ince ayrıntılara pek dikkat etmiyordum.

Grant'te güvenlik gördüm. İstikrar. O zamanlar bana sorumluluk öğretebilecek birini.

Muhtemelen onun davranışlarını endişe olarak algılamıştım, oysa bundan çok daha sinsiydiler. Bu bir gecede olan bir değişim değildi, daha çok yavaş bir yuvarlanmaydı, o kadar durgun ki her adımı bir adım olduğunu fark etmeden kabul ettim.

Evlendikten sonra kendimi izole ettim. Yıllardır tanıdığım arkadaşlarımla konuşmayı bıraktım. Ama bunu seve seve yapıyordum çünkü onlar benim geçmişim, kulüp arkadaşlarım, beni kötü etkileyen insanlardı. Grant'in onlardan hoşlanmamasının haklı bir nedeni varmış gibi görünüyordu.

Aileme gelince, hiç ailem yok. Teyzem var ama hiç yakın olmadık. Sadece bir vasiye ihtiyacım olduğunda kağıt üzerinde devreye girerdi ama hiçbir zaman yanımda olmadı.

Grant ve kız kardeşi Gloria bana eşlik ediyor. Hepsi bu kadar. Ama kendimi bu konumda bulma süreci doğal görünüyordu.

Daha sonra başka değişiklikler de oldu. Ama bunlar ani bir değişimle yüzüme tokat gibi çarpmak yerine bir hastalık gibi sinsice ilerledi. Onları bu şekilde gözden geçirirsiniz. Asla şüphe çekmeye yetmiyor çünkü çok ince.

Evliliğimizin üzerinden bir yıl bile geçmedi ve davranış değişiklikleri neredeyse tamamlandı. Bunu şimdi fark ediyorum. Ari'nin varlığının neden perdeyi yırtıp bana nelerden vazgeçtiğimi gösterdiğinden emin olmasam da, gerçek şu ki öyle oldu.

Ve bu beni kızdırıyor.

Hayatımı geri istiyorum. Belki en çılgın kısımları, kötü sonuçlar doğuran kararları değil. Ama özgürlüğü... Onu özlüyorum.

Dans ediyorum. Benim müziğim. Sanatım.

Beni ben yapan her şey, Grant'in malikanesine taşındığımda saklamayı seçtiğim diğer eşyalarla birlikte paketleni. O beni istediğı şekle sokarken tozlanıyorlardı.

Ben de izin verdim.

Sadece kendimden şüphe ettiğim için.

Çünkü ürkekleştim ve kendime güvenmeyi bıraktım.

Ona izin verdim.

Yutması zor bir hap.

Ama Grant'in bunu kasten yaptığından hâlâ emin değilim. İşte bu yüzden henüz gitmedim. Suçluluk duygusunun şu anda bile içimi kemirmesinin nedeni de bu.

Kocamı üç kez aldattım. Ve Ari burada olsaydı, yine yapacağımı biliyorum.

Bu da Ari'den uzak durmaktan başka çarem olmadığı anlamına geliyor.

Limuzin evimizin önüne yanaşıyor ve Grant'in eli kalçamda yukarı doğru kayıyor. Bu istediğı şey için bir davet. Ama ben bunu hoş karşılayamam.

Hâlâ başka bir adamdan kirlenmişken olmaz. Ve kocamla seks yapma düşüncesi boğazımda düğümlenirken değil.

Araba durduğunda, dokunuşundan uzaklaşıyorum.

"Sanırım odamıza gidip banyo yapacağım. Şampanya yüzünden başım ağrıyor ve bütün gece topuklu giydiğim için ayaklarım beni öldürüyor."

O zümrüt yeşili gözleri benimkileri yakalıyor, parmakları avucunun içinde kıvrılıyor ama şoför kapımı açıp arabadan inmem için bana yardım elini uzatırken gülümsüyor ve hiçbir şey söylemiyor.

Merdivenlerden ön kapıya doğru yürüyoruz ve Grant kapının kilidini açıp benim için kapıyı tutarken bekliyorum.

"Git banyonu yap. Sana baş ağrını geçirecek bir şeyler getireceğim."

İçimde bir suçluluk duygusu daha parlıyor. Grant'in benim için bir şey yapmayı teklif ettiği pek sık görülmez ve şimdi bunu duymak, ona verdiğim sözü tutmadığım için ruhumda açılan yarayı deşiyor.

"Teşekkürler," diye fısıldadıktan sonra koridora koşup banyoyu başlatıyorum ve bütün akşam giydiğim elbiseden çıkıyorum. Elbiseyi çıkarır çıkarmaz tamamen çıplak olduğumu, külotumun aklımdan çıkaramadığım bir adamın cebinde olduğunu fark ediyorum.

Bu beni daha da kötü hissettiriyor, bacaklarımın arasındaki ağrı bana ne yaptığımı hatırlatıyor.

Bunu düşünmemeye çalışarak banyoya geri dönüyorum ve suya tuz döküyorum, çözülmelerine izin veriyorum ve sonra gül ve lavanta kokan bir banyoya giriyorum, sıcak su tüm ağrıları ve sızıları yatıştırıyor.

Sessizlik çöküyor, başımı küvetin kenarına yaslamak için pozisyonumu değiştirdiğimde, vücudum gerilmiş ve ıslanırken etrafımda yavaşça hareket eden suyun sesi duyuluyor.

Gözlerim kapanıyor ve yorgunlukla savaşıyorum. Zihinsel ve fiziksel, ne yaptığımı her düşündüğümde nabzım sertçe atıyor.

Grant banyoya girerken boğazını temizliyor ve ona bakmak için gözlerimi açıyorum.

Hâlâ smokininin beyaz gömleği ve siyah pantolonunu giymiş, elinde bir bardak su ve birkaç hap tutuyor, papyonu çözülmüş ve yakasından aşağı sarkıyor.

Küvetin geniş kenarına yanıma oturuyor, bardağı ve hapları bana uzatıyor. Onları alıyorum ve gülümsüyorum.

"Teşekkür ederim."

Ben bardağı geri verdikten sonra tezgahın üzerine koymak için yerinde dönerken başını sallıyor.

"Sence bu gece nasıl geçti?" diye soruyor, sesi sakın ve meraklı.

Kolumu altından geçirdiğimde su akıyor, yüzey çeneme kadar geliyor. Buhar yükseliyor, beraberinde

çiçeklerin rahatlatıcı kokusu. Suyun sıcaklığından yüzüm boncuk boncuk terliyor, kaslarım gevşiyor.

"Bence iyi geçti. Herkes iyi vakit geçiriyor gibi görünüyordu."

Hemen cevap vermiyor, sesi o kadar sessiz ki gözlerimi açıp ona bakıyorum.

Yeşil gözleri vücudumda tembel bir yol izliyor, su beni saklamak için hiçbir şey yapmıyor.

"Harrison hâlâ yatırım yapmayı kabul etmedi. Benimle dalga geçiyormuş gibi hissediyorum. Bağlılık göstermemesi beni sinirlendiriyor."

Grant'in ses tonundan hoşlanmıyorum, söylediklerinin hemen kenarında kaynayan bir öfke var.

Saniyeler geçiyor, zihnim daha derin bir rahatlamaya dalıyor, bedenim suyun sıcaklığından ağırlaşıyor.

Konuşmak istediğim son kişi Ari. "Onu yakalayacaksın. Her zaman yaparsın."

Parmakları saçlarımı okşamaya başlıyor, gözlerimin tekrar kapanmasına neden olan nazik bir hareket. Birdenbire çok yoruldum ve bunun için etkinliği planlamakla galeri sergisine hazırlanmak arasında geçen haftaları suçluyorum.

"Belki de anlaşılmayı güvence altına almak için normalde teklif ettiğimden daha fazlası gerekecek." Bir duraksama, ağırlığı beni rahatsız ediyor. "Mesela karım gibi."

Gözlerim tekrar açıldı. Tam olarak değil. Kapaklar çok ağır geliyor, uykuya karşı mücadele ediyormuşum gibi.

"Bu hiç komik değil," diye cevap veriyorum, kelimelerim birbirine karışıyor. Yutkunarak, söylediklerinden duyduğum dehşete rağmen beni ele geçiren puslu duyguyu kafamdan atmaya çalışıyorum.

Parmakları saçlarımda oynamaya devam ediyor, daha derine iniyor, uçları kafa derime yumuşakça masaj yapıyor.

Bana bakıyor, yüz ifadesinde zerre kadar mizah yok.

"Harrison'ın sana karşı bir ilgisi olduğunu fark ettim. Benimle konuşurken canı sıkılıyor gibi görünüyor ama sen odaya girdiğin anda..."

Bu düşünceyi yarım bırakan Grant, yüzüme dönmeden önce vücuduma bir kez daha uzun uzun bakıyor.

"Baş ağrın nasıl? Daha iyi hissediyor musun?"

Hiç baş ağrısı olmadı. Nasıl hissettiğime gelince, gözlerimi zar zor açabiliyorum.

"Çok yorgunum," diye itiraf ediyorum, başımı beni yavaşça uykuya sürükleyen parmaklarıma yaslayarak.

"Bu gece rahat uyuyacaksın."

Sesi o kadar tuhaf geliyor ki, suyun altında onu dinliyor olabilirdim. Zihnim yetişmek, anlamak için yarışıyor.

"Sonunda ben de biraz uyuyabileceğim."

O zaman içimde bir öfke, güvensizlik... anlayış damarı çatırıyor.

"Bana ilaç verdin."

Piç kurusu.

"Ben size sadece doktorunuzun sizin için en iyisi olarak önerdiği şeyi verdim."

Bu seviyede bir yorgunluğun normal olmadığını bilmeliydim. Bundan şüphelenmeliydim.

Neden o haplara daha yakından bakmadım?

Elini suya daldırıp parmaklarını uyluğumun iç kısmında gezdiriyor. Bir çekişte bacaklarımı aralıyor, parmakları daha da yukarı çıkıyor.

Geri çekilmeye çalışıyorum ama o hem kalçamı hem de saçımı kavırıyor. Şiddet tehdidinin farkına vararak, kalbim boğazımda düğümlenerek hareketsiz kalıyorum.

"Bir kadın kocasını asla inkar etmemelidir."

Kalçamdaki kavrayışını gevşeterek parmaklarını daha yukarı kaydırıyor, bacaklarımla arasına alaycı bir fırça atıyor. Ama saçlarımdaki eli yumruk oluyor, sessiz tehdit duyularıma fısıldıyor.

Grant eğilerek kulağıma doğru konuşuyor.

"Başka bir erkekle flört eden bir fahişenin eve gelip beni reddetmesini kabul etmeyeceğim."

Eli bacağıma kilitlenip çekiştiriyor, başım suyun altına batıyor, yumruğu saçlarımda beni tutuyor

yer.

Ağzımdan baloncuklar fışkırıyor, başımı koparıp suyun üstüne çıkmak için mücadele ederken kollarım dışarı fırlıyor. Ama Grant çok güçlü, tutuşu çok sıkı ve ilaçlar beni zaten savaşmanın faydasız olduğu bir noktaya kadar zayıflattı.

Paniğe rağmen, havasızlıktan yanmaya başlayan ciğerlerime rağmen, kanımdan oksijen çekildikçe ağır, hızlı gümbürtülerle atan kalbime rağmen çırpınmayı bırakıyorum.

Suyun altında gözlerimi açmak acı veriyor, başımı kaldırıp Grant'in yüzüme kilitlenmiş sakın bakışlarını görmek acı veriyor, hareket eden su çizgilerini dalgalandırıyor.

Eli sarsılıyor ve saçlarımdan tutup beni yüzeye çıkarıyor, ağzım açık kalıyor, ciğerlerim nefes nefese kalıyor, dudakları kulağıma bastırıyor ve alçak sesine katabildiği tüm soğuk öfkeyi akıtıyor.

"Benimle oynama, Adeline. Buna iyi tepki vermem. Bir köpek gibi kandırılmayacak kadar uzun süredir bu işin içindeyim."

Öksürüyor ve hala nefes almakta zorlanıyorum, ona cevap veremiyorum, neden bahsettiğini soramıyorum. Gerçi sormama da gerek yok. Yumruğunu daha sıkı kavrarken bana saç tellerimin kafa derimden koptuğunu söylüyor.

"İstedığınızı elde etmek için Harrison Nash ile bir oyun kurup kurmadığınızdan emin değilim, ancak beni yönlendirirken aynı zamanda istediğiniz şeyleri size vermem için beni manipüle etmesini uygun buluyorum. İlk başta bunu göremedim, bu geceye kadar göremedim, ama şimdi biraz düşününce, görüldüğünden daha fazlası olduğunu düşünüyorum."

Başımı sallamaya çalıştığımda, sadece odanın dönmesini sağlamayı başarıyorum. Uyuşturucunun etkileri, damarlarımda çok hızlı ve çok sert bir şekilde akan adrenalinle birleşti.

"Seni incitmek istemiyorum. Seni seviyorum. Sen benim karımsın. Ama arkamdan işler çevirdiğini öğrenirsem, öcümü alırım. Bu sadece bir uyarı."

Diğer eli göğsümü avuçlamak için yukarı kalkıyor, parmakları ve başparmağı meme ucumu öyle sert sıkıyor ki inliyorum. Bileği saçlarımı çekiştirirken başım geriye düşüyor, eli bedenimi öyle yavaş bir sakinlikle keşfediyor ki gözlerimden yaşlar kaçıyor.

Ari beni yakıyor.

Ama Grant... şimdi damarlarımdaki kanı buza çevirme etkisine sahip.

"Ben yanlış bir şey yapmadım," diye fısıldamayı başarıyorum, yalan dudaklarımdan kolayca dökülüyor.

"Umarım öyle olmaz. Ama doğru bir şey yapacaksın. Bacaklarını benim için açman gerektiğini açıkça belirttiğimde, bunu inkar edemezsin. Senin için yaptığım her şeye karşılık, en azından benim ihtiyaçlarımin karşılandığını görebilirsin."

Eli bacaklarımin arasına kayıyor, parmakları içime giriyor.

"Anladın mı?"

Dudaklarım titreyerek elimden geldiğince başımı sallıyorum. "Güzel."

Bu bir ses mırıltısı, öfke yok, ateş yok. Sadece tüyler ürpertici bir duygu eksikliği, yanlış yorumlamaya yer bırakmayan buz gibi bir ton.

"Banyodan çıkmaya yardım edeceğim, çünkü aldığın ilaçlarla yürüyemeyeceğinden eminim. Eğer bir pislik olsaydım, seni buradan sürükleyerek çıkarır ve yatağına sürünmene izin verirdim. Bunu unutma."

Cevap vermediğimde saçımı tekrar çekiştiriyor, gözleri benimkilerle buluşuyor ve arkalarında bir uyarı var. "Kocan güzel bir şey yaptığında teşekkür et."

Tüm bedenim titriyor ama dehşet içinde sesimi buluyorum. "Teşekkür ederim."

Sırıttırıyor, dik otururken eli saçlarımı bırakıyor, yeşil bakışları benimkileri tutuyor.

"Bir şey değil. Suyu boşaltmak için fişi çekin, ben de sizi dışarı taşıyayım."

Ellerim titriyor, dediğini yapıyorum, su hızla giderin etrafında dönüyor, açıkta kalan tenim soğuk kalıyor, hem

sıcak su ve Grant'in az önce yaptığı şeyin soğukluğu.

Ama beni tehdit ettiği kadar hızlı bir şekilde, tanıdığım adama geri dönüyor, oturmama yardım ederken dokunuşu nazik, kolları sırtımın etrafından ve bacaklarımın altından dolanarak beni küvetten kaldırıyor.

Başım dönüyor, kaslarım o kadar gevşek ki düşeceğimden korkuyorum. Ama o beni göğsüne bastırıyor, başım omzuna düşerken beni taşıyor.

Beni yatağımızın kenarına oturtuyor, bir koluyla sırtımdan tutup kaldırıyor, diğer eliyle de çenemden kavrayarak yüzümü kendisine doğru eğiyor. Beni öpüyor ve boğazıma safra kaçtığını hissediyorum ama yine de numara yapıyorum, bunu istiyormuş gibi davranıyorum.

Çünkü hayır dersem ne olacağını öğrenmekten çok korkuyorum.

Dili ağzımın içinde gezinirken gözlerim yaşıyor, puro ve alkolün tadı içime doluyor. Onu itmek istiyorum ama kollarımı omuzlarına doluyor, parmaklarımı saçlarında oynatıyorum.

Omuzları gevşedi. Kazandığını kabul etti.

Kafamın içinde sinsi bir fısıltı yankılanıyor.

Belki de bunu hak ettim.

Aldatan bendim.

Yeminimizi bozan ilk kişi bendim.

Ağız benimkinden uzaklaşıyor ve yeşil gözleri beni olduğum yerde sabitliyor.

"Arkana yaslan ve bacaklarını aç. Ben soyunurken kendine dokun."

Alt dudağım titriyor ama dediğini yapıyorum, bacaklarım jöle gibi, hareketlerim koordinasyonsuz.

Parmağımı bacaklarımın arasına soktuğumda, gözleri harekete kilitleniyor, elleri gömleğini çıkarmaya, pantolonunun kemerini çözmeye çalışıyor.

Sikini serbest bırakıyor ve pompalarken beni izliyor.

Bakamıyorum.

Bana yaptıklarından sonra

olmaz. Benim ona

yaptıklarımından sonra olmaz.

Grant gözlerimi tutmayı umursamıyor, Ari gibi değil.
Kocam için önemli olan bağlantı değil.

Sadece seks.

Sadece istediğini alıyor.

Bana doğru adım atıyor ve kaslarım olabildiğince kilitleniyor. Başım dönüyor. Başından beri düşündüğümü kabul etmek istemediğim kadar gerçek bir çılgılık zihnimi yırtıyor.

Bunu

istemiyorum.

Onu

istemiyorum.

Tek bildiğim, beni kontrol etmeye yönelik bu bir sonraki adımın çok uzak olduğu.

Uzaklaşmam lazım.

Kendimi korumak zorundayım.

Vücudu benimkinin üzerinde uzanırken ve sert bir hamleyle içime girerken, gözlerimi kapatıp inkar edilemez gerçeği kabul ediyorum.

Kocamı sevmiyorum.

Ve kocam beni hiç sevmeydi.

CHAPTER

twenty

Ari

Adeline sikişirken çok güzel. Kesinlikle nefes kesici. Açılan ve derisinin altında kalanları ortaya çıkaran lanet bir melek.

Her zaman tanıdığım canavar. Özgürlüğe kucak açan kız. Vücudunu bir erkeğin içindeki saldırganlığı çağırarak şekilde hareket ettirebilen dansçı... Bu içimdeki canavarı çağırabilir.

Onu benim yaptığım gibi almak pervasızcaydı. O salonda. Herkesin bizi bulabileceği bir yerde. Kocasının sadece bir oda ötede olduğu, arkadaşlarının ve meslektaşlarının etrafımızı sardığı bir yerde.

Ama kendime engel olamadım. Kontrolümü kaybetmişim. Onu muhtemelen yapmamam gereken bir şekilde riske atmışım.

Bu sadece onu daha çok arzulamama neden oldu. Saplantımı daha da kötüleştirdi. İçimdeki katilin, onun bana ait olan bir bedene dokunuşunu izlerken yavaşça aletini pompalayan adamın kafasına silah dayamak istemesine neden oldu.

Bir cebimde onun külotu, diğerinde kullanılmış bir prezervatifle etkinlikten ayrılırken ne beklediğimden emin değilim.

Kocasını terk edeceğini mi? Benim olduğunu anlayacağını mı?

Belki o kadar ciddi bir şey değil, sadece bir seferden sonra değil, ama kesinlikle bunu beklemiyordum.

Adeline kocasını beceriyor.

Onun içine girdikten saatler sonra.

Sinir bozucu orospu çocuğu, onun güzel vücuduna karşı neredeyse terleyen bir domuz gibi kızışıyordu.

Artık ona ait olmayan bir şeye dokunmak.

Söylemeye gerek yok, bu beni kızdırıyor. Bunu ona karşı kullanamam. Onu başka erkeklerle sikişirken izledim. Uzun zaman önceydi, kabul, ama daha önce de oldu. Bunu atlatacağım. Ve silahımı alıp şiddetle sonuçlanacak bir ev araması yapmamamın tek nedeni, o pisliğin ona yaptıklarından zevk almamasıydı.

Tıpkı diğerleri gibi.

Gözlerini tavana dikmiş, kafasının içine hapsettiği vahşi ve kirli ruhunun her zerresiyle tepkisiz bir şekilde orada yatıyor.

Ama yine de düzüşüyorlar.

O gece... ve sonraki her gece.

Her gece. Lanet olsun. Gece.

Sanki evliliklerini yeniden başlatan afrodizyak benmişim gibi. Ama onun için değil.

Onun için.

Kravatı boğazımda düğümlüyor ve daha sıkı çekiyorum, ilk gecenin videosunu yirmi yedinci kez izliyorum.

Bunun için beni yargılayın. Senin fikrin zerre kadar umurumda değil. Onu bulduğum günden beri aklım başımda değil ve bu da Adeline'in neden olduğu deliliğin bir başka belirtisi.

Onunla konuşmayalı iki hafta oldu. O zamandan beri Grant'ten en az altı kez haber aldım ama ondan almadım.

Bu sessizlik beni daha da sinirlendiriyor.

Dizüstü bilgisayarını kapattıktan sonra, siyah takım elbisemin ceketini giymeden önce kravatımın düzgün olduğundan emin olmak için aynanın karşısına geçiyorum, siyah gömleğin üzerindeki siyah, mutlak renk eksikliği, o ulaşılabilir olduğunda ne hissettiğimin kasvetli bir hatırlatıcısı.

Zamanımı doldurmak için birkaç işe girdim. Lincoln ile yemek yedim. Ama hiçbir şey onun sürekli aklımda olmamasını sağlayacak kadar dikkatimi dağıtmadı.

Gösterisi bu gece.

Aynaya tekrar baktım.

Ve kravatı kopar.

Bu şeylerden nefret ediyorum, çok kısıtlayıcılar. Ve zaten bu kadar sinirliyken, bir de ek sıkıntıya ihtiyacım yok. Ayrıca, Grant'i boğmak için kullanma olasılığım da yüksek. Öte yandan, birinin ölmesini yeterince istiyorsam her şeyi ona karşı kullanabileceğim bir silah haline getirebilirim. Kravatı evde bırakmam onu daha güvenli yapmaz.

Asansörle garaja inerken anahtarlarımı ve telefonumu cebime atıyor, arabamın sürücü koltuğuna geçip omzumda bir çip ve müthiş bir kinle şehir merkezine doğru yola çıkıyorum.

Geri dönmek istiyorum, Adeline'in beni hayal kırıklığına uğrattığı kadar ben de onu hayal kırıklığına uğratmak istiyorum ama yine de sokakları arşınıyorum, yakınlarda bir park yeri buluyorum ve galeriye olan mesafeyi güçlü adımlarla kat ediyorum.

Kapıya yaklaşırken, kapıda etkinlik ile ilgili broşürler dağıtan genç, sarışın bir kadına başımı sallıyorum. Kibarlık olsun diye bir tane alıyorum. İhtiyacım olduğundan değil.

Bu gece sergilediği tüm fotoğrafları satın aldım bile ve henüz onları görmedim bile.

Neyse ki Rebecca etkinlikten önce cömert teklifimi kabul etmekten büyük mutluluk duydu ve telefonda konuştuğumuzda sesinde bir eğlence vardı.

Bana kocamı hatırlatıyorsun, demişti ama nedenini detaylandırmamıştı. Ona kimi hatırlattığımı umursamadan, kimsenin Adeline'den bir parça alıp gitmeyeceğinden emin oldum.

O benim.

Her parçasını.

Pencerelerdeki fotoğraflar bile onun zihninden geçenleri net bir şekilde ortaya koyuyor.

İçeri adımımı atar atmaz Adeline'i Rebecca'nın yanında görüyorum. Her zamanki gibi çok güzel. Yüz ifadesi parlak, mavi gözleri geniş. Kan kırmızısı dudakları içten bir gülümsemeyle kıvrılırken üçüncü bir kadın henüz göremediğim bir fotoğrafı işaret edip bir şeyler söylüyor.

Bakışlarım Adeline'in straplez siyah ve gümüş elbisesinin üzerinde geziniyor, kumaşın vücuduna yapıştığı her kıvrımın üzerinde duraklıyor.

Rebecca o anda başını çeviriyor ve beni görüyor, eli Adeline'in omzuna dokunarak bir şeyler fısıldıyor ve sonra bana doğru yürüyor.

Yaptığımız anlaşmanın bir parçası da benim isimsiz bir alıcı olmamdı. Ve tıpkı yapacağını bildiğim gibi, gelişime dikkat çekmeden kaçmayı başardı.

"Güzel görünüyorsun," diyor bir dansçı kadar zarif adımlarla yanıma gelirken. Gülümsemeye zahmet etmiyorum, bana göre değil, ama kibar bir girişimin bile olmaması onu rahatsız etmiyor gibi görünüyor.

Zarif bir eliyle uzun çilek sarısı saçlarını omzundan sırtına düşecek şekilde süpürüyor ve başını sola doğru eğmeden önce diğer elini yuvarlak karnının altına koyuyor.

"Benimle gel. Ofisimde konuşuruz."

İçeri girip kapıyı kapatıyor ve oturduğu yerden birkaç katalog alıp yakındaki bir masanın üzerine atıyor.

"Dağınıklığı bağışlayın. Kızım dört ay sonra doğacak ve ben burada her şeyin gerisinde kalıyorum."

"Sorun değil," diyorum, o masasının bir tarafına otururken ben de diğer tarafına oturuyorum. Mavi gözleri benimkilerle buluşuyor, arkalarında eğlence parıldıyor.

"Bir milyon dolar birkaç fotoğraf için çok büyük bir para."

Önündeki defteri çekip açarken dudakları hınzır bir sırıtışla kıvrılıyor. "Yanlış hatırlamıyorsam geçen sefer bunun sadece dörtte birini ödemiştiniz."

Hiçbir şey söylemiyorum.

Bir kalem alıyor ve tek kelime bile yazmadan defter sayfasının üzerinde tutuyor. Mavi gözleri tekrar benimkilerle buluştuğunda sırıtıyor.

"Neden bu kadar ödüyorsun, Ari? Hepsine çok daha ucuza sahip olabilirdin."

Koltuğumda geriye yaslanıp bir bileğimi dizimin üzerine geçiriyorum ve ona bakıyorum.

"Fark eder mi? Sadece evrakları doldurun ve bana nereyi imzalayacağımı gösterin."

"Fotoğrafları gördün mü?" "Hayır."

"Adeline'e ne zamandır aşıksın?"

Çenemdeki bir kas kıpırdıyor. "Neden bahsettiğini anladığımdan emin değilim."

Sayfaya bakıp yazmaya başlarken kaşlarını çatı. "O evli, biliyor musun?"

"Bir sike," diyorum, fikrimi başkasıyla paylaşacağından endişelenmeden.

Yüzünde tuhaf bir ifade beliriyor. "Pislikler için söylenecek bir şey var."

"Eğlenceli olanlar, evet. Ama o öyle biri değil."

Yukarı bakarak gülüyor ve kalemi sayfaya bırakmadan önce defteri bana doğru kaydırıyor. "Şurayı imzalayın ve fotoğraflar sizin olsun."

Ben sayfaya adımı karalarken o koltuğuna geri oturuyor, sesi meraklı. "Eğlenceli biri misin?"

Kalemi bıraktım ve defteri ona doğru ittim.

"Hayır, ben de bir pisliğim ama farklı nedenlerle. Şimdi bitti mi?"

Başını salladı. "Tıpkı kocam gibi."

Ayağa kalkarak karnını tekrar kucaklıyor, boştaki eli dengesini sağlamak için masanın üzerine yayılıyor.

"Fotoğrafları aldığında bana ödeme yapabilirsin. Ben önden gidip oraya yürüyeceğim. Takip etmeden önce birkaç dakika bekleyin. Böylece kimse gizli alıcının kim olduğunu bilmez."

Rebecca odadan çıkıyor ve ben iki elimi saçlarımın arasına sokuyorum, parmaklarım saçlarımın uçlarını çekmek için kıvrılıyor. Hayal kırıklığı ucuz bir fahişe gibi üzerime biniyor ve tamamen ayrılmak için dışarı çıkmayı düşünüyorum. Asla arkama bakmadan. Lincoln'ün yapmam için yalvardığı gibi hayatıma geri dönmeyi ve Adeline'i tanıdığımı unutmayı.

Bu düşünceyi düşünürken bile, gitmeyeceğimi biliyorum. Gidemem. O beni tuzağa düşüren bir dürtü. Bacağımı koparıp kanlar içinde sürünecek kadar çaresiz kalmadıkça kendimi kurtaramayacağım bir tuzak.

Grant ile birlikte olmaktan hoşlanmıyor. Ama benimle olmak istiyor.

Bunun bir anlamı olmalı. Bu yüzden, akıllı bir adamın yapacağı gibi bu galeriden çıkıp gitmek yerine, ayağa kalkıyorum ve kimsenin beni ofisten çıkarken görmeyeceğinden emin olmak için kapıyı kırıyorum.

Odadan çıkıyorum ve sanki yeni gelmişim gibi rahatça sergi salonuna giriyorum, yeni geleni görmek için döndüğünde bakışlarım Adeline'inkilere takılıyor.

Yine Rebecca ve tanımadığım diğer kadınla birlikte duruyor, yüzünde anlam veremediğim garip bir ifade var.

Yıllar boyunca, her ifadeyi, her alışkanlığı, her tepkiyi, bu kadın hakkında bilinmesi gereken her şeyi ezberledim.

Ve şimdi onun düşüncelerini okuyamamak beni öldürüyor.

Gülümsemiyor. Yaklaşmıyor. Beni gördüğüne memnun olduğunu gösteren hiçbir hareket yapmıyor.

Bunun yerine, yanındaki insanlara geri dönüyor, Rebecca'nın mavi gözleri benimkileri bulacak kadar yükseliyor, başını hafifçe eğerek dikkatimi sergilenen fotoğraflara yönlendiriyor.

İlkine baktım ve neredeyse duvardan sökmek için yürüyecektim.

Onu yok etmek istediğim için değil. Nabzımın tizleşmesine, kaslarımın katılaşmasına, gözlerimin onunla ilgili görülebilecek her ayrıntıya lazer gibi odaklanmasına neden olduğu için değil.

Ama bu özel bir an olduğu için dünyayla paylaşmak istemiyorum.

Büyük baskıya doğru ilerliyorum ve yan tarafındaki başlık kartına göz atıyorum.

Kirletmek.

Ona bu ismi vermişti. Ve bakışlarım görüntüye döndüğünde, başka hiçbir başlığın uymadığını fark ediyorum.

Gölgenin artık bir şekli var. Artık yatağının üzerinde sessizce gezinen siyah bir kütle değil, ona bir yüz, kollar, bacaklar vermeyi başardı, aynı zamanda onu tanınabilir kılacak daha ince özellikleri gizledi. Şekli olsa bile hala katı değil, daha çok bir rüyanın - ya da kabusun - canlanmış hali gibi.

Bunlar düz atışlar değil. Adeline böyle düşünmüyor. Görüntüleri manipüle ediyor, birleştiriyor, uzaktan bir tabloya bakar gibi olana kadar işliyor, harmanlama o kadar mükemmel yapılmış ki, uzanıp dokunsanız fırça darbelerinin pürüzlü çıkıntılarını hissetmeyi beklersiniz.

Bakışlarım gölgeden önündeki kadına, Adeline'e kayıyor.

Onu uzaktan izlediğim onca zaman boyunca, kendisini çekimlere dahil ettiğini hiç görmedim. Ama işte orada, parmaklarımın ucunda geldiği mahzene tırmanıyor.

Ancak bu karelerde o sadece Adeline değil, bir melek, kanatları parçalanmış ve yırtılmış, bacaklarından ve kollarından kanlar akarken, gölge başının üzerinde süzülmesi gereken haleyi boğazını çevrelemek ve onu yerinde tutmak için kullanıyor, masumiyetini söküp alırken onu boğuyor.

Ve şiddete rağmen, pozlarında çiğ ve cinsel bir şey var, elleri kadının kalçalarını kavriyor, kışını ona doğru çekiyor, başı kulağına fısıldar gibi eğilmiş ve yüzü dudaklarının ayrıldığını görebileceğiniz kadar dönmüş, takındığı ifadede hem acı hem de zevk, hem nefret hem de istek var.

Bir sonraki fotoğrafa geçiyorum, sonra bir sonrakine, hepsinde aynı tema, gölge bir şeytana dönüşürken istikrarlı bir ilerleme, hala siyah ve zar zor katı, ama Adeline'i parçalayan kötülüğün bir sembolü.

Adeline'in yanında durduğu fotoğrafa yaklaştığımda, fotoğrafın etrafında geniş bir daire çiziyorum, beni izlemek için hiçbir hareket yapmadığını görmek için onu çevresel görüşümde eğitiyorum, fark etmemesi o kadar eksiksiz ki beni kasıtlı olarak görmezden geldiğini anlıyorum.

Sergi salonunun derinliklerine doğru ilerlerken omzuma bir el konuyor, arkadan gelen ani bir tokat elimi yumruk yapmama, pazularımın şişmesine neden oluyor.

"Ne zaman geleceğini merak ediyordum. Adeline'in çalışmaları hakkında ne düşünüyorsun?"

Bu orospu çocuğunu bir gün öldüreceğim ve bu, elini ait olmadığı bir yere koymak kadar basit bir şey için olacak.

Elini kaçırmak için omzumu döndürerek Grant ile göz göze geliyorum.

"Harikalar," diye dürüstçe cevap veriyorum. "Detaylara çok önem veriyor."

Sırıttırıyor, önünde durduğumuz fotoğrafa bakıyor, Adeline'i arkadan kamburlaşmış, sırtında bir zamanlar kanatlarının olduğu yerde büyük oyuklar olan bir görüntü. Arka plandaki gölge, gümüş rengi gözleri parıldayan siyah bir kütle.

Profesyonel gülümsemesi yerine oturmadan önce "Kesinlikle bir şeyler var," diye yorum yapıyor. "Benimle gel. Seni biriyle tanıştırmak istiyorum."

Grant ile olan bu saçmalığın bitmesi gerek. Sınıra çok yaklaştım. Kafasını koparıp boğazına tükürmeme sadece birkaç santimetre kaldı. Ona katlanamıyorum ama yine de kendimi bir ayağımı diğerinin önüne atarak onu başka bir ahmağın durduğu yere doğru takip ederken buluyorum; aşağı yukarı benim boyumda, daha ince ama yine de güçlü bir yapıya sahip bir adam.

Biz yaklaşırken odanın diğer ucundaki Adeline'in grubuna bakıyor ama gözleri bana doğru kayıyor, Grant'inki gibi yeşil ama o bakışta gördüğüm başka bir şey var ki sinirlerimi geriyor.

Korku değil.

Asla.

Ama arkamı kollamam gerekiyor çünkü sizi beş saniye içinde ölçüp biçebilen bir insana güvenemezsiniz.

Adam kollarını göğsünde kavuşturmuş, ayaklarını omuz genişliğinde açmış, şüphesiz bir servete mal olan özel dikim takım elbisesi içinde hala zarif.

"Harrison, seni Rebecca'nın kocası Aiden Oliver ile tanıştırmak istiyorum. Hanımlar eğlenirken o da bana eşlik ediyor."

Aiden selamlamak için elini uzatmıyor, ben de benimkini uzatmıyorum. Bunun yerine birbirimize bakıyoruz, karşılıklı, dar gözlü bir güvensizlik. Değerlendirici bakışları beni tepeden tırnağa tarıyor, sonra tekrar geriye dönüyor ve başını eğerken ağzı sinsi bir sırıtışa dönüşüyor.

Ona karşı düşmanlığım hemen başladı. Bu puştta tanıdığım bir tuhafılık var... çünkü benzerler benzerleri tanır.

Bu arada Grant bunu görmüyor, sesi her zamanki gibi sinir bozucu bir şekilde bakışların arasına karışıyor. İkimiz de aynı anda gözlerimizi ona çeviriyoruz.

"Aiden bana bu galeriyi karısı için aldığını söylüyordu."

Gözlerimiz tekrar birbirimize kayıyor. Ve ikimiz de rahatlıyoruz, Grant'e duyduğumuz ortak nefret iki karanlık karakter arasındaki gerginliği bir şekilde hafifletiyor.

"Tanıştığımıza memnun oldum," diyorum sonunda, Aiden'in sırıtışı yüzünde bir çizgi oluşturuyor, kenarlarında kara mizah var.

"Aslında Grant'e eşimle bir sanat galerisinde tanıştığımı anlatıyordum. Tatlı bir hikâye. Belki bir ara sana anlatırım."

Grant boğazını temizliyor çünkü ilgi odağı olmamaya dayanamıyor. Gözlerimiz tekrar ona kayıyor.

"Eminim Adeline hikayeyi duymaktan çok hoşlanacaktır. Karınızdan ne kadar hoşlandığından bahsetmişti. Bu tür etkinliklere sık sık gelir misiniz?"

Grant'in aslında Aiden'in galeriyle olan ilişkisini merak etmediğini fark ettiğimde kaşlarım çatılıyor. Başka bir potansiyel yatırımcıya yağ çekmeye çalışıyor.

"Aslında hayır. Ama fotoğrafçılıkla ilgili bir şeyim var ve buna geldim."

"Oh? Fotoğrafçı mısın?"

İşte başlıyoruz.

Aiden gülümsüyor ama Grant'in neyin peşinde olduğunu bildiğini gülümsemesindeki keskinlikten anlayabiliyorum.

"Öyleyim."

"Çalışmalarını görmek isterim."

Bir sinsi sırıtma daha. "Bu özel bir koleksiyon. Dünyaya gösterdiğim bir şey değil."

Grant'in dikkatinin Aiden'da olmasının tek olumlu yanı, konuşmayı görmezden gelip gözlerimi galeride gezdirebilmem. Her zamanki gibi Adeline'a takılıyor.

Arada bir bize doğru bakıyor ama daha çok kocasına ve Aiden'a odaklanmış durumda. Benimle göz teması kurmamak için ne kadar çok mücadele etmesi gerektiği beni eğlendiriyor.

Bu beni de kızdırıyor. Ama üstesinden geleceğim. Onun kavgası geçici.

Adımı duymak beni konuşmaya geri çekti. "Harrison şirkete yatırım yapmak üzere. Ben de Haftalardır onu kovalıyorum, öyle hissediyorum. Belki bu akşam gösteri bittikten sonra ikinizi de yemeğe çıkarabilirim."

Aiden onu cümlesinin ortasında kestiği için özür dilemeden, "İlgilenmiyorum," diyor.

Kıskançlık hissediyorum.

Grant boğazını temizliyor, açıkça yerine oturtulmuş. Sırıtmak için başımı çeviriyorum, birden yanımdaki pisliği daha çok sevmeye başlıyorum.

Gözlerim tekrar Adeline'e kilitleniyor, onun bir baskıdan diğerine geçişini ve birkaç kadınla tartışmasını izliyorum.

"Evet, içimde Harrison'ın şirketle iddia ettiği kadar ilgilenmediğine dair bir his var. Bence onun ilgisi başka şeylerde."

Ses tonundaki uyarı olmasa bu yorumu görmezden gelebilirdim. Ona dönerek bakışlarıyla karşılaştım.

"Peki bu ne gibi bir çıkar sağlayacak?"

Aramızdaki gerilim tehlikeli seviyelere tırmanıyor.

Aiden aramızda bakışıyor, sırtışını hiç bozmuyor, belli ki bu alışverişten keyif alıyor.

Grant kaşlarını kaldırıyor ama cevap vermiyor. Yüzündeki ifadeye bakılırsa daha fazlasını söylemek istiyor ama beni fazla zorlamanın aptalca bir hareket olacağını bilecek kadar da zeki.

Uzaklaşmakla akıllılık etmiş. "Siz ikiniz bana izin vererseniz, sanırım karımla biraz zaman geçireceğim."

Grant son iki kelimeyi vurgularken gözleri meydan okurcasına bana kilitleniyor.

Cevap vermeyi reddediyorum, odanın içinde Adeline'in yanında durmak için yürürken sessiz kalıyorum. Elini kaldırıp Adeline'in boynunun arkasına doluyor, parmaklarını kaslara bastırıyor. Onun dokunuşuyla nasıl sertleştiğini kaçırmıyorum, çenem şüpheyle titriyor.

Kulağımın yanında alçak bir ses. "O aptal orospu çocuğuna gerçekten katlanamıyorum."

Aiden'in bakışlarıyla karşılaşmak için döndüğümde hiçbir şey söylemiyorum. O sadece daha fazla gülümsüyor.

"Başına bir şey gelirse çok yazık olur."

Bu sataşmayı görmezden gelerek dikkatimi Adeline'a veriyorum ve vücuduyla Grant'inki arasına koymaya çalıştığı mesafeyi fark ediyorum.

Doğru olmayan bir şeyler var. Ama güvenlik kameralarında gördüğüm kadarıyla, ona zarar verecek bir şey yapmamış. Neden istismar edilmiş bir hayvan gibi davranıyor?

Aiden görüş alanımı takip ediyor, göğsünden garip bir ses yükseliyor, sesi alçak bir fısıltıya dönüşürken bana daha yakın durmak için bir adım atıyor.

"Tavsiyemi ister misin?"

"Hayır," diye cevap veriyorum, ona bakmayı reddederek.

Kıkırdıyor. "Çok kötü, nasıl olsa sana vereceğim." "Bazen bir şeyi yeterince istediğinde, onu almak zorunda kalırsın" demeden önce bir duraksama.

Sinirli bir şekilde havlayarak cevap verdim. "Neden bahsettiğinizi bilmiyorum."

Ama neden bahsettiğini çok iyi biliyorum ve bakışlarımı, varlığı içimi kanatan bir kadından ayırmak için çaba sarf etmem gerekiyor.

Bakışlarımız kilitleniyor ve Aiden kaşlarını çatıyor.

"O evli. Ama ne olmuş yani? Küçük ayrıntıların seni durdurmasına izin verecek bir tipe benzemiyorsun. Eğer onu bu kadar çok istiyorsan, erkek ol ve bu konuda bir şeyler yap. İlk başta tekmelese ve çığlık atsa bile. Eninde sonunda yola gelecektir."

Gözleri Rebecca'ya kayıyor.

"Güven bana," diyor, eli nedensiz bir şekilde cebine kayıyor. "Sonunda elde edeceğin kazanç buna değer."

"Sen ne bilirsin ki?" Adeline'a olan ilgimin üçüncü kişi tarafından da dile getirilmesinden rahatsızlık duyarak soruyorum.

Bu çok yakın.

Çok yaklaştım.

Gözleri fotoğraftan fotoğrafa kayıyor, bilmiş bir gülümseme dudaklarını geriyor. "Bence bu geceki sergi sizin cevabınız olmalı. Bazı kadınların bir şeytana ihtiyacı vardır. Ve o fotoğraflarda gördüğüm kadarıyla, bahsettiği şey kocası değil."

Bununla birlikte uzaklaşıyor, Rebecca'ya yaklaşırken sofistike bir adım atıyor ve elini sırtının alt kısmına koyuyor. Kulağına fısıldamak için eğiliyor ve Rebecca gülümsüyor, gözleri etrafını saran insan grubuna dönmeden önce bana bakıyor.

Birkaç saniye sonra bir kadın elinde bir şişe şampanya ile yanlarına koşar, Rebecca Adeline'e tüm fotoğraflarının satıldığını söylerken tepesi patlar.

Ama Adeline'in yüzünde sevinç yerine rahatlama görüyorum... ve her zaman takındığı o sahte kış gülümsemesini.

Grant'in eli ensesinde daha sıkı kenetleniyor.

Ve her parmağını kırmak için ona saldırmaktan bir saniye uzaktayım.

Geceyi yeterince yaşadım ve şiddetimi tehlikeli seviyelere çıkaran bir adama bakıp durmaktansa, akıllıca olanı yapıp dikkat çekmeden galeriden çıkıyorum.

Adeline'in seçimini yaptığı açık, her ne kadar içimden bir ses bu seçimin kolay olmadığını söylese de.

Yeni bir yaklaşımın gerekli olduğuna karar verdiğimde, artık bir yatırımcı gibi davranmak zorunda kalmayacağımı bilmek beni rahatlatıyor. Ama aynı zamanda Grant Cabot ile bir dahaki sefere yüz yüze geldiğimde, bunun onun kaçamayacağı bir toplantı olacağını da fark ediyorum.

CHAPTER

twenty-one

Adeline

Üç hafta. Grant'ten ayrılmadan önce katlanmam gereken tek şeyin bu olduğunu söyleyip durdum kendime. Sadece üç hafta. Artan tacizlere katlanacağım yirmi bir uzun gün.

Kocam akıllıdır. Kolayca görülebilecek yerlerde iz bırakmaz, her biri küçük ve gizlidir. Yerleşimleri giysilerimin örttüğü yerlerde, her biri oraya ilk başta nasıl geldiğini tam olarak hatırlayamayacak kadar uyuşturulduğumda verildi.

Çürükler. Diş izleri. Karşı koyamayacak kadar uyuşturulmuşken bana zarar verme arzusundan başka bir açıklaması olmayan küçük kesikler.

O ilk geceden sonra bu bir alışkanlık haline geldi. Her zaman evdeyken. Her zaman banyoda. Neden beni sadece orada incittiğinden emin değilim, ama bir tanesine girmekten kaçınmak için savaşıp savaşıp sağlıyor.

İnsan doğa çağırmadan önce sadece bir yere kadar gidebilir ve haftalar geçtikçe susuz kalıyordum, çünkü bundan kaçınmak için deli gibi çalışıyordum.

Önemli olduğundan değil. O yaratıcı bir adam. İsteddiği şeyi reddetmeye çalıştığım ilk birkaç geceden sonra, pes edersem daha az acı vereceğini öğrendim.

Galeri sergisinden önce iki hafta geçti ve ben bunu atlatacak kadar güçlüydüm.

Yıllar önce güven hesabımı tüketmemiş olsaydım, o ilk seferden sonra ayrılırdım. Kendi evime gitmeyi düşünmüştüm.

eski ev ve yerde uyumak, ama beni orada bulacağını biliyordum. Beni eve sürükleyeceğini biliyordum.

Grant'e sadık olmayan tanıdığım tek kişi olduğu için Ari'yi aramayı düşündüm. İlk mesajı her yazdığım da aynı hızla sildim, korkumda haklıydım ama hangi nedenle emin değilim.

Eğer tamamen kaçmak istiyorsam, bunu kendi başıma yapmam gerektiğini biliyorum.

Ben de akıllıca olanı yapıp bir plan yapmak için beklemeye karar verdim.

Kocamdan ayrılmama sadece bir gün kaldı. Yirmi dört saatten az bir süre sonra taşıyabildiğim kadar eşyayı alıp eyaletten kaçacağım. Hesabımda kalanları gerekli tüm biletleri satın almak için kullandım. Kısa bir uçak yolculuğu, uzun bir tren yolculuğu, bir şehre otobüsle gidiş ve sonra tekrar uçağa biniş.

Ülkeyi tamamen terk etmeyi düşündüm ve hala da düşünebilirim.

Eğer o fotoğrafların satışı olmasaydı, bunu asla başaramazdım.

Bir gece daha.

Bunu atlatabilirim.

Yatağımızın kenarında oturup Grant'in bana her gece yutturduğu hapların etkisini göstermesini beklerken kendime bunu söyleyip duruyorum.

Önümde yürüyor, takım elbise ceketini çıkarıp köşedeki oturma alanında bir sandalyenin arkasına atıyor, kol düğmelerini açıyor ve kravatının düğümünü çekiyor.

"Küçük galeri serginizden beri Harrison'dan haber almadım."

Yeşil gözleri omzunun üstünden benimkileri yakalıyor, cebinden cüzdanını çıkarıp dolabın yanındaki şifonyerin üstüne atarken sırtı bana dönük.

Dönüp, yakasını gevşetmek için ütülenmiş beyaz gömleğinin üst düğmelerini çekiştirirken sırtıyor.

"Sanırım o kadar da etkilenmedi."

Bıçak niyetlendiği yere isabet etti, ama acıyı omuz silkerek geçiştirdim. O fotoğraflar Ari için değildi. Onlar benim içindi, bu pislik beni her parçamdan vazgeçmem için kandırmadan önce sahip olduğum şeyi pençeleyen bir kavrayıştı.

Eninde sonunda hepsini geri alacağım. Sadece kaçmam gerek.

"Etkilenmemiş olsa bile. Birileri etkilendi. Her parçayı sattım."

İçimde hala küçük bir isyan var, çünkü beni tamamen kırmasına izin vermeyi reddediyorum.

Gömleğinin düğmelerini yavaşça açarken, gözlerini benden ayırmıyor. Söylediklerime tepki vermiyor. Bir sonraki zalim ifadesine vereceğim tepkiyi izliyor.

"Biliyor musun," diyor gömleğini omuzlarından sıyrıp bir zamanlar çekici bulduğum sıkı vücudunu ortaya çıkararak, "bugün birkaç hafta önce yapmam gereken bazı aramalar yaptım."

Gömleği sepete atan Grant gözlerimi yakalıyor ve onları tutuyor. "Steven Turner dışında kimse Harrison Nash adını duymamış. İlginç olduğunu düşündüm ve birkaç yeri daha aradım."

Omuzlarım olabildiğince sertleşiyor, ilaçların etkileri çoktan etkisini göstermeye başladı.

"Bulduğum şey, onun var olmadığı."

Grant bana doğru yaklaşıyor ve nazikçe çeneme dokunarak yüzümü kendisine doğru eğiyor. "Bana onun gerçekte kim olduğunu söyleyeceksin."

Kalbim acıyla çarparak ona gerçeği söylüyorum. "Bilmiyorum."

Ağzı kulağıma geliyor, eli boğazıma doğru kayıyor. "Bence yalan söylüyorsun."

Grant'in parmakları esniyor, nazikçe daha sıkı kavırıyor. Yine de kendini tutuyor. Elinin hafifçe titremesinden bunu hissedebiliyorum.

Sadece seni korkutmaya çalışıyor. Panik yapma.

"Sanırım bana Harrison Nash hakkında bildiğin her şeyi anlatacaksın. Sonra da bana küçük oyununuzun amacının ne olduğunu açıklayacaksınız."

"Kim olduğunu bilmiyorum."

Bu bir yalan değil. Eğer Harrison Nash diye biri yoksa, o zaman beni baştan çıkararak yeminimi bozmamı sağlayan adamın kim olduğu hakkında hiçbir fikrim yok. Bu kadar aptal olduğumu düşünmek beni dehşete düşürüyor. Herhangi biri olabilirdi ve ben bile isteye onunla yalnız kalmıştım.

Belki de bu yüzden ondan yardım istemekten daha iyisini biliyordum. O göründüğü gibi biri değil.

Hayatıma ne oldu böyle?

Parmaklarım daha sıkı kavrıyor ama nefesimi tutup bekliyorum. Yeşil gözler benimkileri yakalıyor, arkalarında nabzımın gm gm atmasına, hızlanmasına, sıçramasına neden olan bir uyarı yuvarlanıyor.

Sonra Grant gülümsüyor, çizgileri sert. "yle mi?"

Gitmeme izin veriyor ve st çekmeceyi açmak için odayı geçip şifonyerine giderken nefes alıyorum. ıkardığı şey nabzımın daha da hızlanmasına, nefesimin yeniden sıkışmasına neden oluyor. Grant tamamen bana dönüp yanlış bir şey yaptığıma dair ihtiyacı olan tüm kanıtı elinde tutarken kalbimin her yerde çarptığını, boynumdaki tendonların acı verici bir şekilde gerildiğini hissedebiliyorum.

Onu nasıl buldu?

"Geçen gün sen işlerini halletmek için dışarıdayken Gloria'ya eve gelip etrafa bir göz atmasını söyledim."

Başparmağı ucuz telefonun bir düğmesine basıyor, gözleri kısılıyor, tam kolunu kaldırıp telefonu bana öyle bir fırlatıyor ki yüzüme çarpıp kırılıyor.

Elim çarptığı yere doğru uçuyor, acı elmacık kemiğimden gözümden yaşlar sızana kadar yayılıyor.

"Kaldır şunu ve bana metinlerde ne yazdığını oku, Adeline."

Bana ne yapacağını bildiğim için başımı sallıyorum.

Alçak bir hırıltı. "Al onu. Karımın sesinden duymak istiyorum. Arkamdan başka bir adamla yattığının ve onu bana oyun oynamak için kullandığının kanıtı."

ne doğru bir adım atıyor ve ben telefonu almak için ırpınıyorum, vücudum yataktan yere kayıyor, parmak uçlarım

dokunuyorum ve daha uzağa dönüyor. Tekrar dalıyorum, dediğini yapıyormuşum gibi davranıyorum, başparmağım ekranın üzerinde yukarı doğru kaydırıyormuş gibi hareket ediyor. Aslında içgüdülerime karşı geliyor ve yardım istiyorum.

Bana yardım et.

Mesajı olabildiğince hızlı yazıyorum ve Grant odayı geçip telefonu elimden alamadan siliyorum. Yumruğu aşağı iniyor ve beni başımın yanından yakalıyor, vücudum yumruğun şiddetiyle yere düşüyor.

Saçlarımdan tutarak vücudumu yukarı çekiyor, beni yatağın kenarına çarpıyor ve telefonu göğsüme dayıyor.

"Lanet olası mesajları oku Adeline ve ikinizin gönderdiği her lanet olası mesaj için sana tam olarak ne düşündüğümü göstereceğim."

Bu iş bitmeden beni öldürecek. Bunu hissedebiliyorum, kontrolünü kaybettiğini ve bunun dalgalar halinde yayıldığını hissedebiliyorum.

Ve dövüşmem. Şu anki gibi uyuşturulmuşken olmaz. Telefonu yüzüme fırlattığında derimin yarıldığı yerden kan sızarken olmaz.

Dudaklarım titriyor, yalvarıyorum. "Lütfen, bunu yapma."

Parmaklarımı telefonun üzerinde gezdirerek telefonu ondan alıyorum. "Oku onları. Teker teker. En başından itibaren."

Grant'in sesi o kadar soğuk ki iliklerime kadar donuyorum.

Ölmek istemiyorum.

Daha yaşamadım bile.

İlk metni kaydırırken, gözyaşlarım yüzümden aşağı yuvarlanırken gözlerimi sıkıca kapatıyorum. Grant önümde çömelmiş bekliyor.

Yumruğu saçlarımı sıkıyor ve ben acıdan haykırıyorum, gözlerim tekrar açılıyor, gözyaşlarım ekrandan parlayan kelimeleri engelliyor. Gözlerimi kırıştırıyorum ve ağzımı açıyorum, boğazımdaki düğüm o kadar büyük ki zar zor konuşabiliyorum.

"Beni rahat bırakman ve lanet hayatımla oynamayı bırakman için seni ikna etmem için ne yapmam gerekiyor?"

Son kelimeyi tam olarak söyleyemedi Grant bana arkadan vuruyor, parmak eklemleri çeneme çarpıyor, telefon elimden uçarken bedenim düşüyor.

Düştüğü yerde dönüyor, oda o kadar sessiz ki plastiğin mermer zemin üzerindeki sürtünmesini duyabiliyorum.

Ve sonra Grant'in ayak sesleri onu almak için hareket ediyor. Bana geri getirdi. "Cevabını oku."

Birbiri ardına gelen mesajları okuyorum, ancak her birinin ardından Grant beni tekrar vuruyor. Telefonu aldığım ilk günü atlattım, işim bittiğinde gözlerim neredeyse kapanacak kadar şişmişti, dudağım yarılmıştı, kan altımdaki zemine damlıyordu.

Grant bana sakince bakıyor, yaptığı şey için zerre kadar suçluluk duymuyor.

"Biliyor musun, eğer konuşma orada bitseydi karıma şantaj yapıldığına inanırdım. Senden yine nefret ederdim ama ondan daha çok nefret ederdim."

Duraklıyor, başparmağını derimin yarıldığı yerlerden birine sürtüyor, kanı koyu renk pantolonuna sildikten sonra yüzümü öyle sert kavıyor ki yanaklarımın içi dişlerim tarafından parçalanıyor.

"Ama orada bitmedi, değil mi Adeline? Bana onun lanet adını ver."

"Bilmiyorum," diye fısıldıyorum, sesime herhangi bir güç katamıyorum.

"Yalancı." Bir yumruk daha, bu seferki göğsümün ortasına, başım öne ve arkaya doğru yatağın kenarına çarpıyor. "Gerisini oku."

Nefesimi içime çekerek ekrana odaklanmaya çalışıyorum ama ekran sürekli kararıyor. Vücudum daha fazla dayanamıyor ve ilaçlar beni uykuya sürüklüyor.

Oh, Tanrım. Bunu okumak istemiyorum, Grant burun delikleri açılmış ve kan çanağına dönmüş gözlerle bana bakarken ağızım açılıp kapanıyor. Boynundaki tendonlar derisini beyaz bir şekilde itiyor, parmakları yavaşça yumruğa dönüşürken

onu kandırmak için Ari'yle birlikte çalıştığıma dair kanıtı yüksek sesle okumamı bekliyor.

Birkaç denemeden sonra kelimeleri zar zor çıkarabiliyorum, sesim titriyor, derim kanıyor, başım şiştiği yerde çarpıyor.

"Etraf temiz. Kocanız her zamanki gibi can sıkıcı ve gittiğinizi fark etmedi. Ben fark ederdim. Bil diye söylüyorum."

Bir eli boğazıma dolanıp beni dizlerimin üzerine sürüklüyor, diğer eliyle öyle sert vuruyor ki boynum sola doğru kırılıyor. Omurgamdaki kemiklerin çatladığını duyuyorum, elmacık kemiklerimin üzerindeki derinin genişlediğini hissediyorum.

Bu sefer beni bırakmıyor, elimden yere düşen telefonu almak için durmuyor. Onun yerine sıkıyor ve havam kesiliyor, parmaklarımla elini tırmalamak için uzandığımda açık gözlerimin önünde beyaz noktalar patlıyor.

Grant çok güçlü. Çok öfkeli. Ari'nin onun hakkında söylediklerini duyduktan sonra mantığı kalmadı.

"Bana onun gerçek adını vermenizi bir kez daha söyleyeceğim."

Yüzü benimkine yaklaşıyor, nefes almak için çırpınışımı izlerken nefesi tenime değişiyor. "Bu sefer bana yalan söylememeni öneririm."

Beni bırakarak yanıma çömeliyor, ağzım açılırken ve ciğerlerim ilk nefesi çekerken tamamen hareketsiz. Ona verebileceğim hiçbir şeyim yok. Ari'nin kim olduğunu bilmiyorum.

Bunun bilgisi beni o kadar paniğe sürüklüyor ki sürünerek kaçmaya çalışıyorum. Grant'in tek yapması gereken ayak bileğimi kavramak, parmakları acı bacağımdan yukarı fırlayana kadar tendonları kazıyor.

Beni kendisine doğru çekiyor, elini saçlarıma doluyor ve boynum geriye bükülene kadar başımı yukarı kaldırıyor.

"Bana onun adını söyle."

"Bilmiyorum," diye ağlıyorum, keşke ona söyleyebileceğim başka bir şey olsaydı.

"Ve ben sana inanmıyorum, Adeline."

Alnımı yere çarparak beni neredeyse bayıltıyordu. Başım dönüyor, kulaklarım çınlarken oda bir görünüp bir kayboluyor.

Bu adamdan kaçabilmem için önümde sadece bir gün daha vardı.

Ve kısa bir süre önce inandığımın aksine, artık bundan sağ çıkamayacağımı biliyorum.

CHAPTER

twenty-two

Ari

Telefonum odanın diğer ucundaki masanın yüzeyinde titriyor, hiç bilmediğim bir şehirde gezinirken bütün gün giydiğim siyah tişörtü çıkarırken bu ses dikkatimi çekiyor.

Pencerenin dışında, yarısı dolu bir park yeri duruyor, neon ışıkları toplumun en alt tabakasına hitap eden küçük bir barın üzerinde yanıp sönüyor.

İş aldığımda asla lüks bir yerde kalmam, çok gerekmedikçe. Nakit kabul eden ve isim sormayan ucuz motel odaları kiralamak daha kolay. Beş yıldızlı konaklama yerleri kredi kartı ve kimlik istiyor, ki bunlara sahibim ama çok fazla kullanmamayı tercih ediyorum. Güçlü adamların ölü bulunduğu yerlerde ortaya çıkmaya devam ederlerse takma adlar bile takip edilebilir.

Daha ucuz yerlerin ek avantajı kameraların olmamasıdır. Kimse müşterilerinin suçlarını ve faaliyetlerini kaydetmeyi umursamaz. Bu iş için kötü olur.

Eve dönüş uçağımın kalkmasına altı saat daha var ve doğrudan havaalanına gidebilecekken, bunun yerine burayı seçtim, böylece seksi playboy ve milyoner Kennedy Porter'ı öbür dünyayla tanıştırdıktan sonra duş alabilecektim.

Kimse onun öldürüldüğünden şüphelenmezdi. Adamın pek de gizli olmayan hafif bir uyuşturucu sorunu vardı ve aldığı ölümcül aşırı doz, kısa süre içinde çok sayıda haber ve sosyal medya kuruluşunda uzun

makaleler bir yandan onun yasını tutarken bir yandan da bağımlılığın tehlikelerini tartışıyor.

Bazen bu iş çok kolay oluyor.

Tişörtü yanımda getirdiğim küçük çantaya bırakırken telefonum tekrar titriyor ve duşa giderken kot pantolonumu çıkarmak için onu görmezden geliyorum.

Bu yerde yatağa oturmam için bana yeterince para veremezsiniz, ama uçuşuma kalan kısa süreyi beklerken odadaki küçük sandalye işimi görecek.

Kendi havlumu getirmiştım, çantadan çıkarıp omzuma atarak banyoya doğru yürürken telefon bir kez daha titriyordu.

Nefesimi üfleyerek ona bakmak için dönüyorum, karanlık ruh halim bu rahatsızlıkla daha iyi hale gelmiyor.

Yine görmezden gelerek duş alıyorum ve odaya geri döndüğümde saçlarımı havluyla kurutuyorum, sonunda telefonu masadan alıp başparmağımı ekranın üzerinde kaydırıyorum.

İyi bir çocuk mu oluyorsun?

O olacağını zaten biliyordum. Bu iş için gerçek telefonumu yanımda getirmedim ve bu numaraya sahip olan tek kişi Lincoln.

Herif mesajın okunduğunu görmüş olmalı çünkü aradığında telefon elimde yanıyor.

Yeşil düğmeye basıp telefonu omzumla kulağımın arasına sıkıştırıyorum ve kıyafetlerimi almak için çantama doğru yürüyorum.

"Tüm bu parmak izlerini nereye koymamı istersiniz?"

Lincoln bir soru, suçlama ya da sataşmayla üzerime atlamadan önce benim tek kelime etmemi beklemez. Ama bugün bir konuda iyiydi. Adeline'in fotoğraflarını almam için galeriye gitmişti.

Birkaç günlüğüne gideceğimi bildiğim için bu yolculuğa çıkmadan önce parasını ödemiştım.

"Onları oturma odasındaki bir duvara koyun. Onlarla ne yapacağıma sonra karar veririm."

Çizgide alçak bir ısıklık.

"Bunlar başka bir şey, Ari. Seni hayatını parçalayan biri olarak gördüğünü bilmek sana nasıl hissettiriyor?"

Tabii ki oraya giderdi. Ama fotoğrafların amacının bu olduğundan emin değilim. Adeline bundan daha zeki.

"Siktir git," diyorum dizüstü bilgisayarımı kapıp ağırlığımı sandalyeye bırakırken. "Geçen hafta boyunca ondan uzak durdum."

"Sadece şüpheli olmamak için kendinizi uzak tuttuğunuz için."

Çenem titriyor. Pislik herif beni çok iyi tanıyor.

Galeri etkinliğinden sonra Adeline'a ne kadar yakınlaştığımı ve ona olan takıntımı ne kadar kötü sakladığımı fark ettim. Grant'in ve galeri sahiplerinin yorumlarını göz önünde bulundurduğumda, geri çekilmenin ve Adeline ile arama mesafe koymanın zamanının geldiğini biliyordum.

Ondan vazgeçtiğim için değil, daha sonra ciddi bir eylem gerekirse, insanların düşünmesini istediğim son kişi ben olacağım için.

"Neden bahsettiğinizi anlamıyorum."

Gülüyor. "İkimizin de tanıdığı adamın hâlâ onu izlediğini söylüyor."

Bilgisayarı açıp banka hesaplarımdan birine girerek transferin galeriye ulaştığından emin oluyorum. Gerçekleştiğini görünce oradan çıkıyorum ve Grant'in güvenlik sistemini izlemek için kullandığım yazılıma tıklıyorum.

Ev gece için kilitlendi, alarm kuruldu, bu da Grant'in işten eve döndüğü anlamına geliyor. Her zamanki alışkanlığı duş almak ve Adeline'in boğazına zorla ilaç sokmak, fiziksel olarak değil ama eminim manipülasyon yoluyla.

Bunu takiben, oyalanma eğilimindedir ve sonunda onu yatağa ikna etmek için daha sonra banyoya kadar takip eder.

O noktada izlemeyi bırakıyorum, çünkü yavaş işkence beni çıldırtıyor. Yine de ona mesaj atıp her gece yatağa böyle sıkıcı bir sikişle girmenin nasıl bir his olduğunu sorma isteğine zar zor karşı koyabiliyorum.

Ama o zaman da yatak odasını nasıl gördüğüm konusunda ipucu vermiş olurum... ki bu da bir sorun.

Farklı görünümüler arasında gezinirken sonunda yatak odasına geldim.

Ve dondur.

Sadece bir saniyeliğine.

Sadece aklımın yetişebileceği ve ne gördüğümü anlayabileceğim kadar bir süre için.

Öfke, şiddet ihtiyacıyla içimi parçalıyor, lanet bir canavar içimde çenesini kırıyor.

"Lincoln, hemen arabana binmen gerekiyor."

Asansör kapısının açılma sesi fonda duyuluyor. "Şimdi eve gidiyorum-"

"Adeline'e git. Silahını al. Gerekirse o lanet eve zorla gir."

"Ari-"

"Onu öldürüyor," diye kükrüyorum, "tam şu anda."

Lincoln bana bir şey soruyor ama asansör yüzünden sesi parazitli çıkıyor.

Gözlerim ekrana kilitlenmiş, üç eyalet uzakta olduğum için şu anda ulaşamadığım o orospu çocuğunu infaz etme ihtiyacıyla tüm vücudum kaskatı kesilmiş durumda.

Adeline yatağın yanında yerde yatıyor, Grant önünde çömelirken sırtını şilteye dayamış. Yanağındaki küçük bir kesikten şimdiden kan sızıyor ve diğer tarafı şişiyor. Elindeki telefonda bir şeyler okuyor ve işi bittiğinde Grant ona arkadan vuruyor.

O anda anladım. Lanet olası kullan at telefon.

"Arabamdayım," diyor Lincoln, sesi nihayet düzelirken motor çalışıyor. "Nereye gitmemi istiyorsun?"

Adrese ihtiyacı yok ama ona mahalleye nasıl girebileceğini hızlıca anlatıyorum. Onu Fransız kapılarının geniş bir verandaya açıldığı arka yatak odasına yönlendirirken, Adeline'in yediği dayacağı nasıl durduracağımı düşünüyorum.

Her vuruşta, lanet kemiklerinden birini kıracağım. Her iz için bir kilo etini keseceğim. Ona söylediği ve benim duyamadığım her kelime için dilini kesip ona yedireceğim, sonra da gözlerini çıkaracağım.

"Ne kadar hızlı gidiyorsun?"

"Trafik hafif. Beş dakika içinde orada olurum."

Çok fazla zaman var. Grant ona vurmayı bırakmıyor. Kadın her darbeye bir bez bebek gibi görünüyor, yüzü sola doğru sallanıyor ve Grant onu saçlarından çekip tekrar vuruyor.

Bunu durdurmak zorundayım. Durdur onu. Lincoln'e eve ulaşması için zaman kazandıracak bir şey yap. Lincoln'e, Grant peşine düşerse öldürmesi için ateş etmesini söylerken, Adeline'e yaptıkları yüzünden o pisliği yavaşça parçalayan ellerim olmasın diye dişlerimi sıkıyorum.

İlk aklıma gelen, cevap vermesi için onu kışkırtmak amacıyla kullan-at telefonunu aramak oldu ama bu onu daha da öfkeliendirecek. Hırsını ondan çıkarma ihtimali çok yüksek. Başka bir şey bulmalıyım, dikkatini dağıtacak herhangi bir şey.

Ve sonra aklıma geldi.

Evindeki her kapı ve pencere panik alarmına bağlı, her odadaki duvar panelleri evin neresinde alarmın devreye girdiğini gösteren ışıklara sahip olacak kadar büyük.

Başka bir bilgisayar sekmesi açarak sisteme giriyorum, evin alarmlarını çalıştıran birkaç düğmeye basıyorum, kapalı spor salonunun yakınındaki bir pencerenin açıldığını gösteren bir ışık yanıp sönüyor.

Grant başını kaldırır ve Adeline'in boğazını sıkmayı bırakır, Adeline'in vücudu yere yığılır ve sürünerek ondan uzaklaşmaya çalışır.

"şimdi arka kapıdan geçiyorum."

"Silahın yanında mı?"

Kısık bir kahkaha. "Benimle dalga mı geçiyorsun? Tabii ki biliyorum." Arka planda motorunun sesini dinlerken, Grant'in ayağa kalkışını izliyorum, eli kanlı, parmak eklemleri kırılmış. Bir tişört kapıyor ve hışımla odadan çıkmadan önce üzerine geçiriyor.

Adeline hareket etmiyor.

"Onların sokağına geliyorum."

"Biraz uzağı park edin. Yan bahçeden içeri girin, yatak odaları sol tarafın tamamını kaplıyor. Bir veranda ve Fransız kapıları bulacaksınız. Muhtemelen kilitlidirler, gerekirse kırın. O bölgedeki kameraları kapatacağıım."

Lincoln hareket ederken telefonda ağır ağır nefes alıyor ve Grant'i araştırmak için evinin önünden geçerken takip ediyorum. Alarmlar hâlâ çalışıyor.

"Lütfen bana bunları senin patlattığını söyle."

"Onu ondan uzaklaştırmanın tek yolu buydu. Yatak odasına gittiğinde bana haber ver. Ve Lincoln, eğer o öldüyse, kıcını kaldır ve Grant'i canlı bırak. O benim."

Grant pencereyi kontrol etmek için spor salonuna ulaşılıyor, hala kapalı olduğunu teyit ettiğinde çenesi çılgınca titriyor. Üst kattaki bilardo odasının yakınında bir alarm daha kurdum, onu ondan uzak tuttum ve hareket etmesini sağladım.

"Yatak odasının yanındayım."

Kamerayı yatak odasına çevirmeden önce Grant'in bilardo odasına girmesini bekliyorum. "Sen iyisin. Git getir onu."

Bir kapı kırılıyor, tahta parçalanıyor ve sonra Lincoln'ün nefesinin altından küfrettiğini duyuyorum. Bu arada, üçüncü kattaki başka bir alarmı çalıştırıyorum. Grant eninde sonunda bunu anlayacaktır, bu yüzden Lincoln'ün hızlı hareket etmesi gerekiyor.

"Tanrım, o çok kötü."

İş modundayım. Duygu yok. Sadece elimdeki göreve odaklanıyorum. "Nefes alıyor mu?"

Bir saniye duraksıyor, sonra cevap veriyor.

"Evet." "Onu al ve kıcını kaldır."

"Onu arabaya götürdüğümde seni ararım."

Hat kesiliyor ve Grant'in evdeki ilerleyişini izlemeye devam ediyorum.

Açıklanabilir bir neden olmaksızın üçüncü alarmın devreye girdiğini fark ettiğinde gözleri kısılıyor ve aşağıya doğru koşmaya başlıyor. Lincoln'ün henüz gözden kaybolup kaybolmadığından emin olamadığım için yatak odasındaki kamerayı tekrar açmaktan kaçınıyorum.

Grant Adeline'a dönmek için uzun koridorda koşarken nefesini tutuyor.

Lincoln'ün beni araması için geçen üç dakika bana sonsuzmuş gibi geliyor. Telefonum çalar çalmaz cevap veriyorum ve bilgisayarı kapatıp ayağa kalkıyorum ve eşyalarımı toplamaya başlıyorum.

Grant'in karısının kayıp olduğunu öğrendikten sonra ne yaptığı umurumda bile değil. Büyük ihtimalle kendi kendine kaçtığını düşünüyor ve onu tekrar içeri sürükleyip öldürmek için bahçede arıyor.

"Şimdi mahalleden çıkıyoruz. Boku yedi Ari ve bayıldı. Ne yapmamı istiyorsun?"

Yaşam tarzımızın tek dezavantajı, yetkililerin oyalandığı yerlerde görünmeyi reddetmektir. Polis yok. İtfaiye yok. Ve hastane yok. Eğer onu oraya götürmek zorunda kalırsa, bu hızlı bir boşaltma ve kaçış olacak, umursamadığı için değil, bu şekilde görünmez kaldığımız için.

"Ölecek mi?" Ayrıntıya girme zahmetine girmeden soruyorum çünkü Lincoln ne düşündüğümü zaten biliyor.

"Hiç sanmıyorum. Kafatasında kırık olup olmadığını kontrol ettim. Kötü bir düğüm var ama kemik sağlam."

Çantamı fermuarla kapattıktan sonra, iç kanaması varsa onu öldürebilecek bir karar veriyorum ama yapılması gereken bu.

"Onu çatı katıma geri götürün. Onu misafir odalarından birine koyun ve orada tutun."

"Ari, bu iyi bir fikir değil. Anlayacaktır."

Sesim jilet gibi keskin. "Bunu zaten bilmediğimi mi sanıyorsun?"

İkimiz de sessizleşiyoruz ve ben bu durumun nasıl bir fırtınaya dönüşmek üzere olduğunu düşünerek gözlerimi sıkıca kapatıyorum. Lincoln'ün onu eski evine götürmesini düşünüyorum ama Grant'in ilk baktığı yer orası olacak ve Lincoln onunla kalıp ortaya çıkarsa o piçi öldürebilecekken, bunun olmasına izin vermeyecek kadar bencilim.

Grant Cabot benim avım. Adeline'e ilk elini attığı andan beri öyle.

"Onu misafir odasında tut. Orada ne yaptığımı ele verecek hiçbir şey yok. Birkaç saat içinde evde olacağım."

Telefon görüşmesini sonlandırıyorum ve park alanını geçip kiralık arabaya binmek için dışarı çıkıyorum. Otoparktan uzaklaşırken, umarım eve dönüş uçağım daha erken bir saatte olur.

Grant Cabot, Adeline'in hayatındaki iblisle tanışmak üzere. Ve bu düşünce bana o kadar büyük bir keyif veriyor ki, sıcakta yüzerken, soğuk bir korku dalgası buzlu su gibi üzerime çöküyor.

Bir canavarla yüz yüze gelmek üzere olan tek kişi o değildir.

Adeline de iblisiyle ilgili gerçeği öğrenmek üzeredir. Ve buna nasıl tepki vereceğini bilemeyiz.

CHAPTER

twenty-three

Ari

Kafese kapatılmış bir kaplan gibi havaalanını arşınıyorum, uçağın çağrılmasını beklerken dakikalar ilerliyor.

Etrafımdaki insanlar mesafelerini koruyor, yüz ifadeleri temkinli, birkaç güvenlik görevlisi sanki devam uğruna ölmek isteyip istemediğim konusunda kendimle bir iç savaş yaşayan lanet bir teröristmişim gibi bana bakıyor.

Bir bakıma öyle. Ama öldürmek istediğim rastgele yabancılar değil, henüz öldüğünü bilmeyen özel bir adam.

Bir kez daha, Adeline karakterime aykırı davranmama neden oluyor. Dikkatleri üzerime çekmemem gerektiğini çok iyi biliyorum. Havaalanları izleme cihazlarıyla dolu ve işte buradayım, öfkemi kaydetmelerine izin veriyorum.

Cıvalı zeminlere ve ışıltılı ambiyansa karşı bir lekeyim, neşeli müziği ve tüm çalışanların yüzlerini süsleyen sahte gülümsemeleri mahveden bir leke.

Ve insanları sinirlendiriyorum.

Lincoln'ü her beş dakikada bir arıyorum, sinirden çıldırıyor çünkü bana söyleyebildiği tek şey Adeline'in yüzünde ne varsa temizlediği ve onun uyanmayacağı.

İstediğimizden değil. Ben çok endişeliyim. Grant'in her zaman yaptığı gibi onu yine uyuşturduğuna şüphe yok, haplar onu hayatının gerçeğine uyanmadan önce uzak bir unutuşa tutuyor.

Bunu nasıl açıklayacağım?

Sonunda uçağım kalktı ve şaşırtıcı bir şekilde uçağa binmememe izin verildi, tüm uçuş lanet olası bir kabustu çünkü beni bir sapığa dönüştüren bir kadını uzaktan izlemem engellendi.

Neyse ki beni acil çıkış koridoruna koymuyorlar. Bunun sonu kötü olur.

İçinde bulunduğum ruh halinde, bana tuhaf baktıkları, öksürdükleri, içkilerini biraz fazla yüksek sesle höpürdettikleri ya da Grant Cabot'a ulaşmak için öldürme, parçalama, yok etme ve gerekirse tüm dünyayı yerle bir etme ihtiyacı hissettiğim bir zamanda var oldukları için kapağı açıp 35.000 fitteki her pisliği dışarı atabilirim.

Uçak indiğinde daha iyi bir ruh halinde değilim, ancak hiçbir şeyin değişmediğini öğrenmek için hemen Lincoln ile telefonda konuşuyorum.

Adeline, tüm hayatının bir kısmı görünür, bir kısmı gizli olan bir alanda kilitli kaldığının farkında olmadan uyumaya devam ediyor.

Uçuştan attığım ilk adım, onun ne düşündüğünün önemli olmayacağını bilerek atılır.

Adeline artık benim.

Onu bırakmak gibi bir planım yok.

Hikayemizdeki kahraman ben değilim. Hiç olmadım. Ve bunu hatırlaman gerek. Ben sadece çok uzun süren bir saplantısı olan bir adamım, bunun gerçeği her kemiğe kazınmış, her kasa işlenmiş ve Adeline uyandığında saklanamayacak şekilde tüm çatı katıma yayılmış.

Şimdi bir taksinin arkasındayım, sonunda eve gidiyorum, ayağım döşeme tahtasına vuruyor çünkü şoför her trafik kuralına uyuyor, güvenli oynuyor, beni o kadar delirtiyor ki onu sessizce öldürüp cesetten kurtulmanın mümkün olan her yolunu hayal ediyorum.

Bunun zamanlaması daha kötü olamazdı. Şehir dışında olmasaydım, arabam yanımda olacaktı.

Her trafik kuralını çiğnemiş olsaydım, şu anda çatı katımda olurum.

Ama ben değilim.

Neyse ki yol sadece on beş dakika sürüyor ve sarı ışıkta her durduğunda ya da dur işaretinde çok geç kaldığında şoförü aklımdan bıçakladıktan sonra parasını ödeyip arabadan iniyorum, adımlarım sokakla asansör arasındaki zemini yiyor, anahtarımı takıp kodu girerken vücudum neredeyse titriyor ve dişlerimi birbirine geçirerek kısa yolculuğu bekliyorum.

Asansör çalışıyor, kapılar açılıyor ve bakışlarım koridorda durup dönmemi bekleyen Lincoln'ünkilerle buluşuyor.

"Hâlâ hayatta."

Tek kelime etmeden yanından geçip çantamı oturma odasında yere bırakıyorum ve doğruca misafir odasına gidiyorum. Kendim görene kadar hiçbir şeye inanmayacağım.

Yüzündeki ve vücudundaki çürüklerin miktarı önemli olacak. Her birini sayacağım, anılarına adayacağım ve sefil hayatına son vermeden önce onları Grant'e geri vereceğimden emin olacağım.

Onunki kolay bir ölüm olmayacak. Daha çok hayal edebileceğim en kötü ölüm olacak. Karanlık odasının gölgesine girip yatağa yaklaşırken bu düşünce bana sadece biraz huzur veriyor.

Adeline yatağın üzerinde hareketsiz yatıyor, battaniyeyi çenesine kadar çekmiş, ama yüzü o kadar şişmiş ki bir iki gün gözlerini tam olarak açamayacak.

Onu eşek sudan gelinceye kadar dövdü.

Öfke, ılık sudaki yosunlar gibi içimde çiçek açıyor. Damarlarımda dolaşan bir virüse dönüşüyor, her hücreme bulaşıyor, ben ona bakarken her kasımı kilitliyor.

Ama sadece Grant'e kızgın değilim. Kendime de kızgıyım.

Bunda benim de payım olduğunu fark etmemek cahillik olurdu.

Ve bu beni daha çok kızdırıyor.

Adeline'in hareketsiz olmasından nefret ediyorum. Onu izlediğim süre boyunca parmağını bile kıpırdatmadı.

Uyuşturucu olmalı.

O lanet şeylere bir daha asla dokunmayacak.

Döndüm ve odadan çıktım. Görevdeki bir adam. Grant Cabot'ın bağırsaklarını deşecek ve çığlıklar atıp kan kaybindan ölürken bağırsaklarını ona yedirecek bir bıçak.

Ölümünü hayal edebildiğim o kadar çok farklı yol var ki, sadece birini seçmek zor.

"Şimdi ne yapacaksın?"

Kapısını sessizce kapattıktan sonra cebimden anahtarlarımı çıkarıp dışarıdan kilitliyorum. Bu berbat bir durum, biliyorum, ama uyandığında onu yeni bir kâbusun beklediği oturma odasında tökezlemesine izin veremem.

"Grant Cabot'ı öldüreceğim."

Oturma odasına doğru yürürken Lincoln beni takip ediyor, çantamdan bilgisayarımı alıp kuyruklu piyanonun üzerine atıyor ve kapağını açıyor.

"Bu çok açık. Ama iki ile iki bir araya gelmeden bunu nasıl yapmayı planlıyorsun? İnsanlar seni hatırlayacaktır, Ari. Ortada olmadığına inanmaları için bir hafta fazla bir zaman değil."

Grant'in kamerasına tekrar eriştiğimde, yüzünde sahte bir panik ifadesiyle antresinde polisle birlikte durduğunu görünce dudaklarımın kenarları kıvrıldı ve "Bekleyeceğim," diye cevap verdim.

"Polisleri aradı," diyorum, diğer odalardaki kameraları tarayarak yatak odasında kırık Fransız kapılarını inceleyen ve yerdeki kanın fotoğrafını çeken adli tıp ekibini görüyorum.

Siktiğimin salağı. İlk kontrol edecekleri şeyin güvenlik sistemi olduğunu bilmiyor mu? Adeline'i dövdüğünü gördüklerinde bu onlara ipucu verebilir. Bu düşünceyle arşivleri kontrol ediyorum ve nefesimin altında küfrediyorum.

"O zeki biri."

Lincoln soru sormak için kaşlarını kaldırır.

"Dayak görüntülerini silmiş."

Bunu yapmayı akıl etmesine biraz şaşırmıştım ama görünüşe göre Grant de benimle aynı şekilde düşünüyordu. Akşam yemeği için evlerine gittiğim geceye dair her şeyi çoktan silmiştim, böylece benimle ilgili hiçbir kaydı kalmamıştı.

"Polislerin neden kaybolduğunu merak edeceğini düşünmüyor musun?"

Dişlerimin önünü yalıyorum, dilimi keskin kenarlara sürtüyorum ve sırtıyorum.

"Tüm o yanlış alarmları çalıştırarak güvenlik sisteminin arızalı olduğunu iddia etmesi için ona mükemmel bir bahane verirsem olmaz."

Orospu çocuğu. Sanki biri evine zorla girmiş ve karısını kaçırmış gibi davranacaktı.

Yakında Adeline'in yüzü tüm haberlere çıkacak, kocası için ağlayan ve güvenli bir şekilde geri dönmesi için yalvaran tacizci bir pislik olacaktı. Kısa bir süre, kırılan eklemlerini nasıl açıklayacağını merak ettim.

Çoğu kişi bunu kötü bir gelişme olarak görse de ben bunu bir fırsat olarak görüyorum. Bu sadece Grant'in yakın zamanda tutuklanmayacağı ve onu eninde sonunda bulabileceğim bir dünyada korunmasız kalacağı anlamına geliyor.

Birkaç tuşa daha basıp fuayeyi izleyen kameraya dönüyorum ve Grant'in polise Adeline'in kullan-at telefonunu verdiğini görüyorum.

Üzerindeki numara benim gerçek telefonum olsaydı bu beni ilgilendirirdi. Ancak, bu telefonu araştırdıklarında bulacakları tek şey, üzerine sahte bir isim iliştirilmiş, nakit olarak ödenmiş ucuz bir hurda olduğudur. Yine de işimi şansa bırakmıyordum.

Odayı geçip bir çekmeceyi açıyorum ve telefonu arıyorum. Kapatmak için düğmeye bastığımda, kapanmadan önce bir mesaj fark ediyorum.

Adeline: Yardım et bana

Yardıмым için elini uzattığını görünce vücudumda yeni bir öfke dalgası patladı.

Takip edilmesini önlemek için telefonu kapattım ve çekmeceye geri bıraktım.

"Tek seçeneğim bunu beklemek. Gerekirse birkaç ay."

Çok uzun bir bekleyiş gibi geliyor ama ben sabırlı bir adamım. Grant'e giden yolu bulmam yıllar sürse de bunu yapacağım. Bu asla onunla ilgili değildi zaten.

Her zaman onunla
ilgiliydi. İstediyimi
aldım.

Ona yaptıklarının intikamı ikinci planda.

Arkamı döndüğümde Lincoln kollarını kavuşturmuş ve sırtını piyanonun kenarına dayamış bir şekilde duruyordu. Yüz ifadesi her şeyi anlatıyor. Gerçekten çok kötü bir durumdayım, yıllardır beni uyardığı bir durum.

Artık sadece bir suikastçı ve takipçi değilim, artık listeye adam kaçıranları da ekleyebilirim.

"Adeline ile ne yapacaksın?"

Bir bardak viski doldurmak için ıslak bara giderken "Sende kalsın," diye homurdandım. Kadehi çarparak bir tane daha dolduruyorum.

"O başıboş bir hayvan değil, Ari. Sen isteyken kaçırılan kadınlar için bebek bakıcılığı hizmetleri yok."

Yorumuna sııttım. "Hizmetlerin şimdiye kadar oldukça işe yaradı."

Zeki kahverengi gözler odanın öbür ucundan benimkileri yakalıyor. Aramızda, Adeline'i izlediğim yılların kanıtlarıyla dolu bir yer var. Kasıtlı olarak onun hayatıyla oynadığının kanıtlarıyla dolu.

Güneş büyük pencerelerin dışında yükseliyor ve her bir fotoğrafın, her bir enstrümanın ve okuduğu her şeyle dolu bir kitaplığın üzerindeki ateşli suçlama spotları gibi tüm bu kanıtların üzerine parlak renkler saçıyor.

Maalesef hepsi bu kadar değil. Sadece kolayca görülebilenler. "Ne yani? Onu bir odada kilitli tutacaksın. onun artık size ait olduğu fikrine mi geliyor?"

Yutkunarak parmaklarımı bardağın üzerinde sıkıyorum. "Eğer mecbur kalırsam."

Pozisyonunu değiştiriyor, bir bileğini diğerinin üzerinden geçiriyor. "Sen aklını kaçırmışsın."

Yarısını bile bilmiyor. Gerçek şu ki, Adeline'ı ilk gördüğüm gece aklımı kaybettim. şimdi ise kader elime bir kürek tutuşturdu ve beni ukurumu daha derine kazmaya zorluyor.

Her ne kadar bu gerçekleşiyor olsa da, dünyanın öbür ucuna giden yolu çoktan yarıladım.

Ama Adeline yola gelecektir.

Gelmek zorunda.

Çünkü ona vereceğim başka bir seçenek yok.

Güneş daha da yükseliyor ve enerjim azalıyor. Adeline'in yabancı bir odada uyandığında vereceği tepkiyle başa ıkabilmem için uykuya ihtiyacım var, yüzü o kadar şişmiş ki göremiyorum.

Ama sesimi tanıyacak ve umarım bu onu sakinleştirmeye yetecek.

Bardağımı yere bırakıp Adeline'in odasında biraz kestirmeye karar verdiğimde Lincoln'e "Gidebilirsin," diyorum, böylece uyandığında orada olacağım. "Bu gece bana yardım ettiğin için teşekkürler."

Lincoln yanından geçerken omzuma bir tokat atıyor, koridorda asansöre doğru eğilmeden önce alçak sesle homurdanarak veda ediyor.

Odama gidip üzerime bol bir uyku pantolonu ve tişört giydikten sonra Adeline'in odasına götürmek üzere bir yastık ve battaniye alıyorum.

Kapının kilidini açıyorum ve karanlığa doğru sürünüyorum, tam başımın yanındaki duvara ağır bir şey çarpıp paramparça olurken arkamdan sessizce kapatıyorum.

Döndüğümde, Adeline'in yatağının köşesine çömelmiş küçük bedenini zar zor seçebiliyorum, gözleri çıplak yarıklar halinde bana bakıyor ve odada bulduğu nesneleri etrafındaki şiltenin üzerinde topluyor.

Başka bir nesne aldı ve bana doğru fırlattı. Neyse ki çok kötü nişan alıyor ve ben de kurtulabiliyorum.

"Ne yapıyorsun lan sen?" Yastığı ve battaniyeyi bırakıp ona doğru adım atarak kükredim.

Elini daha büyük bir şeye kenetlemiş, onu bana savurma tehdidiyle kaldırıyor.

Yerimde duruyorum, boynumu iki yana uzatıyorum çünkü bu saçmalık için zamanım yok.

"Senin hayatını kurtardım," diyorum ona, incindiğini, kafasının karıştığını ve kim olduğumu anlamadığını düşünerek. "Beni tanıyorsun. Lambayı yere bırak."

Adeline başını sallıyor, yüzü büyük, şiş bir çürük olduğu için ifadesi okunamıyor.

Ama sesi net, sözleri bu durumun sandığımdan ne kadar boktan olduğunu ortaya koyuyor.

"Senin adın Harrison Nash değil," diyor lambayı bana bir sopa gibi savurmak için kaldırırken.

"Senin kim olduğunu bilmiyorum. Ve eğer bana doğru bir adım daha atarsan, yemin ederim, bunun için kafanı koparırım."

CHAPTER

twenty-four

Adeline

Lambayı ona doğru salladığımda bir adım geri çekiliyor. Tüm vücudum zonklayıcı bir acı içinde ve nasıl hareket edebildiğimi kimse tahmin edemez. Belki de bir hayati tehlikeden diğerine geçtiğimi bilmenin verdiği adrenalindir.

Her ne ise, Ari'nin yanıma yaklaşmasına izin vermeyeceğim. Beni bir şekilde Grant'ten çalmış olsa bile.

Mesajımı almış ve hayatımı kurtarmak için koşarak gelmiş olsa bile.

Gönderdiğimde çaresizdim ve kapısı dışarıdan kilitlenmiş yabancı bir odada uyanmayı kesinlikle beklemiyordum.

"Adeline ile ne yapacaksın?" "Onu tutacağım."

"O başıboş bir hayvan değil, Ari. Sen isteyken kaçırılan kadınlar için bebek bakıcılığı hizmetleri yok."

"Hizmetleriniz şu ana kadar oldukça iyi işledi."

"Ne yani? Artık sana ait olduğu fikrini kabullenene kadar onu bir odada kilitli mi tutacaksın?"

"Eğer mecbur kalırsam."

"Sen aklını kaçırmışsın."

Uyandıktan ve yataktan kapıya doğru sürünmeyi başardıktan sonra tüm konuşmayı duydum. Kolu yavaşça bastırdığımda kilitli olduğunu gördüm ve yüzüme değen her şeyin acısına rağmen kulağımı tahtaya dayadım.

Çok fazla acı var ve gözlerimi zar zor açabiliyorum. Grant'in bana verdiği ilaçlar hala damarlarımda dolaşıyor ama onlara karşı savaşıyorum, adrenalinin çok fazla. Bu yeni tehdidin bana yaklaşmasına izin vermeyi reddediyorum.

Lanet olsun. Bana yardım edebilecek kimsem yok. Bütün arkadaşlarım gitti. Konuşacak gerçek bir ailem yok. Muhtemelen arayabileceğim tek insanlar Rebecca ve kocası. İyi insanlara benziyorlar, benim durumumdaki bir kadına yardım edecek tipler.

Telefonum olmadığı için numaraları bende yok.

Ari duvardaki elektrik düğmesini çevirmek için yavaşça hareket ediyor, ani parlaklık beni kör ediyor.

Gözlerimi gölgelemek için elimi kaldırdım ve lambanın elimden çekildiğini hissettim, kendimi savunmak için bulabildiğim diğer ıvır zıvır yataktan yere gürültüyle çarptı. Beni etkisiz hale getirmeden önce hareket ettiğini bile duymadım.

Çığlık atıp köşeye sınıyorum, ayaklarım şiltenin üzerindeki battaniyenin üzerinden kayarken sırtım sert sıvaya dayanıyor.

Başımı korumak için kollarımı kaldırarak hareketsiz duruyorum, hiç gelmeyecek bir dayağı bekliyorum.

Saniyeler sessizlik içinde geçiyor, bedenim titriyor.

"Sana zarar vermeyeceğim," diyor benden birkaç metre öteden usulca. "Ama senin de beni incitmeye çalışmana tahammül edemem."

"Sen de kimsin lan?" Çığlık atıyorum. Boğazımı ne kadar acıttığını umursamadan, kafamdaki çarpıntının daha da sertleşmesine neden olmasını umursamadan.

"Ben Ari. Mezarlıkta tanıştığın adam. Şirket etkinliğinde dans ettiğin kişi. Ayni

."

"Kocama karşı oyun oynayarak canıma okuyan aynı lanet adam."

Gözlerimden yaşlar fışkırıyor, dokundukları her şeyi yakıyorlar. Sargılarımın altındaki derinin tekrar yarıldığını hissedebiliyorum, yaralardan taze damlalar sızarken kurumuş kan pamuğu çekiştiriyor.

İnkâr etmesini bekliyorum. Aldatmayı benim seçtiğimi ve olanların benim hatam olduğunu savunmasını beklerdim. Ama onun yaptığı bu değil.

"Kocan sana yaptıkları yüzünden ölecek. Sana söz veriyorum. Ve bunda payım olduğu için kendimi asla affetmeyeceğim."

Duraklıyor. Kelimeleri içine işlesin.

"Ama şu anda önemli olan bu değil. Kendine daha fazla zarar vermeden önce sakinleşmen gerekiyor."

Dudaklarımdan bir kahkaha fırlıyor, mizah tamamen yok. "Sakinleşmek mi?"

Gözlerimi açtığımda yatağın yanında durduğunu görüyorum, bana saldırıp yakalayabileceği kadar yakın. Yüzü boş bir maske, gri bakışları bana kilitlenmiş ve arkasında hiçbir duygu yok.

"Az önce başka birine beni bırakmaya hiç niyetin olmadığını söylediğini duymuşken nasıl sakinleşebilirim?"

"Siktir."

Geri adım atarken kelime tıslayarak çıkıyor, gözleri yüzümden hiç ayrılmıyor, duruşu sanki odadan kaçmamı engellemek için kendini hazırlıyormuş gibi genişliyor.

Cevap vermeyince, sessizliği ben dolduruyorum. "Kiminle konuşuyordun?"

"Bunu sana söyleyemem."

Sesim daha da yükseliyor. "Gerçek adın ne?" Sessizlik.

Bir vuruş...iki...

"Bunu da söyleyemem."

Yatağa yığılıyorum, vücudum öfkeli hıçkırıklarla titriyor. Boku yedim. O kadar saçma bir şekilde sikildim ki bunun benim hayatım olduğuna inanamıyorum.

Evrenin benden nefret ettiğine yemin ederek, yaşadığım tüm boktan şansları hatırlıyorum. Başıma gelen her korkunç şey, ister benim kontrolüm dışında olsun, ister verdiğim aptalca bir kararın sonucu olsun.

Bu nasıl mümkün olabilir? Bu nasıl adil olabilir?

Yalvarırken sesim çatlıyor, "Lütfen gitmeme izin verirmisin? Bunu hak edecek hiçbir şey yapmadım."

Hemen cevap vermiyor. Durup beni izlediği yerden kımıldamıyor.

"Korkarım bunu da yapamam."

Siktir et onu, sanırım. Sikeyim böyle işi. Erkeklerin itip kaktığı bir kadın olmaktan bıktım. Onların kurbanı olmaktan bıktım.

Adrenalin patlamasıyla içimde yenilenmiş bir güç patlıyor. Savaşma ihtiyacı. Hayatta kalmak için. Sanki fikir ve düşüncelerine hakkı olan bir insan değilmişim gibi insanların bana takmaya çalıştığı lanet zincirlerden kurtulmak için.

Yataktan fırlayarak etrafından dolaşıp kapıya doğru koşmaya çalışıyorum. Beni kolayca yakalıyor, beni bir duvara sıkıştırırken vücuduma acı yayılıyor.

Ellerinden biri alçıya çarpmaması için başımın arkasını yastıklıyor, ama diğeri beni yerimde tutmak için gömleğimin önünü kavriyor. Ona karşı çırpınıyorum, ama o daha da yaklaşıyor, beni vücuduyla sabitliyor, sesi derin bir uyarı.

"Eğer dövüşmeye devam edersen, sana zarar vermekten başka çarem kalmayacak. Şu anda bundan kaçınmak için elimden geleni yapıyorum, ancak bu saçmalık için çok fazla sabrım var."

Kalçaları karnımı yerinde tutuyor, göğsü başıma o kadar yakın ki ona sırtımı dönemiyorum.

Ben ondan kaçmaya çalışıp başaramazken, o beni sakince duvara yaslarken Ari'nin kokusu üzerime siniyor.

Burnumun onu içine çekmesi, o bana bunu yaparken bile bedenimin ona karşı yumuşamak istemesi haksızlık.

Ama vücut asla unutmaz. Ve onun kokusu beni bir pervane gibi ona çeken bir cazibe.

Topraksı. Erkeksi. Bana egzotik yerleri ve gizli günahları hatırlatan bir miktar baharat.

Buna karşılık titriyorum, elleri kadar vücut ısısı da beni yerimde tutarken gözyaşlarım akıyor.

Sadece berbat bir insan onu tutsak eden adamı isteyebilir, yine de sonunda kendimi ona karşı erirken buluyorum, savaşıma isteğim kayboluyor.

Ari öylesine sessiz bir güç ki, kolları beni öylesine yumuşak bir şekilde sarıyor ki hava ciğerlerime doluyor.

Sesi başımın üzerinde fısıltı gibi, bana hatırlatıyor: "Bana yardım isteyen bir mesaj attın. Ben de sana yardım ediyorum. Bildiğim tek yolla."

"Beni isteğim dışında tutarak mı?" Göğsüne karşı soruyorum, kelimeler boğuk.

Parmaklar saçlarımı okşuyor ve ben de buna karşılık olarak sertleşiyorum. Ari olduğu için değil, bana bu şekilde dokunan son adam daha sonra bana o kadar çok vurdu ki bayıldım.

Sonunda cevap verdiğinde korku buzdan parmaklarla omurgamdan aşağı süzülüyor.

"Uzun zamandır bana aitsin, Adeline. Şimdi kaçmana izin vermeyeceğim."

Cevap vermiyorum. Cevap veremem. Çünkü buna ne diyebilirsin ki? Beni tekrar bırakması için ona yalvarmayı deneyebilirim ama bunun beni hiçbir yere götürmeyeceğini biliyorum. Savaşmayı deneyebilirim ama o benden çok daha güçlü. Cevaplar talep edebilirim ama bana vermeyeceğini çok iyi biliyorum.

Bu bana ne bırakıyor? Bir sürü boş şey.

Özellikle de şu anki durumumda.

Bir kez daha, bunu akıllıca oynamalıyım, ama Grant ile yaptığımı düşündüğümde bunun beni nereye getirdiğine bakın.

Bir günüm daha vardı.

Bir...

Ve şimdi bir şekilde kızartma tavasından doğrudan başka bir psikopatın ateşine atladım.

Hayatımdaki herkesin cidden dengesiz olduğunu düşünmeye başlıyorum.

"Dinlenmeye ihtiyacın var, özellikle de yaraların varken, bu yüzden seni yatağına geri yatıracağım, bandajlarını değiştireceğim ve biraz daha uyumana izin vereceğim. Daha sonra duş alabilirsin ve ben de sana yiyecek bir şeyler getiririm."

Bir başka mizahsız kahkaha havlaması. "Plan bu mu şimdi? Bana bakacak ve tüm kararlarımı sen mi vereceksin?"

Yüzüne bakmak için boynumu eğiyorum, gözlerinin kalbimin daha sert çarpmasına neden olduğunu, düşüncelerimin o acımasız dudakların bana neler yapabileceğini hatırlamak için nasıl yarıştığını görmezden gelmeye çalışıyorum.

"Şimdi de kahraman olmaya mı çalışıyorsun, Ari?"

Gözlerinin arkasından bir gölge geçiyor, ağzı bir çizgi halinde inceliyor. Yine de gözlerini benden kaçırmıyor. Sanki bana ilk kez bakıyormuş gibi bakıyor.

"Asla bir kahraman olamayacağım. Böyle düşünerek kendini kandırma. Ben iblisim, hatırladın mı? Tüm o fotoğraflarda beni mükemmel bir şekilde tasvir etmiştin."

Kalbim acı veren bir gümbürtüyle sertçe atıyor.

Sesi daha yumuşak, geri adım atıyor. "Yatağa gir. Ağrın için sana bir şeyler getireceğim."

"Uyuşturucunu istemiyorum," diye çıkışıyorum.

"Sana ne verirsem onu alacaksın." Parmakları çenemi yakalıyor, sert yerine nazik, zorlayıcı yerine baskın.

Yüzümü onunkine doğru eğerek gözlerimi arıyor.

"Şişlik için sana ibuprofen veriyorum, ama gerçekten, başka bir şey olsaydı, bu konuda ne yapabilirdin? Bu odadan çıkmayacaksın ve kendini daha fazla incitmeyecek kadar iyileşene kadar yatakta kalacaksın. Beni istediğini elde edemeyen biri sanma. Bu senin açından aptalca bir karar olur."

İçimden bir titreme geçiyor. "Dövüşürsem ne olur?"

Gözleri kararıyor, ağzı öyle kibirli bir sırıtışa dönüşüyor ki bunu iliklerime kadar hissedebiliyorum.

B a ş ı n ı aşağı eğerek kulağıma doğru konuşuyor, eli hareket etmemi engellemek için kalçamı sıkıyor.

"Seni bağlayacağım," diye fısıldıyor, sesi derin ve unutulmaz.

"Fark etmez, yine de savaşacağım."

Ari yanağıma doğru sırtıyor. "Bunu yapmak istemezsin, aşkım. Düşüncesi bile beni tahrik ediyor."

Vücudum onunkine karşı hareketsiz kalıyor, tehdidinin dürüstlüğü beni yakmamam gereken şekillerde yakıyor. Ama Ari beni her zaman yakmıştır, şimdi ondan nefret etsem bile.

Parmaklarını kalçamdan çekerek tekrar uzaklaşıyor. "Ben iblisim. Bunu sakın unutma. şimdi yatağına gir. Hemen döneceğim." Ona bu talebiyle defolup gitmesini söylemek istiyorum ama o kadar yorgun ve acı çekiyorum ki kendime yalan söylüyorum ve sırf yorganın altına girip kendimden nefret etmeden gözlerimi tekrar kapatabilmek için ona karşı mücadele etmiyormuş gibi davranıyorum.

Onu.

Her şey acıtıyor.

Çürük ve dövölmüş olmayan kısımlarım bile.

Ari odaya o kadar sessiz dönüyor ki, yanımdaki masaya bir bardak su koyduğunu duyunca sıçıyorum. Otururken şilte eğiliyor, avucundaki iki hapı göstermek için elini açıyor.

Grant ve bana her gece içirdiği o lanet uyku hapları gözümün önüne geliyor, hatırladıkça midem bulanıyor.

Ari düşüncelerimi seziyor olmalı. O zaman neden düşündüğümü de bilemez. Grant'in ne yaptığını ona hiç söylemedim.

"Sadece Ibuprofen. Sana söz veriyorum."

Ne fark eder ki? Daha önce söylediği gibi. Bana siyanür veriyor olabilir ve bu konuda yapabileceğim hiçbir şey yok.

Hapları aldım, suyu yuttum ve bardağı ona uzattım.

Başka bir şey söylemeden şefkatli elleriyle yüzümdeki bandajları değiştiriyor, sonunda yataktan kalkıp boş bardağı ve kirli bandajları da yanında götürüyor. Gözlerimi aralayıp onun odayı geçişini izliyorum.

Tekrar konuştuğumda neredeyse kapıdan çıkmak üzereydi, sesim gözyaşlarımla parçalanmış bir fısıltı gibiydi.

"Her zaman böyle değildim, biliyor musun?"

Ari duruyor, sonunda dönüp beni değerlendiren gözlerle izliyor. "Ne gibi?"

"Bir kurban," diye cevap veriyorum. "Hayatımda bir zamanlar kavga e d e r d i m ."

Bir şey okunamaz flaşlar karşısında onun yüz, Orada olan ve sonra tekrar kaybolan söylenmemiş bir düşünce.

Odanın tamamen çıkmadan önce tek söylediği

"Biliyorum," oluyor. Kapı sessiz bir tıkırtıyla kapanıyor.

Kilit kesin bir şekilde eve kayar.

CHAPTER

twenty-five

Ari

Sonraki haftayı işlediğim suçların kefaretni ödeyerek geçirdim. Her gün haberleri izliyorum, saçma sapan sansasyonel haberleri dinliyorum. parçalar hakkında nasıl fakir Hibe Milyoner ve girişimci Cabot'un tatlı karısı elinden alındı.

bir ev istilası sırasında.

Adeline'in düğün ve balayı sırasında çekilmiş fotoğrafları ekrana akın ediyor, diğerleri ise Adeline'in gerçekte kim olduğunu çözmeye çalışırken akşam yemeği partileri planlamak için eğitildiği o ilk birkaç ay boyunca sosyal medya hesaplarından.

Grant saldırganla dövüştüğünü iddia eder, böylece kırılan eklemlerini mazur görür, ancak onu kaçıran kişinin çok güçlü olduğunda ısrar eder.

Bu itiraf beni biraz mutlu ediyor çünkü tekrar karşılaştığımız gün geldiğinde, saçma hikayesinde en ufak bir gerçeklik payı olduğunu görecektim.

Haberlere ve polis tarafından verilen tüm resmi brifinglere göre, bir adamın Adeline'e şantaj yaptığından şüpheleniyorlar. Halktan, Adeline'i ülke dışına çıkarırken hala kullanılıyor olabileceği teyit edilmiş sahte bir kimlik olan Harrison Nash ile ilgili herhangi bir bilgi isteniyor.

Her ne sikimse. Adeline burada, çatı katımdaki bir odada kilitli, kocasının ona attığı dayaktan sonra iyileşirken hala benimle zar zor konuşuyor.

Yine de medya gösterisi devam ediyor, zira söz konusu kişinin ismine yüz veren herhangi bir video arıyorlar.

Saldırgan. Ne yazık ki otel, şirket etkinliğindeki kasetlerini muhafaza etmemişti ve galeriye başvurdıklarında orada da kaset bulunmadığı söylendi.

Son görüldüğüm yer olduğu için medya galeriye akın etti, ancak her iki işletme sahibi de görüntülü bir açıklama yapmayı reddederek bunun yerine yazılı bir açıklama yapmayı tercih etti.

Keşke bu konuyla ilgilenen kişiyi bulma konusunda daha fazla yardımcı olabilseydik. Ancak Bayan Cabot'un gösterisi sırasında alınan tüm kayıtlar yanlışlıkla silinmiştir. Ağlayan Söğüt'te bizler, yakın zamanda kaçırıldığını duymaktan büyük üzüntü duyuyor ve kadınların herhangi bir sıfatla kaçırılması ve istismar edilmesinin kınanması gereken bir durum olduğuna olan inancımız nedeniyle üzüntülerimizi ifade etmek istiyoruz. Adeline Cabot'un her nerede olursa olsun zarar görmemiş olması en içten dileğimizdir.

Diğer her şey gibi bu da saçmalıktan ibaret, ancak yüzümün hiçbir zaman bunların hiçbirinde görünmeyeceğini bilerek günlük bilgi akışını takip ediyorum. Yıllardır izimi kaybettirme sanatını öğreniyorum.

Bu soruşturma daha başlamadan bitmişti.

Polisin benimle doğrudan bağlantısı olan tek kişi Steven Turner'dı. Ancak, Adeline'in kaçırılmasını takip eden günlerde şansı yaver gitmedi ve yüksek apartmanında bulunan makbuzlarla kanıtlandığı üzere, on milyon doların üzerinde yasadışı kumar borcuyla dairesinde asılı bulundu.

Çok teşekkür ederim, Lincoln.

Steven'in zamansız ölümü için üzülebilirdim ama bunun için vicdanlı olmak gerekirdi. Steven'in başka talihsiz kazalara ve ölümlere de sebep olduğunu düşünürsek, muhtemelen er ya da geç bunu hak edecekti.

Neyse ki tek iş kaynağım o değil, bu yüzden gelir kaybına da üzölmek zorunda kalmayacağım.

Sonuç olarak, her şey yolunda gidiyor. Çatı katımdaki duruma gelince, bu farklı bir hikaye.

Altı gece geçti ve Adeline sadece aynı sekiz kelimeyi söylüyor. Çığlık atmadı. Bilgi talep etmedi. Bir ton soru sormadı. Sadece bir tane.

"Bu odadan çıkmama izin verecek misiniz?"

Hayır diyorum ve uyumadığı zamanlarda yatağında uzanıp duvara bakıyor.

Uyurken çığlık atıyor. Kavga eder.

Ağlıyor.

Vücudu kendi üzerine kıvrılırken ellerini çarşafın içinde yumrukluyor.

Her gece.

Saatlerce.

Bir keresinde ayağa kalktı ve ben karanlıkta durup onu izlerken etrafta dolaşmaya çalıştı. Onu yatağına geri götürdüm ama sonra odanın diğer ucundan izlemek için tekrar geri çekildim. Bu, ona sahip olduğum süre boyunca dokunduğumda geri çekilmediği tek durumdu.

Ve ben de onun bu karmaşa içinde çalışmasını izleyerek mutlak bir işkence çekmeyi hak ediyorum.

Büyük bir kısmı benim hatam. Tıpkı geçen sefer babasını öldürdüğüm ve onun başına yıllarca aynı türden sorunlar açtığım zamanki gibi.

Onun hikayesindeki iblis gerçekten benim ve yaptığım şeyi nasıl düzelteceğime dair hiçbir fikrim yok.

Yine de şu anki uyku sorunlarının şiddetinin bir kısmının Grant'in onu almaya zorladığı ilaçların yoksunluğundan kaynaklandığından şüpheleniyorum.

Kötü bir gecenin ardından odasına girdiğimde kapıya yaslanıp kollarımı göğsümde kavuşturarak ona bakıyorum, saçlarım uyanmak için aldığım duştan hâlâ damlıyor.

Yedinci gündeyiz. Morlukları benekli bir mavi-yeşile döndü, şişlikler önemli ölçüde indi ve söyleyebileceğim kadarıyla yüzünün yapısını değiştiren herhangi bir kırık kemiği yok.

Grant bunun için şanslı. Bu, onu öldürürken biraz daha yumuşak davranabileceğim anlamına geliyor. Daha kolay derken, yine de aletini keseceğim ama bunu tereyağı bıçağı yerine keskin bir şeyle yapacağım.

"Bugün benimle konuşacak mısın?"

Bana nefret dolu mavi gözlerle bakıyor, bir gülümseme ya da küçümseme imasını bile esirgemiyor, sadece saf bir güvensizlik ve onunla aynı odada olduğum için mutlak bir nefret duyuyor.

Tepkisi için onu suçlamıyorum ama bu durumdan bıkmaya başladım.

Neredeyse yedi yıldır bu kadının peşindeydim ve şimdi onu burada bulduğuma göre, bana önemsizmişim gibi davranmasına izin vermeyeceğim.

Belki de söylediklerimi söylememeliyim, ama onun öfkesi benimkine karşı patlıyor, zehirli karışımı sinirlerimi geriyor.

"Belki de sana bok gibi davranmalı ve uslu durman için seni biraz tokatlamalıyım. Grant böyle yapmıştı, değil mi?"

Mavi gözleri öfkeyle doluyor, beni her zaman çıldırtan o kan kırmızısı dudakları ince bir çizgiye çekiliyor ve yüzüme hançerler saplayarak bana bakıyor. Ama ben de ona karşılık verebilirim.

"Bir noktada benimle konuşacaksın, yoksa çılgılık atman, bağırman, kavga etmen ya da sevişmen ne kadar sürerse sürsün bu odada kalacaksın. Ne yapmayı seçtiğin umurumda değil ama bir şeyler yapıyorsun."

"Seni bir daha asla sikmeyeceğim."

Sesi soğuk, tenime değen buz gibi, ama en azından kelimeler. Tamamen saçmalık olsalar bile.

"Sana bir dahaki sefer olacağını söylemiştim. Yalan söylemiyordum. Bu konudaki fikrini değiştireceksin. Ama şu anda burada olmamın nedeni bu değil."

Gözleri gözlerimi tutuyor, kılıçların çarpışması gibi sert bir bakış, metal gıcırıyor, kalbi göğsünün altında bir savaş davulu gibi atıyor, ağır nabızı ölümümü hayal ettiğine dair bir uyarı.

"Bu odadan çıkmama izin verecek misiniz?"

Ve işte orada. O lanet soru. Her gün sorduğu ve beni sinirlendiren soru.

"Hayır."

Öfkesi de tıpkı geri kalanı gibi kapanıyor, gözlerini duvara çeviriyor.

Grant onu mahvetmemiş olsaydı, yüzünü zorla kendime döndürürdüm. Ama o iyileşiyor ve bu bok eninde sonunda bitecek.

"Duşa gir, ben de sana yiyecek bir şeyler hazırlayayım."

Ben uzaklaşırken, o tekrar konuştu.

"Neden çıkmama izin vermiyorsun?"

En azından yeni bir soru. Ama cevaplayabileceğim bir soru değil. Hâlâ çatı katımı, yıllarca sergilenen fotoğraflarını, Lincoln'ün deyimiyle tapınağımı nasıl açıklayacağımdan emin değilim.

Onu dışarı çıkarmadan önce tüm eşyaları atmayı düşündüm ama bunu yapmayı reddediyorum. Enstrüman çalmıyorum. Zaten bütün kitapları okudum. Bunların hiçbirinin önemi yok. Müzik sistemini açtığınızda hoparlörlerimden yükselen ilk şey onun müzik listesi oluyor. Ve o fotoğraflar. Siktir, o fotoğraflar.

Her sabah odamdan çıktığımda ilk gördüğüm ve uyumadan önce son gördüğüm şey onlar.

Son yedi yıldır hayatım Adeline Kane oldu.

Cabot değil, çünkü o pisliği sikeyim. Onun adı asla onun olmamalıydı.

Ondan kurtulmayacağım. Nasıl açıklayacağımı bulana kadar onu kilit altında tutacağım. Ki bu biraz zaman alacak. Çünkü bunu açıklayacak bir şey yok.

Bu yüzden soruyu yanıtlamadan odadan çıkıyorum, kahvaltısını hazırlamaya devam ediyorum ve o duştayken tabağı başucundaki masaya bırakıyorum.

Yatağının üzerine yeni kıyafetler bırakıyorum, Lincoln'den alıp getirmesini istediğim gündelik kıyafetler.

Müdürlük görevimi tamamladıktan sonra odadan çıkıyorum, kapıyı kilitliyorum ve ellerimi içeri sokarak çatı katımı adımıyorum.

Ceplerim, bu sabah gömlek giyme zahmetine girmediğim için çıplak olan göğsüm ve gözlerim bu yerde sahip olduğum tüm ıvır zıvırı inceliyor ve bu da onu ciddi bir sorun haline getiriyor.

Bu beni kızdırıyor çünkü bu pozisyonda sıkışıp kalmamın tek sebebinin Grant olduğunu fark ettim, bu da tereyağı bıçağı fikrine geri döndüğümüz anlamına geliyor. Belki bir patates soyacağı.

Pencerenin önünde durup, kocasının hiç bakmadığı kadar iyi bakılan bir kadın için endişeyle yaşayan bir şehre bakıyorum. Kim şımartılıyor. Geçtiğimiz yıl boyunca kurban olarak kalmasına izin verilen ve buna izin vermeye devam ettiğim için kendimden nefret ediyorum.

Bir şey vermek zorunda.

Tekrar dövüşmeyi öğrenmesi gerekiyor.

Ona kim olduğunun hatırlatılması gerekiyor.

Bu düşünceyle dönüyorum, bakışlarım son yedi yılın gerçeğinin üzerinde geziniyor. Adeline'in her zaman kim olduğunu gösteren bir zaman çizelgesi.

Gün olaysız geçer ve güneş battıktan sonra, gece sonsuz bir tekrarla sürerken, Adeline her zamanki kavgasına başlar.

Diğer odadan çığlıklarını duyuyorum. Sanki hep biriyle konuşuyor gibi. O lanet gölge belki. Ya da benimle.

Üzerimdeki bol pantolonun üzerine siyah bir tişört çekerek, hiçbir şeye, karanlığa ve kendine karşı verdiği mücadeleye tanık olmak için kendimi onun odasına bıraktım.

Bir hafta sonra ilaçların kesilmesi tamamlanmış olmalı, bu yüzden bunun sadece vücudunun tepkisi olmadığını biliyorum.

Bu o.

Sorunları var.

Uyku ile uyanıklık arasında kaybolan bir zihnin anormalliği. Kendisine ne yaptıklarının bilincindeyken rüyalar ve kabuslar gören.

Odanın karşısındaki duvarın dibinde her zamanki yerimi alıyorum, kollarım kavuşturulmuş, omuzlarım gergin. Onun işkencesi

Benimkini. Onun acısı. Onun kaybı.

Durumunu araştırmış olsam da, tedavi için yapılabilecek bir şey olmadığına inanmakta hala zorlanıyorum.

Her gece beni deliliğin sınırına biraz daha yaklaştırıyor. Döktüğü her gözyaşı.

Boğazından çıkan her ses, bana dinlemekten başka seçenek bırakmıyor.

Adeline, zihninde canlandırdıklarından başka bir şey görmeyen gözlerini açarak oturur. Odayı değil. Beni değil.

Çok garip. Bu konuda yalan söylemeyeceğim. Ama bu o. Küçük canavar.

Yavaşça döndüğünde, tekrar yataktan çıkmak üzere olduğunu anlıyorum.

İleriye doğru adım atarak, onu geri götürmek için hareket ediyorum. Önüne geçer geçmez durdu. Çok yakın ama dokunmuyor, tıpkı kendimizi burada camdan başka bir şeyle ayrılmamış olarak bulduğumuz ilk seferdeki gibi.

Ben kıpırdamadan dururken o daha da yaklaşıyor, yüzü göğsüme dönük, gözleri kırışmıyor.

Ama sonra beni içine çekiyor, vücudu sallanıyor ve parmaklarını gömleğime sokmak için uzandığında ellerim onu sabitlemek için omuzlarına gidiyor.

"Ari..."

Ellerim omuzlarını bırakıyor ama uzaklaşmıyor. Yüzüne bakmak için başımı eğdiğimde sadece yanlarda duruyorlar.

Adeline bana doğru bastırırken hâlâ uyuyor, parmakları gömleğimi daha da sıkıyor, vücut ısısı uzun zamandır izin vermediğim bir şekilde benimkiyle birleşiyor.

Onun yanında kendime güvenemeyeceğimi biliyorum. Bu şekilde olmaz. Kendimi kontrol etmek için verdiğim mücadeleyi kaybederken olmaz. Üzerinde kalçasının ortasına kadar inen ince bir tişörtten başka bir şey yokken olmaz.

Onu yatağa götürüp yatırdıktan sonra ayağa kalkmaya çalışırken ellerim tekrar omuzlarında kilitleniyor.

Ağız bir şikayet sesiyle açılıyor ve eli gömleğimi daha fazla yumrukluyor.

Ona doğru eğilerek avuçlarımı yatağın iki yanına yerleştiriyorum, ağızlarımız birbirinden bir santim uzaklaşana kadar bedenimi aşağı çekmesine izin veriyorum.

Uyuyor.

Burada olduğumu bilmiyor.

Dudakları fısıltıyla "lütfen" derken ayrıldığında, dünyanın kuralları olduğunu unutuyorum.

Adeline söz konusu olduğunda vicdanım rahat olabilir ama ahlak anlayışım her zaman çarpık olmuştur.

Bana böyle dokunduğunda, o kadar masum ve üzerinde dolaşan gölgeden habersizken, istediğimi almanın nesi yanlış anlamıyorum.

Yargıla

beni.

Nefret et

benden.

Yapacağını söyledim.

Ama bazen

Hatta ve en çirkin. Hikayeler

olabilir

güzel olmalı ve bizimki başından beri

berbattı.

Ellerim Adeline'in tertemiz tuvalini çoktan mahvetti. Artık kirli lekeler için endişelenmenin bir anlamı yok.

Dudaklarını dudaklarımla okşuyorum, eli daha da sıkılaştığında sırtıyorum, diğer eli omzuma kilitlenip beni kendisine çekene kadar körlemesine uzanıyor.

Bir yumuşak öpücük daha. Bir tane daha. Gözleri kapanıyor ama hâlâ üzerinde olduğunu fark edemediği bir şeyi arıyor.

Onu daha sert öpüyorum, dilim dışarı fırlıyor, kendimi aşağı indirirken onunkiyle dans ediyor, ona istediğini veriyorum. Vücudumu. Ağırlığımı. Sıcaklığımı.

Dilini dişlerimle yakalayıp cezalandırıyorum, kalçaları bana doğru savrulurken boğazında küçük miyavlamalar titreşiyor.

Adeline'in bacakları o kadar ayrılıyor ki, dokunulmak için yalvarıyor, göğüsleri yukarı doğru bastırırken sırtı kamburlaşıyor, kalçaları yuvarlanıyor, bu ihtiyacı hafifletecek bir şey arıyor.

O çaresiz. Ahlaksız. Vahşı.

Hareketlerinde utangaçlığın zerresi yok, çekingenlik yok, kendini beğenmişlik yok, sadece ilkel olan her şeye, pis olan her şeye, çığ olan her şeye karşı bir dürtü var.

Olacağını bildiğim kadar açık. Utanmıyor. O kadar ateşli ve rahatsız ki, bundan faydalanmaktan başka çarem yok.

Ben de bunun için piçin tekiyim ama sen bunu zaten biliyorsun.

Sahiplenici bir eli memesinin üzerinde gezdiriyorum ve inliyor; ses, derinlerinden yuvarlanıp boğazına doğru ilerlerken bir siren çağrısı gibi.

İyi ki zaten cehenneme gidiyorum çünkü bu gece beni kesinlikle ilk trene bindirecek.

Bu anı çaldığım için işlediğim suçlar arasına hırsızlığı da eklemeyi aklıma not ederek gömleğinin eteklerini elime alıp omuzlarına kadar yırtıyorum, böylece vücudunun kıvranışını izleyebiliyorum.

Kahretsin, o çok güzel, kalçaları hala bir el, horoz ya da dil arayışında yuvarlanıyor, kolları başının üstünde uzanırken sırtı eğiliyor, şimdi sıcaklığım ona karşı.

Ve ağlamıyor. Kavga etmiyor.

Çığlık atmıyorum.

Hareketsiz değil. En çok bunu seviyorum.

Burada, şu anda, yine on altı yaşındaki Adeline. Kötü seçimlerinin sonuçlarından kurtulmuş. Artık onu her zaman sevdiğim gibi sevmeyen bir koca tarafından terbiye edilmiyor.

Genişliyor. Sınırsız. Bir kez daha tenine göre çok büyük, ruhu dünyanın ağırlığının omuzlarında dengelenmediği bir zamandan hatırladığım orman yangını gibi yayılıyor.

Hepsini istiyorum. Bu kadına olan açgözlülüğüm o kadar yoğun ki elimden gelen her avantajı kullanıyorum, tıpkı on sekizinci yaş gününün gecesinde arabada olduğu gibi, tıpkı kim olduğumu bilemeyecek kadar sarhoş ve aptal olduğu zamanki gibi.

Vücutundan aşağı doğru sürünerek kalçalarını ellerimle kavriyorum, burnum külotunun pamuğuna bastırılana kadar başımı indiriyorum, onu içime çekerken göğsüm genişliyor. Sıcak, ıslak amının kokusuyla çenem kilitleniyor, aklımı kaçırmam için beni baştan çıkarıyor.

Kalçaları bu küçücük his karşısında titriyor, dudaklarından küçük acı dolu sesler dökülüyor. Yakında dolmazsa yanacağını düşünebilirsiniz, vücudu ihtiyaçla titriyor.

Başımı kaldırıp vücuduna bakıyorum, dolgun göğüsleri sıkı ve yuvarlak, meme uçları dokunmak için yalvaran sert tepeler, acı için, zevk için, onu boşaltacak herhangi bir his için.

Ve patladım.

Kendine hakim olmanın o son küçük ipliği de gitti.

Ben ne yaptığının farkında olmayan bir kadına bakarken parmaklarım kalçalarında kıvrılıp ıslak bir kumaş parçasını bacaklarından aşağıya ve ayak bileklerinden çekip çıkarıyor.

Arkama uzanıp tişörtümü çıkarıyorum çünkü tenini tenimde hissetmeye ihtiyacım var.

Ve sonra ileri atılıyorum, omuzlarım kalçalarının arkasını yakalıyor, ellerim kışını kavrarken kalçalarını yataktan kaldırıyor ve ağzım amcığının üzerine kilitleniyor, dilim güzel dudaklarından yuvarlanan bir inleme korosuyla içine giriyor.

Parmaklarımla kışını sıkarak kalçalarını daha yukarı kaldırıyorum, amı yalayıp keşfettiğim bir ziyafet, dilim tadına aç, ciğerlerim kokusuyla dolu.

Kalçaları avuçlarımın arasında yuvarlanıyor, daha fazlası için kirli ve çaresiz, dilimi klitorisini çevrelemek için sürüklediğimde ağzıma doğru eğiliyor, şişmiş eti o kadar sert emiyor ki tüm vücudunu yırtan bir titremeye haykırıyor, elleri başının üstündeki yastıkları sıkıyor.

Onu izlemek başlı başına hipnotize edici.

Islak tenine hava üflüyorum ve sırtı yukarı kalkıyor, göğüsleri dolgun ve gergin, parmaklarımı yavaşça içine soktuğumda iç kasları parmaklarımı kavriyor.

Bir an için onu uyandırmayı düşünüyorum, çünkü sadece alay etmek ve kızdırmak, ağlayıp yalvarana ve istediğini vermezsem boğazımı kesmekle tehdit edene kadar bu anı uzatmak istiyorum.

Ayrılıyor, dilimde bir lezzet patlaması, elimi pompalamaya devam ederken parmaklarım o kadar kaygan ki, vücudu sertleştikçe bir homurtuya karşı ıslak, özensiz sesler korosu ile oda doluyor, bacakları sanki onu daha fazla itmemi engelleyecekmiş gibi başıma karşı birbirine çarpıyor.

Kahretsin, o kadar sıkı, o kadar lezzetli bir şekilde sıcak ki, zonklayan, şişmiş klitorisini hınzır bir dille kucaklıyorum, parmaklarım hassas eti kızdırmak için vücudunun içinde kıvrılıyor ve tam önümde parçalanıyor, vücudu o kadar sert titriyor ki yatak altımızda zıplıyor, dizleri başımın yanlarını bir mengene gibi kilitliyor.

Aletim acı verici bir şekilde sertleşti, başı o kadar dolu ki pantolonuma sürtünmesi bile vücudumun kasılmasına, sıkışmasına neden oluyor.

Acı çenemden aşağı fırlayana kadar dişlerimi gıcırdatıyorum, omuzlarımı bacaklarının altından çıkarıyorum, ne yaptığımı umursamadan vücuduna tırmanıyorum, pantolonumu bacaklarımdan aşağı itiyorum ve taşaklarının derinliklerine sokuyorum, ağzım sıkı bir meme ucunun üzerine kapanıyor, ellerim omuzlarını sarmak için altından kayıyor ve onu aşağı çekiyorum, böylece daha derine girebiliyorum.

Her şeyini bana veriyor, bacakları sonuna kadar açık, amı beni kavıyor, göğüsleri yukarı doğru bastırırken kasları aletimin üzerinde dalgalanıyor, sırtı eğiliyor, vücudu daha fazlasını ararken başı yastığın üzerinde yuvarlanıyor.

Ve bunun ne olduğunu anladım. Onun bedeni. Zihni değil. Biyolojisinin kontrolü ele geçirmesi, böylece düşünmeden, umursamadan ya da kendisinden alan kişi için endişelenmeden her şeyini vermesi.

Uykusunun ona yaptığı şey bu ve yemin ederim bir daha benden başka kimsenin yanında uyumayacak.

Asla.

Ve gitmesine izin
vermeyeceğim. Asla.
Bu benim.
O benim.

Ona sahip olmak için kıcımları yırttım.

Ben de bana ait olanı sertçe aldım. Özür dilemeden, kalçalarım bacaklarının arasına çarpıyor, sikim o sıkı, ıslak, açgözlü küçük amcığın derinliklerine giriyor, ta ki kalçaları her itişte kalkana, vücudu şilteden yaylanana ve gözleri hiçbir şeye bakmamak için açılana kadar çünkü hala uyuyor.

Cahil.

Masum.

Onun burada olmadığını görmek çok ürkütücü ama biziz. Her zaman bizdik. Küçük canavar ve onu izleyen gölge. Onu yutan adam. Yıllardır onun hayatıyla oynayan iblis.

Tekrar orgazm oluyor ve taşaklarım kontrolümü kaybettiğim için geriliyor. Ağzım onunkini kaplarken karnına boşalmak için çekiliyorum, dillerimiz dans ederken ağır akıntılar fışkırıyor ve fışkırıyor, vücudum onunki kadar titriyor, parmaklarım onu asla bırakmayacağımı bilerek omuzlarını kavriyor.

Öpücüğünü sonlandırıp dudaklarımı alnına bastırıyorum ve derin uyku onu rahatlatıcı kollarına çekerken altımda hareketsiz kaldığını hissediyorum.

Alnımı onunkine yaklaştırıp gözlerimi kapatıyorum, bandajı birazdan çıkarmam gerektiğini biliyorum.

Ona benim için kim olduğunu göstermek için perdeyi geri çekerken hızlı bir yırtılma.

Çığlık atsa da, korksa da, eninde sonunda bunu kabullenmek zorunda kalacağının farkındayım.

Ona gerçeği göstermek için savaşmam gerekse bile, Adeline çok geçmeden başından beri bana ait olduğunu anlayacak.

CHAPTER

twenty-six

Adeline

Uyanmak bir uçurumdan sürünerek çıkmak gibi. Yıllar süren kaotik rüyalarından sonra alışık olmadığım derin, karanlık bir kanyon.

Normalde, görüntüler beni bilincin en uç noktasına kadar kovalar. Tanımadığım yüzler, pençeli elleriyle beni geri sürükleyen insanlar. Rüyalar tamamen durmadan önce uyanık olduğumu biliyorum ve gözlerimi açmak zor oluyor. Başka bir hayata dönmek için bir hayatın derisini soyarak gibi. Bazen özür diliyorum.

Üzgünüm ama gitmem gerek.

İki ayrı hayat yaşıyorum, ikisi de o kadar gerçek ki hangisinin gerçek, hangisinin uydurma olduğunu merak ediyorsunuz.

Ama bu sabah değil.

Bu sabah, hiçbir şeyin olmadığı bir yerden kendime gelmeye çalışıyorum, bedenimi geri alıyorum ve kaslarımdaki ağrıyı hissediyorum, bir nefes çekiyorum... ve duman kokusu alıyorum.

Gözlerimi açtığımda Ari'yi her zamanki yerinde, duvarın dibinde otururken buluyorum.

Sadece bol bir pantolon giyiyor, kaslı omuzları ve göğsü bakışlarıma açık, karnında o kadar çok çıkıntı var ki, onları izleme ihtiyacıyla parmaklarımı avuçlarıma içine kısıyorum.

Bacaklarını bükmüş ve önünde hafifçe açmış, başını duvara yaslamış, kollarını dizlerinin üzerinde dengelemiş, parmaklarının arasında beyaz dumanları yılan gibi kıvrılan bir sigara tutuyor.

Ağız açılır ve duman yavaşça dudaklarından dökülür.

Ama gözleri kapalı, bu yüzden onu izlediğimi bilmiyor.

"Ne zamandan beri sigara içiyorsun?" Beni kapana kısırdığı sürece onunla konuşmamaya yemin ettiğimi unutarak soruyorum.

Ağzının köşesi kıvrılıyor ve onu hâlâ gülümserken görmediğimi fark ediyorum.

"Bu kötü bir alışkanlık," diyor, yorgunlukla karışık derin sesiyle. "Nadiren katıldığım bir alışkanlık."

Bir nefes daha çekiyor, her şeyi gören o gri gözler açılıp bana doğru dönerken üflüyor.

"Uykunda sevişiyorsun."

Gözlerim daha da açılıyor, dudaklarım aralanıyor. Ve sonra söylediklerinin kanıtını hissediyorum, acıyı, nemi, kalçalarımın birbirine yapışmasını, sanki sert bir şekilde sürülmüş ve ıslak bir şekilde bırakılmışım gibi.

Yüz ifademdeki öfkeyi görmüş olmalı ama sadece sırtıyor, başını tekrar duvara yaslıyor ve "Yaptığım şey için özür dilemeyeceğim" diyor.

"Bunu izinsiz yaptın."

"Ve seni buraya sürüklediğim andan beri hiç bu kadar mışıl mışıl uyumamıştın."

Bir nefes daha çekiyor, bana tekrar bakarken duman dudaklarının üzerinde süzülüyor. "Her gece çığlık atıyor, kavga ediyor ve ağlıyorsun. Yıllardır böyle. Yeterince sikildikten sonra ölü gibi uyuyor olman bana çok ilginç geliyor. Belki de her zaman ihtiyacın olan şey buydu."

Yıllar mı?

Yani, evet, bu konuda haklı, ama nereden bilebilir ki?

Az önce söylediklerinde o kadar çok yanlış var ki nereden başlayacağımı bilemiyorum.

"Uyku bozukluğum var."

"Biliyorum. Güven bana," diye gülüyor, sesi karanlık ve yorgun, "Biliyorum amına koyayım."

Kızgın olabilmeyi ya da en azından bana söylediklerinin doğruluğunu inkâr edebilmeyi isterdim ama yapamayacağımı biliyorum. Hayatımda pek çok şey yapıyorum.

Uyumak. Ama bu yine de ona avantaj elde etme hakkı vermez.

Bunu söylemek için ağzımı açıyorum ama o tekrar konuşunca sözlerim kesiliyor.

"Nasıl bir şey? Uyurken ne görüyorsun?
Orada olduğumu biliyor musun?"

Sorular karşısında şok olmuş bir halde ağzımı kapatıyor, dilimin ucuna gelen cevaplarla ona bakıyorum.

Daha önce kimse bana bunu sormamıştı. Sorunumun onları nasıl etkilediğinin ötesine geçip, bu olduğunda ne yaşadığımı asla öğrenmiyorlar.

Ona nasıl cevap vereceğimi düşünmek için kendime izin verdiğimde, bir an aklıma geliyor, daha önce hiç olmamış bir görüntü.

Gölge ilk kez dün gece şekillendi, ellerim onu kavradı, sonunda o şeffaf şekli yakaladı ve onu gerçeğe dönüştürdü.

Ve Tanrım, içimde çiçek açan sevinç, hatırası şimdi beni dolduruyor. Sıcaklık, güneş ışığı ve ağırlıksızlıktı. Kader, zafer ve şehvetti.

Saf. Dizginlenmemiş. Ruhumun ikinci yarısını bulmak ve sonunda kendimi yeniden bir bütün haline getirmek gibi.

Ne görüyorum? Bundan kimseye bahsetmedim. Nöroloğuma bile. O zamanlar gerçeği itiraf etmekten çok utanıyordum.

Şimdi itiraf ediyorum, belki Ari'yi şok etmek ya da ondan kaçmak için. Ona ne kadar berbat durumda olduğumu göstermek için.

"Dokunamadığım bir şey ya da birini görüyorum. Bir gölge. Orada, hep orada. Üzerimde duruyor ve uzanmam için bana meydan okuyor. Bazen bir yüzü oluyor ama hatırlayamıyorum. Bir sesi var, ama uyandığımda sözleri kayboluyor. Uyanıkken rüya görüyorum ve bu o olmalı, ama rüya hep aynı. Ve ona tutunamadığımda bu beni mahvediyor."

Gözleri yüzümü ararken hareket ediyor, ama ifadesi boş bir maske.

Tipik tepkiyi bekliyorum, ilaç tedavisi görmesi gereken bir kaçık olduğumu ima etmelerini. Zavallı Küçük Adeline, aptalca kararlarıyla sadece pervasız değil, üstüne üstlük akli dengesi de yerinde değil.

Cevap vermediğinde konuşmaya devam ediyorum, çünkü sessizlik beni geriyor.

"Sanki paralel bir hayat yaşıyormuşum gibi hissediyorum. Çok az insanın anlayabileceği şeyler yaşıyorum. Ve en kötüsü de bu tuhaf yeri tercih ediyorum. Diğer insanları korkutuyor ama ben seviyorum. Kendimi bildim bileli başıma geliyor."

O gri gözler yüzüme kilitlenmiş, arkalarında bir sürü düşünce dönüp duruyor. Ama sonra dudakları kıvrılıyor ve bir an için gülümseyeceğini, sert yüzünün yumuşadığında neye benzediğini nihayet göreceğimi düşünüyorum.

"Sen kafayı yemişsin."

Bu yorum karşısında içimde bir öfke kabarıyor. Bunu söylerken sesindeki kahkahaya.

"Siktir git."

Başını sallayarak geriye doğru eğiyor ve dudakları daha da geriliyor, gülümseme neredeyse orada. Çok yakın. İçten içe, bana söylediklerine rağmen bunun için yalvarıyorum.

"Bu konuda kendini kötü hissetme, Adeline. Delilere karşı bir zaafım var.

Başından beri sizi mahkum eden şey buydu."

İfadesi her zamanki boş maskesine geri dönüyor, başını öne doğru çekip sanki hayatı boyunca tanıdığı biriymişim gibi bana bakarken gri gözleri benimkileri yakalıyor.

"Bugün odadan çıkmaya izin veriyorum."

Ari sigarasını yanında duran kül tablasında söndürüyor, vücudu duvara yaslandığı yerden kıpırdamıyor. Yaptığı şeye o kadar odaklanmış ki bir an için profilini inceliyorum, gözlerimi çenesinin güçlü çizgisinde gezdiriyorum.

Koyu kirli sakalları tenini sarıyor, saçları yataktan yeni kalkmış gibi dağınık.

Bu adam çok güzel, her ne kadar götün teki olsa da.

Sesimi şaşkınlık kaplıyor, "Gitmeme izin mi veriyorsun?"

Başını iki yana salladı, saçları alnına düştü. "Hayır. Sadece odadan çıkmaya izin veriyorum."

Böyle küçük bir şey için, tavırları temkinli, omuzları gergin. Sanırım bu doğru yönde atılmış bir adım ama davranışları tedirgin edici.

Ayağa kalkarak kapıya doğru yürüdü ve o berrak gri gözlerinin ardında söylenmemiş bir şeyle bana baktı. "Giyin ve hazır olduğunda dışarı çık."

Oturur pozisyona geçiyorum, çarşaf aşağı kayarak belimde toplanıyor. Ari'nin gözleri çarşaf düşerken onu takip ediyor, tekrar kalkmadan önce kalçalarımın üzerinde duruyor.

"Neden bu odadan çıkmak istemediğimi hissediyorum?"

Anlayamadığım bir nedenden ötürü beni korkutuyor, kollarımdaki tüyler diken diken oluyor, tüylerim diken diken oluyor.

Odadan çıkmadan önce tek söylediği "Çünkü bilmiyorsun," oluyor. Ancak kapıyı kapatmak yerine açık bırakıyor, önünde bir koridor uzanıyor, sağdaki başka bir kapıdan içeri ışık giriyor.

Ari'nin köşeyi dönmesini izliyorum, geri çekilen ayak seslerini dinliyorum.

Sessizlik çöküyor ve yataktan sürünerek banyoya gitmek için çarşafı bacaklarımdan çekmeden önce tereddüt ediyorum.

Duş aldıktan ve lavabonun yanındaki tezgâhta gizemli bir şekilde beliren kıyafetleri giydikten sonra derin bir nefes alıyorum ve kendimi beni bekleyen her neyse ona hazırlıyorum.

Ne kadar kötü olabilir ki?

Muhtemelen bu soruyu sormamak en iyisi. Bu adam hakkında, beni nasıl mahvettiklerine bakmaksızın oyun oynamayı sevdiği gerçeği dışında hiçbir şey bilmiyorum.

Hay sikeyim. Gerçek adını ve nerede olduğumu bile bilmiyorum.

Koridorda çıplak ayakla sürünürken bacaklarım kararsız, bana verdiği uzun tişört kalçalarımda dalgalanıyor. Her zamanki gibi, pislik bana giymem için pantolon vermedi,

ama tişört tamamen açıkta hissetmemem için yeterince örtüyor.

Işığın süzüldüğü kapı aralığına ulaştığımda gözlerimi kapatıp nefesimi içime çekiyorum, köşeyi dönüp gözlerimi açmaya zorlarken elim duvara kayıyor.

İlk fark ettiğim şey şehre bakan büyük bir pencere duvarı, Ari'nin iri cüssesi duvara yaslanmış, kollarını göğsünde kavuşturmuş ve bir ayak bileğini diğerinin üzerine geçirmiş.

Bana bakmak için dönmüyor, sadece önüne bakıyor. O anda çok savunmasız görünüyor, çırılçıplak. Üzerine yapışan her zamanki karanlık gitmiş, sanki olduğu adamı ortaya çıkarmak için her zaman saklandığı yerden çıkmış gibi.

Sonra siyah bir kuyruklu piyanonun üzerindeki güneş ışığının parıltısını fark ediyorum, gözlerim odanın derinliklerini tarıyor ve bir servete mal olması gereken bir çatı katında yaşadığını görüyorum.

Güneş ışığı koyu renkli ahşap zeminleri yıkıyor, uzak bir duvardaki gömme kitap raflarında parlıyor, sergilenen birkaç fotoğrafın camında ısıldıyor.

Odaya adımımı atar atmaz o fotoğrafları hatırlıyorum.

Yürümek yukarı için ve Birincisi, I Dokunmak ve cam ile parmak uçlarımda, düşüncelerim bunların satıldığı zamana geri dönüyor. Grant'le evlenmemden bir yıl öncesine. Ari'nin mezarlıkta karşıma çıkmasından bir yıldan fazla bir süre önce

Baba.

Bir yıldan fazla oldu.

Ona bakmak için dönüyorum ve o dümdüz bakmaya devam ediyor. Tepkimi ölçmeyi reddediyor, sadece şimdi bildiğimden çok daha derinlere giden bir hikaye olduğunu anladığım alanı keşfetmeme izin veriyor.

Bir sonraki fotoğrafa geçiyorum, bir sonrakine. En yenileri başka bir duvara yığılmış halde görmek için dönüyorum.

Odanın ortasında dururken yavaşça döndüğümde bir köşede bir çello, diğerinde bir gitar görüyorum. Gözlerim kitaplığa kayıyor ve her kitabın okuduğum bir kitap olduğunu fark etmek için bir adım daha yaklaşıyorum.

Hayatımın tüm parçaları. Benden parçalar. Bu oda benim olduğum her şeyle dolu.

Farkına vardıkça korkuya kapılıyorum. Ben onu tanımadan önce bu adam beni tanıyordu. Beni ilk kez görüyormuş gibi davranarak bilerek beni aradı.

"Ne kadar sürecek?" Sesim aramızdaki ürpertici sessizliği parçalayarak soruyorum. Onunla yüzleşmek için dönüyorum. "Ne zamandır beni izliyorsun?"

Tek yaptığı, elinde tuttuğunu görmediğim bir kumandanın düşmesine basmak için elini kaldırmak. A Perfect Circle'dan The Noose çalmaya başladı.

Bu benim en sevdiğim şarkı.

Aramızda birkaç metre mesafe var, ikimiz de kıpırdamadan duruyoruz, o bana bakmayı reddederken benim bakışlarım onun yüzüne kilitleniyor.

Ve müzik kreşendo sesiyle mısraların arasından akarken, içimdeki öfke de onunla birlikte artıyor, avuçlarımı göğsüne çarpmak için ona doğru yürürken ayaklarım yerde fırlıyor.

"Ne kadar sürecek?" Bağırıyorum.

Kıpırdamıyor, bedeni ellerimin altında beton bir duvar gibi, ama o gözler benimkilere dönüyor, odayı yıkayan güneş ışığına karşı çok net.

"Benimle daha önce tanışmıştın," diye cevap veriyor sesinde hiçbir duygu olmadan. "Geçmiş düşün."

Ona tekrar vurdum, kontrolümü kaybederken ellerim göğsünü tokatlıyordu. "Senin kim olduğun hakkında hiçbir fikrim yok! Ne kadar oldu, Ari? Söyle bana!"

Gözlerini yavaşça kırpması dışında bir tepki vermiyor, kalın koyu kirpikleri kaldırmadan önce teninde dalgalanıyor. Tekrar konuştuğunda sesi yumuşak, çalmaya devam eden müziğe karşı unutulmaz.

"Bir gün araban şehir merkezine çekildi ve bisikletli bir kuryenin önüne çıktığında neredeyse kendini öldürtüyordun. Sana çok kızmıştım. En azından ilk başta. Etrafında neler olup bittiğine hiç dikkat etmiyorsun."

Hatıralar bir anda aklıma geliyor, o kadar ani ki geri çekilip ona bakıyorum. Yüzü o anda, onu daha önce gördüğüm yerde anlam kazandı. Mezarlıkta değil, bir yabancıya nişanlandığımı itiraf ettiğim yağmurlu bir kaldırımdaydı.

Aman Tanrım.

"Beni ilk kez o zaman mı gördün?"

Çenesinin gıcirtısı benim cevabım.

Başı öne düşüyor ve ayaklarına bakıyor. "On sekizinci doğum gününde erkek arkadaşınla bir kulübe gittin. Bir kavgaya karıştınız ve sonra çok fazla içtiniz. Bir adam sana saldırdı..."

Olayı anlatırken kanım donuyor. On sekiz.

Çok uzun yıllar önce.

Ondan uzaklaşarak başımı sallıyorum, o gece beni nasıl eve bıraktığını, yatağa yatırdığını itiraf ederken dinlemeyi reddediyorum. Hasta olmasaydım arabasında neredeyse sevişecektik.

Ellerim titriyor, kalbim boğazımda çarpıyor ve sanki mesafe beni yıllardır takip eden bir adamdan kurtarabilirmiş gibi geri adım atmaya devam ediyorum.

Beni tuzağa düşüren bir adam.

Benim hakkımda her şeyi bilen bir adam.

Her gece çığlık atıyor, kavga ediyor ve ağlıyorsunuz. Yıllardır böyle.

Söyledikleri şimdi mantıklı geliyor. Ve beni iliklerime kadar korkutuyor.

Dengesiz ayaklarımın üzerinde tökezlerken, gözlerimi ondan alamıyorum. Artık onu gerçeğin ışığında gördüğüm için değil. Bunu ne zamandır planlıyordu? Beni yakalamışken ne yapabilirim?

"Ben gidiyorum," diyorum, bunu nasıl başaracağımı bilmeden.

Ari'nin gözleri bana kayıyor, arkalarında öfke yuvarlanıyor, çenesi o kadar gergin ki ona bakmak canımı acıtıyor.

"Sen değilsin. Anahtar ve şifre olmadan asansöre erişemezsin, duvarlar ses geçirmez, bu yüzden çığlık atmanın sana bir faydası olmaz. Ve camı kırıp otuz beşinci kattan ölüme atlamak istemiyorsan, ben izin vermedikçe hiçbir yere gidemezsin."

Yerimde kıpırdamadan onun sözlerini, cümleinin sonundaki nokta gibi kesinliğini içime çekiyorum. Sen buradasın. Burası seni koyduğum yer. Artık kaçamayacaksın.

İsyan içimde çiçek açıyor, her hücreme bulaşan parlak kırmızı bir sıcaklık, beynim onunla o kadar dolu ki ona karşı savaştığımda ne yapacağı umurumda bile değil.

Başka bir adam beni dövmeğe çalıştı ve ben bunu atlattım. Bu pislik ve onun bariz saplantısı için endişelenmiyorum.

"Beni tuzağa düşürmüş olabilirsin, ama sakın dokunma-"

Öne atılıyor ve beni bir duvara hapsediyor, vücudu benimkinin üzerinde yükseliyor, burnu çenemin hizasına gelene kadar başı aşağı eğiliyor, nefesi tenime değiyor.

"Peki bu konuda ne yapacaksın, Adeline? Anlatacak mısın? Her zaman benim olanı almamı engellemek için ne gibi yollar izleyeceğini duymak isterim. şimdiye kadar senin için çok işe yaradı, değil mi?"

Ari'nin parmak uçları kalçalarımın yukarı doğru sürükleniyor, tişörtü de beraberinde çekiyor ama sonra bacaklarımın arkasından tutup yukarı kaldırıyor ve kalçalarıyla beni bacaklarımın arasına sıkıştırıyor.

Sertleşmiş sikinin çizgisini hissetmek, ne kadar tahrik olduğunu bilmek için titriyorum. Gözlerimden yaşlar süzölüyor ve o ne yaptığını umursamadan bana bakıyor.

"Sakın bana beğenmediğini söyleme."

Başını daha da eğerek kulağıma doğru konuşuyor.

"Tüm fantezilerini biliyorum. Tüm gizli heyecanlarını. Parçalanmak ve hükmedilmek istiyorsun, bir erkeğin sormadan almasını istiyorsun. Bu iblisin sana boyun eğdirmek için seninle dövüşmesini istiyorsun çünkü sen tam da böyle pis bir küçük kızsın."

Kalçaları öne doğru savruluyor ve bedenim duvara doğru itiliyor, göğüslerim göğsüne yaslanıyor, dudaklarım hafifçe aralanıyor ve içimden bir nefes titriyor.

"Benden saklanamazsın."

Ari çenemi kavriyor ve yüzümü kendi yüzüne çevirmeye zorluyor, gözlerimiz savaşa kilitleniyor, yalan söyleyen ve yalan söyleyen o zalim dudakları bir sırtış eğiyor.

Artık yalan söylemiyor.

Ona bir tokat atıyorum, avucum yanağına öyle sert çarpıyor ki kolumdan aşağı titreşiyor. Ari'nin kafası sola kayıyor ama sonra yavaşça bana dönüyor.

"Başka neyiniz var?"

Ona tekrar tokat atıyorum, derisini tırmalıyorum ama o itiyor, bundan zevk alıyor, küçük küçük damlalar halinde akan kanı umursamıyor.

Bileğimi yakalıyor ve elimi yüzünden çekiyor, gözlerinin arkasında patlayıcı bir ateşle bana bakıyor.

"Gençken dövüşürdün. İzlerdim. İstedim. Zevk alırdım. Ve şimdi benimle istediğın kadar dövüşebilirsin, yeter ki sonunda sana sahip olacağımı bil. Seni elimde tutacağım. Sana sahip olacağım çünkü bunca yıldır seni sadece yok etmek isteyen diğerk tüm pisliklerden koruyan gölge bendim."

Aramıza uzanıp külotumu yırtıyor ve sikini pantolonundan çıkarıyor. Gözlerimiz kilitli kalıyor, yüzümde yapacağı şeye karşı bir tepki olup olmadığını araştırırken benimkiler daralıyor.

Ona bir tane vermeyi reddediyorum.

Ağzını yanağıma dayayıp çenemi ısırıyor. "İşte bu yavru kuş, benden ne kadar nefret ettiğini göster bana."

İçime doğru itiyor ve ağzım dolma hissiyle açılıyor. Bakışları dudaklarıma düşüyor ve vücudunu sabit tutarken sırtıyor.

"Önemsiz saçmalıklarını aştığında o dudaklarını eninde sonunda sikeceğim, ama o zamana kadar açgözlü küçük amcığın işimi görür."

Kalçalarını hareket ettirirken çenemi yerinde tutuyor, siki tekrar içeri girmeden önce ucuna kadar çekiliyor. Ve o haklı. Vücudum buna bayılıyor, gözleri gözlerimi kıştırırken sesi kulaklarıma kadar ulaşacak kadar ıslanarak karşılık veriyor.

Bedenim bir hain, orgazmın eşiğinde, bu adam, bu sapık, hayatımla dolu bir çatı katında beni becerirken, duyduğum müzik sevdiğim tüm şarkılar, kokusu beni geçici bir teslimiyete sürüklüyor çünkü artık o kadar tanıdık ki ilk nerede kokladığımı biliyorum. Sırtımı duvara yaslayacak kadar sert bir şekilde içime girdiğinde, anılar içime akarken yüzünü izliyorum, aniden orada olduğu küçük zaman parçacıkları... izliyor. Beklediği. Karmaşık ağını inşa ederken sonunda beni tuzağa düşürecek.

Ağzını bırakıp omzumu ısıyor ve acı beni harekete geçiriyor, vücudum kirli ve ıslak bir orgazmıla titriyor, ellerim siyah ipeği koparmak ve acıyı ona geri vermek için saçlarına dalarken amım onu kavıyor.

Bu onu sadece azdırır.

İçimden çıkıp bacağımdan aşağı iniyor, her sıcak fışkırışına acımasız dudaklarında bir sırtış eşlik ediyor ve gözleri benimkileri yakalıyor.

Kalplerimiz birlikte atıyor, nefeslerimiz aramızda çarpışıyordu.

"Şimdi anlıyor musun?" diye soruyor, sesi çıplak bir fısıltı.

Başımı salladığımda beni serbest bırakıyor ve pantolonunun kemerini sikinin üzerinden yukarı çekiyor.

"Güzel. O zaman ben duş alacağım. Keşfetmekte özgürsün, Adeline. Dolapları aç, kutuları karıştır, ben izlerken yaşadığın hayata uzun uzun bak."

Odadan çıkarken o kadar sofistike bir havası var ki, omuzları geniş, sırtı kaslarla dolu.

Bir köşeyi dönüyor ve ben yere oturuyorum, gözlerim beni gerçekten ne kadar iyi tanıdığının tüm kanıtlarının üzerinden geçmeden önce en son nerede olduğuna bakıyor.

Düşünebildiğim tek şey, onun kim olduğuna dair hâlâ hiçbir fikrim olmadığı.

CHAPTER

twenty-seven

Ari

Duşta, Adeline'in tam şu anda son yedi yılın gerçeklerini gözden geçirdiği, meraklı küçük parmaklarının resimleri ve hediyeelik eşyaları, yırtıp sakladığım günlük sayfalarını, reşit değilken ondan aldığım sahte kimlikleri bulduğu kutuları ayırdığı gerçeğinden kesinlikle şaşkına dönmüş bir şekilde duruyorum.

Her köşede, dolap kapaklarının arkasında, okuduğu kitapların sayfalarında ve gizleyebildiğim her yerde çok şey saklıydı. Bu saplantı. Bu cehennem manzarası. Yıllar önce silah sesini duyduktan sonra babasının cesedine koştuğuunda kurduğu tuzak.

O gece evde olmaması gerekiyordu.

Liam Kane'in evdeki tek kişi olacağına dair teminat almıştım.

Yine de oradaydı. Onun için ağlıyordu. Sesi karanlığı çağırıyordu, ta ki ben uzaklaşana kadar. Yaptığım şeylerin sonuçlarını hiç görmemiştim. İşlediğim cinayetleri.

Tabii ki haberleri gördüm, aile destekleri için halka teşekkür ederken sahte, kabarık yüzlü cesareti, insanlar başsağlığı dilerken her zamanki genel sözleri, kişiyi öldüren sözde hastalıkla ilgili uyarıları.

Ama bulundukları anı hiç görmedim. Cesedin başında ağlayan birini hiç duymadım.

Arkamı döndüğümde geride bıraktığım katliamı gördüğüm bir an bile olmadı.

O vur emrini veren kişi zaten ölmemiş olsaydı onu öldürürdüm. Adeline'e kafayı takarak geçirdiğim yıllar için onu boğardım.

Ve şimdi gerçeği keşf ediyor. Ve ne yazık ki, bulacağı şey en kötüsü bile değil.

Ne kadar sürecek?

Bir elimde şapka, diğer elimde baston, bu soruya cevap verirken dans ederdim. Eğer öğrenirse onu mahvedecek gerçeği itiraf etmekten kaçınmak için caz elleri ve süslü ceketle tamamlanmış lanet bir vodvil performansı.

Elim suyu kapatmak için tutamağa çarpıyor ve olduğum yerde damlayarak duruyorum, gözlerim buhara karşı kapalı, zihnim ona hala yapmam gereken tüm korkunç şeylerle yarışıyor.

Savaşacağız.

Kendini hatırlayacak.

Ve bunun her saniyesinde kendimden nefret edeceğim çünkü o başına gelenleri asla hak etmedi.

İşin temeline inildiğinde, Adeline'in hayatında ciddi anlamda boktan bir şans vardı.

Bu da hayatta çok boktan bir şansım olduğu anlamına geliyor.

Çünkü o benim. Her bir parçası benim.

Lanet olsun.

Ama sanırım bildiğin şeytan daha iyidir. Ya da benim durumumda tehlike. Çünkü ben buyum. Bir tehlikeyim. Gecenin karanlığında, gölgenin pelerinde yavaş yavaş ona yaklaşan bir felaket.

Onu yok etmeyeceğim. Tam olarak değil.

Hayatındaki diğer pislikler gibi değil. Adeline beni tanıyor.

Sadece beni tanıdığını bilmiyor.

Bunun için bana teşekkür edecek...
eninde sonunda.

En azından kendime bunu söyleyip duruyorum.

Giyinirken oraya gitmekten korkuyorum ama bir ayağımı diğerinin önüne koyuyorum.

Adeline'in cevap arayışında tüm çatı katının yok edildiğini görmeye hazırım, özgürlüğü için savaşıma kalkarsa gerekirse eğilmeye hazırım, ama topladığı silahları kontrol etmek için kafamı köşeden uzattığımda, tek bulduğum pencerelerin yanında donmuş küçük formu, gözlerini şehre dikmiş ve onun şehre baktığını bilmiyor.

Avuçlarını cama dayamış, gözlerini kırpmadan bakıyor, çıplak bacakları tişörtünün altından dışarı fırlamış, saçları onu becerdiğimden beri dağınık. Arkasından yaklaşıp ona dokunmadan durduğumda dönmüyor.

Görüş açısı altımızdaki kiliseye yöneliyor ve o anı da diğer her şeyi çaldığım gibi çalıyorum çünkü o pisliği çatı katıma getirmesine izin vermeyi reddediyorum. Düşüncede bile olsa.

Göğsüm onun sırtına gelecek şekilde adım atıyorum, ellerimi onunkilerin üzerine koyup cama yaslıyorum, nefesim boynunun hizasından aşağı inene kadar başımı aşağı eğiyorum.

"Onun için bir daha asla endişelenmene gerek yok ve onu tanıdığını unutursan çok memnun olurum."

Bir an sessiz kalıyor, vücudu kıpırdamıyor, dokunuşumdan uzaklaşmak için mücadele etmiyor.

"Evlenmemi izledin mi?"

Ve sorulara geri döndük. En azından buna cevap verebilirim.

"Evet."

Tekrar sessizleşiyor, vücudu sinirden titriyor, benden uzaklaşmasa da titriyor.

"Bunun bir önemi yok. O artık yok. Baktığın şehir de artık yok. Şu anda senin dünyanda var olan tek şey benim."

Sözlerimle vücudu sarsılıyor, öfke derisinin hemen altında titreşiyor. Yine de benimle tartışmak için hiçbir şey yapmıyor. Savaşmak için. Hayatı üzerindeki hak iddiamı nereye iteceğimi söylemek için.

Pencerenin yansımasından yüzünü zar zor görebiliyorum, sadece kaşlarının birbirine dolandığını ve alt dudağını çiğnediğini bilecek kadar.

"Ne kadar sürecek?"

"Bu soruya cevap vermeyeceğim."

Adeline ellerini benimkilerden ayırıyor, yüzüme doğru dönüyor ve avuçlarını göğsüme bastırarak beni geriye savuruyor.

"Peki. Eğer buna cevap vermeyeceksen, o zaman bana lanet olası adını söyle."

Mavi gözlerinin ardında öfke parlıyor, o çok özlediğim ateş. Yavaş yavaş bana geri dönüyor, ancak sabrımı kaybedip karşılık verdiğimde ne yapacağını merak etmek zorundayım.

Grant onunla savaştı, lanet olası pislik, ve o pes etti. Bu nefret patlaması uzun sürmeyecek. Bunu biliyorum. O bilmiyor.

"Bunu da sana söylemeyeceğim."

Ellerini göğsüme bir kez daha vuruyor, gözlerinin arasındaki deri kırılıyor. "O zaman bana ne söyleyeceksin?"

"Benim olduğun için," diye sırtarak cevap veriyorum. "Burada olduğunu. Ve gitmeyeceğini."

"Siktir git," diye homurdanıyor sola doğru eğilip etrafımdan dolanmadan önce, bedenim yavaşça dönerek onun çatı katından koridora doğru fırlayışını izliyor. "Ben gidiyorum."

Adeline koridorda yalınayak ve üzerinde sadece bir tişörtle yürüyor, asansör çağırma düğmesine şiddetli bir bıçak darbesiyle tık tık tık o kadar hızlı tıklıyor ki gülmek için yanağımı ısırarak zorunda kalıyorum.

Onu takip etmeye zahmet etmiyorum, sadece sırtımı cama yaslayıp vazgeçmesini bekliyorum.

Hışımınla geri döner, pencereyi kırarmış gibi koşar ve o kadar sert seker ki kışının üstüne düşer.

Önceden komikti ama şimdi kendine zarar verebilir.

Bir ayağım vücudunun her iki yanında, kışına şaplak atma tehdidiyle aşağı bakarak üzerine çıkıyorum.

"Bir daha beni kırmaya kalkarsan seni dizlerimin üzerine yatırırım. Hem ne yapacaktın ki?"

Otuz beş kat düşüp ölmek mi? Bu bana gerçekten gösterirdi, değil mi?"

Öfkeli gözler bana dik dik bakıyor. "Seninle bir saat daha geçirmektense lanet kaldırımnda bir leke olmayı tercih ederim."

Aklını kaçırmış. Gerçi gerçekliği çok iyi kavradığından değil ama olsun.

Lincoln haklı. O küçük bir psikopat.

Yumruğum gömleğini kavriyor, onu yerden yukarı çekiyor, ben onu daha yükseğe kaldırırken ayakları tutunma çabasında.

Başı geriye düşüyor, dik dik bakmaya devam ediyor, elleri bileklerime kilitleniyor, tırnakları bana batıyor, ama bu ona hiçbir fayda sağlamayacak. Acıyı umursamayacak kadar kızgıyım.

"Evimde kendini kırman için yıllarca o küçük deli kışını kovaladım. Pencereler darbelere dayanacak şekilde yapıldıkları için düşmeyi asla başaramazdın ama şimdi kışında benim koymadığım güzel bir çürük olacak. O yüzden bir daha asla eşyalarımı kırmaya çalışma."

O zaman anlar. Pencere umurumda değil. Onu kendi malım olarak görüyorum ve bunu yok etmesine izin vermeyeceğim.

Dişlerini sıkarak, "Ne istersem yaparım." diyor.

Oh, lanet olsun, hayır yapmayacak.

"Kışında bir çürük mü istiyorsun? Sana bir tane vereceğim."

Boştaki elimle bileklerini yakalayıp gömleğini kavrayan elimden çekiştiriyorum. Onu ayağa kaldırıp belinden yakaladığımda ve deri koltuğa doğru birkaç adım geri ittiğimde neredeyse hiçbir ağırlığı yoktu.

İkimizin de bedenini aşağı indirip, karnını dizlerimin üzerine düşürecek şekilde manevra yaptığımda dudaklarından bir gıcırtı kopuyor, gömleğinin etekleri kalçalarında toplanıyor.

Hâlâ mücadele ediyor, hâlâ tüküren bir kedi kadar kızgın, bu yüzden şaha kalkmasını ve burnumu kafatasının arkasıyla yakalamasını önlemek için bir elimi boynunun arkasına kilitliyorum.

Diğerini, avucum solgun kışının sert etine çarpmadan hemen önce gömleğini kaldırmak için kullanıyorum.

İğnenin acısıyla küçük bir çığlık daha attı ama hareket etmeyi bıraktı, artık onu kıstırmış ve açıkta bırakmış olduğum için tehdit tam olarak yerindeydi.

Ona doğru eğilerek yumuşak bir sesle konuşuyorum; o öfkeden kudururken benim sesim soğuk ve kontrollü. "Benimle savaşmayı bırak. Ben zaten kazandım."

"Hem de nasıl."

Bir tokat daha ve dizlerimin üzerinde irkildi. "Benimle mezarlıkta o yürüyüşe çıktığında ben kazandım. Beni yeminine tercih ettiğinde ben kazandım. Seni durdurmam için bana yalvarırcasına nişanlanacağını söylediğinde ben kazandım. Ve senin bilmediğin ya da hatırlamadığın daha pek çok kez kazandım."

Adeline'in bedeni hareketsizleşiyor, avuç içim tenindeki acıyı yok ediyor, yavaş daireler çizerek onu tekrar tokatlayacağımı haber veriyor.

Yalan söyleyip benden nefret ediyormuş gibi davranabilir ama vücudu farklı düşünüyor. Her zaman öyleydi.

Bunu kabul etmek bile çizgiyi biraz zorluyor ama tepkisini görmek için sabırsızlanıyorum.

Kulağına fısıldayarak, kimsenin bilmediğini düşündüğü gerçeklerinden birini ortaya çıkarıyorum.

"Eğer biri yeterince güçlü olsaydı, sanırım bana sahip olabilirdi. Bu çok şey gerektirir. İnatçıyım, bunu biliyorum. Ama beni kırabilecek, beni anlayabilecek, beni baştan çıkarabilecek ve bir şekilde tüm parçalarımı görüp onları olduğum gibi kabul edebilecek bir erkek olması gerektiğini biliyorum. Daha güçlü, açıkçası daha hızlı olacak. Ama o fethedecek. Bu ne kadar berbat bir şey? İnsanın içini ısıtan türden bir aşk aramıyorum. Beni incitmek için değil, dengimle karşılaştığımı göstermek için savaşacak birini arıyorum. Onun var olduğunu sanmıyorum. Öyle biri olamaz. Asla olmazlar."

Doldurup bir kenara attığı yıpranmış kitaplardan birinde bulduğum bir günlük yazısını okurken vücudu kaskatı kesiliyor. O zamanlar sayfayı yırtmış, saklamış, o kadar çok okumuştum ki kağıt incelen kadar her kelimesini ezberlemiştim.

Sesim daha da yumuşuyor, derin titreşimi dudaklarımın üzerinden kulağının kabuğuna doğru ilerliyor. "O var, Adeline. Ve sen onu kızdırıyorsun."

Yanıt yok. Beni özel itiraflarını çalmakla suçlayarak, onu bırakmam için bağırarak, cevaplar talep ederek düşüncelerinden vazgeçmiyor. Adeline rahatsız edici bir sessizlik içinde, vücudu olduğu yerde donmuş, gözleri koyu renk saçlarının dökülmesiyle gizlenmiş.

Onun hakkında bildiklerimi ona anlatmak, orada olduğumu bilmediği halde yıllarca onu incelediğimi ve hayatını irdelediğimi itiraf etmek benim açımdan hıyarca bir hareket.

Ama daha bitirmedim.

Aptalca. Onun gerçeği bilmesini istemem çok aptalca. Beni yaptığını bilmediği bir büyüünün içine hapsettiği için onu cezalandırmak istemem.

Tıpkı ağladığı ve beni geri dönmeye zorladığı o ilk gece gibi, şimdi de sessizliği aklımı kaçırana kadar elimi zorluyor.

Parmaklarım ensesinde esniyor, onu yukarı çekip sırtını göğsüme yasladığımda ve kucağıma oturması için bacaklarını açtığımda dudaklarından küçük bir rahatsızlık homurtusu geliyor. Dolgun poposu sertleşen aletimin üzerine oturuyor, saçları omzuma dökülüyor ve parmak uçlarımı yavaşça yukarı çekmeden önce bir elimle dizini kavıyorum.

Parmaklarımın izlediği sert yol nedeniyle teninde kırmızı çizgiler oluşuyor, gömleğinin alt kısmını vücudundan çekip kollarından ayırana kadar daha da yukarı çıkıyor.

Kolları yanlarına düşerken göğüsleri göğsünün üzerinde zıplıyor, kolum belini çelik bir mengene gibi sararak sırtını vücuduma sıkıca tutuyor, kıcını sikimin sert çizgisi üzerinde daha da kaydırıyor.

Yine de bana cevap vermiyor, ona yaptığım her şeyi sorgusuz sualsiz kabul eden zavallı bir bez bebek. Bu bir savunma mekanizması, Grant onu kişiliğinden soyduğunda yaptığı şeyin aynısı ve ben bunu kabul etmeyeceğim. Bunu istemiyorum. Bir zamanlar olduğu o sinir bozucu kızı istiyorum,

Beni her fırsatta kızdıran canavar.

Ben de ona o kızı hatırlatıyorum. Bu, bizi onu neden tanıdığım gerçeğine çok yaklaştıracak şeyleri itiraf etmem anlamına gelse bile.

Adeline benim. O burada.

Ve sonunda onunla istediğim kadar oynayabiliyorum.

Beyaz pamuklu külot hala kalçalarını ve amını örtüyor, ama şimdilik onları giymesini istiyorum, o küçük mütevazılığı, onu tamamen çıplak ve bana karşı çıplak bırakmadığımı düşünmesini sağlayan o ince kumaş parçasını istiyorum.

Ama bu konuda yanılıyor.

Herhangi bir erkek bir kadının giysilerini çıkarabilir ve onun önünde çıplak durmasını sağlayabilir. Ama o zaman bile kadın gerçekten çıplak değildir. Bu çocuk oyuncağı. Kaba kuvvet. Ama yine de kadının tamamını göremez. Ve kaybettiği yer de burası. Düşünceleri hâlâ onun sahip olamayacağı bir zihinde kilitliyse kaybedemez. Kız ona vermedikçe olmaz.

Adeline'in zihni bende. Onun özel düşünceleri. Anıları. Tüm başarıları ve utançları, zaferleri ve kayıpları. Her biri. Orada onları izliyordum. Günlüklerinde onları okuyordum. Odasında benden önceki ve sonraki hayatının fotoğraflarına bakıyordum.

Her şeye sahibim. Beden ve zihin.

Ve hala benim hakkımdaki ilk şeyi bilmiyor. Eğer bu kazanmak değilse, nedir bilmiyorum.

Külot şimdilik Adeline'de kalabilir.

Çünkü ben onun daha önce hiçbir erkeğin görmediği yanlarını görüyorum.

Ne kadar kendini kapatırsa kapatsın, artık saklayamadığı tüm parçaları.

CHAPTER

twenty-eight

Adeline

Hayatımda daha önce de korku hissettim. Tonlarca. En güçlü insanı bile kırmaya yetecek kadar. Herhangi birini su yüzeyinin altına batırmaya ve hayatın sonuçlarında boğmaya yetecek kadar.

Annem hastalandığında ve ölmek üzereyken hissettim. Babamın öldüğü gece silah sesini duyduğumda. Hayaletlerle dolu bir evde yalnız olduğumu anladığımda ve takip eden yıllarda kontrolümü kaybettiğimde.

Korku ve ben iyi tanırız. Bana vuran erkekler tarafından verildi. Beni kontrol edebileceklerini düşünen pislikler tarafından. Ben kenardan çaresizce izlerken sevdiğim her şeyin elimden alındığını hissettiğim günler ve geceler tarafından.

Korkuyu bilirim. Onu yaşadım. Onunla uyudum. Yeminimi bozduğum için bir adam beni anlamsızca dövdüğünde ona sarıldım.

Ama bu korku. Ari'nin bana şu anda yaptığı şey. Daha derine batıyor, daha keskin kesiyor, sivri çizgileri zihnimi ve bedenimi sararken o beni yerinde tutuyor ve bildiği tüm sırları itiraf ediyor.

Göğsü sırtımı ısıtan bir battaniye gibi, gömleğinin yumuşak pamuğu tenime sürtünüyor, kokusu, o misk kokusu, erkeksi baharatı beni baştan çıkararak itaat etmemi sağlıyor.

Tanıdıklık ürkütücü, anılar geri geliyor. Göz ardı ettiğim gölgeler, birinin beni izlediğini hissettiğimde tüylerimin diken diken oluşu.

Hepimiz bunu hissediyoruz, o varlığı, üzerimizdeki o gözleri, araştıran ve dokunan, inceleyen ve yargılayan.

İçten içe birilerinin bizi izlediğini biliriz ama bunu görmezden geliriz.

Bu kadar çok kez reddetmemeliydim.

Parmak uçları uyluğumun üst kısmını usulca okşarken, kolunu belime doluyor ve beni hareketsiz tutuyor. Aldığı her nefesi, kalbinin her düzenli atışını hissedebiliyorum, nabzım karmakarışık ve kırık olsa da, kaburgalarımın sınırlarından kaçmak için çılgınca çırpınan kapana kısılmış bir kuş gibi.

Dudakları kulağımı okşarken, parmak uçları bacağımın üzerinde yükselirken bedenim titriyor. Başparmağını külotumun üzerinde gezdiriyor ve ben ürperiyorum, omurgam dikleşiyor.

"On yedi yaşına girmeden dört ay önce Kyle Warner'la çıkmaya başladın. Senden iki yaş büyüktü, liseden yeni mezun olmuştu, o zamana kadar umursamayı bıraktığın için mutlulukla tutunduğun bir kalem siki yoktu."

Hatırladıkça gözlerim kapanıyor. Kyle'la sadece birkaç hafta beraberdim. İlk görüşte aşkın var olduğuna kendimi inandırdığım bir an.

Ari'nin parmakları külotumun kenarını izliyor, aşağı kayarken alaycı bir dokunuş, yukarı süpürme, kalçalarımın bükülmesine neden olan zar zor bir baskı.

Yanağıma gülümsediğini hissediyorum ve tek yapmak istediğim dönüp onu görmek. Ama denediğimde, eli beni yerimde tutmak için boğazıma kilitleniyor. Sonra aşağı doğru inerek meme ucumun üzerinde yumuşak daireler çiziyor ve etimi sıkılaştırıp tomurcuklanmaya teşvik ediyor.

"İki gün sonra seni bekaretini ona vermeye ikna etti ve boş bir evin, temiz bir yatağın, sana aletini kabul etmeyi öğretmek için zaman ayırabileceği bir yerin olmasına rağmen, bunun yerine onu bir arabanın arkasında baştan çıkardın."

Parmakları meme ucumu sıkıyor, büküyor, başparmağı şiddetli bir sahiplenmeyle mememi avuçlamadan önce fiskeliyor.

Zihnim o arabanın arkasına, Kyle'ın beceriksizliğine ve fazla istekli oluşuna koşuyor. Beni nasıl ıslatacağını bilmeden içime sokmasının acısına.

Ari'nin eli tekrar vücudumdan aşağı kayıyor, parmak uçları külotumun altına kaymadan önce külotumun bel bandıyla alay ediyor. Klitorisimin hemen üstüne gelene kadar aşağı doğru itiyor. Eli duruyor ve ben şikayet etmek istiyorum, devam etmesini istiyorum, ama etmiyor.

"O gece yüzündeki her ifadeyi izledim. Boşalmayı, bir başkasının eliyle orgazm olmayı o kadar çok istiyordun ki. Ve ben arkamda durup izledim. Sessiz bir varlık. Aletim çok sertleşmişti ama ona dokunmadım. Çok genç bir kız yüzünden oluşan baskıyı hafifletmek istemedim."

Dişleri kulağımı ısıyor, elini aşağı indiriyor, parmağının ucu klitorisimi sıyrıyor. Ama ona sürtünmek için hareket ettiğimde, kolu bana daha sıkı kilitleniyor ve hareketsiz kalmamı hatırlatıyor.

"O gece ikimiz de acı içinde oradan ayrıldık. Tatmin olmamış. Tatmin olmamış. Kyle ilk üç dakika içinde istediğini aldı. Ama biz alamadık."

Aleti kırımın kıvrımı boyunca sert bir çizgi gibi, her seğirmesi verebileceği şeyleri hatırlatıyor. Ama adamın o kadar sinir bozucu bir sabrı var ki dişlerim birbirine çarpıyor, vücudum her alaycı dokunuşta kıvılcımlar çıkardığı canlı bir tel gibi.

"Kyle'ı terk ettin, değil mi? Ve bir sonrakine geçtin. Benjamin Carter. Tam bir ezikti. Bu seçim beni biraz hayal kırıklığına uğrattı ama bu güzel bacakları ilk o açtı ve seni bir erkeğin diliyle tanıştırdı."

Klitorisime hafifçe vuruyor, içimde bir ihtiyaç sarsıntısı yaratan hızlı bir hareket. Tanrım, daha fazlası için çok şiştim, külotum ıslak hissediyor.

"Ama bu bile seni kurtaramadı. Yüzünü gördüm. Yeterli olması için mücadele ettin. Ama o küçük herifin ne bok yediği hakkında hiçbir fikri yoktu."

Bir fiske daha vuruyor ve sertçe ovması, çimdiklemesi, elini daha da aşağı kaydırıp parmaklarını içeri sokması için çığlık atmak istiyorum.

"Ama o seni boşaltmış gibi inledin. Rol yaptın. Yalan söyledin. İki gün daha geçseydi onu gönderecektin. Sana o kadarını söyleyeyim, Adeline. Onlara asla fazla zaman harcamadın. En azından o zamanlar."

Ben'le bir kez yaşadığım hayal kırıklığını hatırladım. Ari şimdi bana ihtiyacım olan şekilde dokunmayı reddederek bunu yeniden yaşıyordu.

Ari'nin kalçaları, sikini kıcıma sürtecek kadar hareket ediyor. Bir alay. Bir alay. Bir söz.

Bedenim o kadar sert titriyor ki, çünkü beni açıyor. Fiziksel olarak değil, bana dokunma şekliyle değil. Ama düşüncelerimi, duygularımı, piyon gibi oynadığı küçük kirli sırlarımı.

O haklı. Ondan saklanamıyorum ve bazı boktan nedenlerden dolayı bu beni daha çok tahrik ediyor. Kendimi çok açıkta hissediyorum. Çok çıplak. Savunmasız.

Ve o hastalıklı yanımdan hoşlanıyor. Sormadan aldığı için değil. Ama bana tüm çirkin yanlarımı, onlardan kaçma korkusu olmadan ortaya çıkarma izni verdiği için.

En çok çirkin kısımları sever.

Onları zaten biliyor.

"Sonra bir sonrakine, bir sonrakine ve bir sonrakine geçtiniz. Her seferinde başarısızlıkları yüzünden öyle hayal kırıklığına uğradın ki kontrolden çıkmaya başladın. Ve bilmediğin şey, bir adamın gölgelerden izlediğiymiş, sana aradığın zevki verebilecek biri. Seninle ilgili her iğrenç şeyi seven biri."

Eli aşağı iniyor ve parmak uçları açıklığının üzerinde geziniyor. Kasın etrafında dönüyor, beni kıvrandıracak kadar bastırıyor.

"Sonunda elimi sikime sardım ve bir erkeğin sikini emerken seni gördüğümde pompalamama izin verdim."

İlk seferinde. Korkunçtun, tükürüyordun ve hiç ritim tutturamıyordun. Ama garip bir nedenden dolayı, beni boşalttı."

Tek bir parmak ucu içime giriyor, kaslarım sıkıca kavıyor, ona ihtiyaç duyuyorum. Ama Ari kendini benden daha iyi kontrol ediyor. Acele etmiyor.

Sesi bir tıslama, bir uyarı, bir tehdit.

"Seni kaç kez siktiğin o küçük heriflerin elinden almak ve gerçek bir erkeğin seni nasıl boşalttığını göstermek istediğimi biliyor musun?"

Başımı sallıyorum, o da kıkırdıyor, benim çırpınışımla eğlendiği belli.

"Sana şimdi göstermemi ister misin?"

Bunu istememem gerektiğini bilerek, hayatıma girdiği yıllar için ondan nefret etmem gerektiğini bilerek, her şeye rağmen başımı sallıyorum, o kadar muhtaç ve kopuk ki, benimle ilgili her şeyin olduğu oda o anda yok oluyor.

Var olan tek şey o. Tıpkı olacağını söylediği gibi. Tıpkı olmaması gerektiği gibi.

Ari'nin sadece bir oyun oynamadığını fark ettim. Oyun tahtasını tasarlamış, parçaları oymuş ve zarların üzerindeki noktaları boyamış.

Benim dünyamda benim haberim olmadan oyalanmak yeterli değildi, beni tekmeleyerek ve çığlık atarak kendi dünyasına sürüklemesi gerekiyordu.

Yine de iki parmağını içime soktuğunda ve klitorisimin arkasındaki eti kızdırmak için kıvırdığında hala haykırıyorum. Parmaklarını yavaşça pompaladığında, burnunun ucu yanağımı sıyırdığında, gözleri her zaman olduğu gibi yüzümü izlediğinde hala titriyorum ve kıpırdanıyorum, inliyorum ve mükemmel şekilde şişmiş aletinin üzerinde kıvranıyorum.

Bakışlarımı kucağıma indirerek, elinin külotumun içinde hareket edişini, parmak eklemlerinin ince kumaşı itişini izliyorum. Keşke külotumu yırtıp çıkarsa da yaptığı her şeyi görebilsem.

Çünkü haksız değil.

Kimse beni onun kadar etkilemedi.

Kimse düşünce yerine içgüdülerimle hareket ettiğim noktada vücudumla nasıl oynayacağımı bilmiyor.

Ve kirli olmak istiyorum.

Kesinlikle iğrenç.

Tomurcuklanan bir çiçek gibi açılıp tüm iğrenç yanlarımı ortaya çıkarmak istiyorum.

Kontrol edilmek istiyorum.

Evcilleştirilmek.

En azından cinsel olarak.

Fethetti, şimdi bana yaptığı gibi.

Çoğunlukla, benim kadar berbat durumda olan, beni ben olduğum için isteyen bir adam istiyorum.

Ari'nin parmakları daha derine batıyor ve başım omzuna düşüyor, sırtım öne doğru eğiliyor, bacaklarım kucağında daha geniş açıldıkça göğüslerim açık bir şekilde sergileniyor.

Kollarımı yukarı kaldırarak parmaklarımı saçlarına geçiriyorum, ağzını çeneme yaklaştırıyorum, düşmanlığım terk edilirken dişlerinin kıstırmasına karşı titriyorum, nefretim daha sonra üzerinde durmak üzere saklanıyor.

Düşünmeden hissetmek istiyorum.

Yargılanma endişesi olmadan eğlenmek.

Özgür olmak. Hep istediğim şey buydu. Büyümeye karar verdiğim gün bunun heyecanı kayboldu.

Ari gölgelerde durup bende yanlışı olduğunu düşündüğüm her şeyi severken ben kendimi çok sert bir şekilde yargılıyormuşum gibi geliyor.

Kolu belime dolanıyor ve beni sikine doğru daha sıkı çekiyor, kalın, sert boyu kığımın yanakları arasından yukarı doğru itiyor. Çenemi ısırıp yalarken eli pompalamaya devam ediyor.

Sonunda başımı çeviriyorum ve dudaklarımı ağzının üzerine sürüyorum, dilimle süpürüyorum, sadece ısırması ve ağzıma gülümsemesi için, başparmağı klitorisimin etrafında dolaşırken ve beni harekete geçirirken bu küçük acı beni yerimde tutmaya yetiyor.

Küçük bir orgazmın ilk dalgası içimde yuvarlanıyor, amım parmaklarını sıkıyor, benim elini ıslatıyor.

Pompaladıkça ve pompaladıkça ıslak sesler sabit bir ritim tutturuyor.

Her tarafım titriyor, saçlarına can simidi gibi tutunuyorum, gri gözleri gözlerimi kıştırırken dilim dişlerinden kurtulmak için çekiştiriyor.

Kolunu belimden çözüyor, dişleri dilimi serbest bırakırken bileğimi kavıyor. Ari elimi mememe götürüyor, parmaklarımı yakalıyor ve ucuna sıkıştırıyor, ağzı kulağıma bastırıldığında nefesi sıcak ve talep ediyor, "Sertçe çimdikle, sevdiğini bildiğim şekilde."

Ve lanet olsun. Yapıyorum. Kalçalarım onun kucağında çıldırıyor, kendimi çimdiklediğim yer ile parmaklarına damlayana kadar beni yavaşça süren eli arasında bir elektrik bağı var.

Bunu hissedince kasılıyorum, elini serbest bırakıp hızlı bir hareketle beni kucağından indirip deri koltuğun üzerine yatırdığında şikayet ediyorum, geniş omuzları beni dizlerimin arkasından yakalayıp kıcıma koltuktan kaldırıyor.

Başparmağını ıslatmak için ağzına sokuyor, külotumu kenara çekip kıcıma sokmak için uzanmadan önce bana hiçbir uyarıda bulunmuyor.

Pamuk amımı sıkıca çekiyor, ben göğsümü taciz etmeye devam ederken klitorisime sertçe sürtünüyor, çimdikliyor ve çekiyor çünkü bundan ne kadar hoşlandığını görebiliyorum.

Ama sonra Ari başını eğiyor, burnunu nemli iç uyluğumda gezdiriyor ve yumuşak eti ısıyor... sertçe.

Ciyaklıyorum ve çekilmeye çalışıyorum, gözyaşlarım gözlerimi yakıyor, ama kalçalarımı ellerinin arasına alıyor, başparmağı kıcımın sıkı halkasını çalıştırırken ve dişleri o kadar hassas bir noktayı cezalandırırken beni yerinde tutuyor ki acıdan gözlerimi kapatıyorum, bacaklarımın arasından ıslak sıcaklık daha da fazla damlıyor.

Dişleri beni bıraktığında, izi yalıyor ve başını kaldırıyor, derin sesi bana kocam sadece bir metre uzağımdayken beni bir duvara karşı anlamsızca becerdiği geceyi hatırlatıyor.

"Sana saatlerce oyun oynayabileceğim bir günün geleceğini söylemiştim."

Evet, evet yaptı. Ve ben en kötüsüne hazırım.

Kibirli bir sırtış acımasız dudaklarını geriyor, ardından gelen kelimeler beni toprağın derinliklerine çakılmış lanet bir kaya gibi dünyaya geri gönderiyor.

"Hatırladığım kız olmaman çok kötü. O kız beni tahrik etmişti. O kız, onu boyun eğmeye zorlamak için gereken süre boyunca ilginç olabilirdi. Bu kız, sıkıcı kocan için dönüştüğün bu kabuk mu?"

Başını sallıyor.

"Beni boşaltmak için yeterli değil. Hayatlarını akşam yemeği partileri planlamak, talimatlara uymak ve iyi bir dayak yediğinde bunu kabullenmek için yaşayan uslu kadınlar beni heyecanlandırmıyor."

Kalbim acı dolu bir gümbürtüyle çarpıyor, parmaklarım göğsümden düşüyor, bacaklarımı itip koltuktan kalkarken gözyaşlarım şimdi sıcak ve yoğun.

Bana baktığında, tek gördüğüm gözlerindeki acımasızlık. Mizah gitmiş. Şehvet.

Soğuk öfke damarlarımı donduruyor, inkâr zihnimde tembel bir iz bırakıyor. "Bu doğru değil. Ben her zaman olduğum kişiyim."

Bu sözlere ben bile inanmıyorum ama yine de söylüyorum. Bu boş bir argüman ve o da bunu biliyor.

Bakışları o kadar küçümseyici ki acıtıyor.

"Sen ne sikimsin. Eskiden tanıdığım Adeline burayı çoktan dağıtırdı. Beni bulabildiği her şeyle dövmeye çalışırdı. Kendini bir yerde kapana kısılmış bulduğu için lanet pencerelere atmazdı. Yıllarca izlediğim kişi bundan daha canlıydı. Senin dönüştüğün şey ise acınası."

Bir elini kanepenin arkasına, diğerini de başımın yanına koyarak üzerime eğiliyor.

"Seni bu dünyada eşsiz kılan her şeyden vazgeçtin." Nasırlı gözlerini vücudumda gezdirip tekrar yukarı kaldırdı,

Gölüyor ve başını eğiyor, "ama sanırım hala bir sürtüksün."

İtişip kakışarak odanın öbür ucuna fırlıyor, bir çekmeceyi açıp bir dizi anahtar alıyor ve bana öyle küçümseyen bir bakışla bakıyor ki mideme saplanıyor.

"Gerçekte kim olduğunu bul Adeline, belki o zaman seninle tekrar oynamak isterim."

Asansöre giden koridorda gözden kaybolurken arkasından bağırlıyorum.

"Nereye gidiyorsun lan?"

Aldığım tek tepki kapıların açılma sesi. Tekrar kapandıklarında motorun yumuşak uğultusu ve o gitti.

Gözyaşlarım yüzümden aşağı akıyor, bedenim zorlukla dizginlenen bir öfkeyle kabarıyor.

Bu ne cüret?

Hissettiğim utanç, öfkeden de öte, zehirli yılanlar gibi içimde sürünen bir gerçek.

Ari bana söylediklerinde haksız değil. Ve bunun kanıtı da çatı katında, sergilenen parçalarım.

CHAPTER

twenty-nine

Adeline

Çatı katından çıkış olmadığı konusunda şaka yapmıyor. Ari ayrıldıktan sonra, asansörü tekrar deniyorum, o şekilde çıkamayacağımı anlıyorum ve sonra acil durum merdivenleri için alanı araştırıyorum.

Neyse ki, biraz buldum. Ne yazık ki o kapı da tıpkı Ari'nin yatak odasının kapısı gibi sıkıca kilitlenmiş. Eğer bir yangın çıkarsa, ölmüş sayılırım ama bu onun pek de umurunda değil gibi görünüyor.

Gerçi diğer her şey serbest ama o gittikten sonra etrafıma bakmaya kıyamıyorum. Parmaklarımı okuduğum tüm kitapların sırtlarında gezdirmeye, çellonun bir telini koparmaya, hayatımı bu hale getirmeden birkaç yıl önce çektiğim fotoğraflara bakmaya.

Ve birkaç gün sonra da böyle devam eder.

Her gün Ari gidiyor ve ben onun çatı katında yalnız kalıyorum. Buzdolabında yiyecek var, odama temiz kıyafetler bırakılıyor, istersem izleyebileceğim bir televizyon var, ama hepsi bu.

Aslında beni güneşin doğduğu andan battığı ana kadar bir zamanlar kim olduğuma dair kalıntılarla tuzağa düşürdü ve ben bunların hiçbirine dokunmayı reddediyorum.

Gecelerimi yatakta mışıl mışıl uyuyarak geçiriyorum, alışık olmadığım karanlık bir kayıtsızlıktan uyanıyorum ama bunun tek nedeni her sabah uyandığımda çarşafların buruşuk, bacaklarımın yapış yapış ve bacaklarımın arasında birinin orada istediğini almış olduğunu gösteren bir ağrıyla karşılaşmam.

Görünüşe göre, iddia ettiğinin aksine onu çıkarabiliyorum. Ama o Adeline'in uyuyan versiyonunu tercih ediyor. Şu

ona eskiden kim olduğumu hatırlatıyor.

Ari iyi bir sikişten sonra daha iyi uyuduğum konusunda haklı, bilmediği şey ise tamamen habersiz olmadığım.

Uyurken başıma ne geliyorsa rüyalarımda da aynısı oluyor. Ve asla ulaşamadığım o şeffaf gölgenin, dünyamı mahveden ve sanki bana sahipmiş gibi beni benden çalan bir şeytana dönüştüğünü fark etmek beni öldürüyor.

Ama ona dokunmak, sonunda onun ağırlığını hissetmek... kalbimi rahatlatıyor ve artık ona tutunmak için çaresizlikten ağlamıyorum.

Yaptığı şeyden dehşete düşmeliyim. Kızgınsın. Bunu biliyorum. Ari bir yabancı, eğer gerçek adı buysa. O bir hayalet. Ben bakmadığımda ortaya çıkan ve güneş gecenin gölgelerini yok ettiğinde kaybolan bir hayalet.

Bir bakıma, geçtiğimiz hafta beni takip ettiği tüm yıllar gibi geçti. Ne iş yaptığını bilmiyorum. Nereli olduğunu. Hobilerinin ve ilgi alanlarının ne olduğunu, gerçi bu konuda bir tahminde bulunabilirim. Ne düşündüğünü ya da neden böyle düşündüğünü bilmiyorum. Ne zaman izlediğini bilmiyorum ve en berbat kısmı da bu.

Tek bildiğim güzel bir adam olduğu, vücudumu hiç olmadığı yerlere götürebildiği ve benim olduğumu düşündüğü kadına kafayı taktığı.

Eskiden olduğum kadın.

Hangi yöne gideceğini bilmeden kontrolden çıkan berbat bir genç kız.

Belki de ben hala o kızım, çünkü her sabah onun yanımda olduğunu bilerek uyanmak rahatlatıcı olmamalı. Başımda dikildiğini bilmek beni daha iyi uyutmamalı.

Dehşete

düşmeliyim. Ama
korkmuyorum.

En azından sabah olduğunda temiz çarşaflara ve yerdeki yastığıma uyanana kadar. Temiz kalçalarım ve

Bacaklarıma sarılmış battaniyelere. Gölge hiç gelmediği için beni tekrar ağlatan rüyalara.

Hiç gelmedi. Ve bu beni her şeyden çok korkutuyor.

Yataktan fırlayıp, önce tuvalete gitme zahmetine katlanmadan, yalınayak ve üzerimde tişörtten başka bir şey olmadan koridorda koşuyorum.

Kafamda bir sürü düşünce çarpışıyor.

Belki bir araba kazası geçirdi ve yaralandı ya da öldü. Belki de burada sıkışıp kaldım ve kimse beni arayacağını bilmeyecek. Belki başka bir yerde uyudu, kafayı takacak başka bir kadın buldu.

En çok da bu son düşünce canımı yakıyor.

Köşeyi döndüğümde, tanımadığım bir çift kahverengi göz tarafından kıştırıldığımda olduğum yerde duruyorum. Bir yabancıyı görmek için boğazımdan kısa bir çığlık kopuyor, ona bakarken bedenim duvarın arkasına sığıyor.

Adam kaşlarını çatıyor ve tembelce kanepeye uzanıyor, ifadesi sert ama gözlerinin altındaki hafif morluk lekesi ne kadar yorgun olduğunu kanıtlıyor.

"Günaydın," diye gürlüyor, sesi Ari'ninkinden daha derin, daha az pürüzsüz ve kültürlü.

"Kimsin sen?"

Biraz daha uzanarak bir kolunu başının altına sıkıştırıyor, uzun bacaklarını yere doğru uzatıyor ve bir bileğini diğerinin üzerinden geçiriyor.

"Bebek bakıcın."

Ona inandığımdan emin değilim. "Ari nerede?"

Bir elini yüzüne sürerek avucuna karşı konuşuyor. "Bir iş üzerinde. Bu gece geç dönecek. Ama dün gece yalnız kalmanı istemedi."

Gözleri tekrar benimkilerle buluştu. "Artık uyandığına göre, buradan siktir olup gidebilir ve biraz uyumak için eve gidebilirim."

Gözlerimi kırptırıyorum, yanaklarım ısınıyor. "Bütün gece uyanık mıydın?"

Eğer olsaydı, tam olarak ne duyacağını biliyorum. Ağlamalarımı. Kontrol edemediğim öfke nöbetlerimi. Sanırım dün gece daha kötüydü. Onsuz uyumanın nasıl bir his olduğunu bildiğim için çaresizliğim arttı.

Altın sarısı kahverengi kaşlarından biri kalkıyor, adamın gözleri beni dikkatle izliyor. Ona bakarak Ari'nin ne kadar gizemli biri olduğunu anlayabiliyorum.

"Bu seninle alışkın olmadığım bir şey değil."

Şüphe omurgamdan yukarı tırmanıyor, öfke derimin altında kaynıyor. "Bunun ne anlama gelmesi gerekiyor?"

Sakin bana iki yabancı adamın beni takip ettiğini söyleme. Sakin -

"Ben, Ari sana göz kulak olamadığında çağrılan kişiyim."

Bok yiyici sırtışı her şeyi anlatıyor. Takip ettiğini itiraf ettiği için savunmasız görünen Ari'nin aksine, bu adam bunu lanet bir taş gibi takıyor.

Gülümsemesi genişler ve kahkaha atar.

"Sen de mi bana saldıracaksın? Yoksa kışını fazla zorlamaman için pencerenin yanına birkaç yastık mı atayım?"

Gözlerim önce yuvarlak, sonra dar. Zar zor giyinmiş olmamı umursamadan duvarın arkasından çıkıyorum.

Bakışları Ari'nin her zaman yaptığı gibi çıplak bacaklarımda gezinmiyor. Onun yerine bakışlarını benimkilere kilitliyor, kim olduğu hakkında hiçbir fikrim yokken benim hakkımda bildiklerini yüzüme vurmaktan başka bir şeyle ilgilenmiyor.

"Kimsin sen?" Soruyu ikinci kez soruyorum, bir cevap beklemeden. Bana bir cevap verdiğinde şaşırıyorum. "Adım Lincoln. Ari'nin bir arkadaşıyım ve seni de uzun zamandır takip ediyorum. İnan bana evlat, senin hakkında bilmediğim hiçbir şey yok. Kocan o evden kaçtığında seni kim çıkardı sanıyorsun? neredeyse seni öldürüyordu?"

Ağzım açık kalıyor, sonra tekrar kapanıyor. "Ari sanmıştım."

"Ari olmasaydı," diye sözümü kesiyor, benimkini kolayca bastıran derin bir sesle, "ölmüş olurdun. Aslında hayatında birkaç kez. Sen tam bir baş belasıydın. Bunu bilmen gerekir."

Her ne kadar bana yapılanlarla dalga geçmekten aldığı keyiften nefret etsem de, bilgi teklifini küçümsemiyorum.

"Siz ikiniz tam olarak ne zamandır beni takip ediyorsunuz ve neden?"

Kanepenin kenarındaki yerden bir çift ayakkabı kapıp çoraplarını giymeye başlarken dudakları kıvrılıyor. "İyi denemeydi."

Peki. Bu soruya cevap vermeyecek. Belki başka bir soruya cevap verir.

"Ari ne iş yapıyor? Şu anda hangi işte çalışıyor?" "Bunu sana söyleseydim, seni öldürmek zorunda kalırdım."

"Ha," diyorum, ona inanmayarak. "Çok komik."

Ayakkabısının bağcıklarını sıkarken gözleri bana kayıyor. "Şaka yapmıyorum."

Cevabındaki dürüstlük karşısında şaşkına dönüyorum ve yeni bir korku dalgası omurgamdan aşağı süzülüyor.

Lincoln ayakkabısını bağlamaya devam etmek için beni görmezden geliyor, ne kadar sert çekerse çeksin parmaklarının derisi ipin etrafında beyazlaşıyor.

İşini bitirdiğinde ayağa kalkıyor ve bakışlarını benimkilere kilitliyor. "İşte anlaşma. Bir ton sorunuz var. Ben sormayacağım.

ve Ari de cevaplamayacak. Ama aynı zamanda burada etrafınızda sergilenen bir ton cevap var. Bazıları sizi kızdıracak. Bazıları Ari'nin iyi bir adam olabileceğini düşündürecek. O iyi biri değil. Ben de değilim. Kendinizi kandırmayın. Ama cevaplar orada. Onları bulmak size kalmış, kabul etmek ve onlarla yaşamayı öğrenmek de size kalmış. Ari gitmene izin vermeyecek. Bunu henüz anladığını sanmıyorum. Ve anlamayı sağlamak benim işim değil. Ben şahsen başından beri buna karşıydım ve bana kalsa

Grant'le birlikte o evde bırakılmalıydı, böylece o lanet olası sorunu halledebilirdi."

Lincoln ayağa fırladığında bir adım geri çekiliyorum, 1.80 boyunda. İri bir adam, Ari gibi geniş, bakışları zeki ve değerlendirci.

Ama yüz ifadesinde hiç sıcaklık yok. Duruşunda zayıflık yok.

"Sana sahip olan adamdan korkmalısın. Akli başında değil. Her ne kadar piç olsam da Ari beni yener. Gerektiğinde soğuk bir orospu çocuğu olabiliyor ve sana tek tavsiyem onu test etmeyi bırakman."

Gitmek için dönüyor ve ben ona seslenmek istiyorum. Açıklamasını talep etmek için. Ama bu, Ari'den talep ettiğim tüm talepler gibi faydasız olacak. Öfkeli ve her zaman olduğum yerde kalacağım.

Bu yerde sıkışıp kaldım. İstemediğim cevaplarla ve unutmak istediğim bir hayatla çevrili.

Asansör çaldığında ve motorun yumuşak vınlaması Lincoln'ün gittiğini haber verdiğinde, bir omzumu duvara dayayıp çatı katına göz gezdiriyorum.

Gözlerim ilk sergimden bir fotoğrafın üzerinde geziniyor, arka fonda renk ve stil karmaşası olan eski yatak odam, yıllar boyunca topladığım ve Grant ile evlendiğimde attığım ya da bağışladığım tüm ıvır zıvır.

O odayı özlüyorum. Eski evimi özlüyorum. Düzgün zaman blokları halinde planlanmamış ve olmadığım bir kişi olma taleplerini taşımayan bir hayatı özlüyorum.

Yatağımda uzandığım yerde üzerimde duran gölgeye odaklanarak Ari'nin yüzünün aşağıya baktığını hayal ediyorum. Lincoln'ün dediği gibi, o soğuk orospu çocuğunun kaç kez evime girdiğini, eşyalarım dokunduğunu, özel düşüncelerimi çalarken günlüklerimi okuduğunu merak ediyorum.

Belli ki her yerdeydi. Bir bulanıklık içinde geçtiğim oğlanlar ve erkekler trenini biliyordu. Alışkanlıklarımı, utançlarımı, korkularımı biliyordu.

Onları sevdi. Onları istiyordu. Beni istedi.

Ama yine de onun evine gidip gerçeği görmekten korkuyorum. Özellikle de Lincoln'ün söylediklerinden sonra.

Daha derine inmeyerek kendimi kandırıyorum. Kendimi, tüm bunların tacizci, kontrolcü bir kocadan çok daha tehlikeli olmayan rastgele bir şey olduğuna inandırıyorum.

Bu adam yıllardır beni takip ediyor. Benim hakkımda bilgi edinen. Beni inceleyen. Ve ben ona karşı savunmasızım.

Uykumda özür dilemeden benden faydalanan bir adam.

Ve hala onun kim olduğu ya da beni nereden tanıdığı hakkında hiçbir fikrim yok.

Bu, herhangi bir insanı olduğu yerde dondurmaya yeter.

Bu yüzden, gerçeği araştırmak ve kendimi daha da korkutmak yerine, günümün çoğunu hiçbir şey yapmadan geçiriyorum.

Sonunda, pencerelerin olduğu duvara doğru yolumu buluyorum ve aşağıya baktığımın farkında olmadan altımda hareket eden bir şehri izliyorum. Grant'in beni aradığını biliyorum. Yalanlarını haberlerde duydum. Kaldırımlarda karıncalar gibi yürüyen insanların çoğunun kaçırılan ve muhtemelen çoktan öldüğüne inandığı karısını duyduğunu biliyorum.

Dışarıya bakarken gün geceye dönüyor, her yerde ışıklar yanıp sönüyor, bakışlarım oturduğum pencerenin önündeki büyük kiliseye kilitleniyor.

Ari evlenmemi izlerken ne düşünüyordu? Neden ona nişanlanacağımı söylediğim gün beni durdurmaya çalışmadı? Neden bir kadını takıntı haline getirip, hayatını başka bir adama adadıktan sonra koşa koşa geliyor?

Bunların hiçbirini anlamıyorum. Onu anlamıyorum. Ve anlamak istediğimden de emin değilim.

Savaşmamı istiyor ama tek yapabildiğim kendim için üzölmek. Korkmak. Yine de saklanmak.

Tek başına.

Dışarıya bakarken uyuyakalmış olmalıyım çünkü güçlü kolların beni yerden kaldırıp yatak odama taşımasıyla uyandım.

Tüm uyarılara rağmen, kollarımı boynuna dolayarak
üzerimde dolaşan sabit gölgeye tutunuyorum.

Ama beni yatağa yatırdığında, bileklerimi sert elleriyle
kavıyor ve vücudundan çekip çıkarıyor.

Kabuslar başladığında yatak soğuktur.

Ertesi sabah uyandığımda çarşafklar temizdi.

CHAPTER thirty

Ari

"Sanırım küçük gezinizde o pisliği yakalayamadınız."

Lincoln oturma odasına girdiğinde çenem titriyor, ben bilgisayarın başında kambur oturup parmaklarım tuşlara dokunurken gözleri benimkilere kilitleniyor.

"Hayır. Yapmadım. Numarasının çekildiğini biliyor olmalı ve altı ayak altına düşmesi an meselesi."

Bir kahkaha homurtusu. "Eğer ondan geriye gömülecek kadar kaldıysa."

Bu konuda haksız değil. Grant Cabot'a duyduğum nefret, cesedini parçaladıktan sonra onu yakıp alevlerin üzerinde şekerleme kızartmama yetecek kadar büyük.

Kayıp eşinin dramının ortasında bile işine odaklanan adam, bu trajediyi daha fazla ilişki geliştirmek ve daha iyi yatırımlar yapmak için kullanıyor. O lanet olası bir yılan. Son iş gezisi sırasında onu hazırlıksız yakalayabileceğimi düşündüğümde sürünerek kaçan bir yılan.

"Etrafında sürekli birilerini bulunduruyordu ve oteldeki lanet olası süiti Fort Knox gibi kilitliydi. Eminim bu o pisliğe epey pahalıya patlamıştır."

Koltuğumda geriye yaslanarak Lincoln'ün ağırlığını karşımdaki sandalyeye bırakmasını izliyorum.

"Biraz uyumalısın, Ari. Bok gibi görünüyorsun ve Grant peşinde biri olduğundan şüpheleniyorsa, oyununun zirvesinde olmalısın."

Bakışlarım bilgisayar ekranına, çatı katımın dokunulmamış ve aynen bıraktığım gibi kalan farklı odalarına düşüyor.

Adeline yeni uyanıyor, kim bilir neyin peşinde çarşafı kenara çekerken yüzünde çılgınca bir ifade var. Dün gece boyunca ben onu izlerken ağladı.

Yürüttüğüm çarpık bir deney haline geliyor. Onu yıllardır izliyorum. Uyku sorunlarının neye benzediğini biliyorum, ama şimdi onlarla oynayabildiğim için, onu daha da parçalıyormuşum gibi hissediyorum.

Güzel. Parçalanması gerekiyor. Onun saçma üzgün kız rutini çok sıkıcı olmaya başladı. Çatı katındaki hiçbir şeye dokunmadı. İlk çekmeceyi açmadı, ilk dolabı karıştırmadı. Grant Cabot'un dayak yemiş karısı gibi davranmaktan başka bir şey yapmadı.

Koyulduğu yerde kalıyor. Ona söyleneni yapıyor. Bundan nefret ediyorum.

Yapabildiğim için bundan faydalaniyorum. Ama bundan zevk almıyorum. Bir kedi bile, etrafında dolaşmaktan zevk aldığı fareden, o tüylü küçük şey orada topal ve kanlar içinde yatarken uzaklaşır.

Ölü av hiç eğlenceli değil.

Ve Adeline davranışlarında ölü.

"Benim evimdeyken Adeline'e ne söyledin?"

Gülüyor. "Sanki kameralarınızdan izleyemiyormuşsunuz gibi."

İzle, evet. Dinle, hayır. Konuştukları sırada bulunduğum yerden değil.

"Ona gerçeği söyledim. Sen bir pisliksin ve kafayı yemişsin. Ya kabul eder ya da etmez."

Bakışlarım ona doğru kayıyor.

"Bunun için teşekkürler." Ciddiyim. Adeline'ın bilmesi gerekiyordu.

Ayrıca, ona bunu söylemesini ben söyledim. Hepsi planın bir parçası. Bir kahramanla dövüşmeyecek ama bir kötü adamla dövüşeceği kesin. Tekrar dövüşmeye başladığında yani.

Omuzlarını silkti.

"Eninde sonunda anlayacaktır. Her şeyi, Ari. Sadece bu bilgiyle ne yapacağını merak ediyorum."

Bakışlarımız kilitlendi. Ne ima ettiğini anlıyorum ama cevap vermeyi reddediyorum. Bunun yerine kameraları izliyorum, Adeline duş alırken, giyinirken ve sonra mutfığa gidip buzdolabını karıştırırken onu takip ediyorum. Buzdolabını gençken yediği her şeyle doldurmuştum. Acaba bunu henüz fark etti mi?

Bir küvet vegan yoğurt çıkarıyor, bir kaşık almak için çekmeceyi karıştırıyor ve sonra kanepeye doğru ilerliyor.

Her zamanki gibi.

Bu, boyanın kurumasını izlemek kadar heyecan verici.

"Babasını öldürdüğün için senden nefret ettiğinde ne yapacaksın?"

Lincoln'ün sesi gözlerimi tekrar ona çeviriyor. "O işi aldığımda onu tanı mıyordum."

"Tetiği çeken adam hâlâ sensin," diyor kollarını başının arkasında kavuşturup bacaklarını yere uzatırken.

"Beni affetmekten başka çaresi yok. Ona başka bir seçenek bırakmayacağım."

Kaşları kalkıyor.

Onu görmezden gelerek ekrana bakıyorum ve Adeline'in koltuktan kalkıp piyanoya doğru yürüdüğünü görüyorum. Yoğurt küveti elinde, kaşık ağzında. Tereddütlü adımlarla ilerliyor ama piyanonun klavyesine ulaşıp duraksıyor.

Onun için orada bıraktığım her şeye bakmaktan neden bu kadar korktuğunu anlayamıyorum. Vücudu ile klavye arasına mesafe koyma şeklinden piyanonun onu ısirmaya çalıştığını düşünebilirsiniz.

Kaşığı ağzından çekerek yoğurdun içine bırakıyor, küveti yakındaki bir masanın üzerine koyuyor ve piyanoya doğru ilerleyerek parmak uçlarını tuşların üzerinde gezdiriyor.

Nabzım hızlanıyor, gözlerim yaptığı her küçük harekete takılıyor.

Adeline elini çeker ve bankın üzerine bakar. Koltuğu sürükleyerek kaldırıyor ve eski müziklerini buluyor. Kaşları birbirine çarpıyor, yüzünde bir kızgınlık ifadesi beliriyor. Gülümsüyorum çünkü komik.

Başka ne bulmayı bekliyordu ki? Onun hakkında her şeyi bildiğimi zaten biliyor.

Sıkıntısına rağmen en üstten notaları alıyor, piyanoya, müziğe, tekrar piyanoya bakıyor ve sonra oturuyor, ilk notayı çalmak için nihayet bir tuşa basmadan önce elleri klavyenin üzerinde geziniyor.

Ses düğmesine bastım, müzik Lincoln'ün oturma odasındaki sessizliği doldurdu.

Lincoln oturduğu yerden bana bakıyor ve birkaç saniye hiçbir şey söylemeden önce, "Sonunda kabuğundan çıkan küçük psikopat bu mu?" diye soruyor.

Başımı sallayarak onu izlemeye devam ediyorum. Daha fazla zorlanmaya ihtiyacı var. Daha çok mücadele edilmeli. Hırpalanmış perdesinin arkasından bir parmak dışarı çıktı, ancak ruhunun geri kalanını açığa çıkarmak için iyi bir itmeye ihtiyacı var.

Bana itmeye hazır olduğunu göstermesini bekliyordum. Bu kadar berbat olması çok yazık.

Onun

için.

Benim

için

değil.

Keyfini çıkaracağım.

Bilgisayarı kapatıp ayağa kalkıyorum. "Gitme zamanı."

Lincoln bana ihtiyatla bakıyor. "Saldırmadan önce kabuğundan çıkması için ona bir saniye bile vermeyeceksin, değil mi?"

Bilgisayarı çantama koyup fermuarını çekerken "Hayır, çekmiyorum" diyorum. Kayışı omuzlayarak ona dönüyorum.

"Adeline'in gençken nasıl biri olduğunu hatırlıyor musun?"

İnliyor. "Nasıl unutabilirim ki? Çok sinir bozucuydu ve bir insanın kendini dövdürmek ya da öldürtmek için yapabileceği her aptalca şeye balıklama atlıyordu."

Tamam, o haklı ama benim anlatmak istediğim bu değil.

"Bunun ötesinde."

Gözlerini devirerek istediğim cevabı vermeyeceğini söylüyor.

"O bir savaşçı. Bunu ikimiz de biliyoruz. Grant onu yanlış şekilde yenerek boyun eğdirdi. Onu kırdı ve şeker kaplı bir itaat kabuğuna hapsetti. Ona sahip olduğumdan beri bu kabuktan çıkmayı reddetti ve karşılık vermeyen biriyle savaşmak hiç eğlenceli değil. Ama şimdi, kendini tekrar gösteriyor. Bir işarete ihtiyacım vardı. Tek bir işaret. O da az önce bana verdi."

"Sence piyanoya dokunması bir kez olsun karşılık vereceğine dair bir işaret mi? Belki de sadece sıkılmıştır."

Dudaklarım kıvrıldı. Onu bundan çok daha iyi tanıyorum.

"O iyileşti. En azından fiziksel olarak. Artık onun egosunu ve bedenini olması gerektiği gibi zedelemek için kendimi o kadar kötü hissetmeyeceğim. Onu dışarı çekeceğim."

Lincoln tekrar konuştuğunda elim kapıda, odanın diğer ucundayım.

"Neden bu kadar önemsiyorsun, Ari? Neden tüm enerjini ona harcıyorsun? Özellikle de ikimiz de bunun nasıl biteceğini biliyorken. Seni asla affetmeyecek."

Ona bir bakış fırlatarak, onun için yaptığım planları açıklamayı reddediyorum. Tüm bunlar sona erdiğinde son bir kez becereceğim. Dün geceye kadar bunu düşünmemiştim, ama şimdi bu fikir aklıma geldiğine göre, onu tamamen özgür bırakacak tek şeyin bu olduğunu fark ettim.

Eğer bunu ona verebilirim, vereceğim. Onu ilk gördüğüm gece yaptığım şey için beni asla affetmese bile.

"Bırak da bu konuda ben endişeleneyim."

Onun evinden ayrılıp kendiminkine doğru yola çıkıyorum, aklım başarmak istediğim görevde ve bunu yapmanın en iyi yolunda.

Yeraltı garajına çekip park ediyorum, motoru durduruyorum ve omuzlarımdaki gerginliği atıyorum.

Adeline hakkında asla unutamayacağım bir şey varsa o da
kõşeye sıkıştığını düşünödüğü anda ortaya çıkıp saldırmasıdır.

Grant ile olmadı. Onu dövödüğü geceden önce çok fazla
kırmıştı.

Ama bu benimle olacak.

Piçin teki olabilirim ama kadınları dövmem.

Onları kızdırın, kışlarına şaplak atın, ellerini zorlayın. Hepsi
evet.

Ama onları yenmek? Hayır.

Sadece bir korkak bunu yapar.

Ve korkak olmanın bedelini
ödeyecek. Ama o sonra, bu ise
şimdi.

O piçin bozduğunu düzeltmenin zamanı geldi.

CHAPTER

thirty-one

Adeline

Canım sıkılmaya başladı. Burada olduğum ilk hafta, hareket etmek istemedim. Çok fazla ağrım vardı, vücudum hala iyileşiyordu. Çoğunlukla Ari'nin gözetiminde uyudum ama ikinci haftayla birlikte enerjim geri geldi. Çürükler azalıyor. Başımı çok hızlı çevirdiğimde artık çarpıyor.

Ben iyiyim.

Evet, hala biraz renk değişikliği var ama şişlik gitti, derimdeki ve dudaklarımdaki yarıklar tamamen iyileşti, kemiklerim hareket ettiğimde ağrımıyor.

Ve şimdi çok fazla enerjim var. Kabin humması başlıyor. Gözlerim aletlerin ve fotoğrafların, dolapların ve çekmecelerin üzerinde biraz fazla hareket ediyor.

Burada saklı koca bir hikâye var ve içimde bir şey hâlâ ona dokunmaya korkuyor ama başka bir şey de onu parçalara ayırmak ve Ari'nin bana ne yaptığını öğrenmek istiyor.

Önce başka şeylere odaklanarak bu dürtüyü bastırıyorum. Çoğunlukla piyano. Uzun zamandır çalmamıştım ama ilk birkaç nota ruhuma merhem oluyor ve ilk şarkıyı çaldıktan sonra bir tane daha, bir tane daha seçiyorum.

Koltuğun altındaki müziğin bana ait olduğu dikkatimden kaçmıyor. Kopyaları değil, eskiden sahip olduklarım. Grant'in yanına taşındığımda hepsini bağışlamıştım, yani Ari bunları nasıl ele geçirdi, hiçbir fikrim yok.

Yine de, el yazısı notlarımla birlikte orada duruyor. Başka nelerin saklı olduğunu merak ediyorum.

Banktan kalkıyorum, ani sessizlik kulaklarımı tırmalıyor, yavaşça duvardaki fotoğraflardan birine doğru yürürken üzerimde temkinli bir hava var. Bu benim favorim, üzerimde gezinen gölge. Her zaman ona geri dönüyorum çünkü beni bir şekilde dengeliyor. Bana yüzleştığım ve anlatmak için yaşadığım tüm korkuları hatırlatıyor.

Fotoğrafı çektiğimde, amaçladığım sembolizm buydu; bu ve uyku ile uyanıklık arasında sıkışıp kaldığımda gördüğüm şey.

Bu beni cesaretlendiriyor ve dönüp gömme kitap raflarına bakıyorum, gözlerim altta sıralanan dolapları tarıyor.

Belki bir tane, sanırım. Çılgınca bir şey değil. Sadece bir tane.

Ürkek bir hayvana yaklaşmak gibi... ya da bir yaban domuzuna. Endişe parmaklarını boğazıma doluyor ve ellerim titremeye başlıyor. Kendimi en sağdaki dolabın önünde yere bırakıyorum, bir nefes veriyorum, kulpa uzanıyorum... sonra çekip açıyorum ve sanki bir şey bana fırlayacakmış gibi irkiliyorum.

Hiçbir şey olmuyor ama kalbimin kaburgalarımaya vuruşundan bunu anlayamazsınız.

Neden bu kadar korkuyorum?

Ari'nin bu konuda haklı olması beni kızdırıyor. Ben eskiden olduğum kişi değilim. Grant'ten önce, şimdiye kadar her şeyi parçalara ayırmış olurdum. İlk kutuyu çıkarıp içinde ne olduğunu görmekten korkarak özenle düzenlenmiş bir dolaba bakıyor olmazdım.

Yani, siktir et.

Öfke elimi ileri doğru fırlatıyor ve gördüğüm ilk kutuyu kapıyorum. Büyük değil, yaklaşık bir telefon ambalajı büyüklüğünde. Ama yine de kapağı yırtacak cesareti bulmam bir saniye sürüyor.

En üstte duran bilet koçanında donup kalıyorum, on sekiz yaşındayken buradan çok da uzak olmayan bir kulüpte gittiğim bir rock konseri.

Tyler Dixon adında bir adamla ilk randevumdu. Onunla birkaç gece önce başka bir arkadaşımla gittiğim bir barda tanışmıştım. O konserde zil zurna sarhoş olduğumu hatırlıyorum. İyi vakit geçiriyordum ve Tyler'ın da öyle olduğunu sanıyordum ama tuvalete gideceğini söyleyip beni orada ekti.

"Konserden sonra seni bir arkadaşının evine götürmeyi planlıyordum."

Çığlık atıyorum ve koçanı düşürüyorum. Sanki gözetlediğim gerçeğini gizleyecekmiş gibi kutuyu iterek, Ari'nin omzunu duvara yasladığını görmek için dönüyorum.

Onu gördüğümde kalbim yerinden çıkacak gibi oluyor. Her zamanki gibi gece yarısı siyahı saçları şık bir şekilde dağılmış, teni kıyafetlerinin koyu karanlığına karşı daha da altın rengi. Bugün iş kıyafeti giymiş, siyah düğmeli bir gömlek ve koyu renk bir pantolon, ama yine de bir erkek moda dergisinin kapağından fırlamış gibi görünüyor.

Ve o gözler.

Kahretsin,

gözleri.

Adil değiller.

Her şeyi görüyorlar.

"Bunu nasıl yapıyorsun?"

Bakışlarında eğlence parıldıyor. "Ne yapmak?"

"Ses çıkarmadan etrafta dolaşın. Asansörün sesini bile duymadım."

Zalim dudakları köşelerden kıvrılıyor. "Ben sırlarımı asla söylemem."

Kalbim boğazımdan ait olduğu yere, göğsüme düşüyor ve tekrar kutuya uzanıyorum, koçanı kaldırıyorum ve Ari'ye bakıyorum.

"O gece beni terk etti. Beni hiçbir yere götürmeyi planlamıyordu."

Ari duvarı iterek yanıma geliyor ve arkama çömeliyor. Dizleri kollarıma değiyor, göğsü başımın arkasına değiyor. Etrafımda uzanarak koçanı benden almıyor, onun yerine ellerini benimkilerin üzerinde kaydırarak koçanı yerinde tutuyor.

Gerçekten istemeden ona yaslanıyorum. Kokusu çok tanıdık geldiği için onu içime çekiyorum. Ondan nefret etmeliyim ama içimde o duyguyu uyandıramıyorum. İstesem bile.

"Tyler Dixon ve arkadaşının sizin de neredeyse bir parçası olduğunuz bir ev işi vardı. Oyun, kadınları uyuşturmak, onları bir daireye götürmek ve tecavüzlerini filme almaktı. Sen onların en yeni yıldızı olacaktın."

Hala yerimde duruyorum, zihnim onun ne söylemediğini anlamak için yarışıyor.

Ve sonra bağlanıyor, korku soğuk kollarıyla beni şimdi Ari'nin beni tuttuğu kadar sıkı sarıyor.

"Yani, ne zaman terk edildim?"

Yumuşak bir kahkaha atıyor, derin bariton sesi sırtımda titreşiyor.

"Sen eve kazasız belasız döndün. O başaramadı."

Koçan parmaklarımdan düşüyor ve ben Ari'den uzaklaşmak için hamle yaptığımda ellerini bileklerime kenetliyor, sonra da kollarını bana doluyor, bedenim ona sıkıca sarılıyor.

Başını eğiyor ve yumuşak sesi kulağıma geliyor. "Neyin var?"

Boğazımdaki düğümü yutmaya çalışıyorum. Başaramadım. Vücudum onun sıcaklığına rağmen titriyor.

"Tyler'a ne oldu?" Soruyorum, cevabı istediğimden emin değilim. Ve zaten bildiğimden neredeyse eminim.

Ari bedenimi döndürerek beni kitaplığa doğru itiyor. Gözlerim onunkilere kayıyor ve yüzünde o kadar duygusuz bir ifade görüyorum ki, bu beni Grant'in beni köşeye sıkıştırdığı geceden daha çok korkutuyor.

Birinin kontrolünü kaybetmesi, düşündüklerinin ve hissettiklerinin yüzünde yazılı olması başka bir şeydir. Ama hiçbir şey görmemek...

"Bence zaten biliyorsun," diyor, gözleri yüzümü inceliyor.

Sana sahip olan adamdan korkmalısın. Akli başında değil.

Lincoln'ün uyarı Yankılar içinde benim
düşünceler, a duyularıma karşı fısıldıyor,
açıklığa kavuşan bir gerçek.

Bakışları ağızıma düşüyor, başparmağıyla alt dudağımı
aşağı doğru çekerken başı biraz eğiliyor.

"Endişelendiğinizde veya düşündüğünüzde dudağınızı
çiğnemek gibi sinir bozucu bir alışkanlığınız var."

Dudağımın içi çiğ ve onun teninin tuzu acıtıyor.
Görünüşe göre çok endişelendim.

Gri gözlerini benimkilere dikti. "İnsanların eşyalarını
kırması hoşuma gitmiyor."

Dudağımdan bahsettiğini sanmıyorum.

Daha çok Tyler'a ne olduğuyla ilgili soruma cevap veriyor
gibi.

Ari'nin elleri öldürdü. Bunu artık biliyorum. Hissediyorum.
Ama bunu beni korumak için yaptıysa yanlış mı?

Ama aynı zamanda burada etrafınızda sergilenen bir ton
cevap var. Bazıları sizi kızdıracak. Bazıları Ari'nin iyi bir
adam olabileceğini düşündürecek. Ama değil.

Eşyalarını kır. Ari'nin hayatımı benim iyiliğim için
kurtardığı fikrini bir kenara bırakıyorum. O bunu kendi çıkarı
için yaptı.

Bakışları benimkileri yakalıyor, zalim dudakları
düşüncelerimin yönünü takip edebiliyormuş gibi kıvrılıyor.

"Bu konuda ne yapacaksın, Adeline?"

Başparmağını dudağıma doğru bir kez
daha kaydırıldı.

"Eğer önceki davranışlarınız bu konuda bir şey söylüyorsa,
hiçbir şey değil. Ve hala ben kazanıyorum."

Sofistike bir kaş gri bir gözün üzerinde yavaşça yükseliyor,
dudakları öylesine kibirli bir sırtışa dönüşüyor ki, bu sırtış
insanın karnına bıçak gibi saplanıyor ve acının daha şiddetli
olması için bükülüyor.

"Seni tuzağa düşürdüm. Her zaman, gerçekten. Tek fark
artık bunu biliyor olman."

Ari ayağa kalkıyor ve bana bakıyor. Asansöre giden
kapının yanına bıraktığı çantayı almak için uzaklaşmadan
önce başını hafifçe, küçümseyici bir şekilde sallıyor. Oturma
odasını geçip televizyonun sesini kısmasını izliyorum.

yatak odasının karşısındaki koridorda, kapının kilidinin açılmasını, sallanmasını ve sonra tekrar kapanmasını dinleyin.

İşte o zaman gözyaşları başlıyor. Sadece esir tutulmuyorum, öldüren bir adam tarafından tuzağa düşürülüyorum.

Başım kitaplığa yaslanıyor ve bu farkındalığın uyandırdığı dehşeti hissetmek için kendime birkaç dakika veriyorum.

Ve ne yazık ki, hala yarısını bile bilmiyorum.

Zihinsel olarak, kaybolan arkadaşlarımla sayısını saymaya başladım. Garip tesadüfler ve olaylar. Her zaman kaybettiğim, bir yere koyduğum ve bir daha asla bulamadığım eşyalarımı.

Başım ahşabın üzerinde yuvarlanıyor ve dolapların sırasına bakıyorum, hepsini kutulara doldurulmuş bulabilir miyim diye merak ediyorum, hayatımın parçaları ve parçaları yıllardır takip ettiği bir iz gibi.

Öfke kalbime doluyor. Saf. Şiddetli. O kadar sıcak ki tenimde, saçlarımla altında hissedebiliyorum. Parmaklarım yumruk şeklinde kıvrılıyor ve dişlerim birbirine çarpıyor.

Hayatımın ne kadarını o düzenledi? Ari'nin benim için planladığı hangi yollardan geçtim? Ben sadece lanet bir kukla mıydım? İplerim bir sapığın ve katilin parmaklarına mı bağlıydı?

Kitaplıktan uzaklaşarak, sanki dolaplar beni kişisel olarak rencide etmiş gibi dönüyorum. Hepsini açarak sayısız kutuya, klasöre, bana ait olduğunu bildiğim defterlere, fotoğraflara, ıvır zıvıra, hayatımdan toplayıp sakladığı küçük parçalara ve parçalara bakıyorum.

Yaptığım dağınıklığı umursamadan, hepsini söküp yere yayıyorum ve ne kadar yakın olduğunu gösteren tüm kanıtları bulmak için kutuları açmaya başlıyorum.

Eski sahte kimliklerimin hepsini bulmak için küçük bir kutuyu boşaltıyorum, her birini. Plastiğin tahtaya çarpma sesi, kimlikler düz bir şekilde durup fotoğraflarım bana bakana kadar sessiz bir tona bürünüyor.

Bir diğerinde, her zaman yazdığım spiralli defterlere yaptığım düzgünce katlanmış günlük kayıtlarını buldum. Benim özel

düşünceler istila etti. Aceleyle mürekkeple karaladığım tüm sözcükler, onları yazarken döktüğüm gözyaşlarıyla lekelenmişti.

Rastgele yerlerde, bazen bir arkadaşımın, çoğu zaman da tek başımayken çekilmiş fotoğraflarım var.

Birkaç parça giysi çaldı, hepsini Grant'in şirket etkinliğinin olduğu gece benden aldığı külotla birlikte bir kutuya attı.

Başka bir kutudan daha fazla konser bileti koçanı ve bar bilekliği çıkıyor. Ve bu sadece başlangıç.

Benden almayı başardığı saçmalıkların çokluğundan bunalmış hissediyorum.

Bir kutuda tanımadığım bir cüzdan, derinin içine sıkıştırılmış sahte bir elmas küpe var ve onu daha önce nerede gördüğümü hatırladığımda donup kalıyorum.

"Aman Tanrım."

Cüzdanı açmaya korkuyorum ama bilmek zorundayım. Beni geride bırakan kaç arkadaşına gerçek bir seçim şansı verilmediği gerçeğini görmek zorundayım.

Cüzdanı yırtıp açtığımda Jason Ayer'in kimliğinin bana baktığını görünce boğazıma bir safra kaçıyor.

Tacizci bir pislikti ama bunun için ölmeyi hak etmiyordu.

Ama o gece kavga ettiğimizde garajımın önünde oturduktan sonra ayrıldı ve bir daha benimle iletişime geçmedi.

Cüzdanı bırakıp arkama yaslanıyorum ve gözlerimi hâlâ saklı olan eşyaların üzerinde gezdiriyorum.

Ari benim yüzümden kaç kişiyi öldürdü? Şimdi bunu bildiğim için beni de öldürecek mi?

Buradan çıkmalıyım, yardım bulmalıyım. Ve bunu yapabilmemin tek yolu bir şekilde Ari'nin anahtarlarını almak. Yine de asansöre erişemeyeceğim ama merdivenlerin kilidini açabilir, otuz beş kat aşağı koşabilir ve birinin bana yardım etmesi için yalvarabilirim.

Tek yolu bu.

Bu düşünceyle, Ari'nin beni ne kadar iyi tanıdığını kanıtlayan üst üste yığılmış ve saklanmış eşyalar hakkında endişelenmeyi bırakıyorum. Onun yerine çatı katına bakmaya başlıyorum.

Onu bayıltmak ve kaçmak için anahtarlarını almak için en iyi silahın ne olacağına karar vermeye başladım.

Kendi tarzında tehlikeli bir adamdan zar zor kurtulduktan sonra, geldiğini hiç görmediğim bir tehlike olan bir başkası için yere yatıp ölecek değilim.

CHAPTER

thirty-two

Ari

İşte orada.

Yatak başlığıma yaslanarak, Adeline'ı kameralarımdan izliyorum, dizüstü bilgisayarım kalçalarımın üzerinde dengede dururken, başka hangi sırları saklayabileceklerini görmek için dolapları karıştırmaya başlıyor.

Hem de çok. Bu konuda yalan söylemeyeceğim. Konu ona gelince hep biraz sorun yaşadım.

Ona kapana kısıldığını hatırlattıktan sonra süreci başlatması uzun sürmedi, kutu üstüne kutu açarken gözleri yuvarlanıyor, çaldığım her şeyi keşfederken öfkesi yanaklarını pembeye boyuyor.

Jason'ın cüzdanı ve küpesinin bulunduğu kutuyu bulduğu anda öfkesi paniğe dönüşür. Hatıraları saklamamalıydım. Beni bir suça bağlayan herhangi bir kanıt saklamak aptalcaydı. Ama Jason'ın kayboluşuyla ilgili gerçeği öğrenmenin ona neler yaptığını gördükten sonra, iyi ki saklamışım diyorum.

Sonunda onu kıran gerçek oldu, ruhen değil, Grant gibi değil. Onu güçlendiren her şeyi elinden almak istedi ve ben sadece geri veriyorum.

Tehlikeyle karşı karşıya olduğunu biliyor ve bu düşünceyle, çatı katında silah aramaya başlamak için dolaplardan uzaklaşıyor.

Adeline'in hiçbir zaman bir kahramana ihtiyacı olmadı ve sonunda kötü adamını ortaya çıkardı. Bu onu dışarı sürüklemeye ve savaşmasına yetecek kadar.

Zamanı gelmişti.

Yine de üstünlük bende ve beni incitmek için kullanabileceği bir şey bulma çabasıyla odadan odaya sürünerek geniş alanda ilerlediğini görmek beni eğlendiriyor.

Mutfaktaki bloktan bir kasap bıçağı çıkardığında, elindeki ağırlığı test ettiğinde ve sonra hızlıca kanepenin altına saklamak için hareket ettiğinde kaşlarım yükseliyor, sanırım ihtiyacı olur diye.

Beni bıçaklamak biraz sert oldu. Sonuçta ben onun hayatını kurtaran adamım.

Adeline şömineye bir göz attıktan sonra koşarak demir demiri alır, bir kez salladıktan sonra gülümser.

Sanki bundan zevk alıyor gibi. Bu konuda ne hissettiğimden emin değilim.

Dudaklarım her şeye rağmen kıvrılıyor. İzlemiyor olsaydım bir avantaj elde edebilirdi ama artık ne beklemem gerektiğini bildiğim için bu savaşı çoktan kaybetti.

Yine de bir şansı olduğunu düşünmesine izin vereceğim. Kazanan her şeyi almadan önce onu biraz geliştir.

Adeline maşayı koridora açılan kapının yanına koyduktan sonra, köşelere ve diğer yerlere yerleştirmek için ağır nesneler aramaya ve toplamaya devam eder. Yaptığı şeye bakılırsa tam bir savaş bekliyor olmalı, ama o kadar ileri gitmeyecek.

Neyse ki gerçek silahların bulunduğu yatak odama hiç giremedi.

Adeline kısa bir an duraksıyor, odada başka bir şey var mı diye göz gezdiriyor ve sonra savaş planında değişiklikler yapmaya başlıyor, bıçağı kanepenin altından çıkarıp kanepelerinin arasına sıkıştırıyor, sonra da aynı şeyi demir çubukla yapıyor.

Artık hazır ve kendini öyle hissediyor, beni beklemek için kanepeye oturuyor.

Benim de hazır olmam onun için berbat bir şey.

Endişesinin büyümesine izin vermesi için ona bir dakika veriyorum. Ayağı dakikada bir mil hızla vuruyor, alt dudağı

Dişlerini. Bu işleme yakında başlamazsam lanet şeyi çiğneyip koparacak.

İç çekerek bilgisayarı kapatıyorum ve başımı omuzlarımın üzerine yuvarlıyorum. Ayağa kalkıp odamdan çıkıyorum ve oturma odasına açılan kapıdan başımı uzatıyorum. Hâlâ kanepede oturuyor, dışarı çıkıp omzumu duvara yasladığım anda mavi gözleri benimkilere kayıyor.

"Dolaplarımı yıkarken eğlendin mi?"

Bana doğru göz kırptıyor, omuzları gergin, çenesi sabit.

Yerde hâlâ bir dağınıklık var. Kutular yırtılmış, Kâğıtlar dağılmış, her şey sanki üzerinden geçmeye niyetlenmiş de cesaretini kaybetmiş gibi bir yere atılmış. Bir ona bakıyorum, bir ona.

"Bilmek istediğin her şeyi öğrendin mi?"

"Yeterince öğrendim," diye tersliyor.

Sesindeki aksaklık karşısında sırtarak tekrar dağınıklığa bakıyorum. "Peki bu pisliği yakın zamanda temizlemeyi düşünüyor musun?"

"Bunu planlamıyordum."

İfadesinde bir meydan okuma var, öyle bir meydan okuma ki, herhangi bir kişi konuyu zorlamak için ona doğru hücum edebilir. Beni silahlı ve hazır olduğu yere çekiyor.

Çok zekice, Adeline.

"Sanırım bu, sana temizletmek zorunda kalacağım anlamına geliyor." Boğazı yutkunmak için hareket ediyor. "Sanırım öyle."

Yer yutan bir adımla ona yaklaşıyorum, bir elimle kaldırdığı bıçağı savurmak için hareket ederken, diğer elimle demir sopanın darbesini yumuşatacak kadar engelliyorum.

Geriye iterek, kanepeden hamle yapması için ona yeterli alan açtım. Homurdanarak sopayı tekrar savuruyor ve omzuma bir darbe alıyorum. Çok acıyor ama beni yere serecek kadar değil.

Yine de sırtüstü düşüyorum, sadece sahip olduğum avantaj ortaya çıkmadan önce ona bir başarı hissi vermek için.

O çıldırmışken ben sakinim. O sadece içgüdü ve korkuyla tepki verirken ben düşünüyorum. Yine de savaşıyor ve şu anda tek umursadığım bu.

Adeline sopayı iki eliyle kaldırıp başıma doğru savuracakmış gibi yapıyor, dudakları alaycı bir ifadeye bürünüyor, gözleri kısılıyor ama ben tam zamanında uzanıp sopayı kavıyorum ve onu sopayla birlikte aşağı çekiyorum, sonunda onu ters çevirip kalçalarının üzerine oturtup bileklerini başının üzerinde yere vurduğumda ellerini bırakıyor.

Başımı aşağı indirerek burnunun ucunu ısıırıyorum, ağırlığımdan kurtulmaya çalışırken bana karşı kükrediğinde kıkırdıyorum.

"Gerçekten kazanabileceğini düşünüyor musun?"

"Bırak lan beni!" diye bağılıyor, hâlâ kızgın, yüzü kıpkırmızı.

Onunla sadece oynadığımı ne zaman anlayacak merak ediyorum. "Sana bir şans daha vereceğim. Ama ben kazanırsam, ne istersem alırım.

bu iş bittiğinde. Anlaştık mı?"

"Bırak beni," diye kükrüyor, beni öldürmek için o kadar ileri gitmişti ki yüzümdeki sırtışı fark etmedi.

Üzerinden yuvarlanıp ayağa kalkıyorum ve kendi ayağıma kalkmadan önce onun kaçışını izliyorum. Önce bıçağa koşuyor, bana o kadar sert fırlatıyor ki bıçakla vurulmamak için yana doğru zıplamak zorunda kalıyorum.

Cam bir vazo uçarak başımın yanından geçip uzaktaki bir duvara çarpıyor, ardından da bana çarpsa canımı çok yakacak ağır bir kağıt ağırlığı geliyor.

Dürüst olmak gerekirse bu uzun zamandır yaşadığım en eğlenceli şeydi, bu yüzden neyi kırdığını umursamadan devam etmesine izin verdim.

"Seni orospu çocuğu," diye bağılıyor bana ağır bir kitap ayracı fırlatırken. "Bırak lan beni!"

Bundan kaçarken, küçük canavarın kafasını kaldırdığını görünce gülümsüyor ve gülüyorum.

Bir zamanlar
tanıdığım kız.
Kabusum.

Grant Cabot onu yıkmadan ve içindeki vahşı ruhu söküp
atmadan önce olduğu kadın.

CHAPTER

thirty-three

Adeline

Şimdi mi?

Benimle dalga mı geçiyor?

Şimdi o zalim dudaklarını nihayet gerçek bir gülümsemeye dönüştürmeye karar verdiği zaman mı? Şimdi, öfke ve kızgınlığının kaynama noktasında olduğu ve bana yapacaklarından korktuğum zaman mı? Şimdi, onu öldürmeye çalışmayı bırakıp o anın tadını çıkarmak isteyeceğim kadar saf bir neşe ifadesine sahip olduğu zaman mı?

Ne psikopat bir pislik!

Ari'nin kafasına ağır bir cisim daha fırlatıyorum, o da kolayca savuşturuyor, cisim duvardaki fotoğraflardan birine çarpıp onu yerinden oynattığında ve çerçeve yere düştüğünde omuzlarını sallayarak gülüyor.

"Bunun komik bir yanı yok, seni lanet olası deli!"

Ona daha fazla bok fırlatıyorum, odada birbirimizin etrafında dönerken omzumdaki ve kolumdaki kaslar yanıyor. Kendisiyle neden bu kadar gurur duyduğunu anlayamıyorum. Öfkemin altında hâlâ bir cazibe damarı olmasından da kesinlikle nefret ediyorum.

Çünkü Ari gülümsediğinde göz kamaştırıyor. Sersemletici, gerçekten. Daha önce hiç fark etmediğim gamzeleri yanaklarını çukurlaştırıyor, gri gözleri o kadar parlak ve berrak ki artık beni korkutmuyorlar. Aksine, beni içine çekiyor.

Bundan zevk almaması gerekiyordu. Kızgın olması gerekiyordu. Yine de tek yaptığı attığım her silahtan kaçmak, vücudunu öyle bir hareket ettiriyor ki beni köşeye sıkıştırdığı bir noktaya kadar geri çekilmek zorunda kalıyorum.

Kaosun içinde adeta dans eden Ari, her türlü avantaja sahip olduğunu açıkça gösteriyor. Beceriklilik. Hız. Güç. Ve sadece benimkinin sularını bulandırmaya yarayacak kadar doğru odaklanmış sakın bir zihin.

Ve işte o zaman saldırıyor, o kadar kızgınım ki kırmızı görüyorum, o kadar kontrolden çıkmışım ki hatalar yapıyorum.

Beni ayaklarımdan kolayca kaldırarak ikimizi de yere bırakıyor, vücudumu yere sabitlerken dizleri kalçalarımın biniyor.

Beni incitmeden bunu nasıl başarıyor, hiçbir fikrim yok, ama başarıyor, sanki başından beri planı buymuş gibi.

Ona karşı hiç şansım olmadı ama Ari, Grant'in yapacağı gibi beni fena halde dövmek yerine, yüz ifadesindeki eğlenceyle aşağıya bakıyor, dövüş hiçbir ahlaki değeri olmayan bir adam için ön sevişmeden başka bir şey değil.

Bileklerimi kavıyor ve tekrar başımın üzerinde tutuyor, vücudu eğiliyor, ağzı o kadar yakın ki beni öpeceğini düşünüyorum. Onu ısırma için başımı kaldırıyorum ve yüzünü korurken yakın duracak kadar geri çekiliyor, o lanet gülümsemesi bana alay eder gibi parlıyor.

"Daha bitirmedin mi?"

"Hayır!" O son derece sakın kalırken ben çılgın atıyorum. Ben efordan terliyor ve nefes nefese kalıyorum, o ise dinlendirici bir tatilden yeni dönmüş gibi görünüyor.

Bu beni daha da sinirlendiriyor çünkü herhangi bir şey benim öfkemi bana karşı kullanmak için sahip olduğu kötü kararlılığı görmekten daha iyi olurdu.

Bunu fark ettiğimde başım yere düşüyor.

Bunu bilerek yapıyor. Tekrar söylüyorum. Beni kuklası yapıyor.

Tekrar.

"Bunu bana neden yapıyorsun?"

Bileklerimden birini kurtarmayı başardım ve yüzüne bir yumruk attım, yavaşça dönmeden önce kafası sola savruldu

Bana bakmak için geri döndüğünde, aldığı darbenin acısını hafifletmek için çenesi bir o yana bir bu yana geriliyordu.

Ben ona tekrar yumruk atamadan kolumu yakalıyor, parmakları daha sıkı kenetleniyor ve bir eliyle bileklerimi tutarken diğer eliyle çenemi yakalamak ve başımı yerinde tutmak için aramıza uzanıyor.

"Ne yapıyorum? Sana tam olarak ne yaptığımı düşündüğünü söyle."

"Sen insanları öldürdün," diye bağıyorum, sesimin yüksekliğinden boğazım ağrıyor.

"Kimi öldürdüğüm hakkında konuşalım. Sanırım Tyler Dixon'ı, işlediği suçları, kadınları kurban etmesini zaten konuştuk. Hayatına son vermekle hata mı ettim? Peki ya Jason Ayers? O pislik kadınları kullanmayı ve onları istismar etmeyi bir oyun haline getirdi. Sadece sen değildin, öyle olduğunu düşünsen bile. Yüzünü morarttığında, onunla işim bitmişti."

Gözlerimden yaşlar akıyor, sıcak ve yoğun. İnsanları öldürdüğünü bilmek yeterince zor, ama bunu hiçbir suçluluk duymadan itiraf ettiğini duymak? Korkunç bir şey.

"Neden? İnsanların eşyalarınızı kırmasından hoşlanmadığınız için mi?"

Gülümsemesi kayboluyor, bakışları yüzümü öyle bir şefkatle okşuyor ki kalbim ısınıyor. Daha önce hiç kimse bana Ari'nin baktığı gibi bakmamıştı. Ve bundan zevk almanın berbat bir şey olduğunu biliyorum. Ama kalp, akli eğip büken kararsız bir yaratıktır. Mantiğa meydan okur. Ve yanlış ve doğru olan her şeyin yüzüne tükürür.

Ari bana değerliymişim gibi bakıyor. Nadir, efsanevi bir varlıkmışım gibi. Bu onun deliliğinden mi yoksa benim bunu görmemden mi kaynaklanıyor bilmiyorum ama ifade hala orada. Gerçek bu.

Ama bu yine de yaptıklarını mazur göstermez. Affettirir mi?

"İnsanların seni incitmesinden hoşlanmıyorum. Bunun için özür dilemeyeceğim. Ryan Knox, hadi onun hakkında konuşalım."

Ryan mı? Vay anasını. Ryan'ı mı öldürdü? Neden aniden kalkıp gittiğini hep merak etmişimdir. Oda arkadaşı bile anlamadı. Kimse onun kaybolduğunu bildirmedi, sanmıyorum. Berbat bir uyuşturucu anlaşması yüzünden çekip gittiğini düşündük.

"Ryan birkaç ay boyunca senin tedarikçin oldu. Sadece bu bile beni kızdırdı ve senden çalabildiğim kadar çok uyuşturucu çaldım."

Gözlerim dönüyor. Orospu çocuğu. Onları kaybettiğimi sanmıştım.

"Ama sonra Ryan yeni bir müşteri almaya karar verdi. On üç yaşında bir kız, onu baygınken sikmeden önce verdiği ilaçlarla bilerek bayılttı. Eve gidip annesine olanları anlatamazdı, neden orada olduğunu itiraf etmeden olmazdı. Ve pislik herif bunu biliyordu. Kariyerini bitirmeye karar verdiğimde sıkışmış bir domuz gibi ciyakladı."

Ari'nin Ryan'ı öldürmüş olmasına değil, Ryan'ın o zavallı kıza yaptıklarına öfke duyuyorum.

Lanet olsun! Bana ne yapıyor böyle? Bu hiç iyi değil.

"Ve öldürdüğüm diğer tek arkadaşın Preston Cotter. Senin için ne planladığını bilmek ister misin? Senden önce başka kadınlara ne yaptığını?"

Preston. Hay aksi. İsme bir yüz koymaya çalışıyorum ama bir şey bulamıyorum. Ari bunu biliyor olmalı. Kaşlarım şaşkınlıkla birbirine yaklaştığında dudakları kıvrılıyor, gözleri küçük bir tanıma kıvılcımı için benimkileri arıyor.

Hiçbir şey bulamayınca, bana hatırlayamadığım şeyi söylüyor.

"Bir gece arkadaşın Melanie ile bir barda sarhoştunuz. Melanie gecenin ilerleyen saatlerinde bir adamla kaçtı ve seni Preston'la bıraktı. Bilmediğin şey, Preston'ın o barda üç arkadaşı daha olduğuydu ve seni eve götürmeyi teklif ettiğinde aslında seni oraya götürmeyi hiç düşünmemişti. Neyse ki senin için, grubunun, etrafta konuştuklarını duyabilecek insanlar varken planlarını tartışmak gibi aptalca bir alışkanlığı vardı."

Bana söylediklerinden, gençken sürekli parti yapmaktan dolayı incinmeye ya da daha kötüsüne ne kadar yaklaştığımdan dolayı sönmüş hissediyorum.

Ari'nin eli, avuç içi yanağıma değecek şekilde hareket ediyor, nazik bir dokunuş. "Seni korumak yanılsa, olan olmuş demektir. Sen vahşiydin, Adeline-"

"İşte bu yüzden büyümem gerekiyordu!"

Sözünün kesilmesi üzerine gözlerini kırptırıyor. "Bu yüzden daha zeki olman gerekiyordu ama gençtin. Bunun ötesini gördüm. Sana göz kulak oldum."

"Beni takip ettin! Tüm bunlarla ilgili sorunu nasıl göremezsin? Sen ne tür bir şeytansın ki bunların kabul edilebilir olduğunu düşünüyorsun?"

Gri gözleri parlıyor, başparmağını alt dudağıma götürüyor, bakışları bir an için dudağıma kilitleniyor ve sonra tekrar dudağıma yöneliyor.

Ari'nin sesi tenimde derin bir titreşim yaratarak cevap veriyor: "Sanırım bir şeytanı aşka ikna etmek böyle bir şey. Doğru mu yanlış mı diye düşünmeden senin için cehennemin dibine kadar gideriz."

Başparmağını ağızma bir kez daha dokundurduğunda ürperiyorum, öfkem kan kaybederken başka bir şey beni ele geçiriyor. Birden parmaklarının bileklerimdeki hissinin, ruhuma merhem olan erkeksi kokusunun aşırı farkına varıyorum. Vücudumdaki ağırlığının, üzerime eğildiği yerden tenime yayılan sıcaklığın.

Ondan nefret etmek istiyorum. Ondan korkmak. Yaptıkları için ona kızmak.

Ari her zaman bildiğimin farkında olmadığım bir varlık olmuştur. Üzerimde dolaşan, benim için savaştan, yüzüme bakan diğer tüm tehlikeleri gözetken korkunç bir gölge.

Yine de mantıklı değil.

"Neden ben? Neden başka bir kadın değil?"

Yavaşça göz kırpmıyor, koyu renk kirpikleri yasadışı olması gereken gözlerini çerçeveleyiyor, ağzı vücuduma çılgınca şeyler yapan o kibirli sırtışa dönüşüyor.

"Dalga mı geçiyorsun benimle? Bana senin gibi başka bir kadının adını ver. Başımın belası oldun Adeline. Hem de çok uzun zamandır. Diğerlerinden farklı olduğunu bilmiyormuş gibi aptal numarası yapma. Bu konuda yüzlerce günlük doldurdun. Tüm çılgın düşüncelerini ve sırlarını görebilecek ve bunlar yüzünden seni isteyecek birini bulmak için kalemini kâğıt parçalıyor. Sen kafayı yemişsin. Ama ben de öyleyim. Şimdi o adam karşında duruyor ve sen onu bu konuda sorgulamak mı istiyorsun? Grant'in senden koparmak istediği tüm o parçalar benim sevdiğim parçalardı. Ve ben onları geri veriyorum. Çünkü onlar olmadan sen, sen değilsin."

Gözyaşlarım yanaklarımdan aşağı yuvarlanıyor, bunun nedeni kısmen hala beni boğan adrenalin, ama aynı zamanda bu kadar çok yanlış yapmış bir adam hakkında böyle hissetmemem gerektiği için.

Ama elimde değil. İnkâr edemiyorum. Ari bana dokunduğunda bazı parçalarım yanıyor. Endişe yatışıyor ve bu tamamen yanlış bir şekilde doğru hissettiriyor.

Bana sessizce bakıyor, bakışları yüzümün çizgilerini takip ediyor.

"Artık benimle dövüşmeyi bıraktın mı?"

Olmak istiyorum. Ama içimde durmayan bir şey var. Bana bunun delicesine yanlış olduğunu ve kabul edersem aptal olacağımı söyleyip duran bir şey.

"Hayır," diye fısıldıyorum, cevabın yüzündeki gülümsemeyi geri getirmesinden hem nefret ediyor hem de seviyorum.

"Güzel," diye mırıldanıyor, sesi baştan çıkarıcı bir mırıltı. "Dövüşmen hoşuma gidiyor."

Ağzı benimkine değiyor ve dişlerimi ona geçiriyorum. Bu sadece onun daha fazla gülümsemesine neden oluyor. Tekrar yapmamı engellemek için parmaklarını çenemin üzerinde kilitliyor, alt dudağımı ısırıyor, beni o kadar derinden öpmeden önce acıyı yalıyor ki baştan çıkarıcı dilinin benimkine doğru kaymasına karşı çaresiz kalıyorum.

Ari öpücüğü kesiyor ve bana bakıyor, söylenmemiş bir şey dudaklarını baştan çıkarıcı bir alaycılıkla büküyor. Bileklerimi bırakıp ayağa kalkana kadar nabzım boğazımda atıyor, kan hücumu kafamın içinde gök gürültüsü gibi.

Gitmeme neden izin verdiğine şaşırarak geri çekiliyorum, ellerimle ona fırlatacak bir şey arıyorum, kaçacağını bilsem bile.

Yaptığımız kavgaya rağmen, Ari mükemmel bir şekilde bir araya getirilmiş görünüyor, o kadar güzel ki fark ettiğim için kendime kızıyorum.

Sonunda ayağa kalkacak, geri çekilecek gücü buluyorum. Bana bakışları omurgamdan aşağı karanlık bir ürperti gönderiyor çünkü saldırmamı beklediğini biliyorum.

Onun yerine kaçıyorum, odama giden koridorun köşesini dönerken ayaklarım zeminde kayıyor, dengemi yeniden sağlayıp kaçmak için bacaklarımı pompalarken omzum duvara çarpıyor.

Tam kapıdan geçerken beni yakalıyor, sırtım göğsüne doğru çekilirken kolu belime dolanıyor. Eliyle çenemi kavrayarak yüzümü kulağıma fısıldayabileceği kadar çeviriyor.

"Kazanan hepsini alır, Adeline."

Beni sürükleyerek yatak odasına götürüyor, kapıyı ayağıyla kapatırken beni odanın ortasındaki büyük yatağa doğru döndürüyor.

Gri duvarları, siyah çarşafı ve siyaha yakın renkteki ahşap zeminiyle mekân da kendisi gibi karanlık. Perdeler pencerelerden gelen güneş ışığını engelliyor, komodinin üzerindeki tek bir lamba mekânı aydınlatıyor.

Yatağa yönlendirilmeden önce onun özel alanının tüm ayrıntılarını kavramak için ancak zamanım oluyor, bileklerimi tekrar yakalayıp başlığa bağlarken vücudum şiltenin üzerine geriliyor.

Gözlerim onunkilere kayıyor, bedenim hâlâ gizemini koruyan bir adamın arzusu ve korkusuyla titriyor.

"Neden bunu sık sık yaptığınızı hissediyorum?"

Ağzının kenarı kıvrılırken usulca gülüyor.
Bana bakarak başını hafifçe eğdi.

"Tek olduğuna inanmak senin için neden bu kadar imkansız?"

Ari şifonyere doğru yürür ve üstündeki ahşap kutuyu açar. Gömleğinden kol düğmelerini çıkarıyor ve kapatmadan önce içine bırakıyor. Bana dönerek çevik parmaklarıyla gömleğinin düğmelerini yavaşça açıyor, gri gözleri bana bakarken etrafındaki gölge bir aşık gibi tenini yalıyor.

Gömleğini geniş omuzlarından çıkarıp dolabın yanındaki sandalyenin arkasına atarken gözlerimi yüzünden ayırmamak için mücadele ediyorum.

Vücudunun her santimi granitten oyulmuş gibi görünüyor, sert çıkıntılar ve gölgeli vadiler bir kadının parmaklarının onları keşfetmesi için yalvarıyor. Teninin altın rengi doğal olmalı çünkü güneşin altında geçirdiği saatlere dair hiçbir bronzluk çizgisi görmüyorum.

Ari'yi o şekilde görebildiğimden değil. O geceleri daha rahat bir adam.

Kollarını göğsünün üzerinde kavuşturması hayranlığımı azaltmıyor, güçlü göğüs kasları esniyor, pazuları pozdan dolayı şişiyor.

Ve ben pantolonunun, karnının ve eğik kaslarının belirginliğinin hemen altına oturduğu yeri keşfetmek için zaman ayırırken, o bana bilerek bakıyor.

"Sen her zaman bir savaşçıydın," diyerek dikkatimi tekrar yüzüne çekti. "İlk günden beri. Uyanıkken, uykunda, fark etmez. Kimsenin seni itip kakmasına izin vermedin. Denemesine rağmen Jason'ın bile. Ama seni ilk kez yaraladığında onu geride bıraktın. Kendi evine gittin. Telefonlarına cevap vermeyi reddettin."

Bir kahkaha sesi omuzlarımı sarsıyor, hareket bileklerimi bağlara doğru çekiştiriyor.

"Bana bir şans verseydiniz, çağrılarını reddetmeye devam ederdim."

Dudakları kıvrıldı. "Onun bir pislik olduğunu çok daha önce fark edip ona geri dönmeyi bıraksaydın bugün hâlâ hayatta olurdu."

Cinayet hakkında bu kadar rahat konuşabilmesi tüyler ürpertici.

Bir bileğini diğerinin üzerinden geçiren Ari, şifonyere yaslanıyor. "Ama bu onunla ilgili değil, seninle ilgili. Yaptığım şeyin nedeni."

Bileklerimi sallıyorum. "Bu konuşmayı beni bağlamadan da yapabilirdik."

"Sanki konuşmam için yeterince uzun süre hareketsiz kalacaktıysın gibi. Böylesi benim için daha kolay."

Ellerim başımın üstündeki şilteye düşüyor.

"Dövüşme şeklinize hayran kaldım. Ama bu senin lehine olan sadece bir noktaydı. Bir diğeri de insanların seni nasıl gördüğünü hiç umursamaman. Dans ettin Adeline, kulüplerde, evde, canın nerede isterse orada dans ettin ve duyduğun müziğe kendini kaptırdın. Seni sadece benim izlediğimi düşünmen aptallık olurdu. Herkes seni gördü çünkü o anlarda bulduğun özgürlük çok az insanın deneyimleyebileceği bir şey. Bunda saflık var. Dünyaya parmak sallama ve yapmak istediğin şeyi yapma yeteneğine sahiptin. Ben de buna hayran kaldım."

Bakışları vücudumda, giydiğim tişörtün üzerinde, çıplak bacaklarım boyunca geziniyor. Bakışlarını hissedebiliyorum, parmak uçlarının tenimi nazikçe keşfetmesi gibi.

"Ve o berbat kafanın içindeki düşünceleri ve arzuları da unutmayalım. Senin en çok bu yönüne hayranım."

Neden bahsettiğine dair hiçbir fikri olmadığını iddia etmek istiyorum ama yazdığım her günlüğü okumuş. O düşünceleri çalmış. Görünüşe göre onları ezberlemiş.

Gözleri bu düşüncelerin bilgisiyle parlıyor, bedeni yatağa yaklaşmak için şifonyerden uzaklaşıyor.

"Hadi onlardan bahsedelim."

Ne yapmak üzere olduğunu bildiğimden, resmen boku yediğimi fark ettim. Hem gerçek anlamda hem de mecazi anlamda.

Ari de bunu biliyor, eğer gözlerinin benimkilere kilitlenme şekli bu konuda bir şey söylüyorsa.

O oturduğunda şilte ayaklarımın dibine çöküyor, parmağının ucu ayağımın altını öyle yumuşak bir şekilde okşuyor ki irkiliyorum.

"Senin hakkında bilinmesi gereken her şeyi bilen bir adam istiyordun. Öyle ya da böyle her zaman, her sayfada yazdığın şey buydu."

Parmağını tekrar ayağımın altından geçiriyor, bacağım tekme attığında bana bakmak için başını çevirmiyor, dizim tekrar düzelmeden önce sadece bir saniyeliğine bükülüyor. Parmağının ucunu ayağımın üst kısmında gezdirdikten sonra bileğime birkaç kez dokunuyor ve beni tutup sabit tutabileceğine dair ince bir uyarıda bulunuyor.

Tüylerim diken diken oluyor, kollarımdaki tüyler hem onun tehdidinden hem de bana nasıl dokunacağını bilmesinden dolayı diken diken oluyor, tüylerim diken diken oluyor, kalçalarımın arasında bir sıcaklık oluşuyor.

"Düşüncelerinin ne kadar çılgınca olduğunu öğrendiğinde kaçmayacak bir adam istedin. Uykunda ne gördüğünü. Seni neyin tahrik ettiğini."

Bu düşünceyle ağzı geriliyor, profilinin güzelliği nefes kesici. İki parmağının ucuyla baldırımın iç kısmından dizime doğru ilerlerken kaşları gözlerinin üzerinde yükseliyor.

"İtiraf etmeliyim ki en çok bu düşünceleri takdir ettim. Ben de kabarık romantizmden hoşlanan biri değilim."

Başını çevirip bana bakıyor, bakışlarının ardında o kadar büyük bir sıcaklık var ki bunu karnımda hissediyorum.

"Seni daha fazlası için yalvartırken iradeni bükecek bir adam istedin. Daha güçlü birini. Senin ne kadar kirli ve kırık olduğunu takdir eden ve bu yüzden seni isteyen birini."

Defalarca yazdığım kelimeleri duymak için gözlerim kapanıyor.

Ari'nin eli, parmaklarının arkası gömleğimin eteklerine değecek kadar uyduğumun iç kısmına doğru ilerliyor. I

Dokunulduğunda titriyor, parmaklarım sanki beni yerimde tutabilecekmiş gibi kayışları kavırıyordu.

"Onu sen buldun," diyor. "Ya da sanırım gerçek şu ki o seni buldu."

Eli ilerledikçe tişörtüm yavaşça kalçalarımın yukarı kayıyor, dokunuşuna karşı titredikçe bileklerimdeki bağlar sıklaşıyor.

Piç herif haklı. Söylediği her kelimedede. Kafamın içindeki düşünceler ve gerçekleşebileceğine asla inanmadığım dileklerim hakkında söylediği her gerçek.

Vücudunu yanımdaki bir dirseğe dayamak için hareket ederken tişörtümü vücuduma doğru sürükleyen Ari, kumaşı göğüslerimin hemen altına kadar itiyor.

Bakışları karnıma odaklanıyor ve parmaklarının uçlarını nazikçe derimin üzerinde gezdiriyor, göbeğimin etrafında ve göğüs kafesimin altında yumuşak daireler çiziyor.

Kollarım titriyor ve kıpırdamamak, ona oyun oynamayı bırakıp peşinde olduğunu bildiğim şeyi almasını ne kadar çok istediğimi göstermemek için savaşıyorum.

O lanet sırtış yine yüzünde. Ne hissettiğimi saklayamam. O zaten biliyor.

Sesi yumuşak olan Ari benimle oynamaya devam ediyor, gözleri parmaklarının izlediği yola odaklanmış durumda.

"Neden her zaman istediğin tek şeye karşı savaşıyorsun?"

Gri gözleri benimkilere kayıyor. "Neden sadece tadını çıkarmıyorsun?"

Daha iyi bir yargıya karşı, teslim oluyorum, eli külotumun kenarını izlemek için aşağı inerken kalçalarım yatağın üzerinde bir daire çiziyor.

Dudakları genişliyor, her gördüğümde beni büyüleyen o nadir gülümseme değil, kazandığını bildiğinde her zaman takındığı o sırtış.

Şiltenin üzerinde kayan Ari tekrar bedenime biniyor, ağırlığının beni ezmemesine dikkat ederek şeytani gri bakışlarını arkasında her türlü günah vaadiyle birlikte benimkilere kaldırıyor.

"Uyurken sana ne yaptığımı göstermemi ister misin?"

Bileklerim bağları çekiştiriyor çünkü yapmak istediğim şey ona dokunmak. Bunu biliyor olmalı çünkü gözleri bu harekete kayıyor, yüz ifadesinde ciğerlerimdeki havayı boşaltan karanlık bir şey dolaşıyor.

Sert bir fısıltıyla, "Belki de bunun yerine sana yapmak istediğim her şeyi gösteririm. Sen onların tadını çıkaracak ve nereden geldiklerini bilecek kadar bilinçli değilken izler bıraktığım için kendimi kötü hissederdim."

Gömleğimi çekiştirerek başımın üzerinden kollarıma geçirmeden hemen önce bedenim titriyor. Kumaşı ellerimin üzerine sarıyor ve yerine bağlıyor, yüzüm göğsüne yaklaştığında oyalanıyor, ağzım tenine o kadar yakın ki nefesimi hissedebileceğini biliyorum.

Güzel kokuyor. Her zaman öyleydi. Yasak ve gizemli bir şey gibi, duyularımı ele geçiren ve bana onun ne kadar tehlikeli olduğunu hatırlatan bir koku. Öldürdüğü için değil. Tanrı bilir ne zamandan beri beni izlediği için değil. Ama ondan korktuğumda bile beni baştan çıkarma gücüne sahip olduğu için.

Arkasına yaslanıp üzerime geliyor, güçlü bacakları hâlâ yanlarımda, yüzümü avuçluyor, başparmağıyla alt dudağımı aşağı çekiyor ve beni öyle şiddetli öpüyor ki dişlerimiz birbirine çarpıp sıyrılıyor, dili ağzıma girip benimkini yakalıyor. Geri çekilemiyorum, beni tutuş şekliyle değil, artık kendini dizginleme ihtiyacı hissetmediği için değil.

Ari diliyle ağzımı sikerken, dişleri alt dudağımı yakalarken, gözleri benimkilerle kilitlenirken, kalçalarımın arasında ısı çiçek açıyor, külotum çok çabuk ıslanıyor.

Bıraktıktan sonra, "Önümüzdeki günlerde o dudağı daha çok cezalandırmayı planlıyorum. Sadece bilmen gerektiğini düşündüm."

Bir avucunu başımın yanındaki yatağa dayayarak vücuduma bakarken kendini yukarı kaldırıyor.

"Ama önce, geri kalanınıza bir süre işkence edeceğim."

Hızla ayaklarıma doğru ilerliyor, elini bacağımı bükme ve dışarı itmek için birinin altına kilitliyor. Alaycı dudaklarını ayak bileğimde ve baldırımda gezdiriyor, derimi ısırarak için acele etmiyor, nefesi o kadar sıcak ki bacağım titriyor ve sarsılıyor.

Sabrından nefret ediyorum, çünkü beni çıldırtıyor, ben akıl sağlığıma tutunmaya çalışırken onun iddia ettiği sakin kontrol ve iç uyluğuma doğru ilerlediğinde, dişlerini hassas cilde sıkıştırıp emiyor.

Bunu bir elektrik çarpması gibi hissediyorum ve içime yerleşiyor. İçgüdüsel olarak geri çekiliyorum, ama eli kilitleniyor, şehvetli bir öpücükle cildimi zedelerken beni yerimde tutuyor.

Bir patlamayla bırakıyor, dilini iz üzerinde gezdiriyor ve bacağıma doğru sırtıyor.

"Bir numara," diye dalga geçiyor, sesi yumuşak ama sert.

"Sen bir orospu çocuğusun," diye nefes alıyorum, bedenim titrerken sesim zayıf çıkıyor.

Ari gülüyor, ağzı bacağımın geri kalanını takip ediyor, beni soluduğu yerde amımın üzerinde fırçalıyor, burnunun ucu külotumun ıslak pamuğuna bastırıyor, elleri bacaklarımı ayırmak için uyluklarıma kilitleniyor.

Kalçalarım kendiliğinden kalkıyor, bedenim artık düşünceye bağlı değil, sadece onun beni doldurmasına duyduğum mutlak ihtiyaç, tenimin altında titreşen şehvet, başım yastığın üzerinde yuvarlanırken omurgamı dik tutmaya zorluyor.

Diğer bacağıma doğru ilerliyor, iç uyluğuma şehvetli bir öpücük daha konduruyor, başka bir iz, başka bir çürük, kalçalarımı hareket ettirmeye ve sırtımı eğmeye zorlayan başka bir ağırlaştırıcı, yavaş işkence.

Lanet olsun.

Beni kendine aldığı anda neler yapabileceği konusunda uyarmıştı ve şimdi o karanlık koridoru, bedenlerimizi birbirine sürme telaşını, zaman olmadığı için sabırsızlanmayı diliyorum.

Ari ayak bileğimi ısıyor ve gıcırđıyorum, bölge erojen hale geldi çünkü tüm vücudum hiper farkında, aşırı hassas, daha sert bir dokunuş, daha sıkı bir kavrama ihtiyacıyla uğulduyor.

Benimle oynuyor. Beni delirtmek için kullanabileceğı bir enstrüman gibi bedenimle oynuyor.

"Beni bıraktığında seni öldüreceğim."

Hızlı bir hareketle beni yüzüstü çeviriyor, bağlar büküldüğü için artık daha sıkı, vücudu hareket ediyor ve kalçalarımın arkasında bir iz bırakıyor.

Kıçıma ulaştığında tenime karşı konuşuyor, nefesi günahkâr bir ısı çağlayanı.

"Güzel. Her zaman yeni bir dövüşe hazırım."

Dişleri kıçımın yanağını tam kalçamla birleştirdiği yerden ısıyor. "Unutma, kazanan hepsini alır."

Ve sonra dişleri yanağımın yumuşak etine daha sert kilitleniyor, dudakları üzerime kapanıyor ve beni tekrar işaretlerken derinlemesine emiyor. Boğazımdan gelen sesleri bastırmak için yüzümü yastığıma gömüyorum ama yine de duyabildiğini biliyorum.

Göğsü sessiz bir kahkahayla titriyor, omurgamın çizgisini yavaşça öperken vücudu yeniden hareket ediyor, elleri yanlarımı okşuyor, yatağa bastırdıkları göğüslerimi okşuyor.

Enseme ulaştığında, saçlarımın uzunluğunu elinin etrafına sarıyor ve saç çizgisinin hemen altındaki yumuşak noktadan beni öpmek için hareket ettiriyor.

Vücudumun tepkisini, onun her dokunuşunda nasıl zıpladığımı kontrol edemiyorum. Ona başka yerlerde ne kadar çok ihtiyaç duyduğum neredeyse acı verici, uyluklarım sanki şişmiş klitorisimin nabzını durdurabilirmiş gibi birbirine kayıyor.

Başımı yana çekmek için saçımı kullanarak ağzını kulağıma bastırıyor.

"Bahse girerim şu anda bacaklarını açıp parmaklarımı o güzel amcığının içine sokarsam, istediğinin kavga etmek olmadığını keşfedeceğim."

İnliyorum, lanet olası inliyorum, içimde yarattığı ihtiyaçtan dolayı.

"Bahse girerim gençken aklından geçen tüm o kirli düşüncelerin sadece benim için olduğunu anlayacağım."

Parmak uçları omurgamdan aşağı iniyor, külotumun altından ve popomun kıvrımından geçiyor. Parmaklarını aşağı indirdiğinde neredeyse damladığımı görüyor ve dudakları bir sırtışa dönüşüyor.

Yarığımı nazikçe okşuyor, parmaklarını içeri sokmayı reddediyor, kalçalarım onu zorlamak istercesine yatağa çarpıyor.

"Senin ne kadar sürtük olduğunu seviyorum. Sert bir şekilde becerilmeyi ne kadar çok seviyorsun."

İki parmağım içime kayıyor ve haykırıyorum, kaslarım onların üzerinde kenetleniyor, elini pompalamasını ve içimde beni çıldırtan o noktayı bulmasını talep ediyorum.

Elleri pompalamaya başladığında konuşmaya devam ediyor, sesi de dokunuşu kadar yavaş ve şehvetli.

"Uyurken hiç çekingenlik göstermiyorsun. Gördüğüm, dokunduğum ya da tattığım şeylerle ilgilenmiyorsun. Umarım bunu biliyorsundur. Bacaklarını öyle geniş açmışsın ki doldurulmak için yalvarıyorsun. Hiç bu kadar güzel bir şey görmemiştim."

Parmakları daha derine itiyor ve ben de ne kadar ıslak olduğunu umursamadan, Ari'nin beni ne kadar vahşileştirdiğini bilmesini hiç umursamadan parmaklarını sürüyorum.

"Eğer seni şimdi boşaltırsam, uyanıkken de aynı şeyi benim için yapar mısın?"

Başımı sallıyorum, gözlerim kapalı çünkü yeterince derine inmeden parmaklarıyla kasıtlı olarak amımı okşuyor.

Ve o gülümsemeyi hissedebiliyorum. Görünüşe göre piç sadece bana işkence ederken keyif alıyor.

Şehvetli bir fısıltı. "Uslu duracağına söz veriyor musun?" Bir baş sallama daha. "Lütfen, Ari. Sadece...lütfen."

"Lütfen ne?"

"Beni boşalt," diye yalvarıyorum, artık yaptığı şey için endişelenmiyorum. Sadece buna ihtiyacım var, ona ihtiyacım var, saatlerdir dalga geçtiği sınırı aşmaya ihtiyacım var.

"Benim için zevk."

Parmakları aşağı kaymak ve klitorisimin etrafında dönmek, çimdiklemek, içime pompalamak ve beni kontrol uçurumunun üzerine iten o noktayı bulmak için geri kaymadan önce alay etmek için dışarı çekiliyor.

Vücudu benimkine baskı yapıyor, ereksiyonunun sert çıkıntısı kalçama dayanıyor, parmaklarını sert bir şekilde iterek bana işkence ediyor, daha derine sokmadan önce beni genişletmek için onları birbirinden ayırıyor.

Vücudum o kadar şiddetli bir orgazmla sarsılırken dudaklarımdan inilti dökülüyor ki elinin üzerinde zıplıyorum, ahlaksız bir fahişe gibi kovalarken parmaklarına biniyorum.

Parmaklarının kayganlığını hissedebiliyorum, her şeyi berbat ettiğimin farkındayım ama sarsıntıdan konuşamıyorum, göz kapaklarımdan arkasında patlayan yıldızlardan başka bir şey göremiyorum.

Vücudum gevşeyene kadar elini pompalamaya devam ediyor, nefesim kesilene kadar yastığın üzerinde soluk soluğa kalıyorum.

Dişleri kulağımı hafifçe ısıyor ve elini külotumdan çekip ağzına götürüyor.

Parmaklarını emerek temizledikten sonra tekrar hareket ediyor, beni sırtüstü çeviriyor ve sahiplenici gözlerini vücudumda gezdiriyor.

"Pantolonunu çıkar," diye yalvarıyorum, sesim titriyor, gözlerim onun her yerini görmek için duyduğum çaresizlikle onu yakalıyor. Her parçasını.

Sırıttırıyor. "Ben de ona geliyordum. Seni sabırsız bir tip olarak düşünmemiştim."

"Bana bilerek işkence ediyorsun."

"Gözlemci de," diyor külotu bacaklarımdan çekerken, ayak bileklerimden çekerken yataktan adımını atıyor.

"Bana ne kadar iyi olabileceğini göster."

Dizlerim birbirine kenetlendiğinde başını yana eğiyor ve

kaşlarını kaldırıyor.

Bacaklarımı ayırıyorum ve bakışları aşağı iniyor. "Daha geniş."

Gözlerimi devirerek hırıltılı bir nefes çekiyorum ve daha geniş itiyorum, hava amıma o kadar soğuk çarpıyor ki ne kadar ıslak olduğumu fark ediyorum.

Kemerini çözerken "Çok güzel," diye yorum yapıyor.

Pantolonundaki deriyi şangırtılı bir sesle çekip çıkarmasını ve sonra elinde ilmeklemesini izliyorum.

Onunla ne yapmayı planladığına dair gözlerim dönüyor, yatağın üzerinde kıvranıyorum.

Gözleri bir fikirle parlıyor. "Bence bu hoşuna giderdi, değil mi?"

Yatağın üzerine bırakıyor ve pantolonunun düğmelerini açıp içinden çıkarken alay etmek için orada bırakıyor. Ereksiyonu siyah boxer külotunu zorluyor, onu itip çıkardığında serbest kalıyor ve gömleğinin olduğu sandalyenin arkasına fırlatmak için dönüyor.

Kıçındaki kaslar kaya gibi sert, tekrar bana dönmek için hareket ederken esniyor.

"Onaylıyor musun?"

Salyalarım akıyor ve teninin altın renginin doğal olduğu konusunda haklıydım. Üzerinde hiç bronzluk çizgisi yok.

Bu kadar güzel olması adil değil. Her özelliği taştan oyulmuş. Uzun zamandır beni inceleyen hem zihin hem de beden olarak bir avcı.

Ne söylediğimin farkına varmadan kelimeler ağzımdan döküldü. "Seni tatmak istiyorum."

Kaşları yukarı kalkıyor, bakışları ağzıma düşerken dişleri alt dudağının üzerinde geziniyor.

"Isırmayacağına güvenebileceğimden emin değilim." "Lütfen."

Gözlerini kırptırıyor ve gözleri tekrar benimkilere takılıyor.

Ari yatağa tırmanıyor ve eliyle kemeri kavrayarak vücudumda geziniyor. Göğsümün üzerine oturuyor, deriyi boğazıma dolayıp tokayı aşağı çekerken dizleri yanlarımdaki şilteye batıyor.

Bu boş bir tehdit, boynumdaki yumuşak baskı nefesimin kesilmesine, meme uçlarımın sertleşmesine neden oluyor.

Aleti tam tadına bakmam için orada, ucu parıldıyor, gövdesi kalın.

"Bu sadece bir sigorta poliçesi," diyor kemerin ucunu elinin etrafına sararken. "Isırırsan çekerim."

Ağzımı açıyorum ve sikini yavaşça ağzıma daldırıyor, teninin tuzu dilimde bir lezzet patlaması yaratıyor, iyi olacağımı kanıtladığımda başı daha derine gidiyor.

"Siktir..." Uzunluğunu ve genişliğini aldığımda nefes alıyor, emerken yanaklarım içeri batıyor.

"Gerçekten de hayal ettiğim kadar kirlisin."

Ağzımın içine girerken kalçaları hareket ediyor, toka derimi boğazıma sıkıştırıyor, ama yine de onu alabildiğim kadar derine alıyorum, dudaklarımın köşesinden tükürük sızıyor, yüzümü günahkâr bir ritimle sikerken gözleri beni izliyor.

Lanet olsun. Kemerini sevdim. Sıkı çektiğinden değil, sadece tehdidinden. Kontrol.

Nefes almakta zorlandığımda Ari çekiliyor, gözleri saf, açgözlü bir şehvetle bana bakıyor.

İfadesinde o kadar karanlık bir şey var ki gözümü kırpamıyorum, gözlerimi üstümdeki bu tehlikeli adamın güzelliğinden ayıramıyorum.

"Sen çok baştan çıkarıcı bir yaratıksın."

Sesinin derinliği ve sertliği karşısında ürperiyorum.

Kemerini boynumdan çekip vücudumdan aşağıya indiriyor, memelerime vuruyor ve ben bu hissin etkisiyle haykırıyorum. Meme uçlarım karıncalanıyor ve daha fazlasını isteyerek sırtımı eğiyorum.

Bunun yerine, bir meme ucunu dişlerinin arasına alıyor ve o kadar sert emiyor ki, bağlarımı çekiyorum, diğer göğsüne geçerken parmaklarım kayışlara doğru kıvrılıyor.

Göğsümün yanından bir ısırık daha aldı ve beni tekrar işaretlediğini biliyorum. Ama umurumda değil. Durmayacağına söz verdiği sürece her yerimi işaretleyebilir.

Ağzını geri çektiğinde tenim karıncalanıyor, karnımı ısıırken sabrı tekrar devreye giriyor, dilini göbeğime daldırıyor ve aşağıya doğru ilerliyor.

Bacaklarımı daha da ayırarak, dilini içime sokmak için beni ağzıyla kapatmadan önce tekrar nefes alıyor.

İnliyorum, parmakları klitorisimi yakalarken tüm vücudum yuvarlanıyor, dili açıklığımın duvarlarıyla alay ediyor.

"Tanrım, lütfen beni sik artık."

Yukarı bakıyor ve sırtıyor. "Çok heveslisin."

Ne kadar çaresiz göründüğümü umursamadan ona bakıyorum.

"Eğer önümüzdeki üç saniye içinde sikini içime sokmazsan, yemin ederim beni bıraktığında seni öldürmenin bir yolunu bulacağım."

Kalçamın iç kısmını ısııyor ve başını amıma dayamak için hareket ediyor, vücudu aşağı eğiliyor ve yavaş bir hamleyle içime girip beni dolduracak kadar derine inene kadar beni gererek açarken ağzı benimkini kapıyor.

Dudaklarında ve dilinde kendi tadımı alabiliyorum, kalçaları geri çekilip tekrar içeri itmek için hareket ediyor.

Vücudum bir dakikadan kısa bir sürede parçalanıyor, daha hızlı ve daha derin hareket ederken ikinci orgazm beni parçalıyor.

Onun gücüyle kendimden geçiyorum, gözlerim kapanırken adı dudaklarımdan dökülüyor.

Sonunda Ari ihtiyacına yenik düşüyor, kalçaları daha hızlı hareket ediyor, siki daha derine iniyor ve üçüncü bir orgazm beni onun altında paramparça ettiğinde, kendi salınımını buluyor, karnıma dökülecek kadar hızlı çekiliyor.

Gözlerimi açtığımda onun bana baktığını görüyorum. Ve ilk defa beni izlemesinden hoşlandığımı düşünüyorum.

Her şeye rağmen.

Şüpheli ahlakına rağmen.

Onu hep etrafımda hissettim. Her zaman onun tarafından rahatlatıldığımı hissettim.

0.

Ve artık onun durmasını istediğimden emin değilim.

CHAPTER

thirty-four

Ari

Adeline duş alırken ben de Grant'in son dramatik yardım çağrılarını kontrol etmek için oturma odasına geçiyorum.

Ağırlığımı kanepeye bırakarak dizüstü bilgisayarımda yerel haberleri tarıyorum, Grant'in haftalardır kayıp olan karısı için endişeleniyormuş gibi yaptığı video klipleri izliyorum, Grant'in Adeline ile paylaştığı sevgiyi, birbirlerine duyduklarını iddia ettiği bağlılığı tartıştıkları hem kendisiyle hem de kız kardeşiyle yapılan bir röportajı izliyorum.

Zamanı geldiğinde boğazına tıkacağım bir sürü saçmalık. Onun için neler yapmaya hazır olduğumu gördüğünde bağlılığın tanımını öğrenecek.

"Gerçek adın ne?"

Başımı kaldırdığımda Adeline'in koridora açılan kapı aralığında durduğunu görüyorum; siyah saçları sırtına döküldüğü yerde ıslak, giydiği tişört uyluğunun ortasına kadar sarkıyor.

Bakışlarım onunkilere kilitlenirken Grant'in sesi bilgisayarımdan gelmeye devam ediyor ve soru karşısında inliyorum.

"Bunu sana söyleyemem."

Gözlerini kırıştırıyor, koyu renk kirpikleri mavi gözlerini çerçeveleyerek bilgisayara ve tekrar bana bakıyor.

"Neden olmasın?"

Artık gerçeğin etrafında dans etmenin bir anlamı yok, bu karmaşayı sonsuza dek bitirmeye odaklanmışken olmaz.

"Çünkü o zaman bu iş bittiğinde gitmene izin veremeyeceğim."

Oturma odasına doğru bir adım atmadan önce gözleri bir saniyeliğine dönüyor, kan kırmızısı dudakları bir çizgi haline geliyor ve

nereye yürüdüğünü izlemek için aşağı bakar.

Kavga ettiğimiz zaman kırılan camlar ve diğer nesneler yere saçılmıştı, çıplak ayakları buna karşı korumasızdı.

Odayı geçerken bana doğru geldiğini düşünüyorum ama onun yerine kitaplığa gidiyor, yere oturuyor ve yere saçılmış dağınıklığı, hayatından çaldığım parçaları toplamaya başlıyor.

Birkaç dakika boyunca, günlük olarak kullandığı eski bir spiralli defterin sayfalarını çevirirken hiçbir şey söylemiyor.

"Gitmeme izin mi veriyorsun?" diye soruyor sonunda, sesi yumuşak, bakışları yıllar önce yazdığı kelimelere kilitlenmiş.

Yakında ölecek olan kocası hakkında daha fazla bilgi bulmak için bilgisayarda birkaç tuşa dokunurken, "Niyetim hep buydu. Sadece şimdi yapamıyorum."

"Neden olmasın?"

Adeline başını çeviriyor, mavi gözlerini benimkilere diyor, saçlarının nemi gömleğini ıslatıyor, ta ki gömleğinin altından göğsünün dış hatlarını görebileyim.

Bilgisayarı kapatıp bir kenara koydum.

"Çünkü seni eve gönderirsem, kocan seni bulur. Çok uzun süre yaşamana izin vermez. Sadece işini geliştirmek için seni kullanmasına yetecek kadar uzun bir süre, sonra da yaptıklarından bahsetmemen için bir yol bulacaktır."

Gözleri kucağındaki dergiye kayıyor, saçları yüzünü gizlemek için hareket ediyor. "Onu öldüreceksin, değil mi?"

Bunun cevabının belli olduğunu düşünüyorum. Ama o hala yaptığımın yanlış olduğuna inanmak istiyor. Ve belki de öyle. Takip ve cinayet teknik olarak suçtur. Ama ben daha çok nedenlerimi göz önünde bulundurmak zorunda olduğumuz gri bir alanda yaşıyorum.

Bu yüzden gri alanları tercih ediyorum. Neyin doğru neyin yanlış olduğuna dair hiçbir zaman kesin bir cevap yoktur.

"O ölecek," diye basitçe cevap veriyorum, bunun nasıl olacağına dair fikirlerimi bir kenara bırakıyorum.

Bana bakmıyor, kucağındaki dergiye odaklanırken vücudu öne doğru eğiliyor. Fazla düşündüğünü biliyorum.

Bu.

"Lincoln seni o evden çıkarmasaydı seni öldürecekti. Tekrar denemesini engelleyecek ne var? Sen olmasan bile, tekrar evlenmesini ve aynı şeyi başka bir kadına yapmasını ne engelleyecek?"

Başını kaldırıyor ve yüzünü tamamen bana dönüyor. "Sadece yanlış görünüyor."

Omuz silkiyorum, gözlerim gömleğinin kalçalarına kadar yükseldiği yere, külotunun görüldüğü yere, iç kalçalarındaki morluklara kayıyor. Fark ediyor ve elindeki kitapla kendini örtmeye çalışıyor.

Sırıtarak tekrar yüzüne bakıyorum. "Benim dünyamda yanlış ve doğru öznelidir."

"Senin dünya nedir, Ari? Benim hakkımda her şeyi biliyormuşsun gibi hissediyorum ama ben senin hakkında hiçbir şey bilmiyorum."

Çünkü bilmiyor. Kimse benim hakkımda fazla bir şey bilmiyor. Lincoln bile.

"Bana gerçek adını söyle. En azından bunu söyle." "Eğer bunu yaparsam-"

"Ne olursa olsun gitmeme izin veremezsin," diyor, gözleri gözlerimi kısıtıyor. "Nerede yaşadığını biliyorum. Yaptığın her şey için seni gerçekten ihbar etmeyi planlasaydım, onları senin kapına yönlendirebilirdim."

Mükemmel bir nokta ve keşke bunu yapamasaydı. Geri dönüp onu buraya getiren olayları değiştirmek için her şeyimi verirdim.

Ayrıca kim olduğumu neden bilemeyeceğine dair tüm argümanlarımı da ortadan kaldırıyor.

"Sana kendimle ilgili her şeyi anlatamam. Bilmek istemeyeceğin şeyler var."

Düşüncelerim ona nasıl haksızlık ettiğime, bizi en başından beri mahkum eden tek çıkmaz noktaya gidiyor. Hâlâ babasına ne olduğunu bilmiyor ve bu konuda düşünmüş olmama rağmen, yaptığım şey için iyi bir açıklamam yok.

Babası onu hiç tehdit etmedi. Ona asla zarar vermedi. Ölümü sadece parayla ilgiliydi.

Günlüğü yere bırakan Adeline ayağa kalkıyor ve odayı geçiyor. Elleri omuzlarımda kenetleniyor ve vücudunu alçaltarak kucağıma oturuyor. Parmak uçlarını çıplak göğsümün üzerinde gezdiriyor, beni incelerken karnımdaki kasların izini sürüyor.

Sırtını inceliyorum, gözlerinin tenimde nasıl gezindiğini, dikkatli ifadesindeki her küçük değişikliği izliyorum.

"Senden nefret etmeliyim. Ve senden korkuyorum. Ama aynı zamanda seni tanımak istiyorum."

Bakışlarını benimkilere dikerek beni olduğum yerde sabitliyor. "Bu ne kadar çılgınca?"

Nabzım ellerinin altında sabit, ama yine de kalbim göğsümden fırlayacakmış gibi hissediyorum. Onun bu kadar yakınımda olması. Sanki kim olduğumu tam olarak biliyormuş gibi benimle konuştuğunu duymak. Bu, uzun zamandır kendimi mahrum bıraktığım bir şey.

"Bu delilik," diye cevap veriyorum, sesim sert çıkıyor.

Başını hafifçe eğiyor, ağzı alaycı bir sırıtışa dönüşüyor. "Bende hayran olduğun şey bu değil miydi?"

Ellerim kalçalarını kavlıyor, parmaklarımda gücünde bir uyarı var. "Kendini hep kötü durumlara sokmak gibi sinir bozucu bir alışkanlığın var."

Gülümsemesi geriliyor, avuçlarıyla yanaklarımı kavlıyor, beni öyle şefkatle kucaklıyor ki daha önce hiçbir kadının bana böyle dokunmasına izin vermediğimi fark ediyorum.

"Bana adını söyle. Senin hakkında bir şeyler öğrenmem için bana günde bir soru sor. İkimiz de bu işte çoktan battık. Gitmeme izin veremezsin ve bunu biliyorsun."

Bir an sessiz kalıp iç geçiriyor. "Ve bunu istediğimden emin değilim."

Siktiğimin delileri. Ama öyle olmasaydı Adeline olmazdı.

Dürüst olma düşüncesi dişlerimi sıkıyor. Birini öldürdüğüm ilk günden beri kimseye gerçek adımlı söylemedim. Kim olduğum gerçeğine çok yakın geliyor.

Ama istediği drstlkse, ona dürüstlüğü vereceğim.
"Hakkımda bilmen gereken her Şeyi ğrendiğinde
fikrini değiştirirsin. Kaçacaksın. Neden bunu mahvedelim?"

Uyarıyı görmezden geliyor ve beni tam da olması gereken
yerden vuran bir soruyla vuruyor, ona yaklaşmayı
reddettiğim onca yıl boyunca kendime sormaya hiç zahmet
etmediğim bir soruyla.

"Seni tanımamdan neden korkuyorsun?"

Basit cevap, onun babasını ldrdm. Bence herhangi biri
bunu sakıncalı bulabilir.

"Bir Şeyden korktuğumu nereden çıkardın?"

Gözleri bana dönmeden önce dolapların yanındaki
dağınıklığa ve onu yıllarca takip ettiğimin tüm kanıtlarına
dalıyor.

"Bir insanı bunca yıl takip edip de neden merhaba
demeyesiniz? Seninle konuşmak işin dururdum." Glyor.
"Aslında, sanırım birkaç kez durdum. Yryp giden sendin."

Köşeye sıkıştığım işin dudaklarım büzülüyor. Gerçeği mi
itiraf edeyim, yoksa yalan mı söyleyeyim? Ya da ikisinin
karışımı. İşte bu noktada gri alan ve ahlak yoksunluğu işe
yarıyor.

"Beni tanımak isteyeceğini düşünmemiştim."

Ne tam gerēek ne de yalan. Vicdanım rahat. "Adın, Ari.
Sadece bunu söyle. Ya da bana ilk ne zaman
beni gördü. Bunu bilmeyi hak ediyorum."

Ellerim kalçalarında daha sıkı kenetleniyor ve tuttuğum
işin irkiliyor.

"Kendi hayatına sahip olmayı hak ediyorsun. Ben de sana
bunu veriyorum. Gerisi kafanı meşgul etmesine gerek
olmayan önemsiz gürültüler."

Gözlerinin arkasında öfke parlıyor ama bunun işin kendimi
suçlu hissetmiyorum. "O zaman sanırım birbirimizden
nefret etmeye geri döndük."

Kucağımdan inmek işin hamle yapıyor ama ellerimi beline
kilitleyerek onu sabit tutuyorum. Gözleri kısılıyor ve beni
rahatsız ettiğine dair hiçbir işaret vermeden öfkesine
bakıyorum.

"Birincisi, senden hiç nefret etmedim. Yani, benden
istediğin kadar nefret edebilirsin, ama bunun tek taraflı

olduğunu bil. İkincisi, ne dersem onu yapacaksın.

şimdilik. Grant öldükten sonra ne istersen yapabilirsin."

Bakışlarımız kilitleniyor, onunki hissettiklerini ya da düşündüklerini saklamaktan acizken benimki soğuk. Bu işte pazarlık yok.

"Artık ben uyurken odama gelme.

Dokunma bana."

Tekrar hareket etmeye çalıştı ama ben tuttum. Söz konusu o olduğunda hep dayanmışımdır.

Başımı eğerek ağzımın alaycı bir sırıtışa dönüşmesine izin veriyorum. "Bir saat önce söylediğin bu değildi."

Elleri sanki beni yerinden oynatabilecekmiş gibi omuzlarıma çarpıyor. Bir elimi belinden çekip ensesini kavriyorum. Yüzünü kendime doğru çekerek alt dudağını ısıyorum, yanaklarını kırmızıya boyayan eğlenceli bir acı.

"Yani orada durup bütün gece ağlamayı ve kavga etmeni dinlememi mi tercih ediyorsun? Seni sakinleştirebilecek tek kişinin ben olmam sence de garip değil mi? Uyumana yardım eden şeyin benim varlığım olması? Çocuk gibi davranmayı bırak, Adeline. Öfke nöbetlerin beni etkilemiyor. En azından senin umduğun şekilde değil."

"Bu hiç adil değil! Ben hiçbir şey bilmiyorum, sen ise her şeyi biliyorsun." "Hayat adil değil. Ama şu anda hayattasın ve güvendesin.

Aş artık şunu."

Hareket etmeye çalışıyor, ama ellerim daha sıkı kilitleniyor, anlık ateşkese rağmen savaşımız hala bitmedi. Daha da kötüsü, aramızdaki sessizlik asansör motorunun uğultusuyla bozuluyor, davetsiz bir pislik geldiğinde kapıların açılışının habercisi.

Lincoln'ün derin sesi köşeyi dönerken boşlukta yankılanıyor. "Siz iki çocuğun hâlâ hayatta olduğundan emin olmak için geldim."

Ayak seslerinin arkamda durduğunu duyuyorum ve Adeline'in bakışlarını kaldırıp başımın üzerinden ona baktığını görüyorum.

"Evin bok gibi görünüyor, Ari. Ne olduğunu sormak bile ister miyim?"

Kucağımdaki sinirli kadından gözümü ayırmadan, "Ufak bir anlaşmazlık yaşadık," diye cevap veriyorum.

Odaya giriyor, çizmeleri kırık camların üzerinde gıcırıyor. "Bunu görebiliyorum."

Elimi yavaşça Adeline'in boynundan çekerek kalçasına indiriyorum, vücudu temasla irkiliyor.

Hemen oradan uzaklaşıyor, tişörtünü çekiştiriyor ve dikkatlice katliamın içinden geçerek odasına gidiyor. Lincoln onu görebileceğim bir yere gelmeden önce kapı çarparak kapanıyor.

Başımı çevirip o pisliğe bakıyorum. "Bir şeyin ortasındaydık. Önceden aramak kibarlık olurdu."

Kahverengi gözleri benimkilerle buluşuyor, ağzının köşesi kıvrılıyor. "Güzel morluk," diyor ve neyi fark ettiğini belirtmek için çenesini ovuşturuyor.

Çenemi geriyorum ve kanepeye yaslanıyorum. "Müthiş bir yumruğu var."

Lincoln kanepeden bilgisayarımı almak için yürüyor, kucağıma atıyor ve ağırlığını yanımdaki kanepeye bırakıyor.

"Senin oğlan çitayı yükseltti. Eğlence olsun diye onu kızdırmayı bırakıp son haberlere bir göz atmak isteyebilirsin. Grant, Adeline hakkında bilgi verene iki yüz bin dolar ödül koymuş. Ve yüzünün güzel bir robot resmini yayınladılar."

Orospu çocuğu. İhtiyacım olan son şey bu. Bilgisayarı açıp aceleyle parmaklarımı tuşların üzerinde gezdiriyorum ve sonunda bana hiç benzemeyen bir çizime bakıyorum.

Bunun için teşekkürler.

"Kim beni bu kadar büyük bir alınla, geniş bir burunla ve çenesiz olarak tanımlayabilir ki?"

Lincoln gülüyor. "Eskizin çirkin bir orospu çocuğu gibi görünmesinden sadece sen endişelenirsin. Ne yazık ki, açıkta yaptığı şey tam da bu. Resmi olmayan kanallarda Grant kellen için üç milyon teklif etti. Adeline'in de. Bu iş için daha iyi.

ölü karısı. Sanırım bu, ona ne yaptığını dünyaya anlatmasını engellemek için de işe yarıyor."

Ben de Grant'ten daha fazla nefret edemeyeceğimi düşünüyordum. Ölüm yöntemi onun için gittikçe daha da kötüleşiyor, planladığım özel siktir git de üstüne tuz biber ekliyor.

Gözlerim ona kayıyor, dudaklarım kıvrılıyor. "Buraya beni öldürüp paramı almaya mı geldin?"

Kahkahalar göğsünü gümbürdetiyor. "Eğer on milyon olsaydı, bunu düşünebilirdim."

Kaşlarını çatarak çatı katına göz gezdiriyor, dudaklarının arasından kısık bir ıslık sesi yükseliyor. "Anladığım kadarıyla onu dövüşmeye ikna etmişsin."

Grant'in evde ne yaptığını görmek için güvenlik sistemine girerken, "Ona öldürmeyi de öğreteceğim," diyorum. Eğer beni öldürmek isteyen insanlar olacaksa, kimi beklemem gerektiğini bilmem gerekiyor. Beni tanıyan çok fazla insan yok ve tanıyanlar da buna kalkışacak kadar aptal değiller.

"Şimdi ne haltlar karıştırıyorsun, Ari? O bir çocuk. Bizden biri değil."

"Yirmi üç yaşında." "Hala bir çocuk."

Ona bakarak itiraf ediyorum, "İlk erkeğimi onun yaşındayken öldürmüştüm." Lincoln'ün çenesi kıpırdadı. "O senin gibi kalpsiz bir piç değil."

İçimde ne yapmayı planladığını bildiğime dair bir his var ve bu işe yaramayacak. Bunu yapmayacak."

Duraklıyor, bakışlarının ardında fazlasıyla zeka barındıran gözlerle beni süzüyor. "Ve bunu yapsa bile, bu onun senin hayatını daha iyi anlamasını sağlamayacak. Grant'i dışarı çıkar. İstersen o pisliğe günlerce işkence et. Ama Adeline'i bunun dışında bırak."

Ben cevap veremediğim Adeline odasından çıkıyor ve koridora açılan kapıdan bize bakıyor. Saçları kurumaya başlamıştı ama hâlâ nemliydi, yüzü doğrudan bana yönelmiş bir küçümseme maskesiydi.

Ben ona bakarken, verdiğimiz yeni savaşta geri adım atmayı reddederken, Lincoln sessizliği dolduruyor.

"Neden hiç pantolon giymiyorsun?"

Mavi gözleri yüzümdeki nefret bakışını bırakıp Lincoln'e kayıyor. "Çünkü yanında oturan pislik bana hiç vermiyor."

Bana döndü. "Benden istediğinde ona biraz aldım. Neredeler?"

Adeline'in gözleri yeniden bana nefretle bakmaya başlarken, Lincoln yüzümün yan tarafında bir delik açmaya devam ediyor. Kucağımdaki bilgisayara odaklanıyorum ve bir daha asla aynı odada bulunmalarına izin verilmemesine karar veriyorum. Bu takım çalışması saçmalığını siktir et.

Grant oturma odasında tanımadığım üç adamla oturuyor, bir ellerinde konyak, diğerinden puro sarkıyor. Fucker'da ses yok, ama her ne konuşuyorlarsa keyif aldıklarını anlamak için onları duymama gerek yok, her birinin yüzünü bok yiyen sırtışlar süslüyor.

Beni daha çok ilgilendiren Grant'in oturduğu yerin yakınında duran kadın. Bu onun kız kardeşi değil ve giydiği ipek bornozun göğsünün yan tarafını gösterecek kadar açık olmasına bakılırsa, yatırım konusunu tartışmak için orada değil.

"Adeline'in odasındaki şifonyerde, ona verdiğim tişört ve iç çamaşırlarının olduğu yerde şortlar var. Eğer korkak bir tavşan gibi davranmayı bırakıp bakma zahmetine katlansaydı, onları bir hafta önce bulmuş olurdu."

Anahtarlara birkaç kez dokunduktan sonra Grant'in yatak odasına bakıyorum ve yatak çarşaflarının sanki yakın zamanda biri girmiş gibi buruşuk olduğunu görüyorum.

Şaşırmadım ama yine de karısının yerini almışken televizyonda kederli kocayı oynamaya devam ettiğini görmek beni kızdırıyor.

Adeline söylediklerimden tiksinişmiş gibi bir ses çıkarıyor ve uygun kıyafetler aramak için fırlayıp gidiyor. Bırak kızsın. Buraya onu şımartmak için değil, onu yeniden inşa etmek için geldim.

Grant'in faaliyetleri hakkında benimle aynı sonuca varması için bilgisayarı Lincoln'e doğru çevirme fırsatını değerlendiriyorum.

Nefesinin altında küfrediyor. "Ona söyleyecek misin?"

Bir zamanlar durduğu boş kapı aralığına bakıyorum. "Çocuk gibi davranmayı bırakıp bir kez olsun tacizcisi hakkında bir şeyler yapması yeterli olur mu sence? Ona sonsuza kadar bakamayız. Hakkımdaki gerçeği öğrenip kaçarsa olmaz."

"Tetiği onun çekmesini istiyorsun, değil mi?"

Başımı sallayarak başparmağımı bilgisayara vuruyorum. "Onun gücünü geri almasını istiyorum. Eğer benden nefret ediyorsa, gitmesine izin vermem gerekecek. Bu sefer tamamen. Kendi başının çaresine bakmaktan korkmamalı."

Gözlerimiz buluşuyor ve Lincoln başını sallıyor. "Grant'in onun başına ödül koyduğunu da söyleyebilirim. Bu yeterli olabilir."

Bunu söylememdeki tek sorun, bu bilgiye nasıl sahip olduğumu da itiraf etmem gerekecek olması.

Perdeyi bir kez daha aralamak için iyi bir zaman olduğunu düşünerek başımı kaldırdığımda Adeline'in yine kapı aralığından bize baktığını görüyorum, gözleri aramızda geziniyor ve aralarındaki deri soru sorar gibi kırışıyor.

"Sorun nedir?" diye soruyor, yüz ifadesine yansıyan endişeyle.

Nefes veriyorum, zihinsel olarak kendimi bu konuşmaya hazırlıyorum. Ne yazık ki, yaşamak için insan öldürdüğüm gerçeği en kötüsü değil.

"Buraya gel, yavru kuş. Sana göstermem gereken bir şey var."

CHAPTER

thirty-five

Adeline

İki adam kanepede oturdukları yerden bana bakıyor. İkisi de neredeyse yabancı, birkaç ay önce sokakta yanlarından geçsem tanıyamayacağım adamlar. Yine de, bir şekilde, ikisini de tanıyormuşum gibi hissediyorum.

Birçok yönden birbirlerine zıtlar. Ari o kadar karanlık ki, başının üzerindeki ışıkların altında bile gölgeler ona yapışıyor gibi görünüyor, Lincoln daha açık, cilt tonu daha soluk, saçları ve gözleri altın kahverengisi.

Görünüşe göre Ari, ona fırlattığım her şeyden kaçarken bile her zaman sofistike bir tablo çiziyor, Lincoln ise Ari'nin vahşi zarafetine kıyasla kaba saba bir güç.

Her iki adam da benden çok daha iri, omuz açıklıkları eşit, boyları hemen hemen aynı. Şu anda bile etraflarındaki alanı dolduruyorlar, uzun bacakları kanepenin önünde uzanıyor, Lincoln'ün bacakları hafifçe aralanırken Ari onunkileri bileklerinden çaprazlıyor.

Sesleri bile tezat oluşturuyor. İkisi de derin, Ari'ninki kulağa ince bir uyarı ve baştan çıkarıcı bir alay ile fısıldayan yumuşak bir bariton ve Lincoln'ünki cesur bir gümbürtü, bir kadının kalbini tekmeleyen türden künt bir ton.

İkisinden de korkmalıyım. Bunu biliyorum. Açıkçası, onlar hakkında hiçbir şey bilmiyorum ama bu adamlara bakıp da silahsız olduğunuzu fark etmemek mümkün değil. Belki de kendilerini taşıma biçimleridir, şiddetin ortasında çok rahatlar. Onları savaşın içinde sakince yürürken, Ari'ye gülerken hayal edebiliyorum.

Çünkü her Şey onun için bir Őakadan ibarettir, Lincoln ise yanlarından geçen herkesin boynunu kırar.

Sıcak ve soğukturlar. Kendilerine olan güvenleri - kibirleri - zeki bir insanın onlarla karŐılaŐmadan önce iki kez dűŐűnmesine yeter.

Ve ikisi de ergenliğimden beri beni izliyorlar. Tek sorum neden?

"Bana ne göstermek istiyorsun?"

Kollarımı gĐsűműn űzerinde kavuŐturuyorum, beni kızdırmayı hayatının misyonu haline getiren bu gűzel pisliĐe karŐı isyan etmeye çalıŐıyorum. Her ne kadar bana yavru kuŐ demesine sinirlensem de, sesinin tonunu hűlű beĐeniyorum.

Bana karŐı her zamanki alaycı tavrı eksik, oynadıĐı oyun beni yanına çaĐırma biçiminde kayboluyor. Baktıkları Őey her neyse, ikisini de bana göstermekte tereddűt ettirmeye yetiyor ve ben oraya yűrűmek yerine dnűp kaçmak istiyorum.

Ari, Lincoln'e bakmadan önce yanındaki koltuk minderini okşuyor, kafasının arkasına vuruyor ve bana yer açmak için yana kaymasını istiyor.

Kendimi durduramadan gűlűyorum çünkü aralarındaki kolay arkadaŐlıĐı görmek beni rahatlatıyor. Ari'ye tokat atacakmıŐ gibi bakan Lincoln, bedenini en uzak koltuĐa iterek bana aralarında bolca boŐluk bırakıyor.

Bir kadının bu iki adamın arasındaki o yere oturmak için ne kadar ödeyeceğini merak ederek yavaş adımlarla ilerliyorum, yerdeki kırık camların etrafından dolaşmaya dikkat ediyorum.

Ari bakıŐlarını yűzűmde kilitli tutuyor, gri gözlerinin ardında haince bir Őey dnűyor. Yine de bakıŐlarımı zalim dudaklarının çizgisine indiriyorum, yaklaŐık vűcudum karıncalanıyor.

Sadece koyu renk bir pantolon giymiŐ olan Ari'nin vűcudunun űst kısmı gözlerimin nűnde çıplak, pűrűzsűz, altın rengi kaslı vűcudunun vadilerinde gölgeli bir bakıra doĐru derinleŐiyor.

Gözlerim bűkűlműŐ kaslarının çıkıntılarında, sıkı karın kaslarında ve sivriltilmiŐ belinde, ŐiŐkinliĐinde geziniyor.

pazuları ve kordonlu ön kolları. Ona bakmamak çok zor.

Bakışlarımı tekrar yukarı çektiğimde, ağzı kibirli bir sırıtışa dönüşüyor. Vücudumun onunkine nasıl tepki verdiğini, oynadığı oyunlar yüzünden onu boğmak için ellerimi boğazına dolamak istediğimde bile onu nasıl istediğimi biliyor.

"Otur. Isırmayız," diye şaka yapıyor.

Bende farklı şeyler söyleyen morluklar var, her biri onun ağzının değdiği yerleri hatırlatarak karıncalanıyor. İç baldırlarımda, göğsümde, popomda.

Sonunda yerime oturduğumda, çürüklerden birini kapatmak için pamuklu şortumu aşağı çekiyorum, Lincoln'ün kolu omuzlarıma uzanırken Ari'nin gözleri harekete kayıyor.

Ari hemen Lincoln'ün kolunu iter, iki adam birbirlerine bakmak için arkalarına yaslanırlar.

Ari gözlerini kısarken Lincoln gülümsüyor ve birinin Ari'yle benimle uğraştığı kadar uğraştığını gördüğüm için tekrar gülüyorum.

Lincoln kıkırdayıp kolunu çekince bakışmalar sona eriyor, Ari kucağındaki bilgisayarın ekranını bana çevirmeden önce ona son bir uyarı bakışı atıyor.

Görüş alanındaki bir kişiyi işaret ederek, "Bu kadın kim?" diye sorar.

Dikkatim işaret ettiği kadına değil, birkaç kişinin oturduğu, siyah beyaz kamera görüntülerinin hafifçe titrediği odanın farkına varınca kaşlarım birbirine çarpıyor.

"Bu Grant'in evi mi?"

Ari kadının ekranına tekrar dokunur. "Kim o?" "Grant'in evinin içinde nasıl kameralarınız var?"

İçimde bir öfke damarı kabarıyor. Bunlar ne zamandır onda?

"Önemli olan bu değil. Sadece kim olduğunu söyle."

"Evinde ne zamandır kamera var?"

Başımı çeviriyorum ve ona bakıyorum. Gri gözleri gözlerimi yakalıyor, yüzü o kadar yakın ki nefesinin sıcaklığını yanağımda hissedebiliyorum.

"Neden bana hep kötü adammışım gibi bakmak istiyorsun? Yaptıklarım hakkında endişelenmeyi bırak ve sana göstermeye çalıştığım şeye dikkat etmeye başla."

Çünkü kötü adam o. Sadece bunu görmeyi reddediyor. "Ne zamandır, Ari? Bunca zamandır bizi mi izliyordun?"

"Onlar Grant'in kameraları. Ben sadece ödünç aldım."

"Bu yaptığınızı mazur göstermez."

Lincoln arkamdan konuşarak tartışmayı böldü. "Kocanın senden aldığı iki ödül var, Adeline. Birincisi Bulunduğunuz yer ve güvenli dönüşünüz hakkında bilgi için ve biri de sizi öldürecek biri için. Hangi ödülün daha yüksek olduğunu bilmek ister misiniz?"

Söyledikleri karşısında tüylerim diken diken oluyor. Hangi ödülün daha büyük olduğunu sormama gerek yok. Kocamın ölmemi istediğini zaten biliyorum.

Gözlerimi Ari'nin yüzünden ayırıp ekrana bakıyorum ve tamamen farklı bir nedenden ötürü yeni bir öfke dalgası hissediyorum. "Bu Patricia. Grant'in sekreteri."

"Ah, bu da senin uyku sorunundan sorumlu tuttuğu ofisteki gece geç saatlerini açıklıyor."

"Bunu bana yaptığını nereden biliyorsun?" Başım tekrar dikleşti.

Ari bana öyle sakın bir ifadeyle bakıyor ki, takip etmesinin ahlaki olmaması hiç de endişe verici değil.

"Bu ilişkiyi benim her şeyi bildiğim temelinde sürdürmeliyiz. Aptalca sorular sormayı bırak."

Parmağıyla ekrana dokunarak dikkatimi tekrar aşağıya çekti. "Kim bu üç adam?"

Onları iş ortağı olarak tanımadığım için omuz silkiyorum. "Hiçbir fikrim yok. Hiçbirini daha önce görmedim."

Ari, yüzlerini yakınlaştırmak ve ekran görüntüsü almak için birkaç tuşa dokunur.

"O zaman bunu çözmek bana düşer. Büyük ihtimalle kellenize ödül konduğunu nasıl duyuracaklarını bilen kişilerdir. Bir suikastçıyı işe almak o kadar da kolay değil."

Suikastçı mı? Kendimi neye bulaştırdım ben? Ari ve Lincoln, bu boktan yeraltı ağına bir şekilde dahil değillerse, ölümüm için bir ödül olduğunu nereden biliyorlar?

"Birinin beni öldürmesi için para teklif ettiğini nereden biliyorsunuz?"

Lincoln cevap verir, sesi sakindir. "Çünkü çağrıyı alanlardan biri de benim."

Bu düşünce beni paniğe sürüklediğinde, koltuktan kalkmaya çalışıyorum ama Lincoln kolunu önüme koyarak beni geriye savuruyor.

"Dinle evlat, muhtemelen bizim hakkımızda bilmeni istemediğim bir şey öğrendin ama olan oldu."

"İkiniz de para için insan öldürüyorsunuz," diye tahmin ediyorum, inkar edeceklerini umarak. Sessizlikleri sağır edici ve ihtiyacım olan tek cevap bu.

Sessizliği ilk bozan Ari oldu. "Sorunları çözdüğümüzü ve bunun için çok iyi para aldığımızı düşünmek hoşuma gidiyor. Ama mesele bu değil."

Bunu yapamam. Hiçbirini. Burada oturup yanımda iki kiralık katilin oturduğunu sakince kabul edemem. O iki katilin beni izlediğini kabul edemem.

Karnım dönüyor ve kusacağımı düşünüyorum, vücudum tekrar öne doğru sığıyor, böylece odanın diğer tarafına koşabiliyorum.

Ayağım cama çarpıp deriyi yırttığı anda irkiliyorum ve düşmeye başlıyorum, Ari'nin derin sesi kulağıma doğru tıslarken bir çift kol beni yakalıyor.

"Kahretsin Adeline, aklından ne geçiyordu?"

Beni kucağına aldı ve bir masaya götürüp kenarına oturttu. Ayağımı tutarak hasarı incelemek için çömeldi.

"Çok derine inmediği için şanslısın."

Lincoln ayağa kalkarken, "Ben ilk yardım çantasını getireyim," diye homurdanıyor. Ari yüzüme bakmadan önce onun bir köşede kaybolmasını bekliyor.

"Kim olduğumu öğrenmek istedin ve ben de sana boş vermeni söyledim.

İşte bu yüzden."

Yüz ifadesindeki öfke karşısında gözlerim doluyor. "Başka ne bilmem gerekiyor? Neden her şeyi şimdi anlatmıyorsunuz ki ne beklemem gerektiğini bileyim? Yaşamak için insanları öldürüyorsunuz ve ikiniz de orada oturup önemli bir şey değilmiş gibi davranıyorsunuz. Bu çok boktan."

Sırıtıyor. "Hayatta pek çok şey berbattır, yavru kuş. Eninde sonunda büyüyecek ve üstesinden gelmeyi öğreneceksin."

Kanım elinin kenarından aşağı damlıyor, gözleri benimkileri tutuyor. Ayağımı çekmeye çalışıyorum ama parmakları beni sıkıyor.

"Ben büyüdüm," diyorum.

"Hayır. Değilsin. Ama bunu sana karşı kullanmıyorum. Ailen sen küçükken öldü ve Grant gelip yönetimi devralmaya kalkışmadan önce birkaç yıl boyunca bocaladın. Bu dünyada kendi ayakların üzerinde durmayı henüz başaramadın ve bu yüzden benim yaptıklarımı görmezden gelip hala nefes alıyor olmanın tek sebebinin ben olduğumu göremiyorsun."

Plastik yanımdaki masaya çarpıyor ve ben sesle sığıyorum. Döndüğümde Lincoln'ün bana kaşlarını çattığını görüyorum, sonra kanepeye doğru yürüyüp vücudunu derinin üzerine bırakıyor. Kollarını koltuğun arkasına, uzun bacaklarını da yere uzatarak hiçbir şey söylemeden Ari ilk yardım çantasını alıp kapağını açıyor ve yaramı tedavi etmek için gerekli malzemeleri aramaya başlıyor.

Alkol pedi tenime batıyor ve dikkatimi tekrar bu berbat durumda benim ne demek istediğimi anlamayı reddeden adama çekiyor.

Bana bakmadan konuşmaya devam ediyor.

"İşte burada ya bizden nefret eder ve resmin tamamına bakmadan hakkımızda yargıda bulunursunuz ya da sizi dünyanın doğru ile yanlış arasında sınırları iyi belirlenmiş güzel bir yer olduğuna inandıran içinde yaşadığınız balonu patlatırsınız."

Kesiğın üzerine merhem sürüyor ve bana tekrar bakmadan önce ayağımı bir bandajla sarıyor.

"Kocan seni öldürmeye çalışıyor. Şu anda endişelenmen gereken şey bu. Ve ben onun başarılı olamamasını ve sana bir daha asla zarar verememesini sağlayacak adamım. Benimle ilgili diğer tüm detaylar hakkında endişelenmeden önce buna odaklanmalıyız."

Bundan hoşlanmıyorum ama onunla tartışmamam gerektiğini de biliyorum. Tüm bunlar söz konusu olduğunda, kiralık katiller ve eşlerini öldürmeye niyetli intikamcı kocalar hakkında hiçbir şey bilmiyorum.

Ari hakkındaki tüm sorularımı bir kenara bırakıp başka bir soru soruyorum.

"Sana yardım etmem için benden ne istiyorsun?"

Ari'nin gözleri parlıyor, dudaklarında hayalet bir gülümseme belirliyor.

"Grant hakkında bilmem gereken her şeyi bana anlatmanı istiyorum. Gittiği yerleri, iş ortaklarını, tüm kasalarının şifrelerini ve aklınıza gelebilecek her şeyi. Bu adamın sırları var ve benim de bunları bilmem gerekiyor."

CHAPTER

thirty-six

Ari

Adeline kocası hakkında gerçekten hiçbir şey bilmiyor. Ondan bazı bilgileri sakladığını düşünmüştüm ama hepsini değil.

Lincoln ve ben bir saat boyunca onu polis sorgusundaymış gibi sorguladıktan sonra, hepimiz hayal kırıklığı içinde arkamıza yaslandık ve Grant'i hiç beklemediği bir anda nasıl köşeye sıkıştıracağımızı bulmaya yaklaşamadık.

Lincoln elini yüzüne sürüyor ve bana bakıyor, bitkin ifadesinde iyi bir şey yok.

Dönüp Adeline'e bakıyorum, piyano sırasının üzerinde oturuyor, yüzü yere eğik, elleri kucağında sıkılıyor.

"Evli olduğunuz süre boyunca size sadece akşam yemeği partileri ve alışveriş planları yaptırdı, değil mi?"

Omuzları öne doğru eğikti ve kocasına hayatı üzerinde verdiği kontrolden dolayı kendisini tam bir pislik gibi hissetmesine neden olduğumuzu fark ettim.

"O ve her gün öğle yemeğinde kız kardeşiyle buluşmak zorunda kalmam," diye acı bir şekilde cevap veriyor, sesi de ruhu gibi ezilmiş.

Onu bu kadar kısa sürede ne kadar değiştirdiğini asla tam olarak anlayamamıştım. Bu benim tanıdığım kız değildi. Adeline kontrolden çıkmış olabilirdi ama zayıf değildi.

Öfkemi gizleyemeyerek soruyorum: "Sana bunu yapmasına neden izin verdin? Karşılığında hiçbir şey talep etmeden ona her şeyi vermek için seni ne motive etmiş olabilir?"

Bana bir bakış fırlatıyor ve sorduğum sorudan anında pişman oluyorum. "Bizim durumumuz farklı."

Adeline gözlerini devirir.

"Çoğunlukla beş parasızdım. Yani, onunla evlenmemin tek nedeni bu değildi. Ama dediğin gibi, bocalıyordum. Grant'in beni dengeleyeceğini düşündüm. Bana daha çok onun gibi olmayı öğretecekti. O sorumluluk sahibiydi, başarılıydı ve ben kendi çukurumu daha da derin kazıyormuşum gibi hissederken o her şeyi yoluna koymuştu."

"Deneyimsiz olman kendinden vazgeçmen gerektiği anlamına gelmez, evlat." Lincoln gözlerinin ardında sempati ile ona bakıyor.

Omuzlarını zayıf bir şekilde silkti. "Babam her zaman annemle ilgilenirdi. İşlerin böyle yürüdüğünü sanıyordum. Soru sormak için ikisinin de yanında değildim."

Ve şimdi bu soruna neden olduğum için kendimi daha da aşağılık hissediyorum. Babasından bahsedince, konuyu hemen değiştirmemiz gerektiğini anladım.

Kanepedeki pozisyonumu değiştirerek bir elimi saçlarımda gezdirdikten sonra kolumu arkalığa uzatıp parmaklarımı deriye vuruyorum.

"Bu, evlendikten birkaç ay sonra internetteki tüm fotoğraflarınızda neden ölü gibi görüldüğünüzü açıklıyor."

Adeline başını kaldırıyor ve gözlerini kısarak bana dik dik bakıyor.

O söylenmeye başlamadan önce, "Stalker, hatırladın mı? Her şeyi biliyorum. Devam edelim."

Dudakları ince bir çizgiye dönüşüyor, gözlerini kaçırıyor ve parmaklarını oynatmaya devam ediyor.

Üçümüz de rahatsız edici bir sessizliğe gömüldük, ama sonra Lincoln zaten düşündüğüm ve birkaç kez reddettiğim bir düşünceyle sessizliği bozdu.

"Belki de onu dışarı çekmek için Adeline'ı kullanmalıyız."

"Hayır," dedim hemen. "Kesinlikle olmaz. Bunun için onun hayatını riske atmayacağım."

Adeline bakışlarını ikimizin arasında gezdiriyor, bir uçuşunun kenarından yuvarlanıp gidebilecek düşünce zincirini takip etmiyor.

"Beni dinle, Ari. Onu hayatının geri kalanında çatı katında tutmayı planlamıyorsan, hayatı zaten risk altında."

Bunu düşünmüştüm. Kötü bir plan değildi. Elbette arada bir sıkılabılırdi ama onu arabaya bindirip şehirde gezdirebilir, etrafı görmesini sağlayabilir, belki biraz temiz hava alması için camı biraz aralamasına izin verebilirdim.

Lincoln ne düşündüğümü sezmiş olmalıydı. "Vazgeç, Ari. Bu iyi bir plan değil ve sen de bunu biliyorsun."

Yine sessizlik çöküyor, çenem bomba gibi titriyor. "Senin fikrin ne?"

"Polise gider. Şehirdeki herkesin onun kaçırıldığını bildiği düşünülürse, bu konuda büyük bir medya fırtınası yaratır. Adeline onlara kocasının onu neredeyse öldüresiye dövdüğünü ve kendi güvenliği için kaçtığını söyleyebilir. Bu Grant'i kızdırır, onu susturmak istemesine neden olur, ama aynı zamanda onu öldürme teklifini kabul etmek isteyen herkesi de geri çeker. En azından birkaç aylığına. Halkın gözü önündeyken kimse ona dokunmak istemeyecektir. Bunu sen de biliyorsun, ben de biliyorum. Üç milyon bu kadar yüksek bir risk için yeterli değil."

Dudaklarımın peşinde, haklı olduğunu düşünmekten nefret ediyorum. Eğer bu işi yapmak için işe alınmış olsaydım, medya çılgınlığı sona erene kadar bekler, onu sessizce dışarı çıkarır ve başka bir şey olarak sahneye koyardım.

"Grant bununla başa çıkamaz," diyorum. "Ona hemen bir şey yapılmasını isteyecektir."

Lincoln başını sallar. "Bu da demek oluyor ki kendisi yapmaya çalışacak."

"Onu yalnız kalmak isteyeceği bir yere getirmek," diye bitiriyorum. "Lanet olsun. Bu beni kızdırıyor ama haklısın."

Gözlerim Adeline'e kilitleniyor. Onu riske atmak benim konfor alanımın o kadar dışında ki, bunu düşününce omuzlarım geriliyor.

"Ne düşünüyorsun?" Ona soruyorum, sesim temkinli. Yeniden savaşımaya, kendini bulmaya yeni başlamıştı.

Grant'in ondan geriye kalan enkazının altında.

Onu bu kadar açığa çıkarmanın, korkmuş tavşan kabuğunun güvenliğine geri dönmesine neden olacağını düşünmekten nefret ediyorum.

Mavi gözleri benimkilerle buluşuyor. "Polisten sonra nereye gidebilirim ki?"

"Ev," diye cevaplıyor Lincoln benim yerime. Yine de Adeline'in bakışları benimkilerden ayrılmıyor. Güç almak için bana bakıyor, korumamın sözünü bekliyor.

"Seni hep izleyeceğim," diye söz veriyorum.

O da buna gülümsüyor. "Neden şaşırmadım?"

"Geçtiğimiz birkaç yılı, şimdi yapmamız gereken şey için alıştırmaya olarak adlandıracağız."

"Kahretsin, siz ikiniz beni bu denklemin dışında bırakmıyorsunuz," diye homurdanıyor Lincoln. "Sanırım eski günlerdeki gibi vardiyalı çalışacağız."

"Hazırlanmak için en az bir haftaya ihtiyacım var," diyorum ona bakarak. "Grant seni tanımayacağı için ona polise kadar eşlik edebilirsin. Sen bunu yaparken ben de Adeline'in evine gidip bekleyeceğim."

Adeline'in sesi dikkatimi tekrar ona çekiyor. "Sence ilk gece gelir mi?"

"Hayır," diye güvenle cevap veriyorum. "Grant bunun için fazla zeki. Bir hafta kadar bekleyecektir."

"Ve bu süre boyunca evimde yalnız mı olacağım?" "Grant hayattayken değil, hayır. Ama kendi evini Bu arada hayatınızı tekrar bir araya getirin. Yeni mobilyalar alın. İstersen buradaki enstrümanları alabilirsin. Ben onları çalamam."

Bakışlarının ardında söylenmemiş bir şeyler titreşiyor. Onu tutup aklından geçen her şeyi bana anlatmasını istemekten başka bir şey gelmiyor içimden ama yapmıyorum.

Adeline'in eve dönmesi ve kendine bir hayat kurması bir olasılık. Denklemin bir parçası olacağım asla garanti değildi. Onu nasıl tanıdığım gerçeğini öğrendikten sonra olmaz.

Onun gitmesine izin vermeyeceğime dair kendime verdiğim onca söze rağmen, bir gün bunu yapacağımı düşünmek beni öldürüyor.

Son. Özellikle de onun için en iyisi buysa.

Ama onu biraz daha kızdırmadan ve bir zamanlar olduğu kişiyi ortaya çıkarmadan önce değil. En fazla birkaç hafta sonra dünyaya parmak sallamaya geri dönecek.

O dünyanın bir parçası olacak olmam çok kötü. "O zaman anlaştık."

Ben sevmiyorum. Nefret ediyorum aslında. Ama Adeline'e yönelik tehdidi ortadan kaldırıacaksa, buna razıyım. Ayrıca, Grant ve benim kaderle bir randevumuz var. Ona ne kadar çabuk ulaşırsam o kadar iyi.

"Bir hafta," diye kabul eder Lincoln. "Ne yapman gerekiyorsa yap, ben de -"

"Ya bana inanmazlarsa?"

Adeline'in sesiyle ikimiz de dönüyoruz, korkmuş mavi gözler bize bakıyor. "Polisler yani. Yaralarım neredeyse iyileşti. Bir hafta içinde renk değişimini zar zor görebileceksiniz. Ya Grant'in beni neredeyse öldürdüğüne inanmazlarsa?"

"Yapmayacaklar," diye cevap veriyorum. "O dedi, bu dedi durumu olacak. Bu yüzden Grant hemen tutuklanmayacak. Bizim için mükemmel. Onun için pek değil."

"O zaman neden onlara ne yaptığını anlattın?" Kaşlarım soru sorar gibi kalktı.

"Anlamıyorum."

Küçük canavar şimdi ne halt etmeye çalışıyordu?

Adeline bankın üzerinde dönerek ikimize bakıyor, omurgası dikleşirken omuzları geriye doğru yuvarlanıyor. Gözlerinin arkasında parlayan vahşi ruhunun zayıf ışıltısını, ifadesindeki muzipliğin ipucunu görüyorum.

"Kocamın tüm iş ilişkilerini bilmiyor olabilirim. Ve sekreterini becerdiği gerçeğini görmezden gelmiş olabilirim. Ama kocamın kıskanç bir orospu çocuğu olduğunu biliyorum ve eğer onu cinayet işleyecek kadar kızdırmak istiyorsanız, bunu yapmanın en iyi yolu onu utandırmaktır. Yaptığı şey hakkında yalan söylediğimi iddia edecek ve çoğu kişi ona inanacak. Nüfuzu ve parası var. Nasıl olduğunu bilirsin. Halının altına süpürülecektir."

"Ne demek istiyorsun?" Lincoln sorar.

Adeline omzunu silkerek gülümsüyor. "Grant delil yetersizliğine işaret ederek taciz iddiasını geçiştirecektir."

Dirseklerimi dizlerime dayamak için öne doğru oturuyorum. "Kanıt var. Odanın her yerinde senin kanın vardı."

Mavi gözlerini bana dikti. "Ama beni yatakta başka bir adamla yakalamış olması daha iyi bir hikâye olmaz mıydı? Bu yüzden bir kavga çıktı. Ve onu Harrison Nash için terk ettiğim? Grant'i egosunun bunu kaldıramayacağını bilecek kadar iyi tanıyorum. Eskiden olduğum kişi olmamı istiyorsun, değil mi?"

Tereddütle başımı sallıyorum.

"O zaman neden bir kurban olarak ortaya çıkıyorsun? Neden bir sonraki adama geçmek için sıkıcı kocasını çabucak terk eden bir kız olarak ortaya çıkmıyorsun? Bu sadece onun değerli egosunu gerçekten incitmekle kalmaz, aynı zamanda herhangi bir polis soruşturmasını da ortadan kaldırır, bu da Grant'in peşime düşmek için uzun süre beklemek zorunda kalmayacağı anlamına gelir."

Eskiden tanıdığım Adeline'ı görünce dudaklarım kıvrıldı.

"Yine de bir soruşturma olacak. Grant haneye tecavüz iddiasında bulundu."

Gülümsemesi genişliyor. "Sadece senin için ikinci tercih olmaktan duyduğu utancı örtbas etmek için. Bu onun sorunu. Ve bu onu sadece daha fazla kızdıracak. Onu daha çok utandırır."

Arkama yaslanıp çenemi kaşıyorum ve önümdeki sinsi yaratığa bakıyorum.

Aklıma ilk gelen şeyin o n u bankın kenarına yatırıp içindeki yaramazlığı çıkarmak istemem yanlış mı?

"Aslında bu çok iyi bir fikir." Kafamı

Lincoln'e çevirdim.

"Bu hala yaratır ve Gösteri, hangi olacak tutmak ama Grant arkasına yaslanıp bunun olmasına izin veremez. Egosundaki çürük için kan isteyecektir."

Oh. Grant olayını kastediyordu. Sikişmeyi değil. Bir an için bu göt herifin zihin okuyup okuyamadığını merak ettim.

Kahverengi gözleri benimkilerle buluşuyor. "Görünüşe göre küçük canavar geri döndü."

Bu da gitmesi gerektiği anlamına geliyor. Şimdi.

Bu haldeyken hep onunla oynamak istemişimdir.

Ayağa kalkıp Lincoln'e dönüyorum. "Bir planımız var. Bir hafta sonra süreci başlatacağız. Bu gece yapabileceğimiz fazla bir şey yok."

Ağzı bir sırtışı dönüşerek bakışlarını benimkilere kaldırıyor. "Sanırım bu gitmem için bir işaret."

Daha çok bir emir gibi. Ya kendi isteğiyle gider ya da ben onu atarım. İki seçenek de benim için sorun değil.

İpucunu alan Lincoln kanepeden kalkar, Adeline'in yanından geçerken parmağıyla çenesinin altına bir ağabey hareketi yapar ve çatı katından çıkmak için rahatça yürümesi çok uzun sürer.

Asansörün motorunun uğultusu ben Adeline'e dönene kadar kesilmedi, bakışlarının son birkaç haftadır bana attığı kırgın bakışlar yerine arkasındaki güçle benimkine yöneldiğini görmek içimde bir gurur dalgası yarattı.

"Dolambaçlı doğana her zaman hayran olmuşumdur."

Dudaklarında tereddütlü bir gülümseme beliriyor. "Keşke ben de senin hakkında hissettiklerim için aynı şeyi söyleyebilseydim."

Yanına yaklaşıp çenesini kavırıyorum ve yüzünü kendime doğru çeviriyorum. "Sen de benim doğama hayran olabilirsin."

"Peki bu nasıl bir doğa?"

"Uzun zamandır sana göz kulak olan türden. Bunu yapmak için berbat yöntemlerim olabilir ama niyetim hep aynıydı. Seni korumak."

Bunun üzerine gözlerini kırptırıyor, koyu kirpikleri ilk gördüğüm geceden beri beni rahatsız eden mavi gözlerinin üzerine düşüyor.

"Bana sadece adını söyle. Ver şunu bana. Bu, diğer her şeyi mazur göreceğim ve unutacağım anlamına gelmez. Hâlâ başka şeyler bilmek istiyorum. Ama şimdilik, en azından senin hakkında bu kadarını bilmeme izin ver."

Grant'e karşı uygulamaya koyduğu planı kabul ederek zaten onun düşündüğünden daha fazla şeyden vazgeçmiştim. Yüzüm bir kez ortaya çıkarsa, bu şehirdeki kariyerim biterdi. Tabii suratım kameraların önünde olmadan bu işi halletmenin bir yolu yoksa.

"Benim adım Sean Hayden."

şaşkınlık gözlerini genişletir ve bundan daha kötü bir şey. Umut.

Ne için, tam olarak emin olamıyorum ama şüphelerim var. Ve bu duygunun ona henüz söylemediğim gerçeğin altında ne kadar çabuk ezileceğinden haberi yok.

"Ari nereden geliyor? Harrison gibi uydurma bir isim mi?"

"Hayır. Göbek adımın kısaltması."

"Hangisi?"

Sırıtıyorum. "Bunu asla söylemem. Sadece ailem biliyor."

O çılgın zihninden daha fazla soru geçtiğini görebiliyorum. Ama o bunları sormadan önce, onu ayağa kaldırıyorum ve sonunda büyük olasılıkla beni yok edecek olan canavara bakıyorum.

"Uyumalısın."

şikâyeti kulak ardı edilir. "Güneş daha yeni battı."

Ağzımın kenarı çekiliyor. "Evet, ama gece boyunca mışıl mışıl uyuduğundan emin olduğumda, sabahın erken saatlerini bulmuş olacağım."

Adeline benden istediğı kadar nefret edebilir ama bu şehvetli söze verdiğı tepkiyi saklayamaz.

"Peki, Sean. Ama önce beni yakalaman gerekecek," diye alay ettikten sonra arka koridora doğru koşmaya başladı.

Her nasılsa, yolunun üzerindeki kırık camları kaçırmayı başarıyor.

Yine de riske attığı için kışına şaplak atacağım. Ve bana Sean dediğı için.

CHAPTER

thirty-seven

Adeline

Sonraki hafta yavaş geçti. Nedeninden tam olarak emin değilim. Muhtemelen her geçen gün artan endişeli sinirlerle bir ilgisi var, bu günlerin çoğunu Ari çatı katında yapması gerekenlerle uğraşırken kendi başıma geçiriyorum.

Her geceyi benim yatağında geçiriyor ya da beni kendi yatağına sürüklüyor. Ama sabahları yalnız uyanıyorum, zar zor uyuduğu yerin sıcaklığı şiltede yok.

Yine de kokusu burnumda tütüyor ve bu sabah uyandığımda yastığını yanıma çekip kolumu etrafına doluyor ve yüzümü her kadının fantezisi gibi kokan serin çarşaflara gömüyorum.

Gün ışığı pencereden parlak bir şekilde içeri giriyor, midem anında bulanıyor çünkü bunun çatı katındaki son günüm olduğunu hatırlıyorum.

Yarın polise teslim olacağım, eyalet dışında olduğumu ve haber yayınlarını görmediğimi açıklayacağım ve sonra Grant'i başka bir adam için terk ettiğimi ve son bir aydır onunla mutlu bir şekilde birlikte olduğumu açıklayarak her şeye güleceğim.

Ki bu tam olarak yalan sayılmaz. Mutluluk kısmı bile değil. Ve beni en çok rahatsız eden de bu.

Ari beni nereden tanıdığı ve bunca yıldır beni neden takip ettiği konusunda bana daha fazla bilgi vermedi. Grant ile olan duruma çok odaklanmıştı.

Bütün gün ne yapıyorsa yaptıktan sonra geri döndüğünde gözlerinin arkasında kaybolan alaycı mizah.

Geri döndüğünde, onda beni endişelendiren karanlık bir şeyler var. Öldürmeyi planlarken böyle mi oluyor, kaçacağımdan korktuğu için bilmemi istemediği adam bu mu diye sık sık merak ediyorum.

Onu bu konuda sorgulamak yerine, beni kollarına almasına ve vücudumda hissettiği hayal kırıklığını gidermesine izin veriyorum.

Hayatımda hiç bu kadar çok gün üst üste bu kadar iyi uyumamıştım.

O beni rahatlatan bir gölge.

Bana zarar vermeye çalışanları cezalandırırken beni kendi malı gibi sahiplenen iblis.

Doğasının bu yönünü takdir ediyorum, ne kadar sinir bozucu olsa bile, ama yine de neden beni seçtiğini anlamıyorum. Anlayacağımdan da emin değilim.

Bu can sıkıcı düşünceyi aklımda tutarak yataktan kalkıyorum, duş alıyorum ve giyiniyorum. Öğleden sonra olmuş bile, bu beni şaşırtıyor. Normalde sabahın köründe kalkarım ama o kadar iyi uyuyorum ki sirkadiyen ritmim şaştı. Ama gözlerimin altındaki torbalar artık tamamen yok olmuş, cildim her zamanki porselen tenine geri dönmüş, tamamen kaybolmadan önce sarıya dönüşen çirkin mavi ve yeşil morluklardan arınmış.

Aynaya baktığımda yeniden genç göründüğümü fark ediyorum. Saçlarım hala katlanamadığım bir tarzda kesilmiş ama uzayacaktır.

Kocamdan kaçmadan önceki halime kıyasla şu anki halimi görmek biraz şok edici.

Grant'in karısı olmanın stresi hayatımı emmişti, onunla evli kaldığım her ay beni bir yıl yaşlandırıyordu.

Kontrolcü bir kocanın kurbanı olmadan önce kim olduğumu bana hatırlattığı için Ari'ye teşekkür etmeliyim. Ve sanırım bana geri verdiği hayatla bir şeyler yapmayı ona borçluyum, içinde olacağından şüphe etsem bile.

Benim yüzümden değil elbette. Hayatıma girdiği günden beri gizemden başka bir şey olmayan bu adamı keşfetmek istiyorum. Ari'nin güvende olduğumu anladığında çekip gitmeyi planladığını hissediyorum.

Bunu düşünmek bile acı veriyor. O kadar ki onunla bu konuda konuşmayı, konuyu açmayı bile reddediyorum çünkü buradan ayrıldığımda yalnız yaşayacağım bir hayata geri döneceğimi bilerek son saatlerimi onun çatı katında geçirmek istemiyorum.

Eminim bir gün erkek arkadaşlar ve hatta belki bir koca daha olacaktır.

Yine de yalnız olacağım çünkü Ari uyurken gördüklerimle ilgilenen tanıdığım tek insan. Her gece bana ne rüya gördüğümü soruyor ve ben de her gece ona cevap veriyorum çünkü bu yönümü bilmenin onun için gerçekten önemli olduğuna inanıyorum.

Bunu kaybetmek... İnsanların onun hakkında ne düşüneceğinden korktuğu için konuşmaktan korkan kıza geri dönmenin nasıl bir şey olacağını düşünmeye başlayamıyorum.

Ama olan oldu. Kendimi yeniden kazanıyorum ve yapabileceğim tek şey bu.

Çatı katının oturma odasına girerken parmaklarımı piyanonun tuşları üzerinde gezdiriyorum, çıplak ayaklarım ahşap zemine basıyor. Pencere duvarı neredeyse bir aydır yakından görmediğim şehre bakmamı sağlıyor, gözlerim kaldırımlarda gezinen insanları, dumanı tüten arabalarıyla yiyecek satıcılarını, iş günü bittiği ve insanlar evlerine ailelerine dönebildiği için tıkanan trafikteki arabaları izliyor.

Son birkaç gündür Ari'nin nerede olduğunu ve altımdaki şehrin kaosunun bir parçası olup olmadığını merak ederek binalara bakarak saatler geçirdim.

Asla kazanamayacağım bir Waldo Nerede oyunu oynamak gibi, yarın sabah buradan ayrılıp hayaletler ve kötü anılarla dolu eski evime döndüğümde sona erecek bir oyun.

Gah! Buna dayanamıyorum ve şu anda etrafımı saran sessizliğe de dayanamıyorum.

Ari'nin müzik setine doğru ilerliyorum, gözlerimi ne işe yaradığını bilmediğim sayısız yanıp sönen düğmenin üzerinde gezdiriyorum, sonunda sistemi hayata geçiren birine basıyorum, tüm oda boyunca duvarlara yerleştirilmiş hoparlörler Ari'nin bu odayı bana ilk kez gösterdiğinde çaldığı şarkıyı çalıyor.

Sözler o anda çok dokunaklı, çok gerçek, onu nasıl düşündüğüme çok yakın bir açıklama, bir sonraki şarkıya geçmek için bir düğmeye basıyorum, Nine Inch Nail'in Something I Can Never Have şarkısı hoparlörlerden patladığında kahkahalar omuzlarımı sallıyor.

Orospu çocuğu tüm şarkı listemi ardı ardına çalıyor. Gerçi benden çaldığı diğer şeylere bakınca şaşırmadım.

Depresiflikten bahsediyorum. Şarkının ilk notaları odanın içinde yuvarlanırken, o zamanlar beni bu kadar kontrolden çıkaran şeyin müziğim olup olmadığını merak etmeye başlıyorum.

Ama yine de beni eskiden parti yaptığım gecelere geri götürüyor ve Ari'nin uzak bir duvara kurduğu ıslak bara bakıyorum, alt dudağım dişlerimin arasından çekiliyor ve siktir et diye düşünüp Ari yokken biraz eğlenmeye karar veriyorum.

Bir içkiden zarar gelmez.

Şarkının unutulmaz piyano melodisi çalarken ve şarkıcının acı dolu sesi şarkı sözlerini mırıldanmaya başlarken, bir şişe votka almak için bara doğru ilerliyorum, sonra buzdolabında kızılıık suyu bulmak için mutfağa koşuyorum.

Önce dolaptaki küçük bir bardağa uzanıyorum, sonra başımı eğiyorum, dudağımı çiğniyorum ve uzun bir bardak alıp üçte birini votka, geri kalanını kızılııkla doldurduğumda bir başka lanet an yaşanıyor.

Acı tat dilimin üzerinde bir anıyla patladı, ter damlayana kadar dans ederek geçirdiğim geceler

Saçlarım başımın etrafında savruluyor, yanaklarım gülümsediğim için acıyor.

Dönüp güneş ışığının ufukta bir renk tayfı halinde yayılışını izliyorum; kırmızılar, turuncular ve koyu pembeler gökyüzünü boyarken binaların ışıkları yanıp sönüyor, şehir geceye hazırlanıyor.

Sadece bir düşünce, gerçekten, sadece bir düşünce beni ışıkları kapatmak için odanın diğer ucuna koşturuyor, pencerenin dışındaki manzara tek aydınlatıcı. Ve bir şarkı diğerine geçerken, pencerenin önünde dans ediyorum, içkim bardakta sallanıyor, zihnim altımda ne yaptığımı asla göremeyecek olan tüm bir seyircinin önünde vücudumun kolay hareketine kapılıyor.

Sevdiğim başka bir şarkı geliyor.

Bir tane daha ve bir tane daha ve
bir tane daha.

Hoparlörlerden Pulp'ın Common People şarkısı çaldığında üçüncü içkimi içiyorum, şarkının ritmiyle dans ederken dudaklarım sırtıyor, Black Orchid ve diğer tüm kulüplerin anıları aklımdan geçiyor.

Uzun zamandır ilk kez kendi başıma eğleniyorum, Grant beni yıkmadan önce kim olduğumu hatırlıyorum.

Kalçalarım sallanırken ve ellerim saçlarımda gezinirken dudaklarımdan kahkahalar dökülüyor.

Sanırım bunu yapabilirim. Tekrar yalnız kalabilirim. Kimsenin onu kontrol etmesine izin vermeyecek kadar kendine güvenen bir insan olmak.

Gülümsemem daha da genişliyor, biraz daha sallanıyorum, içkimden yarım yamalak bir yudum alıyorum çünkü zaten çok içmişim ve muhtemelen geri kalanını atmalıyım. Ama bu an, bu özgürlük çok keyifli.

Ari bu konuda da haklıydı. Sadece ben ve müziğin olduğu, dünyanın hiçbir önem ya da anlam taşımayan bir bulanıklık içinde kaybolduğu anlarda gerçekten özgür oluyorum.

Şehrin ışıkları pencereye vuruyor, titriyor ve yanıp sönüyor, müzik çarpıyor, bedenim

Işığın bana dokunmadığı gölgede hareket ediyorum.

Şarkının nakaratı tekrarlanırken döndüğümde, gözlerimi açıyorum ve nabzımın hızı boğazımda bir davul gibi atarken olduğum yerde duruyorum.

Ari ava çıkmış bir yırtıcı gibi mutfak tezgahına yaslanıyor. Güçlü kollarını göğsünde kavuşturmuş, bir ayak bileğini diğerinin üzerine atmış, her şeyi gören gri gözleri bir buzulu eritecek kadar sıcak bir şekilde bana kilitlenmiş.

Kahretsin, bunu yapmasından nefret ediyorum. Ben görmeden hareket ediyor.

Ne zamandır orada duruyor?

Tipik siyah üzerine siyah, tişört ve kot pantolonuyla onda nadiren gördüğüm gündelik bir görünümde, Ari'nin ağzı zevk ve acı vaat eden bir sırıtışa bürünmüş, bakışları bana o kadar odaklanmış ki nefes alamıyorum.

Aklıma gelen ilk düşünce, kim olduğunu bilmediğim gecelerde kaç kez böyle durup tıpkı şimdiki gibi sessizce beni izlediğini merak etmek oluyor.

Vücudumdan bir ürperti geçiyor. Beni korkuttuğu için değil. Ama çok sevdiğim için.

Ben de eski Adeline'in yapacağı şeyi yaptım... Onu kızdırmak için dans ettim, baştan çıkarmak için dans ettim, eskiden kulüplerde erkeklere yaptığım gibi onu ayartmak için dans ettim. Onu görmüyormuşum, istemiyormuşum, zaten onun için fazla iyiymişim gibi davranıyorum.

İçkimi yakındaki bir masaya bırakıp kalçalarımı sallıyorum ve ellerimi saçlarımda gezdiriyorum, vücudum hızlı tempoya ayak uyduruyor, ayaklarım pencerenin serin yüzeyi sırtıma değene kadar geri geri gidiyor.

Ona doğru sallanıyorum, kalçalarım yuvarlanıyor, kığım cama sıkıca bastırılıyor.

Ari gölgedeki yerinden kıpırdamıyor, yüzünde okunamayan bir ifadeyle beni izlemeye devam ediyor.

Bunun beni bu kadar tahrik etmesi delilik. Gözlerini her yerde hissedebiliyorum, vücudum odaklanmış gri bir bakış tarafından hapsedildi.

saklanamazsın.

İstediğimden değil.

Artık

istemiyorum.

Bu adamın beni nasıl sevdiğini ve onu bana geri vermek için nasıl mücadele ettiğini fark ettiğimden değil.

Şarkı bitiyor ve bir başkası başlıyor. A Perfect Circle'dan The Package, yine her zaman favorim olacak bir albümden. Bu listedeki her şeye sahip olmalı, benim bir parçamı çalmış ve ben geri almaya hazır olana kadar güvende tutmuş olmalı.

Dans etmeyi bırakıyorum, müzik ve şarkı sözleri içime dokunuyor, beni diğerlerinden koruyan şeytanların en karanlığı gibi bana bakan kişi için o kadar mükemmel ki.

Ari gerçekten şeytan.

Yaptığı her şeyde.

Aniden hareket ediyor, güçlü ama zarif adımları aramızdaki mesafeyi yok ediyor, elleri yüzümü kavlıyor ve eğilip ağzıma yapışıyor, hiçbir şeyi esirgemeyen şiddetli, saldırgan bir öpücük, bir diş, dudak ve dil karmaşası.

Derisinin altında titreşen açlık beni ele geçirdi, Zavallı Küçük Adeline, bir zamanlar kayıp olan ve onun tarafından bulunan bir kız.

Tam ellerim ensesine uzanırken göğsünden bir hırıltı yükseliyor.

Öpüşmeyi kesiyor, kollarımı aşağı çekmek için bileklerimden çekiyor ve beni döndürüyor, dudakları boynumun hizasında gezinirken yanağımı ve göğsümü cama bastırıyor, nefesi sıcak, elleri güçlü bir şekilde şortumu ve külotumu kalçalarımın iterek bacaklarımdan aşağı kaymalarını sağlıyor.

Parmakları karnımdan yukarı kayarak göğsümü avuçluyor ve ağzı kulağıma geldiğinde şortumu ayağımdan tekmeliyorum.

"Seni kaç kez dans ederken izlediğimi ve seni herkesin önünde becermek istediğimi biliyor musun? Seni açıp vücudumu bacaklarının arasına sokmayı."

Sesinin derin tonu ve sertliği karşısında titriyorum. Gömleğimi üzerimden çekip çıkartıyor, serbest kaldığında beni cama doğru itiyor, böylece göğüslerim camın soğuk yüzeyine baskı yapıyor.

"Dans etmeye devam et, Adeline. Beni biraz daha kızdır ve neler olacağını g r. Her zaman benim olanı alacağım, bu beden, düşüncelerin, ciğerlerini dolduran her nefes bana ait."

Onun için dans ediyorum, k ım kalçalarına sürtünüyor, ereksiyonunun sert çizgisi bana karşı kalın. Ari'nin elleri belimi kavrayarak beni kendisine daha sıkı çekiyor, sonra birini başımın üstündeki cama dayıyor ve diğerleriyle bileğimi kavrayıp parmaklarımı vücudumdan aşağı kaydırarak bacaklarımın arasına yönlendiriyor.

"Başka ne izlerdim biliyor musun?"

Parmak uçlarını klitorisime ulaşıyor ve o da parmaklarını aşağı doğru bastırarak hassas etimi çevreliyor.

"Bu parmaklar istediğim vücudun her santimini keşfediyor, sen bir gün sana sahip olacak adamı hayal ederken içine dalıyordu."

Parmaklarımı içeri girene kadar daha da aşağı itiyor, tenimiz uyarılmamla kayganlaşıyor, dişleri çenemi ısıyor.

"Perdelerini hiç kapatmadığı için ne kadar edepsiz bir kız. Sanki izlediğimi biliyormuşsun gibi."

Ona karşı ürperiyorum, şarkı odayı doldururken parmaklarımız birbirine çarpıyor, sürükleyici bir ritim, şarkıcının sesi Ari'nin kafasındaki düşünceleri taklit eden sözlerle sert, kulağıma fısıldadığı kelimeler.

"Kendimi evinize sokma ihtiyacına boyun eğseydim ve yaramaz parmaklarınızın yerini almak için sikimi i inize soksaydım ne yapardınız?"

Omzumun hassas kısmını ısıyor ve ben onun altında titriyorum, yumuşak inilti boğazımdan yukarı tırmanıyor, altımızdaki şehrin çılgın ritmi vücudumla h nzırca oynamasına seyirci kalıyor.

"Neden şimdi  ğrenmiyoruz?"

Ari beni kendisine döndürüyor, bir eli kıcımlı kavrayarak beni kaldırıyor ve pencereye doğru bastırıyor. Ağzı ağzımı açmaya zorlarken bacaklarım beline dolanıyor, diğer eli saçlarıma dalıp koyu renkli telleri çekiştiriyor.

Gömleğini kaldırıyorum, avuçlarım karnını keşfediyor, göğsünden yukarı kayarak omuzlarını kavriyor, o da popomu bırakarak kotunu çözüyor ve kalçalarından aşağı itiyor.

Bir kadını sahiplenmiş bir erkeğin söze dökülmeyen saldırganlığıyla içime girdiği anda tırnaklarım omuzlarına batıyor, boğazımdan bir çığlık kaçıyor ve o yutkunuyor, sırtım soğuk cama doğru kayarken kalçaları şarkının sert ritmine göre hareket ediyor.

Bunu ona sadece benim yapabileceğimi fark ettim.
Kendini kontrol etmesini engelleyebilirim.

Onu öylesine şiddetli bir ihtiyaca sürükleyin ki, içgüdüsel olarak sahip olmak, yok etmek, yutmak için harekete geçsin.

Orgazm bedenimi mahvederken bacaklarım kasılıyor, yıldızları görüyorum. İç kaslarım onu kavriyor, göğsümü avuçlayıp dişlerini nabzımın boğazımda çılgınca attığı yere doğru geçirirken boğazından erkeksi bir onay sesi yükseliyor. Orgazm bittikten sonra gevşediğim anda tenime karşı kıkırdıyor. "Henüz değil, yavru kuş. Neredeyse bitmedi seninle."

Ari beni pencereden uzaklaştırıyor ve kanepeye taşıyarak ellerim ve dizlerim üzerinde minderlere yatırıyor. Bir eli kalçamı kavriyor ve kıcımlı ona doğru çekiyor, saçlarımı tutup başımı geriye çekerken siki tekrar içime giriyor.

"Kendine dokun Adeline, tıpkı izlediğim zamanlardaki gibi." Her şeyi görmüş olduğu bilgisi akıldan çıkmıyor, Ama dediğini yapıyorum, parmaklarım bacaklarımın arasından aşağı kayarak klitorisimi çevreliyor ve o kadar güçlü bir kuvvetle vücuduma sahip olmaya devam ediyor ki tekrar o sınıra sürükleniyorum, sikinin kalınlığı parmaklarıma doğru kayıyor, başka bir orgazm o kadar güçlü geliyor ki onun adını haykırıyorum.

Şok dalgaları yırtılırken üzerime eğiliyor. "İşte benim kızım. Her zaman çok pis."

Sonunda, onun için de çok fazla oluyor, sırtımda boşalmak için çekilene kadar horozu daha derine, daha hızlı, daha sert sürüyor, parmakları kalçamdan cildime sürtmek için hareket ediyor, beni onun olarak işaretlemek için.

Tüm enerjim tükenmiş bir halde minderlere yığılıyorum ama Ari beni kucağına alıp göğsüne bastırıyor, gri gözleri hayranlıkla yüzüme bakıyor.

Uzanıp yanağını avuçluyorum, sert kirli sakalını avucumda hissediyorum.

"Teşekkür ederim," diyorum düşünmeden. Kaşları birbirine çarpıyor. "Ne için?"

"Benimle ilgilendiğin için. Bana göz kulak olduğun için."

Zalim dudaklar ukala bir sırıtışa dönüşüyor. "Çok fazla içmişsin."

Buna gülümsüyorum... ona. "Belki."

Ağırlığımı değiştirerek beni odanın içine doğru taşıyor. "Hadi seni temizleyelim. Daha işim bitmedi."

Başımı omzuna yaslıyorum ve onunla birlikte olmanın verdiği güven duygusunun tadını çıkarıyorum, ama duşa giderken yatak odasının kapısından geçerken, daha önce kovaladığım düşünceler geri geliyor.

Bu adama daha ne kadar dayanabilirim? Grant gittiğinde ne olacak?

Neden Ari'nin beni bırakmayı planladığını hissediyorum?

Ve bu gerçekleştiğinde, kendimi bir daha bu kadar güvende hissedebilecek miyim?

CHAPTER

thirty-eight

Adeline

Ertesi sabah çok garip bir şeye uyandım.

Ari hâlâ yanımda yatıyor, iri vücudu yüzüstü yatağa yayılmış, çarşaf bacaklarına dolanmış, kolları başının altındaki yastığa sarılmış.

Gözlerimi kırıpıştırarak açıyorum, bir dirseğimin üzerinde yükseliyorum ve bakışlarımı teninin pürüzsüz genişliğinde gezdiriyorum, parmaklarım omuzlarındaki ve sırtındaki kas çıkıntılarını, mükemmel, sıkı poposunun çıkıntısını keşfetme ihtiyacıyla kıvrılıyor.

Dışarıda güneş hala ufukta belli belirsiz bir parıltı halinde, şehir sabahın erken saatlerinde sessiz. Sinirlerim beni uyandırdı, bugün ne yapacağım fikri midemi kemiriyor. İçimdeki gerginlik kopmaya hazır gergin bir lastik bant gibi, ama bu huzurlu anın tadını çıkarabilmek için onu bir kenara itmek için savaşıyorum.

Yanımda duran baştan çıkarıcı bir açık büfe gibi, her santimi sıkı ve zayıf. Bu kadar hareketsiz olmasına, yanına gittiğim anda uyanmamasına şaşırdım.

Belki de bir kez olsun, onun izlemediği bir an buldum. Ne yaptığım hakkında hiçbir fikri yokken onu gözlemleyebildiğim bir an.

Uzanıyorum, neredeyse tenine dokunacağım ama onu uyandırmaktan korkarak elimi geri çekiyorum. Gözlerim tekrar aşağıya kayıyor, hınzır bir düşünce kafamın içinde fısıldıyor.

İntikam kötüdür ve Ari yaptığının karşılığını almayı hak ediyor.

Elimden geldiğince dikkatli bir şekilde aşağı inerek, hala uyuduğundan emin olmak için ona bakıyorum, gözlerinin kapalı olduğunu ve derin ve eşit bir şekilde nefes aldığını görünce dudaklarımda muzip bir sırıtış beliriyor.

Eğilip ağzımı açıyorum ve mükemmel kışının sol yanağını ısıyorum, dudaklarım tenine yapışıyor ve onun beni işaretlediği gibi ben de onu işaretliyorum.

Eli hemen saçlarımda kilitleniyor, gözlerim yastıktan bana baktığını görmek için kalkıyor, derisini dişlerimden kurtarmak için yeterince hareket ederken kaşları eğiliyor.

Sesinin sertliği omurgamdan aşağı bir ürperti gönderiyor. "Eğer ağzına sokacak bir şey arıyorsan, seve seve ters çeviririm."

Gözlerimi ona dikip dudaklarımı büzüyorum. "Sadece çürüklerimizin aynı olmasının adil olacağını düşündüm."

Ari sırıtıyor, sırıtışının sadece bir köşesi yastıktan yüzüne doğru bakıyor. "Dudaklarınla vücudumun hangi kısmını morartacağını seçme hakkım var mı?"

"Kahretsin," diyorum gülerek. "Uyanık olduğunu bilmeliydin. Her zaman izliyorsun."

Yatak başlığına yaslanmak için kayarken parmakları saçlarımdan çözülüyor. "Sadece sen söz konusu olduğunda."

Gri gözleri kayarak pencereye bakıyor, yükselen güneş yüzünü aydınlatıyor. "Bugün için hazır mısın? Bir sürü kamera ve muhabir olacak." Bakışları tekrar bana kayıyor. "Bununla başa çıkabilecek misin?"

Omuzlarımda ve kalbimde bir ağırlık var, sinirlerim canlı teller gibi tükürüyor. "Benimle gelemeyeceğine emin misin?"

Gözlerini kırıştırıyor, kalın kirpikleri gözlerinin açık rengine karşı çok koyu.

"Yapmam gereken başka bir şey var. Lincoln seninle olacak. Ayrıca, teknik olarak var olmadığı için kendimi Harrison Nash olarak tanıtamam."

Bundan nefret ediyorum ama başımı sallıyorum. "Sanırım hazırlanmalıyım.

Lincoln ilk iş burada olacağını söyledi."

Ari başını sallıyor ve nefes veriyor, gözleri yüzümde değerlendirici bir bakış gezdiriyor. "Dün gece iyi uyudun mu?"

O yanımdayken hep öyle yapıyorum. Nöbetlerim hala devam ediyor, zihnim rüyalarımın bilincine varıyor, ama gölge artık fiziksel bir varlık, artık ulaşamaz değil.

"Evet, tabii ki gerginim ama yorgun değilim. Bugün iyi olacağım."

Bir kez daha başını salladı. "Yatağının üzerinde birkaç çanta var. Hazırlanmak için ihtiyaç duyacağın bazı giysiler ve diğer şeyleri aldım."

Elbette düşündü. İleriyi düşünmek tam ona göre. Ari her zaman herkesten birkaç adım öndedir. A, B ve C planları her zaman hazırdır, geri kalanımız ise onun tuzaklarına körü körüne düşeriz.

Yataktan sürünerek kalkıp onun odasından çıkıyorum ve kendi odama gidiyorum. Birkaç poşet derken on poşetten bahsediyor, içlerine teker teker bakarken dudaklarımdan bir iç çekiş süzülüyor, sadece giymem için mükemmel kıyafeti bulmakla kalmamış, yıllardır kullandığım marka ve tonlarda makyaj malzemeleri, en sevdiğim saç maşası ve bir yıl önce çok istediğim ama fiyatı yüzünden alamadığım pahalı bir parfüm de almış olduğunu görünce tüylerim diken diken oluyor.

Bu beni şaşırtmamalı. Her şeyi biliyor, ama ne Nasıl bir erkek bir kadını böyle bir şey yapabilecek kadar iyi inceler?

Bunun saçmalığına gülüyorum, özellikle de Ari'yi büyük bir kozmetik mağazasının içinde hayal etmeye çalışırken, karanlık varlığı küçük pembe el sepetiyle koridorlarda ilerliyor, Sexy Vixen adlı bir tonda ruj ve aslında cildim için yeterince açık pudralar seçiyor.

"Bunların hiçbirine ihtiyacın yok. Umarım bunu biliyorsundur. Doğal özelliklerin ortaya çıktığında çok güzel olduğunu düşünüyorum."

Sesi üzerine döndüğümde onu kapının pervazına yaslanmış, göğsü çıplak ve bacakları siyah bir pijama pantolonuyla örtülü halde buluyorum. Bu manzara ağzımın suyunu akıtmaya yetti,

Özellikle de saçları yüzünün etrafında dağınık bir haldeyken ve güçlü çenesine bir günlük koyu kirli sakal bulaşmışken.

"Bunu nasıl yaptın? Bu biraz ürkütücü, Ari."

Sadece hafif bir sırıtış. "Sırlarımı asla söylemem."

"Grant'i kızdıracaksam hepsine ihtiyacım olacak. Umarım o pislik haber bültenlerini görür görmez kalp krizi geçirir. Bu seni onu öldürmek zorunda kalmaktan kurtarır." Başını eğen Ari'nin gözleri kısılır. "Şimdi neden beni aradığım bir şeyden mahrum etmek istiyorsun?

ileriye dönük?"

Sanırım ona aşık oluyorum. Ya da belki çoktan aşık oldum.

Ama yine de cinayet hakkında bu kadar sakın konuştuğunu duymak tüylerimi diken diken ediyor.

Çenesini çantalara doğru itiyor. "Bir duş al ve hazırlan. Ben kahve yapıp Lincoln'ü bekleyeceğim."

Acele etmeden, çünkü kabul edelim ki gazetecilerin bana bağırması ve polisin sorular sorması için acelem yok, her zamanki hazırlanma prosedürünü yerine getiriyorum.

Bunu yapmak neredeyse yabancı hissettiriyor, bir aylık izolasyon beni saçımı doğru kıvrıma ve göz makyajımı yapma pratiğinden mahrum bıraktı.

Bu iş bittikten sonra, Ari'nin benim için aldığı elbiseyi çıkarıyorum, sade, siyah askılı bir elbise, profesyonel ama tüm kıvrımlarımı saracak şekilde kesilmiş. Ayrıca siyah ipek ve dantelden bir sütyen ve iç çamaşırı seti ile bir servete mal olması gereken bir çift kırmızı tabanlı ayakkabı da var.

Bunu giydikten sonra kendime bakarken şoktayım. Kiralık katil olmak Ari'nin işine gelmezse, kişisel alışverişçi olarak farklı bir tür cinayet işleyebilir.

Grant beni böyle gördüğünde kalbini yiyebilir. Güçlü, gururlu, güzel. Beni incittiği yerden bir iz yok, gözlerim parlak ve odaklanmış. Medyaya anlatacağım hikâyeyi duyduğunda ne kadar sinirleneceğini düşününce dudaklarım kıvrılıyor.

Oturma odasına girdiğimde, alçak bir ısıık sesi duyuluyor. Döndüğümde Lincoln'ün ütölenmiş beyaz gömleği ve siyah pantolonuyla şık göröndüğünü görüyorum, kahverengi gözleri parlıyor, Ari'ninkiler ise yudumladığı kahve bardağının kenarından bana bakıyor.

"Bu olur mu?"

Lincoln'ün sert sesi gürlö. "Lanet olsun, evlat. Seni güvende tutmak için birkaç silah getirmem gerekebilir."

Bu sırada Ari elindeki bardağı büyük bir dikkatle tezgâhın üzerine bırakıyor, gözleri yavaşça vücudumda geziniyor ve tekrar yukarı bakıyor. Boğazını temizliyor ve duruşunu değiştiriyor.

"Bence mükemmel görünüyorsun. Kocanız tam olarak ne kaçırdığını öğrenmek üzere."

Bakışları altında kıvranmamak mümkün değil. "Öyle umalım. Tüm bunları mümkün olduğunca çabuk bitirmek istiyorum."

Lincoln homurdanır ve telefonunu kontrol eder. "Sanırım bu iyi bir şey çünkü harekete geçme vakti geldi."

Asansöre yöneliyor ve ben Ari'ye doğru bir adım atıyorum, çatı katından çıkmakta tereddüt ediyorum çünkü bir daha asla geri dönemeyecekmişim gibi geliyor.

"Seni sonra görecek miyim?"

Başını sallar. "Ben senin evinde olacağım. İşin bittiğinde Lincoln seni bana getirecek."

Bu çok garip. Vedalaşırken sarılacağımız bir noktada mıyız? Ne yapacağımı bilemeden olduğum yerde bocalıyorum, sonunda tereddütlerimden kurtulup ona doğru yürüyorum ve kollarımı ona doluyorum.

Yavaşça etrafımı sarıyor, yüzümü boynuna gömdüğümde yanağını başıma yaslıyor.

"İyi olacaksın, yavru kuş. Lincoln sana bir şey olmasına izin vermeyecek."

Ama beni endişelendiren bu değil. İçimdeki tüm endişenin nedeni bu değil.

"Benim evimde mi olacaksın?"

Kolları beni sıkıca sarıyor. "Seni korumasız bırakmayacağım."

Benim için mesele o değil. Onun yakınımda olmasına ihtiyacım var. İstedğim zaman uzanıp ona sarılabileceğim bir yere ihtiyacım var. Ama bunu ona söyleyemeyecek kadar gerginim, nasıl hissettiğim konusunda dürüst olamıyorum.

Bunun yerine, onun elinden kurtulurken hiçbir şey söylemiyorum, Lincoln'ü asansöre kadar takip etmek için dönmeden önce gözlerim onunla buluşuyor. Kapılar kapanır kapanmaz gözlerim doluyor ve Lincoln bir kolunu omzuma dolayarak beni kendine doğru çekiyor.

"Her şey yoluna girecek, evlat. Sana bir şey olmasına izin vermeyeceğiz."

Makyajımı bozmasınlar diye gözyaşlarımı siliyorum, aynalı kapıdaki yansımama bakıyorum, asansör hızlı inişine başladığında kalbim boğazıma kaçıyor.

Yarım saat içinde Lincoln ve ben polis karakoluna giriyoruz, resepsiyonist yüzümü tanıdığında gözleri açılıyor ve birini aramak için telefonu eline alıyor.

Masaya ulaştığımızda, parmağıyla çift kapıyı işaret ediyor ve "Şuradan geçin. Dedektif Bishop sizi bekliyor olacak."

Başımı sallayıp dediğini yapıyorum, kapıdan içeri girdiğimizde beş üniformalı memur ve takım elbiseli birinin bize doğru yürüdüğünü görünce etrafımızda bir hareketlilik başlıyor.

"Bayan Cabot," diyor takım elbiseli adam, gözleri bana takılmadan önce Lincoln'e yorgun bir bakış atıyor. "Konuşabileceğimiz bir konferans odamız var. Son zamanlarda şehir üzerinde büyük bir etki bıraktınız."

Gözlerinin içine bakarak omuzlarımı yuvarlıyorum, ona söylemeye geldiğim şeyi söylerken sesim şaşırtıcı derecede güçlü çıkıyor.

"Bir hata yaptınız, Dedektif. Kocamın evinden kaçırılmadım. Gerçek şu ki Grant'in sekreterini becerdiğini öğrendiğimde o piçi başka bir adam için terk ettim."

CHAPTER

thirty-nine

Ari

Benim küçük canavarım büyüdü ve oldukça etkileyici bir kadın oldu.

Adeline karakolun yarım daire şeklindeki geniş merdivenlerinden inerken sert görünüyor, omuzları geride ve çenesi yukarıda. Mikrofonlardan ve muhabirlerden oluşan duvara en ufak bir korku ya da kızgınlık belirtisi göstermeden yaklaşırken gülümsemesi hınzırca, gözleri kocasından aldığı intikamla parlıyor.

Televizyondaki haberleri gerçek zamanlı olarak izlerken, bilgisayarımı Grant'in kameralarına da bağladım, böylece Adeline Cabot'un bulunduğu dair son dakika haberlerine verdiği tepkiyi izleyebiliyorum.

"Bayan Cabot! Bayan Cabot!" Muhabirler birbirlerine bağılıyor, hepsi de haberlerinde öne çıkmak için itişip kakışıyor. Adeline podyuma çıkarken hepsini görmezden geliyor. Lincoln'e desteğe ihtiyacı varmış gibi bir bakış atıyor, sonra mikrofonlara ve kameralara dönüyor.

"Evde karşı karşıya olduğum durum ve son zamanlarda nerede olduğuma dair bir ifade vereceğim."

Bakışlarım bilgisayara kayıyor ve Grant'in televizyonun önünde kıpırdamadan durduğunu, yüz ifadesinin de omuzları kadar gergin olduğunu görüyorum.

"Kaçırıldığım haberinin yükünü taşıyan herkesten özür dilerim. Ne yazık ki, yakında eski kocam olacak Grant Cabot, tüm şehre yalan söyledi.

Ne amaçla kaçırdığımı size söyleyemem ama Harrison Nash tarafından kaçırılmadığımı söyleyebilirim."

Gözlerimi Grant'e çevirip konyak bardağının elinden kayışını, bardağın altındaki beyaz mermerin üzerinde paramparça oluşunu izliyorum.

"Gerçek şu ki, kocamın sekreteri Patricia Myers ile bir ilişkisi olduğunu keşfettim. Ve bu keşfi yaptıktan sonra, Bay Nash ile Grant Cabot'un karısı olmaktan çok daha heyecan verici bir ilişkiye girmeme izin verdim."

Grant'in yüzü kan hücumuyla kararıyor, elleri yumruk haline geliyor. Çenesinin çılgınca titrediğini, gözlerinin karısını öldürmek için her planla televizyon ekranına baktığını izliyorum.

"Grant'i Bay Nash için terk ettim ve onunla birlikte sahibi olduğu gözlerden uzak bir mülkte kalıyorum. Birbirimize aşğz ve Grant ile boşanmayı tamamlar tamamlamaz evlenmeyi planlıyoruz."

Bu çok eğlenceli, her şeyi yoluna koymuş görüntüsü vermekte ısrar eden bir adamın gerçek zamanlı yıkımı. Adeline ile kavga etmek kadar eğlenceli değil ama kesinlikle ikinci sırada yer alıyor. Grant'in odada adım adım ilerleyişini izlerken sırtıyorum, elleri saçlarını karıştırırken gözleri çıldırıyor.

"Herkesin tekrar özür dilediğimi bilmesini istiyorum çünkü görünüşe göre kocam tüm bunları değerli egosunu korumak için uydurmuş. Ama hepinizi temin ederim ki ben hayattayım ve iyiyim."

Sırtıyor, küçük fingirdek.

"Aslında, şimdiye kadar olduğum en mutlu kişiyim. Bay Nash kocamın tüm başarısızlıklarını telafi etmeyi başardı diyelim." Grant'in sikiinin büyüklüğünü ima edercesine serçe parmağını uzatıyor.

Ağzımdan kahkahalar dökölüyor ve Grant'in evini yerle bir ettiğini görmek için bakıyorum, ağzı boktan güvenlik sistemi nedeniyle duyamadığım bir kükreme ile açılıyor, ama ben duyabiliyorum

Kolunu odadaki tüm ıslak barın üzerinde gezdirirken, tüm içki şişelerini yere fırlatıp ayaklarının dibinde kırık cam ve içki yığınının dönüşürken nasıl bir ses çıkardığını hayal edin.

Silecek kadar sakinleşmeden önce bu görüntüleri kaydetmem gerekecek. Tek başına tekrarları bile saatler sürecektir bir eğlence olacak.

"İlginiz için hepinize tekrar teşekkür ederim, ancak şu anda her şeyin normale dönmesini istiyorum. Evime dönüyorum ve hayatımı yeniden inşa ediyorum. Grant'in de aynı şeyi yapacak kadar akıllı olmasını umuyorum."

Hay aksi. Grant'in elinde silah olmaması iyi bir şey. Bağırıp çağırmaya devam ederse, kendi beynine bir kurşun sıkıp tüm eğlencemi mahvedebilir.

Adeline mikrofonlardan uzaklaşır ve Lincoln onu muhabirlerin ve yanıp sönen kameraların arasından geçirir. Video, kiraladığı siyah bir arabanın arkasına bindiklerinde onları takip ediyor, araba uzaklaştığında ekran bir muhabirin şok olmuş yüzüne dönüşüyor.

Televizyonu kapatıyorum ve Grant'in aklını kaçırdığı görüntüleri kaydetmek için acele ediyorum, Lincoln ve Adeline'a göstermek için heyecandan ayaklarım neredeyse yerinde dans ediyor.

Yirmi dakikadan kısa bir süre içinde evde olacaklarını bildiğim için bilgisayarımı kapattım ve piyanonun üstünden alıp yakındaki bir kanepenin üzerindeki çantama koydum.

Sipariş ettiğim ve bugün teslim edilen yeni mobilyalara ve çatı katımdan taşıdığım enstrümanlara son bir kez bakmak için yerimde dönüyorum. Evini eskiden nasıl görüldüğüne en yakın hale getirebildiğim kadar yakın, her oda onu burada izlediğim yıllardan sonra hatırlayabildiğim kadarıyla döşenmiş.

Taklit edemediğim tek şey, önceki yatak odasının çılgınlığı, renk ve stil karmaşası, Adeline'in mekanını dekore ederken kafasındaki kaos.

Bunu kendi başına başarması gerekecek, ancak şimdilik, bir kral yatak, bir yatak başı ve bir yatak odası ile döşettim.

Ellerini bağlamak için bolca yeri olan karmaşık demir tasarım.

Eski yatağına hiç benzemiyor ama iyileştirmeye karar verme özgürlüğünü kendimde buldum.

Anlayabildiğim kadarıyla ev tamamlandı ve her Fransız kapısına ve penceresine ağır ışık engelleyici perdeler ekledim, eğer onu dövmek zorunda kalırsam kullanmayı öğrenecek.

Dışarı çıkıp omzumu verandanın sütunlarından birine yaslıyorum ve arabalarının gelmesini bekliyorum.

Siyah Lexus sessizce kaldırıma yanaşıyor, şoför koşarak iniyor ve Adeline için kapıyı açıyor. Dışarı çıktığında kesinlikle inanılmaz görünüyordu, bana el sallarken ve Lincoln'ü dışarı çıkarmak için hareket ederken yüzünde geniş bir gülümseme vardı.

Onu beklemeden hızla bana doğru yürüyor, merdivenlerden çıkıp beni kucaklamadan önce gözlerini benden ayırmıyor. Başının üzerinden bakıyorum ve Lincoln'e doğru başımı sallayarak ona sahip olduğumu bildiriyorum. Tekrar arabaya biniyor ve araba uzaklaşıyor, akşamın erken saatlerinin sessizliği Adeline ve beni olduğumuz yerde sarıp sarmalıyor.

"Başardım," diyor göğsüme karşı, vücudu bana bakacak kadar çekiliyor.

"Başardın. Seninle gurur duyuyorum. Serçe parmak göndermesi de hoş bir dokunuş oldu."

Sırıltısı saf bir yaramazlık, bakışlarındaki pırıltı ise büyüleyici.

Geri adım atarak omuzlarını kavradım ve "Sana bir sürprizim var" dedim.

İşte o zaman tekrar görüyorum, ifadesindeki umudu. Her seferinde içime saplanıyor çünkü içindeki ışığı boğacağımı, dengesini yeni bulmuş bir çift ayağın altındaki halıyı söküp atacağımı biliyorum.

Beni affedeceğini ummak istiyorum ama yıllarca dünyanın ne olduğunu gördükten sonra peri masallarına ve mutlu sonlara inanmamam gerektiğini daha iyi biliyorum.

"Hadi, canavar. Sana ne yaptığımı göstereyim."

Kapıyı açarak önümden içeri girmesine izin veriyorum, olduğu yerde durduğunda neredeyse sırtına çarpıyordum. Adeline'in yüzündeki ifadeyi yorumlayamıyorum.

Mutluluk beklerdim.

Minnettarlık, belki, ya da sürpriz.

Onun yerine, biri yavru köpeğini ezmiş gibi görünüyor... iki kez. Sahneyi daha grotesk hale getirmek için tekrar geri sarıyorum.

"Hoşuna gitmedi."

Gözlerini kırptırıyor, bir bana bir odaya bakıyor, sonra da fuayeden çıkan tüm odalara bakmak için adım atıyor.

"Bunu ne zaman yaptın?"

Sesinde bir hüzün var, kaşlarımı birbirine vuruyor.

"Bugün. Hepsini geri alabilirim. Bunun yerde uyumaktan daha iyi olacağını düşündüm."

"Hayır, sorun mobilyalar değil. Her şey çok güzel, sadece-"

Sesi kesiliyor ve ben ellerimi ceplerime sokmuş bir ahmak gibi öylece duruyorum.

Bana dönmeden önce etrafına bir kez daha baktı. "Tüm bunlar bittiğinde gitmeyi düşünüyor musun?"

Bu sorunun etrafında nasıl dans edebilirim? Her zaman yaptığım gibi sanırım. Yarım bir gerçek söyle ve daha derine inmemesini um.

Nefes vererek bakışlarımı onunkilere kilitliyorum. "Niyetim bu değil, hayır."

Çünkü sonunda bu onun seçimi olacak. Ve bildiklerime göre, bu seçimle yaşamak zorunda kalacağım.

"Emin misin? Çünkü ben-"

Uzaklara bakarak babasının ofisine doğru birkaç adım atıyor, masaya bakarken vücudu hareketsizleşiyor.

"Eğer gidersen bununla başa çıkabileceğimi sanmıyorum. Her şeyden sonra olmaz."

Mesafemi korumak, onu nasıl tanıdığım gerçeğini nihayet açıkladığımda ihtiyaç duyacağı boşluğu ona vermek daha güvenli.

"Ben iyi bir insan değilim, Adeline. Bu konuda sana hiç yalan söylemedim. Tekrar güvende olduğunda gitmemi istemelisin."

Eli masanın yüzeyinde geziniyor.

Lanet olsun. O kadar yer varken neden beni buraya getirdi? Ona karşı işlediğim suçun tam kalbine.

Masanın etrafında dönerken parmakları titriyor, deri sandalyenin arkasına dokunuyor, yüz ifadesindeki acı o kadar belirgin ki onu oraya koyan adamı öldürmek istiyorum.

Ben.

"Bu evde hayaletler var, biliyor musun? Sanırım burada kalacağınıza göre bunu size söylemeliyim. Babam-"

Sesi boğuluyor, omuzlarını düzeltirken başını sallıyor ve yeniden yaşadığı anının çaldığı gücü arıyor.

"Babam bu odada kendini öldürdü."

Gözlerini kaldırarak soruyor: "Babamın intihar ettiğini biliyor musun? O zaman beni tanıyor muydun?"

Ve...kahretsin. Bu konuşma, Ari Yalancı Bir Pisliktir Yolu'nda köşeyi döndükten sonra doğrudan Boktan Yol'a girdi.

Ona bir yarı doğru daha söyledim. "Mezarlıkta bana babandan bahsetmiştin."

Başını salladı, yarı gerçek yeterli oldu.

Adeline bir damla gözyaşını siliyor ve bana utangaç bir gülümseme veriyor.

"Özür dilerim, tüm zamanların en iç karartıcı konuşmasına doğrudan atlamak istememiştim. Sadece zor... buraya geri dönmek zor."

Uzanarak elini tuttum ve onu odadan dışarı çektim. "Sanırım seni neşelendirecek bir şeyim var."

"Öyle mi?" Mavi gözlerini benimkilere dikeyor ve gözyaşlarına engel olmaya çalışıyor.

"Evet. Grant'in haber yayınına verdiği tepkiyi kaydettim. Sözlerinizin onu nasıl etkilediğini izlemek isteyebileceğinizi düşündüm."

Bunun üzerine gülümsemesi geri dönüyor, saf kötölük gözlerini aydınlatıyor. "Aslında bu beni biraz daha iyi hissettirdi."

Yerden çantamı alırken onu mutfağa götürüyorum ve videoyu açtıktan sonra Grant'i bu kadar kızgın görünce sırtan yüzünü izliyorum.

Pislik herifin harekete geçmesi en az bir hafta sürecektir ama bunun için heyecanlanamıyorum, çünkü sonrasında ne olacağını biliyorum.

Yine de, kontrolden çıkmış bir genç kızken ona büyü yapan kadını seven bir adamın hareketlerini yapıyorum ve bu planla, videodan sonra ona evin geri kalanını gösteriyorum, tüm bu süre boyunca lanet bir pislik gibi hissediyorum çünkü gerçeğin onu nasıl mahvedeceğini biliyorum.

Ama olan oldu.

Gerçekliği senaryolaştıramazsınız. Ve herhangi bir kişi geriye dönüp bazı bölümleri yeniden yazmak istese de, mürekkep hayatımızın sayfalarında kalıcıdır.

Benim sayfalarım sadece kanla yazılmıştır. Aldığım hayatlarda ve yok ettiğim ailelerde. Adeline'inki de dahil.

Bunu kabullenmek ve bununla yaşamayı öğrenmek, gerçekler dayanılmaz hale geldiğinde ve sırlar açığa çıktığında sahip olduğumuz tek seçenektir.

Adeline'in benim onun için ne olduğuma dair hayallerini imkânsız kılan şeyin tam da benim sırlarım olması çok kötü.

CHAPTER forty

Adeline

Grant ile ilgili bilmem gereken tek şey onun aptal olmadığı.

Kötü huylu mu? Kibirli? Egoist? Yalancı, hilekar bir piç mi? Hepsi evet. Ama aptal mı? Hayır.

Kocam değil.

Grant'in bu olayda kaybedecek çok şeyi var ve kamuoyuna yaptığım açıklamayla gururu incinmiş olsa da, umduğumuz gibi kontrolü kırılmadı.

Yaptığı her şey hesaplanmış. Tıpkı Ari gibi. Ve Grant yalancı, aldatan ve boktan bir koca olarak ifşa edilmekten korkup kaçmak yerine, kendi açıklamasını yaptı ve bu süreçte Ari ve benim içimde bir ateş yaktı.

Harrison Nash kimdir?

Bu soru, şehirde sadece çıkmaz sokaklarda dolaşıyor. Ari, polisin takip edeceği, onları farklı bir ülkeye ve meşruiyet görüntüsüne götürecek bir belge izi olduğu konusunda beni temin ediyor, ancak ilk birkaç hafta boyunca kafese kapatılmış bir kaplan gibiydi, yüzünde onu ulaşılmaz kılan bir ifadeyle evimin odalarında dolaşıyordu.

Suçu üstlenmek yerine, Grant soruşturmayı tekrar alevlendirdi. Bana yalancı dedi. Kimsenin bulamadığı bir adamla bir oyunun içinde olduğumu iddia etti. Beni suçlu olmakla suçladı, ama hangi saikle, kimse emin değil.

Grant'in son röportajına göre, başından beri Harrison ile bir ilişki içindeyken onunla parası için evlendiğime inanıyor.

Ne yazık ki, gücü ve etkisi onu benden daha inandırıcı bir karakter haline getiriyor, polis sık sık daha fazla soruyla kapıma geliyor.

Tek yapabildiğim onlara Harrison'la artık konuşmadığımı, kamuoyuna yaptığım açıklamayı gördükten sonra beni terk ettiğini ve Grant'tan ayrılırken beni nereye götürdüğünü konusunda hiçbir fikrim olmadığını söylemek.

Duygusal bir durumda olduğumu bahane ederek dikkat etmediğimi iddia ettim. Sadece uçuşun üç saat sürdüğünü ve indikten sonraki yolculuğun birkaç saat daha sürdüğünü biliyordum.

Farkında değildim. Umursamadım. Yolda ve geri dönerken çoğunu uyuyarak geçirdim.

Hiçbir fikrim yok, onlara söylediğim şey bu. Ve işlediğim bir suça dair hiçbir kanıt olmadığı için, polisin bunu kendi başına araştırmak için sınıştırmaktan başka çaresi yoktu.

Hayatımın mercek altına alınması Ari için işleri zorlaştırdı. Gündüzleri evime gelemiyor ve geceleri geldiğinde de genellikle polis tarafından izlenmediğimden emin olduktan sonra arka pencereden ya da kapıdan giriyor. Bazen izliyorum ve o gecelerde gelmiyor.

Ertesi sabah o burada değilken terli, bükülmüş çarşaf lar içinde uyanıyorum, boğazım ağrıyor ve gözlerim ağlamaktan şişiyor.

Uyumama yardım edebilecek tek kişi o, ama o gittiğinde rahatsızlığım hiç olmadığı kadar kötüleşiyor.

Stres bir faktör. Sürekli yakalanacağı endişesi.

Ama en çok da benden uzaklaştığını hissediyorum. Bana böyle bir niyeti olmadığını söylediği halde çekip gidiyor.

Göl gem yine şeffaf, ulaşamayacağım bir yerde geziniyor.

Bu kabusla geçen iki aydan sonra, hayatıma devam etmem gerektiğini biliyorum. Grant peşimden gelmiyor, düşündüğümüz şekilde değil.

Bunun yerine, medya ve kamusal etkisi aracılığıyla hayatımı mahvediyor ve dünyanın geri kalanı bensiz yoluna devam ederken güzel bir kafeste oturmayı reddediyorum.

Bu yüzden Şu an arabadayım, Şehir merkezine gidiyorum. İzin almak için Ari'yi aramadım, Lincoln'e söylemedim. İkisinin de canı cehenneme. Benimle iletişimde kalmak için ellerinden geleni yapmıyorlar.

Bebek bakıcılarım, küçük canavarlarının kendisine ne yapması gerektiği söylenmeyen bir kız olduğunu hatırladığı gerçeğiyle başa çıkmak zorunda kalacaklar.

"Hatta yirmi altı olacak."

Sürücü dönüp bana bakarken araba kaldırımın yanında rölantide çalışıyor. Ona gülümseyerek kartımı okutuyorum ve on dolar bahşış ekliyorum. Ari'nin son fotoğraf setimi satın almasından sonra artık param var, yani kendime bakacak araçlardan yoksun değilim.

Arabadan inerken "teşekkürler" diyerek, yüzümü mümkün olduğunca gizlemek için başımı eğip saçlarımı aşağı sarkıtarak kaldırımda yürüyorum.

Medya çılgınlığı, insanlar bakmadan Şehirde dolaşmayı zorlaştırdı ama neyse ki kimse bana bir ünlüymüşüm ya da önemli biriymişim gibi yaklaşıyor. Sadece birbirlerine fısıldıyorlar ve yollarına devam ediyorlar.

Kendimi Ağlayan Söğüt'e bıraktığımda klima dışarıya doğru süpürüyor, gözlerim Rebecca'nın duvardaki bir fotoğrafın önünde durduğunu görmek için kalkıyor, mükemmel şekilli kaşları parçayı incelerken ortada birbirine çekiliyor.

Arkasından yaklaşıyorum ve karanlık ve şehvetli çekimden irkiliyorum.

Arkadan çekilen fotoğrafta kadının vücudunun hatları geriye doğru kıvrılmış, yere diz çökerken elleri başının üzerinde siyah deriyle bağlanmış. Sırtında eşit aralıklarla kırmızı çizgiler var, soluk teninden kan sızıyor, çıplak poposunda belli belirsiz pembe bir el izi var.

"Çok güzel," diyorum, anlamlandırmaya çalışırken başım hafifçe eğiliyor.

Bunun üzerine dönüyor, eli göğsüne gidiyor. "Kahretsın. Beni korkuttun."

"Fotoğrafçı kim?"

Yanakları pembe pembe parlıyor. "Kimse yok. Bu özel bir gösteri için."

Eliyle omzumu kavrayarak, hamile haliyle beni olabildiğince çekimden uzaklaştırıyor.

Ofisine girdiğimizde oturuyorum ve çenemi karnına doğru itiyorum. "Bugün yarın, ha?"

"Birkaç hafta," diye gülümsüyor ve koltuğuna yaslanıp rahatlıyor, manikürlü tırnakları dikleşip çenesine vuruyor. "Yani? Kaçırıldın. Tekrar özgür olmak nasıl bir duygu?"

Gözlerinin ardında garip bir parıltı var, bir insanın böylesine kasvetli bir konudan bekleyeceği sempati ya da endişe değil.

"Ben kaçırılmadım. Sadece kocamı terk ettim -" "Harrison Nash. Biliyorum. Büyüleyici bir adam. Biraz keskin kenarlarda. Sanırım son gösterinizdeki iblis o."

Gözlerim başka tarafa kayıyor. "Bunun bir önemi yok. Biz yollarımızı ayırdık."

"Öyle mi?" diye soruyor, sesi komplocu. "Bu utanç verici. Onun gibi erkekler nadirdir. Birlikte yaşaması pek kolay değildir ama sana sahip olmak için yanıp tutuşurlar. Başka hiçbir şeye benzemeyen bir ateştir bu."

Görünüşe göre Ari'yi tanımıyor. Çok soğuk biri. Bir bakıma, gençken ve hareketsiz dururken hep korktuğum şey. Dünya'dan uzaklaşırken uzayın siyah boşluğunun sizi yutması gibi.

"İşler senin için yolunda gitmediği için üzgünüm. Ama bu beni temasa geçtiğime memnun etti. Çalışmalarınızla başka bir sergi yapmak istiyorum. Son zamanlardaki kaosunuzu görsel açıdan görmek harika olurdu. Altı ay sonrası için planlamaya ne dersiniz?"

Fena fikir değil. Bakışlarım ona geri dönüyor.

"Bunu istediğine emin misin? Şu anda şehirde biraz dışlanmış durumdayım. Kocasına oyun oynayan servet avcısı."

Dudakları kıvrılıyor. "Bu seni daha da ilginç kılıyor. Bir tarih belirleyelim ve önümüzdeki altı ayı mükemmel kareleri yaratarak geçirebilirsiniz. Hatta belki şovu hikayeyi kendi açımdan anlatmak için kullanırsın."

Hayatımı geri alma düşüncesi içimde heyecan uyandırıyor. Sanatımı. Kalbimi ve zihnimi. "Hadi yapalım şunu."

Bir tarih belirledikten sonra galeriden ayrılıyor ve bir süre şehirde dolaşıyorum. İnsanlar bana bakıyor ve fısıldıyor ama çoğunlukla beni yalnız bırakıyor, Grant ve Ari'den önceki hayatımı yeniden tanımak için birkaç saat harcarken mesafelerini koruyorlar.

Eve döndüğümde hava kararmıştı ve ev bomboştu. Her zamanki gibi Ari'yi hiçbir yerde bulamıyorum ama bunun pek bir şey ifade etmediğini biliyorum. Her yerde olabilir, gölgede saklanıyor, yatağımın altında gizleniyor, dolabımdaki bir askıyı taklit ediyor olabilir, tüm bildiğim bu.

Uyanık hayatımda aktif bir rol almadan beni izleyen bir kişi olmaya geri döndü, bunun yerine gecenin köründe ortaya çıkmayı ve ertesi sabah güneş doğmadan önce tekrar gitmeyi seçti.

Bıkmaya başladım. Çok kızgınım aslında. Bu öfke, göğsümde hissettiğim acının etrafını saran cızırtılı bir battaniye.

Ama başka ne bekliyordum ki? Sevecen bir erkek arkadaş olmasını mı? Hayatını gölge yerine ışıktaki yaşayan bir insan olmak için hayatından vazgeçmesini mi?

Bu düşünce kesinlikle çok saçma.

Erkekler değişmez ve ben de Ari'nin farklı olacağını düşünerek aptallık ettim.

Yine de öfke orada, hayal kırıklığı, onun hakkında gerçek adı dışında hiçbir şey bilmemenin verdiği sıkıntı. Tabii gerçek adı buysa.

Onun hakkında ne kadarına güvenebilirim? Etrafta kalacağına kesinlikle değil. Eve döndüğümde beri mesafesini korumak için çok iyi bir iş çıkardı ve düşünmeden edemiyorum

Bunu o tasarladı, yardım edemem ama kendi ince yöntemiyle bunun olacağı konusunda beni uyardığını hatırlıyorum.

İstedğini aldı. Yapmayı planladığı şeyi başardı ve artık Grant medyada bana karşı işlediği karakter suikastından daha büyük bir tehdit olmadığına göre, Ari'nin burada kalması için bir neden yok.

Ve sahte kimliğiyle ilgili sorular göz önüne alındığında, uzak durması için daha da fazla neden var.

Bunu düşündükçe daha da sinirleniyorum, bu yüzden yiyecek bir şeyler hazırlamaya, zorla yedirmeye ve sonrasında banyo yapmaya çalışıyorum.

Banyodan çıkarken sadece bir havluya sarınmış halde, aklım bir sonraki gösterime hazırlanmak için tamamlamam gereken görevlerde.

Hiçbir şeyim yok, tüm ekipmanım hala Grant'ta, bu da yeni bir kamera, yeni bir bilgisayar, tüm işleme yazılımları ve diğer her şeyi satın almam gerektiği anlamına geliyor.

Havlumu sepete atıp yalınayak şifonyerime gidip bir çift iç çamaşırı alıyorum, vücudum duvara çarparken ayaklarım altımdan kayıyor.

Sırtımda bir ısı duvarı, çıplak tenime değen bir adamın gömleğinin fırçası. Kalbim boğazımda, derin bir ses fısıldıyor, burnunun ucu çenemin hizasında geziniyor.

"Şehirde dolaşmaya izniniz olduğunu düşünüyor musunuz?"

Vücudum Ari'nin kokusuna beni eritecek şekilde tepki verse de, ona olan öfkem kıllanıyor ve patlıyor.

"Her zaman evde yalnız olmaktan iyidir," diyorum, sesim gergin.

Yumuşak bir kahkaha, karanlık ve mizahsız bir ses. "Etrafına daha çok dikkat etmelisin Adeline. Dışarıda seni öldürmek isteyen bir adam olduğunu bildiğin halde sana gizlice yaklaşmam nasıl mümkün olabilir?"

Görünüşe göre o da kızgın, sözleri keskin.

Siktir et onu. Artık bu lanet oyunları oynamayacağım. Uslu durmamı istiyorsa, o da aynısını yapabilir.

Ondan uzaklaşarak kendimi kurtarabiliyorum, bakışlarım sadece bir saniyeliğine onunkilere kayıyor ve sonra üzerime giymek için bir gömlek almak üzere dolabıma koşuyorum.

"Beni mahvetmek istiyor," diye cevap veriyorum, "ama buraya gelip bu konuda bir şey yapmayı planladığından şüpheliyim."

Ari yatak odamın ortasında duruyor, kollarını kavuşturmuş, ayaklarını omuz genişliğinde açmış. Giydiği siyah kıyafetlerin içinde karanlık bir varlık, sorularıma cevap vermeye başlamazsa çekip gidebilecek bir gölge. Bir kız ancak bu kadar kalp kırıklığına ve kararsızlığa dayanabilir.

Başını eğişi alaycıdır. "Bundan emin misin?"

Bu beni daha çok sinirlendiriyor.

"İki ay oldu, Ari. Burada tek başıma kapana kısıldığım iki lanet ay. Bu arada sen etrafta koşturmakta ve ne halt ediyorsan onu yapmakta özgürsün."

Vücudumun hareket ettiğini fark etmeden önce ona doğru yürüyorum, ellerimi göğsüne vururken öfkem ortaya çıkıyor, vuruş onu hiç kımıldatmıyor. O çok büyük. Çok güçlü. Ama sırf bu yüzden ona tekrar vurdum.

"Nerelerdeydin? Neden umursuyorsun ki? Hayatın bu yüzden mahvolmadı. Beni kafesteki yavru bir kuş gibi hapsetmek hoşuna mı gidiyor?"

O zaman bana öyle geliyor. Beni hep tuzağa düşürdü. Ari'nin tek yaptığı karşılığında hiçbir şey vermeden benden çalmak. Ve bu acıtıyor. Bunu fark etmek çok acıtıyor.

Uzaklaşıp ona ters ters bakıyorum.

"Ve hala senin hakkında hiçbir şey bilmiyorum. Tek bir lanet şey bile. Bu yüzden, itiraf etmeye ve sorularıma cevap vermeye hazır olana kadar, her nereden geldiysen oraya geri dönebilirsin. Beni rahat bırak ve beni unut. Bunu zaten yapmadığından değil. Senin eğlenmen için burada değilim. Ve senin lanet oyunlarından bıktım."

Şu anda kaynayan bir kazan gibiyim, onunla birlikte olduğum haftalar boyunca içime attığım tüm sorular ve hayal kırıklıkları nihayet su yüzüne çıkıyor. Belki de resmin tamamına bakabilmem için yalnız kalmam gerekti. Ama şimdi her şey önümde durduğu için, peşini bırakamıyorum.

Sessizlik çöküyor, aramızdaki gerilim arttıkça saniyeler geçiyor. Ari bana doğru bir adım atarken sesi çıplak bir fısıltıya dönüşüyor ama duruyor.

"Böyle mi düşünüyorsun?"

Gözlerim doldu. "Evet. Ben de öyle düşünüyorum. İzin almadan hayatımı mahvetmekten başka bir şey yapmadın. Ve tüm bu zaman boyunca, bir şeyler geri verme zahmetine bile girmedin. Evet, gençken beni korudun ama beni gerçekten önemseseydin, nedenini söyledin. Ben senin için kimim, Ari?"

Şimdi bağıriyorum, ellerim titriyor. Bunu görmek için sadece sırtıyor. Eskiden ondan aldığım dostça ifade değil, Rebecca'nın ona dediği gibi daha sert, keskin bir şey.

Seni ele geçirmekte çok acımasızlar.

Sözleri bana geri dönüyor ve ben tekrar çığlık atıyorum.

"Ben lanet olası bir mülk değilim! Bana sahip değilsin ve asla da olmayacaksın!"

Zihnimin işleyebileceğinden daha hızlı hareket ediyor, beni duvara yapıştırırken eli saçlarımda dolaşiyor. Ari'nin gri gözleri ölümcül bir keskinliğe sahip, zalim dudakları ince bir çizgi halinde çekilmiş.

"Sorunuzu sorun o zaman," diyor, ses tonunda rahatlatıcı hiçbir şey yok. Neredeyse bir meydan okuma gibi geliyor.

Bakışlarım onunkileri sabitliyor çünkü başka tarafa bakmayı reddediyorum. Beni korkutmasına izin vermeyeceğim. Şimdi olmaz. Her şeyden sonra olmaz.

"Beni nereden tanıyorsun lan?"

İşte o an geldi. Gerçek anı. Ya bunu düzeltmek ya da onun için önemli olduğum yanılsamasını yıkmak için sahip olduğu son şans.

"Babanı ben öldürdüm. Seni ilk kez cesedinin yanına koştüğunda gördüm. Ve o zamandan beri seni izliyorum."

Omurgamdan aşığı buzlar akıyor, hayatımla dalga geçmeye cüret ettiğı için kalbim acı dolu bir gümbürtüyle çarpıyor.

"Bu hiç komik değil."

"Gülmüyorum," diye cevap veriyor, sesi gerçekçi. "Gerçeğı istedin, ben de sana veriyorum. Baban öldüğünde tetiğı çeken adam benim. Bunu bilmek seni mutlu ediyor mu? Bu seni bir şekilde bana daha yakın hissettiriyor mu?"

Yaptığını iddia ettiğı şey için hiçbir suçluluk duymadan bana bakmaya devam ederken kusacağım, tüm vücudum titriyor.

Eğilerek bakışlarını benimkilerle aynı hizaya getirdi. "Sana en başından beri kahraman olmadığımı söyledim. Ben senin hikâyedeki kötü adamım Adeline, ama sen bana inanmayı reddettin."

Duraksayarak gözlerimi arıyor, uzaklaşmaya çalıştığımda eli saçlarımı daha sıkı kavriyor.

"Başka sorunuz var mı? Yoksa bu merakınızı giderdi mi?"

Bunu sindiremiyorum, boğazımdan yukarı çıkıp dilimi kaplayan safrayla savaşmaktan başka bir şey yapamıyorum. Kanım zehirli bir duygu karışımı. Öfke, keder, korku.

Beni umursadığına inandırmaya nasıl cüret eder? Beni mahveden o pislikken, nasıl olur da bedenim üzerinde hakkı varmış gibi beni takip eder ve bana dokunur?

"Evimden defol git, Ari."

Cevap vermiyor, sanki acım onu etkilemiyormuş gibi bana bakıyor. Gözleri o kadar soğuk ki tenimi donduruyor, o kadar ilgisiz ki ellerim yumruk oluyor.

"Siktir git!"

Gitmeme izin veriyor ve geri çekiliyor, ama o bakış hala yüzümde, o kibirli sırıtış.

"Sana çok derine inmemeni söylemiştim. Seni uyarmıştım, Adeline." "Dışarı!"

Bakışlarının ardında bir şeyler titreşiyor ama ben yorumlayamadan kayboluyor.

Babam kendini öldürmedi.

Ari onu öldürdü.

Bedenimi teslim ettiğim bu adam. Tüm düşüncelerimi. Hayallerim onun etrafında dönüyordu ve o bana bunu yaptı.

Ellerimi tekrar ona vurmak için duvardan fırladığımda gözlerim yaşıyor, yumruklarım göğsüne çarparken o orada öylece duruyor ve uzaklaşmadan ya da beni durdurmaya çalışmadan bunu kabul ediyor.

"Siktir git!"

Dışlerini yalayan Ari başını eğiyor ve odamdan çıkmak için dönüyor. Onu mutfak kapısına kadar takip ediyorum, o bahçeyi geçip ağaçlara doğru ilerlerken dışarı bakıyorum, Lincoln gölgelerin arasından çıkıp bana bir kez bakıyor ve sonra Ari'nin yanına gidip gidiyor.

Gözümün önünden kaybolduklarında yere yığılıyorum, bedenim şiddetli hıçkırıklarla sarsılıyor, omuzlarım öne doğru çöküyor ve bir daha geri dönmemeleri için çığlık atıyorum.

Serin gece havası yüzüme çarparak içeri giriyor, safra daha hızlı tırmanırken midem kabarıyor, kusacağım uyarısıyla karnım sıkışıyor.

Dengesiz ayaklarımı iterek kapıları kapattım ve banyoya koştum, dizlerimin üzerine çöktüm ve kustum, gözyaşlarım yüzümden aşağı akarken yemeğim çıkarken vücudum sarsılıyordu.

Beni kırdı.

Endişe

duymadan.

Suçluluk

duymadan.

Hiçbir şey olmadan.

Hayatımı mahvetti. Beni

bir oyun haline getirdi.

Orada olduğunu bilmediğim halde benden çaldı.

Ve tıpkı beni gördüğünü iddia ettiği ilk gecede olduğu gibi, Ari beni kaçamayacağım bir evde paramparça bir halde bıraktı.

Ama bu sefer çekip giderken kalbimi de yanında götürdü, tamamen ortadan kaybolmadan önce çalması gereken son bir şeyi.

CHAPTER

forty-one

Adeline

Ari'den Bir Ay

Sonra İyi Değilim. Keşke sana büyük kız külotumu çıkardığımı ve seçmeden önce sadece bir veya iki gün ağladığımı söyleyebilseydim.

Kendimi toparlayıp yoluma devam etmek. Ama ben öyle yapmadım.

Bunun yerine, iltihaplandım. Yuvarlandım. Ağladım, savaştım ve çığlık attım. Uykum hiç bitmeyen bir kabus, uyanık saatlerim de farklı değil. Her şey birbirine karışıyor ve ben işlevini yerine getiremeyen bir karmaşa haline geliyorum.

Zavallı Küçük Adeline, Zavallı Acınası Adeline oldu.

Günlerini zar zor yemek yiyerek, uyumaktan korkarak, kilitli kapılar ve çekilmiş perdeler ardında yaşayarak geçiren, güneş ışığı bana mutsuzluğumun ötesindeki dünyayı hatırlattığı için çok iğrenç olan, harcanmış bir insan, kendi kabuğum.

Grant bana boşanma belgelerini tebliğ etti ve ben onlara bakamadım. Beni şimdi nasıl çamura buladığını görmek için televizyonu açıp saçma sapan röportajlarını izlemedim.

Daha iyi bilmesem, Grant ve Ari'nin beni mahvetmek için bir araya geldiğine yemin edebilirdim. Başından beri planları buydu.

Ari'yi her düşündüğümde kalbim paramparça olacakmış gibi hissediyorum. Gölgenin rüyalarımda bir yüzü var ama ona asla ulaşamıyorum.

O dışarıda bir yerde. Bir yerlerde. Muhtemelen parçalanmamı izlemeyi umuyor, böylece yaptığı her şeyin sonuçlarını görebilecek.

Bu yüzden saklanıyorum. Gizlice dolaşıyorsa evimin içine

bakmasına izin vermiyorum. Korkudan dışarı çıkmayı reddediyorum.

İzliyordum.

Adeline gösterisi sona erdi.

Benden her şeyimi aldı. Her şeyi çaldı.

Ve yine de, ona ulaşmak için hissettiğim acı verici çaresizlik olmadan düşüncelerimde dolaşmasına izin veremiyorum.

Bu ne kadar boktan bir durum?

Bunu hissettiğim için ne kadar berbat durumdayım?

Gözyaşlarım yeniden başladığında gözlerim kapanıyor. Parmaklarımı yumruklamak için ellerimi içine gömdüğümde saçlarım yırtılıyor.

Ari'den İki Ay Sonra

"Harrison Nash kim?"

Masanın karşısındaki şakaklarında gümüş rengi saçları olan yaşlı bir adama bakıyorum. İnce, tel çerçeveli gözlüklerinin arkasından bana bakıyor, gözlerinde kariyeri göz önüne alındığında gerekli olduğunu düşündüğüm bir kurnazlık var.

Jerome Warner'ın şehirdeki en iyi boşanma avukatlarından biri olduğu söyleniyor, Grant'in kendisini temsil etmesi için tuttuğu ekibe gözünü bile kırpmamış bir adam. İlk başta kendimi daha iyi hissettim. Ama gerçek şu ki, boşanmadan ne alacağım umurumda bile değil. Jerome bana borçlu olduğu şeyi almam için ısrar edip duruyor ama ben her şeyden vazgeçip Grant Cabot'u tanıdığımı unutmayı tercih ediyorum.

"Bilmiyorum," diye dürüstçe cevap veriyorum, sesim yumuşak ve utangaç. "Benimle son derece iyi oynadı. Beni Grant'ten çalarken onun için önemli olduğuma inandırdı."

"Sen yokken seni nereye götürdüğünü söyleyebilir misin?"

"Hayır. Fark eder mi? Tek istediğim noktalı yeri imzalamak ve bu işi bitirmek. Hayatıma devam etmek istiyorum."

Jerome koltuğunda arkasına yaslanır ve incelemekte olduğu kâğıtları masasının yüzeyine bırakır.

"Hayal kırıklığına uğradığınızı biliyorum Adeline. Ve bu kısa bir evlilikti, bu yüzden boşanmayı aceleye getirmek yeterince kolay olacak, ancak Grant bu bilgiyi

Soru önergeleri, görmezden gelemeyeceğim belgeler. Bu işten elinizi eteğinizi çekmek isterseniz de istemeseniz de cevap vermeniz gerekiyor."

İçimde öfke kıvılcımları çakıyor. Gözyaşlarımla savaşmak için hızla gözlerimi kırpiştiriyor, bir bacağımı diğerinin üzerine atıyor ve sakın kalmaya çalışıyorum.

"O zaman ona cevabımı ver. Bilmiyorum. Harrison belli ki sahte bir isimdi. Neden herkes benim bundan daha fazlasını bildiğimi düşünüyor? Bu işten bir çıkarım yok, o yüzden önemli olmamalı."

Bana bakıyor, söylediklerime inanmıyor.

"Bütün bir ayı birlikte geçirdiğin adam hakkında hiçbir şey bilmiyor musun? Kocanızla birlikte yaşarken ilişki yaşadığınız adam hakkında mı? Buna inanmakta güçlük çekiyorum."

Babamı öldürdüğünü biliyorum, söylemiyorum. Beni yıllarca takip ettiğini, hayatımla oynadığını ve sonunda beni yok ettiğini biliyorum. Bunu biliyorum.

"Hiçbir şey bilmiyorum. Ben sadece bir oyundum. Eminim sıkılana kadar oynamaktan zevk aldığı bir oyun."

Sempati yüz ifadesini yumuşatıyor. "Bunu yaşadığınızı duyduğuma üzuldüm."

Ben de öyle.

"Hepsi bu kadar mı? İşimiz bitti mi?"

Başını salladı ve oturduğu yerden kalkarak masanın üzerinden elini uzatarak benimkini sıktı.

Ayaklarımı iterek, avucunu zayıfça kavradım.

"Son duruşmanın yapılacağını öğrendiğinizde beni arayın. Bu işi mümkün olan en kısa sürede bitirmek istiyorum."

"Biraz zaman alacak ama sekreterim sizinle irtibata geçecek." "Teşekkür ederim."

Başka bir şey söylemeden ofisinden çıkıyorum, asansöre binip en alt kata iniyorum ve lobiden geçiyorum. Döner kapıyı itip kaldırıma çıkarken topuklarım yere vuruyor.

Katedralin çanları çalıyor, dikkatimi çekiyor, evlendiğim kilise Grant sadece bir blok ötede. Neden evlendiğime emin değilim.

Yönüne doğru yürüyorum, ama oraya vardığımda ön kapıdan koşarak giren bir gelin ve damat görüyorum, dışarıdaki düğün ekibi havaya kuş yemi atarken alkışlıyor ve tezahürat yapıyor.

Gerçi beni rahatsız eden düğün değil. Katedralin karşısındaki bina. Dönüyorum, gözlerimi güneşten korumak için bir elimi kaldırıyorum ve Ari'nin aşağıya bakıp bakmadığını merak ederek en üst kattaki pencerelere bakıyorum.

Öfke beni ele geçirdi, onu son gördüğümde soramayacak kadar üzgün olduğum sorular kafamda uçuşmaya başladı.

Babamı neden öldürdü? Vur emrini kim verdi? Başka kim Orada o sorumlu için ve Bok gösterisi benim hayat ne hale geldi? Bana bu cevapları borçlu, en azından caddeyi geçip binasına girerken kendime söylediğim bu.

Asansörler lobinin iki yanında, biri alt katlara, diğeri de çatı katına çıkan özel bir girişe açılıyor. Anahtar ve şifre olmadan oraya giremeyeceğimi biliyorum, bu yüzden resepsiyona doğru yürüyorum, masanın arkasındaki kadın bana hemen bakmayınca elimi tezgâha vuruyorum.

Sesi duyunca başını kaldırıyor ve yüzünde zoraki bir gülümseme beliriyor. "Yardımcı olabilir miyim?"

"Çatı katında yaşayan adamla konuşmam gerekiyor. Zile basıp misafiri olduğunu söyleyebilir misiniz?"

Oturduğu yerden kalkarken kaşları birbirine çarpıyor.

"Bunu yapamam ama bina yöneticisiyle konuşabilirim. Biraz beklerseniz, onu size getireceğim."

Birkaç dakika sonra geri döndüler, müdür lobiden geçen insanların duyamayacağı kadar alçak sesle konuşmak için bana yaklaştı.

"Hanımefendi, çatı katına bir mesaj iletmek istediğinizi söylediler."

Ona dönerek elimden geldiğince masumca gülümsüyorum. Bunun işe yarayacağından emin değilim. Gözlerimin ardındaki acıyı ve nefreti görebiliyor.

"Evet, bir süre önce onunla yaşadım ve bazı kişisel eşyalarımı bıraktım. Koşup onları alabilmem için girişe ihtiyacım var."

Bina yöneticisi kibar bir adama benziyor. Daha yaşlı, saçları tamamen beyaz. Kahverengi bakışlarının ardında kafa karışıklığı var.

"Üzgünüm hanımefendi, ama size yardımcı olamayacağız." "Bu sadece bir telefon görüşmesi," diye ısrar ediyorum.

Gülümsüyor ama ifadesi gözlerine ulaşmıyor. "Size yardım etmek isterdim ama bu imkânsız. Bay Shepherd çatı katını üç ay önce boşalttı. Hiçbir iletişim bilgisi ya da adres bırakmadı. Yapabileceğimiz hiçbir şey yok."

Bana anlattıkları karşısında kalbim sıkışıyor ve bu yerde başka bir takma isimle yaşadığı gözümünden kaçmıyor.

Üç ay mı?

Yani Ari ben onu son gördüğümde gitmişti. Beni nasıl tanıdığına dair gerçeği bana söylemeden önce tam bir ay önce gitmişti. "Teşekkür ederim," diyorum aceleyle çıkmadan önce. Onun beni görmesini istemiyorum. Ağladığımı, paramparça olduğumu kimsenin görmesini istemiyorum.

Yine de oluyor, kaldırıma ulaştığımda gözyaşlarım akıyor, kendimi ayakta tutmak için duvara yaslanırken bedenim titriyor.

Ari beni terk edeceğini biliyordu. Başından beri biliyordu.

Ari'den Üç Ay Sonra

Her geçen gün daha da kolaylaşıyor. Uykumda hala savaşıyor olsam bile, uyandığımda artık kırılmıyorum.

Çoğunlukla her şey normale döndü. Hâlâ rüyalarımın farkındayım, hâlâ sık sık tuhaf yerlerde uyanıyorum, hâlâ üzerimde hiç gitmeyecek bir gölge görüyorum. Ama yüz gitti. İsim de. Kiralık bir katilin beni kurtaracak adam olabileceğine dair aptalca beslediğim umut.

Artık benim için normal olan, yaklaşan galeri sergisine hazırlanmak için yaptığım günlük rutin. Kendimi projeye teslim ettim ve bunu, sonunda şeytanın ta kendisi olan belli bir iblisten sıyrılmak için bir yöntem olarak kullandım.

Bu benim tamam. Ari hakkındaki gerçekler. Onu asla bir insan olarak göstermiyorum. Sadece gizli yerlerde beni bekleyen boynuzlu bir figür, karşılaştığı insanların içindeki iyi ve saf olan her şeyin yok edicisi.

Fotoğraflar harika çıkıyor. Ama bitirdiğimde beni ağlatıyorlar. Her biri onu biraz daha bırakmamı sağlıyor. Her biri hayatımı yeniden kazanmamın ve kim olduğumu keşfetmemin bir temsili.

Bugün, Ari'nin kendisini ilk kez tanıttığı mezarlıktayım ve ailemin mezarları başında bir saat geçirdikten sonra elimde fotoğraf makinem, kulağımda Tears for Fears'ın Mad World şarkısı, anıt mezarın kalbimde yaratacağını bildiğim kaosa göğüs geriyorum.

Nefesimi üfleyerek demir kapılara yaklaştım ve içeri adım attım, odalar arasında dolanırken adımlarım yavaşladı, beni ilk öptüğü taş mahzene doğru yürürken kalbim küt küt atmaya başladı.

Burada çekmek istediğim kareleri biliyorum ve bu fikir aklıma düştüğü anda arkamı dönüp gitmeliydim, ama ayaklarım o noktada sabitlenmiş, mutlu, neşeli şarkı çalma listemdeki bir diğerine geçiyor, şu anda çalması evrenin acımasız bir oyunu olan bir şarkı.

A Perfect Circle'ın Gravity'sinin ilk birkaç notası çalarken nefes alamıyorum, şarkı bana olan biten her şeyi düşündürüyor. Kaybettiğim ve yeniden kazanmak zorunda olduğum her şeyi. Yapacak işlerim var. Bunu biliyorum. Ama yine de acı orada. Hatırlatma.

Tüm ilişkimiz gözümün önünden geçiyor ve ben burada durmuş ağlarken ilişkimizin ilk başladığı yere bakıyorum.

Buraya gelmemem gerektiğini biliyordum. Bu albümü çalma listeme eklemekten daha iyisini biliyordum. Ama belki de sizi yavaş yavaş ezen bir ağırlığın altından kalkmak için gereken şey budur.

Belki de kendinizi parçalara ayırmanız gerekir ki ondan kurtulduğunuzda kendinizi yeniden bir araya getirme sürecine başlayabilesiniz.

Ari'nin yarattığı hasarı onarmak için çok fazla iplik gerekecek.

Ama yapabilirim.

Başka seçeneğim yok.

Ari'den Dört Ay

Sonra Yeşil gözler bana bakıyor, arkalarında o kadar büyük bir nefret var ki beni Grant'in beni neredeyse öldürdüğü geceye götürüyor.

Yatak odamız.

Her tokadı, her yumruğu, bana tekrar vurabilmek için saçımdan tutup kaldırdığı her anı hissedebiliyorum. Başımın yere çarptığını hissedebiliyorum, beni cezalandırmak için bana başka bir metin okuttuğu her seferinde boğazımdaki sıkışıklığı hissedebiliyorum.

O gecenin her anı şu anda düşüncelerimin tam ortasında, ölümcül bakışları artık beni korkutmuyor.

Artık bundan daha güçlüyüm. Daha zekiyim.

Ona verdiğim hediyeği takdir edemeyen bir adama herhangi bir parçamı teslim etmeye daha az istekliyim.

"Görünüşe göre tüm evraklar tamam ve tarafların karşılıklı anlaşmasına dayanarak bugün boşanmayı sonuçlandırmamı engelleyecek çözülmemiş bir sorun olmadığını varsayıyorum."

Yargıç önce Grant'in avukat ekibine, sonra da benimkilere baktı. "Durum bu mu beyler?"

Herkes başını sallıyor, Grant son duruşmanın halka kapalı olmasını talep ettiği için mahkeme salonu sessiz. Ondan kaçtığımdan beri yaptığı ve katıldığım ilk şey bu.

Şu anda bile bizim dramımızı iş yapmak için kullanmaya, kendisini aldatan fahişe karısının oynadığı sevgi dolu koca olarak sunmaya devam ediyor.

Her neyse. Onu bir daha görmek zorunda kalmadığım sürece, bu durumdan gayet memnunum.

"O zaman sanırım Bay Cabot ve Bayan Kane'den haber almaktan başka yapacak bir şey kalmadı."

Yargıç önce Grant'e bakar. "Bay Cabot, Evlilik Uzlaşma Anlaşması'nın şartlarını kabul ediyor musunuz ve ayrıca evliliğinizin geri dönülemez bir şekilde bittiğini kabul ediyor musunuz?"

Grant omurgasını dikleştiriyor, omuzlarını geriye atıyor ve yargıca cevap vermek için profesyonel sırtışını takınmadan önce bana doğru bir kez daha sert bir bakış fırlatıyor.

"Evet, Sayın Yargıç. Karım yalancı, hırsız bir fahişe ve onunla hiçbir şey yapmak istemiyorum."

Yargıcın gözleri bana kaymadan önce onun ifadesi üzerine biraz açıldı.

"Ve Bayan Kane, Evlilik Uzlaşma Anlaşması'nın şartlarını kabul ediyor musunuz ve ayrıca evliliğinizin geri dönülemez bir şekilde bittiğini kabul ediyor musunuz?"

Grant'e bakıyorum, tatlı tatlı gülümsüyorum ve gözlerimi yargıca çeviriyorum.

"Evet, Sayın Yargıç. Yalancı, hırsız bir fahişe olduktan sonra, bir kadını boşaltmak için kalemle dürtmekten daha fazlası gerektiği konusunda hiçbir fikri olmayan Bay Cabot'un aksine, dışarıda beni birbiri ardına birden fazla orgazm edebilecek erkekler olduğunu keşfettim."

Avukatım yüzünü kapatmak için elini kaldırırken başı öne düşüyor. Omuzları titriyor, benimle uğraştıktan sonra gözyaşlarından mı yoksa gülmekten mi, emin değilim.

Öte yandan Grant, kafasına hücum eden öfkeli kan yüzünden felç geçirecekmiş gibi görünüyor.

Tekrar gülümserim. Kimse ellerimi göremese de onu tersliyorum.

Yargıç başını sallayarak Nihai Kararı imzaladı ve mahkeme salonunu terk etti. Avukatıma yakın duruyorum

Grant'in aklına bir şey gelirse diye.

Neyse ki herhangi bir olay yaşanmadan arabama ulaşıyoruz ve Jerome sürücü koltuğuna oturup yola çıkmamı beklemeden önce elimi sıkıyor.

Adliye garajından çıkarken dikiz aynasına bakıyorum, hayatımın o bölümünü geride bıraktığım için mutluyum.

Yavaş yavaş iyileşiyorum.

Yavaşça ayağımı tekrar yere basıyorum.

Birkaç ay sonra hayatımı istediğim gibi yaşayabilirim.

Zavallı küçük Adeline artık hesaba katılması gereken bir güç.

Ve bunu kimsenin yardımına ihtiyaç duymadan kendi başıma yaptım.

Beşinci Ay Sonrası Ari

Black Orchid bu gece gümbür gümbür. Dışarıdaki insan kuyruğunun arasında duruyorum, kollarımı vücuduma sarmışım ve bacaklarım sanki dışarıdaki soğuğu kovabilecekmiş gibi zıplıyor.

Yanımda herkes tipik siyahlar giymiş ve bir kez olsun burada olmak için yeterince yaşlı olduğumu düşünüp gülmek zorunda kalıyorum.

En son ne zaman kendimi bir geceliğine çılgına çevirmiştım?

Çok uzun zamandır, Grant'le tanışıp evlenmeden önce onunla çıktığımda davranışlarım değişti.

Ama geri döndüm, kahretsin! Sonunda sevdiğim bir yerde olduğum, yıllarca tökezlediğim ve kendimi kaybettiğim, ama onu, tüm dünyam parçalanmadan önce olduğum kızı yeniden bulduğum düşüncesiyle gülümsemem genişliyor.

Onu kutlamak istiyorum. Kendimi kutlamak. Fotoğraflarımın gelecek ayki sergi için zamanında bitmesini kutlamak. Beni meşgul ve mutlu eden rutinimi kutluyorum. Bu dünyanın bana fırlattığı en kötü şeylerden kurtulmayı kutlamak.

Hayatta kaldım.

Ben bir savaşçıyım.

Ve bu gece, içip dans edeceğim. Bu gece peşinde olduğum özgürlüğü bulacağım ve yeniden gülmenin ne demek olduğunu öğreneceğim.

Ancak bu konuda akıllı olacağım. Çok sarhoş olmamak için her içki arasında su içeceğim ve eve rastgele yabancılarla gitmeyeceğim.

Kendim için buradayım. Sevdığım şey için.

Beni kullanmak isteyen tüm erkekler için değil.

Sıra ilerliyor ve fedaiye ödeme yapıp kimliğimi gösterdikten sonra kapıdan girmeden önce elimi damgalamasına izin veriyorum.

Burası hiç değişmemiş. Tam olarak hatırladığım gibi.

Barda bir içki sipariş ediyorum ve barmen sonunda bana doğru uzatınca bir yudum alıyorum.

Kafeslerin olduğu yan odaya doğru ilerliyorum, arkada boş bir yüksek masa buluyorum, herkesin kurcalayabileceği bir yere koymak yerine içkimi bitiriyorum ve odaya vuran müziğe geçiyorum, bir şarkı diğerine geçiyor, eski ve yeni, karanlık ve mutlu bir karışım gecesi, DJ o kadar çok farklı müzik türünü mükemmel bir şekilde harmanlıyor ki, bunun tam kaosuna aşık oluyorum.

Bara döndüğümde ter içindeyim, bir su ve bir içki daha sipariş ediyorum, yerime dönmeden önce ikisini de çarpıyorum ve etrafımdaki kalabalığın içinde dans ediyorum.

Birkaç erkek bana yaklaşıyor, ama kibarca reddediyorum ve onlardan uzakta dans ediyorum, bu gece benim için, başka kimse için değil.

Bir içki daha içip bir saat daha dans ettikten sonra kendimi harika hissediyorum; tenimden ter damlıyor, saçlarım karmakarışık, kalçalarımı baştan çıkarıcı bir şekilde sallayıp dönerken vücudum her şarkıda hareket ediyor.

The Killer'dan Mr. Brightside çalmaya başlıyor ve ben gülümseyip hareket etmeye başlıyorum, neşeli müzik ve şarkı sözleri bana gençliğimi hatırlatıyor.

Ama sonra oluyor, ensemdeki tüyler diken diken oluyor, ara sıra birinin beni izlediğini hissediyorum. Geçmişte bunu görmezden gelirdim, ama şimdi beni yerimde durdurmaya, odadaki herkesi incelemek için yavaş bir daire çizerken ayaklarımın hareket etmesine yetiyor.

Şarkı tam nakarata girmişken odanın arka tarafında uzun boylu bir adam görüyorum. Bir duvara yaslanmış, siyah ceketini geniş omuzlarını örtüyor, yüzü gölgeyle gizlenmiş, siyah saçları kafasının etrafında dağınık.

Seni kaç kez dans ederken izlediğimi ve seni herkesin önünde becermek istediğimi biliyor musun? Seni açıp vücudumu bacaklarının arasına sokmayı.

Hayır.

Olamaz.

Ari'yi tekrar görme düşüncesinin kalbimi nasıl yerinden oynattığını, kafamdaki ilk düşüncenin yaptığı şeyden nefret etmek yerine hala izliyor olmasından duyduğum sevinç olduğunu itiraf etmekten nefret ediyorum.

Yüzüne bakar bakmaz gitmek için harekete geçiyor, omuzlarını çevirerek kalabalığın arasından sıyrılıyor ve dar bir insan grubunun yanından geçiyor.

Peşinden giderken birkaç kişiyle çarpışıyorum ve sonunda kalabalığın arasından düz bir yol buluyorum, arkasından dur! diye bağırırken ayaklarım hızla ilerliyor.

Neredeyse koşarak, tam ön kapıya yaklaşırken ona yetişiyorum, elim omzuna çarparak onu geri döndürüyorum.

Yüzüme doğru döndüğünde yüzümde bir gülümseme belirliyor, bir çift mavi göz bana baktığında yüzümdeki ifade çatık kaşlara dönüşüyor.

"Özür dilerim," diye mırıldanıyorum, içimdeki neşe kan kaybediyor. "Seni başka biri sandım."

Adam gitmek için dönmeden önce omuz silkiyor.

Hareket halindeki insanlarla dolu bir denizin içinde kalakaldım, kalbim her şeye rağmen hala ihtiyacım olan tek kişinin Ari olduğunu fark etmekle boğuldu.

Ari'den Altı Ay Sonra

"Bunlar çok güzel, Adeline. Kesinlikle büyüleyici. Bu çekimlere kalbinizi koyduğunuzu söyleyebilirim."

Galeride uzak bir duvarın yanında dururken Rebecca'nın sesiyle dönüyorum, uzun çilek sarısı saçları dalga dalga sırtından aşağı dökülüyor, siyah payetli elbisesi parıldıyor.

Gece sona eriyor, sanatımı görmek için galeride dolaşan sadece birkaç kişi kaldı.

Vücuduna baktığımda, hamileliğinden kalan tüm kiloları verdiğini görünce şaşırıyorum, elbise tüm kıvrımlarını öyle bir sarıyor ki tam bir afet.

"Teşekkür ederim," diye yanıtlıyorum şaşkınlığımı gizleyemedim.

Bana sırtlıyor ve omzuma kendi omzuyla vuruyor. "Sürekli egzersiz yapınca kilo vermek kolay oluyor."

"Seni bir spor salonunda hayal edemiyorum," diyorum.

"Çünkü ben burayı daha çok bir oyun odası olarak görüyorum." Bunu söylerken gözlerinde bir pırıltı var, o çarpık sırıtışın ardında gizli ve kirli bir şey var.

"Anelik sana nasıl davranıyor?"

Başka bir sırıtma. "Kızımız harika biri. Ben ona kesinlikle aşığım ama babası bu konuda zor zamanlar geçiriyor."

"Gece geç saatlere ve tüm o ağlama ve çığlıklara alışkın değil mi?"

Düşünceli bir bakış. "Hayır. O bu tür şeylere alışık. Sadece büyüdüğünde ve birileriyle çıkmaya başladığında ona ne olacağı konusunda endişelenmeye alışık değil. Ona dokunan her erkeği öldürmekle tehdit etti bile."

Gözleri tekrar önümüzde duran fotoğrafa kayıyor. "Demek artık şeytan o, öyle mi? Onu yükseltmeye devam ediyorsun."

Fotoğrafta ormanda yürüyorum, rüya gibi bir kare, puslu ve gotik. Şeytanın kendisi bana yaklaşıırken koyu renk bir elbise giyiyorum, paltosu uçuşuyor, boynuzları belirgin.

"O bir şey," diyorum, sesimde hiç güç yok.

"Onu özlüyor musun?" diye soruyor.

Dudaklarımdan sadece gerçek dökülüyor. "Her gün. Yapmamam gerektiği halde. Bana affedilemez bir şey yaptı."

Rebecca'nın eli benimkine dokunuyor. "Sana bir tavsiye: Eğer fırsatın varsa ve tekrar deneme şansın varsa, onun yaptıklarını görmezden gelmeye çalış. Kolay değil ama bazen Harrison gibi erkekler kendilerine öğretecek doğru kadını bulana kadar daha iyisini bilemezler."

"Bunu aklımda tutacağım," diye cevap veriyorum ve aramızda birkaç saniye sessizlik oluyor.

Sonunda gözlerini fotoğraftan ayırıp bana baktı. "İki milyon dolar daha zenginsin. Bütün gece sana söylemek istiyordum. Bütün fotoğraflar satıldı."

Miktar karşısında tüylerim diken diken oluyor. "Dur tahmin edeyim. İsimsiz bir alıcı mı?"

Dudakları bir sırtışla kıvrılıyor. "Evet ve sözleşmeye göre ismi açıklamamak zorundayım."

Gerçek adı olduğundan değil zaten. Muhtemelen binlerce takma adından biridir.

Yine de, dikkatini verdiğini bilmek kalbimi ısıtıyor. İki milyon dolar. Bunun gibi birkaç gösteri daha yaparsam, uzun süre hazır olacağım.

"Geç oluyor," diyor Rebecca. "Arabanıza kadar size eşlik edecek birine ihtiyacınız var mı?"

"Ben iyiyim."

Odanın ışıkları gecenin sonuna işaret edecek şekilde aydınlanmadan önce birbirimize sarılıyoruz.

Galeriden çıkıp, artık çoğunlukla boş olan, sadece barlara giden birkaç kişinin geçtiği şehir sokaklarında yürüyorum.

Arabama doğru ilerlerken düşüncelerimin içinde kayboluyorum. Geldiğimde park etmek çok zordu, bu yüzden birkaç sokak aşağıda ve bir köşede topuklarım çimentoda tıkırdıyor. Ari'nin bu gece geleceğini, tüm mutlu sonlarda birbirimizi gördüğümüz o anın geleceğini umuyordum

Kalabalık odada ağlıyorum, konuşuyoruz ve her şey yoluna giriyor.

Ama olmadı, hayal kırıklığı kalbimi kemiriyor. Hâlâ dışarıda bir yerde olduğunu, hâlâ izlediğini biliyorum. Öyle olmalı çünkü başka kimse o fotoğraflar için bu kadar para ödemezdi.

Yine de yaklaşıyor. Onu neden affetmem gerektiğini tartışmaya çalışacak kadar umursamıyor.

Köşeyi döndüğümde, taşıdığım küçük çantadan anahtarlarımı çıkarıyorum, yanımdaki gölgeli ara sokakta bir hareket fark ettiğimde başımı kaldırıyorum.

Kalbim hızla çarpıyor, umut içimde patlıyor ama arkama bakan bir çift gri göz görmek için döndüğümde onun yerine yeşili görüyorum.

Grant'in dudakları hastalıklı bir sırtışa dönüşüyor. "Seni aptal fahişe."

Ondan uzaklaşmak için hareket edemedi, beni ara sokağa çekmek için uzanıyor, eli ağzımı kapatıyor, böylece çığlık atamıyorum, vücudu yüzümün yan tarafını sıyıran bir tuğla duvara çarpıyor.

"Benden kaçabileceğini sandın, değil mi? Beni yaptığın gibi utandırabileceğini ve bundan kurtulabileceğini düşündün."

Elini önümden sokup elbisemin önünü yırtıyor ve göğsümü sıkıyor. Acıdan gözlerimden yaşlar boşanıyor, bacaklarım onu yerinden oynatmak için tekmeliyor.

Faydası yok. O benden daha büyük. Ben korkudan boğulurken o öfkeden kuduruyor.

Ağzını kulağıma bastırdığında sıcak nefesi boynumdan aşağı kayıyor.

"Seni becerme şeklimle dalga geçmemeliydin, Adeline. Seni götürdüğüm yerde, sana ne kadar iyi bir fahişe olduğunu göstermek için saatlerim olacak. Değerli erkek arkadaşın bu sefer seni kurtaramayacak."

Kolu kalkıyor ve sert bir şey başımın yan tarafına çarpıyor. Debriyajım yere düştü, anahtarlarım takırdadı.

Yanında.

Ardından bedenim düşüyor, Grant beni taşımak için kaldırırken gözlerim isteğim dışında kapanıyor.

CHAPTER

forty-two

Adeline

"Uyurken ne görüyorsun?"

Ari bana hep bunu sorardı. Genellikle onun yanında çıplakken, vücudum onunkinin yanına kıvrılmışken, parmakları saçlarımin arasında oynarken, o tavana ya da duvara bakarken ve ben gözlerimin kapanmasına karşı koyarken.

O geceler çok zordu. Sonsuza kadar uyanık kalmak, sadece onun beni çekebileceği unutkanlığa düşmemek istiyordum. Bir anı bile kaçırmak istemiyordum, muhtemelen bunun uzun sürmeyeceğini bildiğim için.

Bir gölgeye tutunamazsınız. Işığın dokunamadığı yerlerde var olurlar. Onların dünyasında iyi olan hiçbir şey yoktur, sadece modern toplumun başarısızlıkları vardır. Açgözlülük, şehvet, para, güç.

Gerçekten sevebileceklerinden emin değilim.

"Nasıl bir şey bu? Gözlerini açıyor musun? Odayı görüyor musun? İçinde olan kişiyi? Ne görüyorsun?"

Garip bir şekilde, o şeyleri görüyorum. Onların farkındayım. Ama zihnim puslu. Uyandığınızda hatırladığınız, bazı kısımları eksik, kenarları bulanık bir rüya gibi.

Bazen kendimi yatağımda uzanırken ya da nerede uyuyorsam orada görüyorum. Kendimin üstünde durup aşağıya bakıyorum. Uyuduğumu biliyorum. Zihnimin görüntüler yarattığını biliyorum ama gerçekmiş gibi geliyor. Sanki derimden çıkmışım ve paralel bir evrende var oluyorum.

Şimdi olduğu gibi.

"Bir süredir çok iyi gidiyordun."

Tanıdık sesle dönüyorum, yavaş bir dönüş yatak odamı daha keskin bir odağa getiriyor. Orada, pencerenin yanındaki köşede bir gölge duruyor.

"Ne demek istiyorsun?"

Ari dışarı çıkıyor, gri gözleri benimkilere dikilmeden önce bana bakıyor. Kalbim buna dayanamıyor. Onun kokusunu alabiliyorum, her zaman sevdiğim o karanlık, yasak kokuyu.

Bana yaklaşmıyor, ellerini cebine sokmuş öylece duruyor. Bu onu binlerce kez gördüğüm bir duruş.

Geniş omuzları geriye doğru kıvrılıyor ve etrafındaki boşluğu dolduruyor. O etraftayken nefes almak zor çünkü kıyaslandığınızda kendinizi çok küçük hissediyorsunuz.

Bu adam tamamen erkek. Güçlü. Kontrollü. Gururlu. Çoğu insanın olmayı umabileceğinden milyon kat daha büyük.

Onu sevdiğimi biliyorum. Onu tehlikeli yapan da bu. Kalbimdeki yeri, onu kaybetmekten duyduğum acı. Daha önce yaşadığım her şeyden daha kötü.

En kötü tehlike o. Hayatımı almakla tehdit eden türden değil, ama arkamdan gizlice yaklaşan, beni hissettiren, yeniden yaşamamı sağlayan ve tüm bunları yaparken beni sadece onu tanımam için baştan çıkaran türden.

Başka biri nasıl kıyaslanabilir ki?

"Bir kez olsun etrafına dikkat ediyorsun. Sonunda bunu yapmayı öğrendin."

Bu an çok gerçekçi geliyor. Ama bu sadece bir rüya manzarası, bunu biliyorum. Saatler doğru çalışmıyor ve sesler yankılanıyor, hareketler yavaş ve kopuk ve kendimi ağırlıksız hissediyorum. Oda tam olarak net değil, sanki tavana, yerlere, duvarlara sis yapışmış gibi.

Dudakları köşelerden çekiliyor.

"Beni bir ya da iki kez neredeyse yakalıyordun."

Yüz ifadesi bir saniye sonra yumuşuyor. "Ama bu sefer dikkat etmiyordun."

"Seni düşünüyordum," diye itiraf ediyorum elimi kaldırıp başımın arkasına dokunurken. Başımın arkasına dokunduğum

vuruldu ve Ari'nin gözleri kızgın bir öfkeyle parladı.

"Uyandığında canın yanacak."

"Son altı aydır canımı yaktığı kadar değil. Hiçbir şey bu kadar acıtamaz."

Bana doğru bir adım daha atıyor, gözleri tereddütlü ama hâlâ lazer gibi odaklanmış. Aradaki mesafeyi kapatıyorum, kollarımı ona doluyorum ve teninin sıcaklığında, güçlü gövdesinin çeliğinde eriyorum.

Yavaşça kollarını bana doluyor, yanağını başımın üstüne bastırıyor.

"Hayatına devam etmeliydin."

Gözlerim kapanıyor, kalbim davul gibi çarpıyor. O kadar gerçekçi geliyor ki, sanki burada beni tutuyor.

"Denedim."

Tanrım,
acıyor.

"Beni yalnız bıraktın."

"Yapmak zorundaydım. Kendini yeniden inşa etmeliydin yavru kuş, başkasına tutunmadan kendi kanatlarını bulmalıydın. Sana bunun olacağını söylemiştim, ama sen hiç dinlemedin."

Aslında, dinliyorum. O ne düşünürse düşünsün. Sadece gideceğine inanmak istemedim.

"Beni koruyacağını söylemiştin. Ama Grant beni yine de yakaladı."

Ari'nin kolları hareket ediyor, elleri omuzlarımı kavırıyor. Başımı kaldırarak gözlerimi onunkilere kilitliyorum ve arkalarında soğuk bir öfke alevi görüyorum.

"Bunu bir daha yapma şansı olmayacak."

Derin sesindeki ölümcül sınır omurgamı buzla kaplıyor.

"Uzan ve uykuna geri dön, Adeline."

Gözlerim doldu. "Şimdi uyuyorum. Bırakmak istemiyorum. Uyanmak istemiyorum."

Beni yatağa yönlendiren Ari, beni kaldırıp yere yatırıyor ve bana bakarken elini saçlarımın üzerinde gezdiriyor.

"Seni affediyorum," diyorum, sesim içimde tuttuğum acı yüzünden kısılmış.

Dudakları alnıma usulca bastırıyor, şefkatli bir öpücük, onu gönderdiğim gece yapamadığımız vedalaşma.

"Yapmamalısın."

"Yapmamam gereken şeyleri yapmayı seviyorum."

Yumuşak bir kahkaha, isteksiz bir iç çekiş, başparmağı çenemin hizasında usulca geziniyor. "Bana daha önce de söyledin ve inan bana biliyorum."

Ari uzaklaşmak için hamle yapıyor ama çaresizlik elimi dışarı fırlatıyor, parmaklarım pantolonunu yumrukluyor, bırakmayı reddediyor.

"Bana uyurken ne gördüğümü sorardın."

Bana bakacak kadar döndükten sonra hiçbir şey söylemiyor. "Seni görüyorum, Ari. Her zaman gördüm."

Eli benimkini örtüyor, ona tutunduğum yerden çekiyor. "Uyandığında canın yanacak. Ama hayatta kalacaksın. Sen her zaman bir savaşçı oldun."

Ondan sonra gitti, oda boşaldı, kalbim paramparça oldu.

Bana sadece onun verebileceği unutkanlığa dalıyorum, düşüncelerim bunun sadece bir rüya olduğunu fısıldıyor.

Bazen gerçekten hepsi bu mu diye merak ediyorum.

CHAPTER

forty-three

Ari

Lanet olsun, soğuktan nefret ediyorum. Çoğunlukla ıslak olduğunda, soğuk kemiklerime batıyor, onları öyle bir donduruyor ki, her kasımda acı olmadan hareket etmek imkansız hale geliyor, tendonları kopmaya hazır olana kadar geriyor.

Çantamın askısını omuzlayarak toprak yolda hızlı adımlarla yürüyorum, başımın üzerindeki ağaçlar fırtına ilerledikçe daha da kötüleşecek olan karla karışık yağmurun çiselemesini engellemek için hiçbir şey yapmıyor.

Ne kadar nefret etsem de, daha iyi bir hava isteyemezdim. Bu, son altı aydır dört gözle beklediğim bir sahneye çıkmamın önündeki engellerden sadece bir tanesi.

Kendimi içeri bıraktığımda kulübenin kapısı gıcırdıyor. Zengin pisliklerin doğayla yeniden tanışmak için kullandıkları bir tatil yeri, şehir sınırlarının bir saat dışındaki ormanda gözlerden uzak ve sessiz.

Ben de daha iyi bir yer seçemezdim ama neyse ki seçmek zorunda kalmadım. Belgeler takip edildiğinde, polisin çaldığı kapı benim kapım olmayacak.

Yumuşak bir parıltı gözlerimi ana koridorun dışındaki bir odaya çekiyor. Parıltıyı takip ederek içeri girdiğimde odayı inceliyorum, sesim soğuk bir öfkeye dönüşerek soruyorum: "Saçının teline zarar vermesine izin verme sözünün neresini anlamadın?"

Kahverengi gözlerini benimkilere dikeyor, kaşlarını kibirli bir şekilde kaldırıyor.

"Beklediğimden daha hızlı hareket etti. Yine de her şey yolunda gitti. Küçük canavar iyi ve elimizde

istiyorum."

Adeline'in incinmesine izin verdiği için kıcına tekmeyle basma isteğime direnerek Lincoln'e ters ters bakıyorum.

"Sana bir iş verdim. Tek bir iş."

Homurdanıyor, gözleri odadaki diğerk pisliğe bakmak için sola kayıyor.

"Zamanınızı benimle savaşıarak harcayabilir ya da buraya yapmaya geldiğimiz şeyi yapabilirsiniz. Beklediğimiz bu kadar zamandan sonra, başlamak istediğinizi varsayıyorum."

Ağır yükü yere bıraktığımda çantamın kayışı omzumdan kayıyor, bakışlarım Grant Cabot'a kayıyor, oturduğu yerde öne doğru yığılmış, elleri ve ayak bilekleri bağlı, vücudu sandalyeye bağlı.

Orospu çocuğu sadece Adeline'a hem fiziksel hem de zihinsel olarak yaptıkları için değil, beni bu kadar beklettiğı için de çok acı çekecek.

Ben sabırlı bir adamım - bir noktaya kadar - ama bu pislik herif ona çok fazla zaman kazandıran oyunlar oynuyor.

Bir şeyler planladığını biliyorduk. Grant Cabot gibi bir adam arkasına yaslanıp halkı utandırmayı hafife almaz.

Şaşırtıcı bir şekilde iyi idare etti. Adeline ve ele avuca sığmaz Harrison Nash'i ters köşeye yatırmak beni, gerçek kimliğime götürebilecek her türlü izi sürmem ve bulandırmam gereken bir pozisyona soktu.

Çatı katından ayrılmak ilk adımdı, Adeline'in sorgulandığında kırılma ihtimaline karşı. Ancak çok uzağı gitmedim. Sadece birkaç blok ötedeki başka bir lüks binaya taşındım.

Ama sonunda teslim olup bildiklerini açıklarsa, sahte bir isimle kiralanmış boş bir alan bulmaları, bunun izinin başka bir yabancı ülkeye ve sahte bir iş kurulumuna gitmesi yeterliydi.

Biliyorum, ayrılırken ona yaptığım şey için bir pislik olduğumu düşünebilirsin. Ve bununla siktirip gidebilirsin.

görüş. Onu benim tanıdığım gibi tanıımıyorsun. Adeline'in kendini toparlamak için parçalanmaya ihtiyacı olduğunu anlamıyorsunuz.

Kendi başına.

Başka birinin desteği olmadan.

Ve küçük canavar tam da yapacağını bildiğim şeyi yaptı. O yaraları dikti, öfkesini dindirmeye çalıştı ve hayatının gerçeği onu köşeye sıkıştırdığında ortaya çıktı.

Bu başarı, hayatı boyunca hatırlayacağı bir şey. İşler tekrar zorlaştığında başvuracağı bir şey. Başka bir engelle karşılaştığında ve yere yatıp ölmeyi mi yoksa diğer taraftan daha güçlü çıkmak için savaşmayı mı seçmesi gerektiğinde her zaman aklının bir köşesinde olacak bir şey.

Bu, her insanın eninde sonunda tek başına yapmayı öğrenmesi gereken bir şeydir çünkü sonuçta güvenmeniz gereken tek kişi kendinizsinizdir.

Peri masallarının ve sonsuza dek mutlu sonların size ne anlattığı umurumda değil, hayat bu ve çok acımasız.

Ama Adeline hayatta

kaldı. Bensiz.

Kimse olmadan.

Yine de Grant'in yaptıkları, bir yandan benim yapmak istediklerimden kendini korurken bir yandan da onu halkın gözünde yok etmesi işimi kolaylaştırmadı.

Zeki biri. Bunu ona vereceğim.

Adeline'in dönüşünden sonra kişisel güvenliğini artırdı, evi için daha iyi bir ses sistemi satın aldı ve uyurken neredeyse başucunda oturan ve diğer her yerde onu takip eden bir koruma ekibi tuttu. Evde ya da iş saatlerinde ona ulaşmak imkansızdı.

Yine de izleyebildim çünkü salak herif Wi-Fi şifresini hiç değiştirmemiş. Ilovemoney69. Kahretsin, bundan nefret ediyorum.

Adamım.

Adeline'i öldürmesi için hâlâ birini tutmaya çalıştığını bu şekilde anladım. Ne yazık ki yeraltı dünyasında Adeline Kane'in koruma altında olduğuna dair bir uyarı yayılmıştı. Kimse işi kabul etmedi. Üç milyon dolar, yerin altı metre altına inme riskini karşılamaya yetmiyordu.

Grant bir süre ortalıkta görünmedi ve bu işin peşini bıraktığı izlenimini verdi. Ben daha iyi biliyordum. Bu yüzden eski karısını ele geçirdiğinde onu götürebileceği تنها bir yer bulma sürecine başladığında şaşırmadım.

Ne zaman grev yapmayı seçeceğinden tam olarak emin değildik ve itiraf etmeliyim ki bu gece bunu yapması beni şaşırttı. Adeline'in gösterisi onu halkın gözüne soktu. Etrafında bir sürü insan vardı. En azından eve dönene kadar güvende olacağını düşünmüştüm.

Bu yüzden ben başka işlerle uğraşırken Lincoln'ün birkaç saat onu takip etmesine izin verdim.

Bu yüzden Lincoln müdahale edemedi yaralandı.

Şimdi onu teslim ettiğim evde güvende.

Uykusunda konuşuyor. Ona sahip olduğunu hiç söylemediğim konuşmalar. Garip ve delice, kızım. Ama bu gece orada olduğumu biliyordu ve söyledikleri beni yeniden yıkmaya yetti.

İlk seferinde onu terk etmek kolay olmamıştı. Onu incitmek beni mahvetmişti. Uzaktan izlediğim gölgelere geri dönmek, kendime hakim olma konusunda bir ders oldu.

Kaç kez neredeyse uzak durma yeteneğimi kaybettiğimi sayamıyorum. Saklanmak için. Her zaman benim olan kadını sahiplenmeden izlemek için.

Ama ben sağlam durdum, dişlerimi sıktım, ellerimi yumruk yaptım ve Siyah Orkide'de yanlış kişinin peşinden gittiğinde bile, yanlış adam olduğu ortaya çıktığında yüz ifadesindeki acıyı gördükten sonra bile gözden uzak kaldım.

Onun için her şeyi yaptım. Onu korudum.

Onu sevdim.

Onun için en iyi olan şekilde kendini yeniden bulabilmesi için istediklerimden vazgeçtim.

Ve şimdi eski kocasını öldürme zamanı.

Yine de, bunun eğlenceli bir bölüm olacağını hep biliyordum. Onun ölümü mısır gevreği kutusunun dibindeki ödül, son yedi yılda yaptığım her şeyin ödülü.

Grant'in yere yığılmış bedeninin önünde çömelerek yanağına dokunuyorum.

"Uyan, tatlım. Tekrar buluşmayı ne kadar iple çektiğimi tahmin bile edemezsin. Noel'deymişiz gibi hissediyorum."

Grant gözlerini kırptırarak açarken inliyor, yeşil bakışları odaklanmamış, Lincoln'ün kızımıza dokunduğu için ona attığı dayaktan dolayı yüz ifadesi acıyla buruşmuş.

Başının yan tarafından kan damlıyor, şişlikten anlaşıldığı kadarıyla sol elmacık kemiği kırılmış. İşim bittiğinde çirkin suratı posa olacak.

"Grant, cidden, silkelen ve kendine gel.

Yapacak işlerimiz var. Bunun için uyuyorsanız hiç eğlenceli değil."

Başını sallayarak yüzünü buruşturuyor, gözleri benimkilerle buluşuyor ve tanıyarak kısılıyor. Ben de karşılık olarak gülümsüyorum.

"Görünüşe göre Adeline'in kıymetli erkek arkadaşı bu kez onu kurtarabilir."

Ben ayağa kalkarken sandalyesinde daha dik oturuyor, bakışları Lincoln ve benim aramda gidip geliyor, sonra da onu yerinde tutan ipe karşı çırpınmaya başlıyor. Ona bir dakika veriyorum, durumuna alışmasına izin veriyorum. Sonunda sakinleşiyor ve bana dik dik bakıyor.

"Neden kafama bir kurşun sıkıp bu işi bitirmiyorsun?"

Dudaklarım kıvrıldı. "Bu çok kolay olurdu. Önce oynamamız gereken oyunlar var."

Öfke yanaklarını kırmızıya boyamadan önce gözlerinin arkasında korku dans ediyor. Bunu görmezden gelerek eski telefonumu cebimden çıkarıp kucağına atıyorum.

"Oynayacağımız ilk oyun senin Adeline'a karşı oynadığın oyun. O telefonda bana okumanı istediğim bir dizi mesaj var."

Grant vücudunu kamburlaştırarak telefonu kucağından fırlatıyor, plastik tahta döşeme tahtalarına çarpıyor. Gözlerim onu takip ediyor, ağzım daha da kıvrılıyor. Bu kadar uzağa fırlatabilmesi etkileyici.

"Siktirip gidebilirsin. Senin oyunlarını oynamıyorum."

Ellerimi ceplerime sokuyorum ve başımı eğerek onunla alay ediyorum. "Çok yazık."

Dönüp Lincoln'e bakıyorum. "Arkadaşımıza yardım edebilir misin?"

Lincoln bana çok şey ifade eden bir bakış attıktan sonra telefonu yerden almak için uzanıyor, açmak için düğmeye basıyor ve ardından ilk mesaja ulaşmak için ekranı parmaklıyor.

"Beni rahat bırakman ve lanet hayatımla oynamayı bırakman için seni ikna etmem için ne yapmam gerekiyor?"

Elimin tersi Grant'in çenesine çarpıyor. Başı sola dönüyor, kemik kırılma sesi geliyor, sandalye kendini düzeltmeden önce biraz devriliyor. Boynunu omuzlarının üzerinde döndürüyor ve bana dik dik bakıyor, ona verdiğim sevgi darbesinden hiç hoşlanmamış.

"Hepsi bu mu?" Konuşması bulanık ama kırık bir çeneyle konuşmak zor.

"Oh, merak etmeyin. Daha yeni başlıyoruz."

Lincoln'e dönüyorum. Gözlerini deviriyor ama aşağı kaydırıyor. Adeline'la ilk konuşmamdan okuduğu her mesajda Grant'i tekrar yumrukluyorum, üçüncü mesajda dudağı patlıyor, beşincide yere tükürdüğu gevşek bir dişin sesi geliyor. Bir gözü şişmiş durumda ama durmam için yalvarmayı reddediyor.

Yapmayacağımı biliyor olmalı.

Lincoln'ün sert sesi odada yankılanıyor.

"Sahil temiz. Kocan her zamanki gibi sinir bozucu ve gittiğini fark etmedi. Ben fark ederdim. Bil diye söylüyorum."

Grant'i bakışlarımın arasında tutarak, kanaryasını çalan kedi gibi sırtıyorum. "O geceyi hatırlıyor olmalısın. Karını baştan çıkarırken tam yanında duruyordum. Bu acıtmış olmalı."

Ağzından kan tükürüyor ve bana bakıyor. "O lanet bir fahişeydi-"

Ona yumruk attığımda sandalyesi geriye doğru devriliyor, burnundan kan fışkırıyor. Saçlarından tutup tekrar sağa yatırıyorum, sonra Lincoln'e dönüp bir sonraki metnin okunmasını bekliyorum.

Kahverengi gözleri benimkilerle buluştu. Belli ki hiç eğlenmiyor. "Cidden bunu okumamı mı istiyorsun? O benim küçük kız kardeşim gibi."

Omzumu silktim. "En iyisi bu. Ayrıca, gönderdiğimde tam yanında duruyordum. Bunun ne kadar eğlenceli olduğunu bilemezsin."

Lincoln nefesinin altında küfrederek metni okur.

"O tam burada. Aslında ben ağzını sikerken senin dizlerinin üzerinde, çıplak, ellerin arkadan bağlı nasıl görüneceğini hayal etmeye çalışıyorum. Eminim çok güzel olurdun. İlk başta boğulacaksın, ama sorun değil. Eninde sonunda alışacaksın."

Gözlerim tekrar Grant'e kaydı. "Bil diye söylüyorum, sikim ağzındayken çok güzel görünüyordu. Boyutuna alışması biraz zaman aldı ama senin yaşattığın hayal kırıklığından sonra bu beklenen bir şey."

Ona tekrar yumruk attığımda sandalyesi sola doğru devrildi. Onu düzeltmeden önce eğildim ve "O gece sen sadece bir metre uzaktayken onu duvara yaslayıp becerdim. Kız kardeşin neredeyse bizi yakalıyordu. Elini sıkıp vedalaşırken karının külotu cebimdeydi ve döllerî hâlâ elimdeydi. O asla senin olmadı Grant. Sen sadece bir yer tutucuydun."

"İşimiz bitti mi?" Lincoln soruyor.

Elim saçlarında, Grant'in sandalyesini düzeltip, o bok parçasına bakıyorum.

"O kısım için, evet. Adeline'e yaptığın şey içindi. Geri kalan her şey benim için."

Odayı geçip çantamın yanına çömelıyorum, fermuarını

açıyorum ve onu bu kadar ağır yapan balyozu çıkarıyorum.
Normalde, ben

öldürdüğümde ortalık karıştı ama o piç bunu hak etti.

Geri döndüğümde Grant'in tek sağlam gözü açılıyor, bacağından aşağıya sidik damlıyor ve ayaklarının yanında birikiyor. Aşağıya bakıyorum, kaşlarımı kaldırıyorum ve tekrar yüzüne bakıyorum.

"Ona her zarar verdiğin zaman için. Ona her tecavüz edişin için. Her hakaretin için, yüzüne vurduğun her parmak için, hayatını kontrol altına aldığın için, kırılacak bir kemik daha ekledim. Bundan sağ çıkamayacaksın Grant. Ama her saniyesini hissedeceksin."

Bir yumruk ve sol kaval kemiği paramparça oldu. Sıkışmış bir domuz gibi çığlık atıyor, sonunda gözlerinden yaşlar süzülüyor.

"Hayır! Dur!"

Tekrar savuruyorum, sağ kaval kemiği parçalanıyor. İki kez daha salladım ve ayakları ezildi. İki tane daha ve uyluk kemikleri parçalanıyor. Sırada kolları var, elleri ve parmakları. Her iki omzu da, sallamaların şiddetiyle sandalyesi yere düşüyor.

Kabin, yavaş yavaş ölmekte olan bir adamın acı dolu sesiyle doluyor, en yüksek ses çekici bacaklarının arasına indirdiğimde geliyor. Sağlam bıraktığım tek yerleri göğsü ve kafası çünkü bunun her anında bilincinin yerinde olmasını istiyorum.

Ahşap zemine kan sızıyor, sandalyenin parçaları balyozun vücuduna çarptığı yerde kırılıyor.

Bu noktada neredeyse hiç farkında değil, acı çok fazla, vücudu şoka giriyor.

Üzerine eğilerek ağzımı kulağına dayadım ve titreyişine gülümsedim.

"Aletini kesip sana yedirmeyi planlıyordum. Ama artık pek bir şey kalmadı, değil mi? Cehennemde iyi şanslar, Grant Cabot. Ölme sırası bana geldiğinde seninle orada buluşacağımdan emin olabilirsin."

Ayağa kalkarak bütün kaburgalarını kırdım, göğüs kafesini kırdım, boğazını ezdim ve sonunda çekici kafasına indirdim.

Çıglıklar kesildi. Kabin o kadar sessiz ki kulaklarıma yabancı geliyor.

Tabii ki anı bozan Lincoln olacaktı. "Bunu yapmanın bir yolu da bu."

Pantolonuma sıçrayan kan ve beyin parçalarına bakarak gülüyorum ve ona bakmak için başımı çeviriyorum.

"Daha bitirmedim."

Kaşları birbirine çarpıyor. "Onu ikinci kez öldürebileceğini sanmıyorum, Ari. Tabii o çantanın içinde onu tekrar hayata döndürebilecek bir vudu doktoru yoksa."

Kaşlarım çatıldı. "Lanet olsun. Bunu düşünmeliydim. Şimdi bir şey söyle."

Ayağa kalkıp yanımda getirdiğim çakmak gazı şişesini ve bir paket kibriti almak için odayı geçerken gürleyen kahkahalar ortalığı dolduruyor. Onları yanımdaki zemine bırakıp diğer malzemelerimi alıyorum ve Lincoln'ün onları gördüğünde nefesinin altından küfrettiğini duyuyorum.

Grant'in vücudunu ıslattıktan sonra, biri nihayet yakalayana kadar ona kibrit atıyorum, sonra getirdiğim çubuğu uzatıyorum, ucuna yapışmış lokum güzelce kızarıyor.

"Onu gerçekten yemeyeceksin, değil mi?"

Ağızma götürüyorum, alevi üflüyorum ve ısırıyorum, yüzü yeşil bir tona dönüşürken gülüyorum.

"Sen hastasın. Her yer duman olmadan buradan gidelim."

Hızla çantamı hazırlıyorum, omuzluyorum ve Lincoln'le birlikte kulübeden çıkıyoruz. Bekleyen arabaya giden uzun patikanın sonuna gelmiştik ki arkamızda bıraktığımız propan tankları şiddetli bir patlamayla arkamızdaki gökyüzünü aydınlattı.

"Şimdi daha iyi hissediyor musun?" Lincoln yolcu koltuğuna tırmanırken rahatça soruyor, ben de sürücü koltuğuna geçiyorum.

"Birazcık. Sordüğün için teşekkürler. Ama kulübenin ve kiralık arabanın izini Grant'in kız kardeşine kadar sürdüklerinde kendimi çok daha iyi hissedeceğim."

Gecenin karanlığını sarsan bir başka patlamayla uzaklaşırken dönüp ona bakıyorum.

"Telefonu onun evine yerleştirebildin mi? Yoksa o işi de mi berbat ettin?"

Gözleri bana kayıyor, ağzında bir sırıtış beliriyor.

"Yarın işler ilginç olacak. Aptal kaltağın başına geleceklerden haberi olmayacak."

Buna gülümseyerek orman yollarından geçiyorum ve bizi yangına müdahale etmeye giden itfaiye ve polis arabalarından uzak tutacak bir sapağa dönüyorum.

"Sence küçük canavar bunu bizim yaptığımızı anlar mı?"

Hiç beklemediğim bir hüzün kaplıyor içimi. "Bence bu işin bittiğini anlayacak. Artık hayatına devam edebilir."

"Ve sen bunun olmasına izin mi vereceksin? Neden sana inanmıyorum?"

"Onun için en iyisi neyse onu yapacağım," diye dürüstçe cevap veriyorum. "Benim istediğim bu olmasa bile."

CHAPTER

forty-four

Adeline

"Gloria Cabot'un bugün görülen cinayet davasında, kurban Grant Cabot ile aralarında cinsel bir ilişki olduğu ortaya çıktı. Jüriye, kardeşler arasındaki ensest ilişkiyi detaylandıran ve detayları canlı yayında yayınlanamayacak kadar müstehcen olan metin mesajları okundu. Sonuç olarak, mahkeme başkanı Mark Kinsley, savcılığın Bayan Cabot aleyhindeki sunumunun bu bölümü sırasında tüm kameraların kapatılmasını talep etti."

Aile odamdaki piyanoya yaslanmış, bir kase mısır gevreği yerken bir yandan da Gloria'nın davasıyla ilgili son haberleri izliyorum.

Grant'in cesedinin dövülmüş ve yakılmış olarak bulunmasının üzerinden bir yıldan biraz fazla zaman geçti ve polis bulduğu kanıtlar nedeniyle hemen Gloria'dan şüphelense de, benim tüm bu olayı kimin tezgahladığına dair kendi şüphelerim var.

"Gloria'nın mesajlar okunurken koltuğunda titrediği, jüri üyelerinin mesajlarda detaylandırılan ahlaksız cinsel eylemlerden gözle görülür şekilde rahatsız olduğu bildirildi. Bay Cabot'un cinsel ilişkilerinde kadın rolünü oynamayı tercih ettiği, Bayan Cabot'tan vücuduna girmek için cansız nesneler kullanmasını talep ettiği ortaya çıktı."

Kıkırdayarak, bunu Ari ve Lincoln'ün yaptığına ikna oldum. Her yerinde onların isimleri yazıyor.

"Savcılığın, Bayan Cabot'un erkek kardeşinin vahşice öldürülmesini planladığına dair ek kanıtlar sunmasının ardından yarın davayı yeniden ele alması bekleniyor.

eski eşi Adeline Cabot'un iddialarının gerçek dışı olduğunun kanıtı olarak ilişkilerini kamuoyuna açıklamakla tehdit etti. Ancak bugün okunan metinlere göre Gloria, Adeline'in eski kocası hakkındaki değerlendirmesine katılmış ve bu da kardeşlerin arasının açılmasına neden olmuştur."

Bunu duyunca neredeyse mısır gevreğimi yutacaktım. Elbette, Ari oraya giderdi. Grant'i yavaş ve işkenceli bir süreç olduğunu öğrendiğim bir şekilde öldürmek yetmezmiş gibi, öldükten sonra bile Grant'in itibarını yok ederek mezarına tükürmesi gerekiyordu.

Gloria'ya yaptıklarını biraz acımasız bulsam da anlıyorum. Onunla evli olduğum süre boyunca kardeşinin beni istismar etmesine yardım etmiş, bana bir eş yerine mal gibi davrandığı apaçık ortadayken gözlerini kaçırmıştı.

Karma bir srtktr ve ne yazık ki onun için en kötüsüne bulaşmıştır.

Kumandayı kaptığım gibi televizyonu kapatıyorum ve boş ksemi lavaboya koymak için mutfağa gidiyorum. Eğlence dünyasında bir sonraki büyük şey olmayı vaat eden yeni bir online dergide fotoğrafçı olarak çalıştığım yeni işimin ilk gününden sonra çok yorgunum.

şimdiden şehirde röportaj veren çok sayıda ünlü, yazar, politikacı ve diğer önemli kişilerin samimi fotoğraflarını çekmek için beni koşturuyorlar, aynı kişiler bana özel alanlarını ve şanlı hayatlarını gezdirirken kameramla fotoğraf çekiyorum.

Bugün beş çekimi bitirdim ve yarın teslim etmek üzere en iyilerini seçmek için hala çekimleri gözden geçirmem gerekiyor. Ancak bu iş hayal ettiğimden daha yorucu olsa da tatmin edici.

nemli olan her yönden, ben geldim. Hayatım hayal ettiğimden çok daha iyi. İstikrarlıyım, hala nasıl gevşeyeceğimi ve eğleneceğimi biliyorum, ama artık bu konuda daha akıllıyım, artık acıdan kaçmak için unutulmanın peşinde değilim.

Gemişimle ve beni inciten herkesle barıştım. En çok da kendimle barıştım. Garip beğenilerimle

ve sevmediklerim, alışkanlıklarım, beni her zaman rahatsız edecek hastalıklarım.

Bende olan şeyin tedavisi yok. Bunu durdurabilecek sihirli bir hap yok. Olsaydı da almazdım zaten.

Gölge hâlâ beni izliyor. O şeffaf, kavrayamadığım bir şey, ama sanırım o bir hatırlatıcı. Savaşmaya devam etmek için. Kim olduğuma sadık kalmak için. Başka birinin benden faydalanmasına ya da beni değiştirmesine asla izin vermemek.

Ari'ye gelince? Kim bilir hangi cehennemde. Arada sırada birinin beni izlediğini hissediyorum, tenimdeki o tanıdık ürperti durmamı, etrafıma bakmamı, dikkat kesilmemi sağlıyor.

Onu her göremediğimde kalbim kırılıyor ama bununla da yaşamayı öğrendim.

Onu tanıyorum, hala dışarıda, her zamanki gibi soğuk ve kalpsiz, güçlü adamların hayatlarını sonlandırarak para kazanıyor. Ama yine de arada bir beni ziyaret ettiğini, kontrol ettiğini, iyi olduğumu, nefes aldığımı, güvende olduğumu garanti ettiğini düşünmek hoşuma gidiyor.

Kaseyi sabunlayıp fırçalarken lavaboya su akıyor, önümdeki küçük pencere evimin dışındaki bahçeye açılıyor. Kâseyi kurutma rafına yerleştirmek için dönerken gözüme bir hareket çarpıyor. Hızlanan nabzım dışında her şey duruyor, tekrar yakalayıp yakalayamayacağımı görmek için başımı çevirmeden gözlerimi kaldırıyorum.

Şurada.

Bir grup ağacın arkasında.

Bu gölge doğal değil.

Fark etmemiş gibi görünmeye özen gösteriyorum, her ne kadar içimden koşup onu kovalamak gelse de. Ama daha iyisini biliyorum, onu gördüğümü belli edersem kaçıp gideceğini biliyorum.

Dışarı koşmak yerine, dönüp yatmaya hazırlanıyormuş gibi yapıyorum, odalardan geçerken ışıkları kapatıyorum ve ev karardıktan sonra yatak odama gidiyorum.

Ama sonra geri dönüp evin diğer tarafındaki bir yan kapıdan çıkıyorum ve bitkilerin arasında gizlenene kadar parmak uçlarımla yürüyorum

ve alılar.

Sürünerek evin köşesinden dışarı bakıyorum, nefesimi tutmuşum. Ses çıkarmaktan çok korkuyorum.

Evimin diğer tarafındaki ince orman çizgisine ulaşana kadar tek açık alan boyunca hızla ilerliyor, onlara ulaştığımda yavaşça sürünüyorum.

Az kaldı. Çok yaklaştım.

Ayağım yerdeki yüksek bir köke çarpıyor ve yuvarlanıyorum; kuru, ölü yaprak yığınınına yüzüstü düşerken boğazımdan bir ses geliyor.

"Senden boktan bir takipçi olur, evlat. Umarım bunun farkındasıdır."

Lincoln tişörtümün arkasından tutup beni ayağa kaldırdığında bu sert sesi tanıyorum. Kıyafetlerimdeki yaprakları temizlerken kıkırdayarak bana doğru bakıyor.

"Evinden çıktığın andan beri seni takip ediyordum. Yine de itiraf etmeliyim ki, ordunun çalıların arkasına saklanması eğlenceliydi."

Ona baktığımda kahverengi gözleri sıcaklıkla parlıyor, ona sarılmak için öne atıldığında kolları uzanıyor.

"Senin Ari olduğunu sanıyordum," diyorum göğsüne yaslanarak.

"İyi ki değilim çünkü bunu yaşamana asla izin vermezdi."

Ondan bir adım geri çekiliyorum ve yüzüne bakmak için boynumu eğiyorum. "Seni beni gözetlemen için mi gönderdi?"

Gözlerinin arkasında söylenmemiş bir şey yuvarlanıyor ve bu konuda bir endişe duyuyorum, kalbim göğsümde acıyla daralıyor.

"Ona bir şey mi oldu?"

Ari'nin işi pek güvenli değil ve başının çaresine bakabileceğini bilsem de, içinde bulunduğu tehlikeyi hiç düşünmemiştim. Tanrı bilir kaç kişi adam kaybetme alışkanlığı olan bu kişiyi arıyordur.

"Hâlâ çalışıyor ama hepsi bu kadar. Ve burada olduğumu bilmiyor."

Şifreli ifadeye göz kırparak açıklamasını bekliyorum. "Otur evlat. Biraz sohbet edelim."

"İçeri girsek daha rahat olmaz mı?"

Bir eve bir de bana bakıyor. "Bu iyi bir fikir değil. Bizi kameralarından görür."

İçimde kızgınlık titreşiyor ama şaşırmıyorum. "Tabii ki kameraları var."

"O Ari," diye açıklıyor Lincoln, sanki bu davranışı mazur gösterecekmiş gibi.

Bunca zaman. Koca bir yıl. Ve o pisliğin gözü sürekli üzerimdeydi. Neden perdelerimi kapatma zahmetine girdiğimi bile bilmiyorum.

"Otur."

Yere yerleşiyoruz ve ben sırtımı bir ağacın kalın gövdesine yaslıyorum.

"Buraya sana söylemek için geldiğim şeyin etrafında dans etmeyeceğim. Uzun lafın kısası, Ari'yi affetmelisin. Sana ne yaptığını anlattığını biliyorum ama onu yeterince iyi tanıyorsam, sana hikayenin tamamını anlatmamıştır. Büyük ihtimalle seni gerçeklerden uzak tutmak istediği için."

Sanırım onu affettim. En azından ona affettiğimi söylediğimi hatırlıyorum. Bu bir rüyaydı ama o gece evimde olmalıydı. Yoksa Grant'in beni bulduğunu çok iyi bildiğim halde odamda nasıl uyanabilirdim ki? Ertesi sabah kafatasımdaki şişlik, yanağımdaki sıyrık ve acı bunu kanıtlıyordu.

Onu evimden kovduğum gece bana verdiklerinden daha fazlası olduğunu öğrenmek, daha çekmem gereken acılar olduğunu düşünmek beni sinirlendiriyor. Neden bana her şeyi anlatmadı? Kalbimi sökerken bandajın tamamını yırtıp atmadı?

"Daha ne olabilir ki? Babamı öldürdü. İntihar süsü verdi."

Lincoln gözlerini devirir, duruşunu değiştirir ve nefes verir. "Ben de öyle düşünmüştüm. Ari hiçbir zaman hikayenin tamamını anlatmakta iyi değildir. Baban kendini öldürdü, evlat. Ama tetiği çekemedi. Yardıma ihtiyacı vardı. Bunu sana yapabileceğini sanmıyorum ama acı çok fazlaydı. İlk başta, bunu yapmam için bana yaklaştı, ama ben reddettim. Annenin ölümü yüzünden berbat durumda olduğunu biliyordum ama tetiği çeken ve seni yalnız bırakan adam olmayı reddettim."

Kaşlarını birbirine çarpıyor. "Ne?"

Kollarını bükülmüş dizlerine dayayan Lincoln gözlerimin içine bakıyor, ifadesi yumuşak, bakışları değerlendirci.

"Artık bunu kabul edecek kadar güçlüsün. Görmekten gurur duyduğum bir güç bu arada. Sen daha gençken hayatımı biraz daha kolaylaştırmak için seni birkaç kez öldürmek istedim."

Ben buna gülüyorum, o da kaşlarını kaldırarak bana ciddi olduğunu söylüyor.

"Ah. Şey, üzgünüm."

Çarpık bir sırıtış. "Sorun değil, geldiğiniz noktayı görmek her şeye geliyor."

Biliyor musun, durup düşündüğümde çok garip geliyor. Evimin içindeki gizli kameralardan kaçınmak zorunda olduğum için evimin dışındaki ormanın ortasında oturuyorum ve yaşamak için insanları öldüren bir adamla konuşuyorum, yine de tek hissedebildiğim gözlerindeki gurur ve bana verdiği gerçek övgü için sıcaklık.

Yıllar önce bana sonumun böyle olacağını söyleseydiniz, size uyuşturucu piposunu bırakmanızı söyledim çünkü kafanıza girmeye başlamıştı.

Lincoln elini yüzünde gezdirir, bir nefes daha üfler.

"Ari'nin size söylemediği şey, babanızın suikast emrini kendisinin verdiği idi. Aslında, Ari ve benim birbirimizi tanımamızın sebebi o. Onun için çalıştık. Babanın sorunlarla ilgilenmesi için işe aldığı ilk adam bendim, ama Ari şirketinde çalışmaya başladıktan sonra birbirimizi tanıdık, anlıyor musun? İkimiz de Ari'nin soğuk biri olduğunu söyleyebilirdik."

Bu işi mükemmel yapabilecek bir orospu çocuğu. Bu yüzden o da aramıza katıldı."

"Bekle," zihnim bunu algılamakta zorlanıyor. "Babam mı diyorsun-"

"Hayatta ilerlemek için kiralık katiller kullandım, evet. Benimle daha önce tanışmıştın. Daha çocuktun ve muhtemelen hatırlamıyorsundur ama ben seni on ya da on bir yaşından beri tanıyorum. Baban beni birkaç kez eve çağırmıştı ve oturma odasında tütüyle dans edip ikimizi de çıldırtmanı izlemiştim."

Bu bilgi hakkında ne hissettiğimden emin olmasam da, bunun beni şaşırtmadığını fark ettim. Babam pek de kucaklayıcı bir insan değildi. Bana ve anneme karşı yumuşak, ama diğer herkese karşı sert biriydi. Ofisinde birisini azarladığını kaç kez duyduğumu sayamam.

"Bunu bana neden anlatıyorsun?"

"Yani oğlumuzu affedeceksin. Yapması için para aldığı şeyi yaptı ve o geceye kadar sizi görmedi. İçimden bir ses seni önceden tanısaydı reddedeceğini söylüyor. Baban benden önce ona ulaştı. Ari işi yaptı ve hemen pişman oldu. Pişman olduğu tek iş bu. Ve bence bu sana göz kulak olmasında büyük bir rol oynadı. Kefaretini ödüyordu. Aynı zamanda da aşık oldu."

Tüm bu bilgileri özümseyerek anlamlandırmaya çalıştım.

Ne yazık ki, bunların hiçbirinin önemli olduğundan emin değildim. Artık bir önemi yok. Olan oldu. Ari bunu fazlasıyla telafi etmişti. "Onu çoktan affettim," diye itiraf ettim.

"Annem öldükten sonra babam berbat bir haldeydi, bunu anlıyorum. Bunların hiçbirisi beni şaşırtmıyor. Keşke Ari bana tüm hikâyeyi o gece anlatsaydı. onu kovardım. Ondan bu kadar nefret etmezdim."

Lincoln omuz silkerek bakışlarını geniş bir alana dikti. "Ondan nefret etmene ihtiyacı vardı. Onu bırakmanı ve hayatını kendi başına yeniden kurmayı öğrenmeni sağlamanın tek yolu buydu."

Duraklıyor, gözleri bana dönüyor.

"O yine soğuk. Senden önce de öyleydi. Bunu kabul ediyorum. Ama şimdi farklı. Tek odaklandığı şey iş ve bu şekilde devam edemez. Sana kendi başına yaklaşmayacak çünkü senin için en iyisinin bu olduğunu düşünüyor."

Acı çektiğini bilmek kalbimi kırıyor. Ari'nin bunu istediği için gittiğini sanıyordum. Benim için olduğunu hiç düşünmemiştim.

"Ne yapmamı istiyorsun? Sadece bana nerede olduğunu söyle, ben de gidip onunla konuşayım."

Kıkırdıyor. "Ona yaklaşımda iyi şanslar. Bazı insanların aksine Ari'ye gizlice yaklaşmak o kadar kolay değil."

"Peki ben ne yapacağım?"

Ağzı geniş bir gülümsemeye dönüşür.

"Ari yarın akşam bir işten dönecek. Ve ne şanslısın ki, bende onun çatı katının anahtarı var."

Sonunda ne önerdiğini anladım. "Eve döndüğünde onu beklememi mi istiyorsun?"

Gülümseme daha da genişler.

"Onu köşeye sıkıştırabileceğin tek yer orası. Sana karşı koyamayacaktır."

Ağzım onun sırtısına uymak için geriliyor. "O zaman şöyle yapalım.

Ari'yi köşeye sıkıştırmak kulağa eğlenceli geliyor."

"Bunun için kıcıma tekmeyi basacak. Ama bana sorarsan, o pislik bunu hak etti. Uzun zamandır senin hayatınla oynuyor. Bir adım atıp bunu telafi etmesini istemenin zamanı geldi."

Aynı fikirdeyim. Ama bunu yapmanın en iyi yolunun onun evine gitmek olduğunu sanmıyorum.

Ari birbirimize ait olduğumuzu kabul edecekse, bu iddiayı kendisinin ortaya koyması gerekecek.

Ve ona oynanacak daha iyi bir oyun biliyorum.

"Aslında başka bir fikrim var, eğer bana yardım etmek isterseniz."

Lincoln'ün kaşları çatıldı ve ben gülümsedim.

"Ari benim sinsi doğama her zaman hayranlık duymuştur."

Bunun üzerine Lincoln güler. "Tamam, evlat. Bu fikrinden vazgeç."

Ona düşüncelerimi anlattım ve bir saat boyunca ayrıntılar üzerinde çalıştıktan sonra, Lincoln ve ben, kendisi de usta bir oyuncu olan bu adamı nasıl köşeye sıkıştıracağımız konusunda anlaştık, ikimiz de planın ne kadar işe yarayacağını bildiğimiz için glmsyorduk.

CHAPTER

forty-five

Ari

Çatı katıma girerken çantamı yere bıraktım, birkaç ışığı yaktım ve kıyafetlerimi değiştirmek için odama yöneldim. Dört gün boyunca Kuzey Dakota'da olmak, bu iş için bana ödenen dört milyona değmezdi ama sonuçta ne kadar baş belası olursa olsun bu işi hallettim.

Neden herhangi biri olur istiyorum için traipse etrafında Koyunlara ateş etmek için lanet olası vahşi doğaya gitmek beni aşıyor ama Bradley Stroud boş zamanlarında bunu yapmayı seviyordu ve bu onun ölümü için mükemmel bir senaryo oluşturdu. Av kazaları her zaman çok trajiktir. Ama aynı zamanda yaygındırlar, bu yüzden Bradley'nin cesedi bulunduğunda ve medya tek başına avlanmanın tehlikeleri üzerine patladığında, şirketi artık olmayacak ve beni işe alan adam için yer açılacak.

ve şu anda açık olan boşluğu doldurun.

Evet, ölmek için berbat bir sebep ama olan bu. Şirket basamaklarını tırmanarak zirveye ulaşan hiç kimse, oraya ulaşmak için bastıkları herkesi mahvetmekten masum değildir. Her biri sadece para ve güçle ilgilenen birer sosyopattır.

Ben sadece arada bir onlardan bunu alıyorum. Vicdanım rahat.

Gömleğimi ve pantolonumu çıkarıp bir tişört ve kot pantolon giydikten sonra telefonum şifonyerin yüzeyinde titriyor, Lincoln'ün adı ekranda yanıp sönüyor.

Telefonu elime alıyorum ve cevaplamak için ekrana dokunuyorum. "Bir sorunumuz var."

Geçmiş yüzüme tokat gibi çarpıyor, bunu daha önce yüzlerce kez söylediğini hatırlıyorum, çoğu Adeline'in aptalca bir şey yapmasıyla ilgiliydi.

"Ve bu?"

"Görünüşe göre senin kızın nüksetmiş. Şu anda Kara Orkide'de, kafayı buluyor."

Çenem titriyor, inançsızlığım içime doluyor. "Çok iyi gidiyordu-"

"Evet, öyleydi. Ama artık değil. Kızını buraya getirip bu işi halletmek isteyebilirsin."

Lincoln neden en başta oradaydı ve zaten oradaysa neden bu konuda bir şey yapmam gerekiyor? Ona bu soruları soruyorum ve o da bana her zamanki homurdanan cevabını veriyor.

"Dün gece sizden istediğiniz gibi kameralarınızı izliyordum çünkü ıssız bir yerdeydiniz ve bunu kendi başınıza yapamazdınız. Adeline bir kriz geçirdi. Ve bu senin hatan olduğuna göre, bu artık senin sorunun. Zaten olduğumdan daha fazla karışmayacağım. Bu senin düzeltmen gereken bir şey, Ari. Onu bu halde bıraktın, bununla sen ilgilen."

Oturma odasını yarılamışken çantamdan bilgisayarımı çıkarıp masanın üzerine atıyorum ve Adeline'in evinde kurduğum kameralara giriyorum.

Bir gece öncesine döndüğümde, onu ele geçirilmiş bir kadın gibi odasını darmadağın ederken gördüğümde olduğum yerde donup kalıyorum. Çenesinden gözyaşları damlıyor ve duvardaki çerçeveli fotoğrafları söküp yere atıyor, sonra da başka bir yöne fırlatmak için eline ne geçerse topluyor.

Sahnenin sesini açmak için bir düğmeye dokunuyorum ve benim adımları haykırıyor, küfredip bağırırken acısı belli oluyor, onu terk etmeyi seçtiğim için çok öfkeli.

Bilmediği şey, bu seçimi benim yapmadığım. Onunla arama mesafe koyarak mutsuz oldum. Ama tüm bunlar onun iyi gidişatına hiç uymuyor. Sonunda bir iş buldu. Sorumluluk sahibi oluyor. Büyüyor.

Buna ne sebep oldu? Uyuyup uyumadığını görmek için yüzünü yakınlaştırmaya çalışıyorum ama iyi bir görüntü elde edemiyorum. Çoğu zaman başı aşağı eğik ve gözlerinin odaklanıp odaklanmadığını görmek imkansız.

"Hâlâ orada mısın?"

"Evet," diye cevap verdim. "On beş dakika içinde aşağıda olacağım. Ona göz kulak ol. Eğer çok kötü bir şey yaparsa, müdahale et ve onu durdur. Aksi takdirde geri çekil. Oraya vardığımda seni ararım."

"Birazdan görüşürüz."

Dudaklarımı büzerek bir iki dakika daha kaseti izliyorum. Adeline'in deli olduğunu hep biliyordum ama bu onun karakterine hiç uymuyor. Bir şeyler olmuş olmalı ama bu tür bir davranışı neyin tetiklediğini bilmek imkânsız.

Anahtarlarımı kaptığım gibi çatı katından çıkıyorum ve asansörle yeraltı garajına iniyorum. Trafik fena değil, bu yüzden Lincoln'e söylediğimden daha kısa sürede kulübe varıyorum.

Ön kapıya yaklaşırken ona sesleniyorum ve içeri girmeden önce cevap bekliyorum. Kapıdan içeri girdiğimde müziğin sesi onu duyamayacağım kadar yüksek olacak.

"Burada mısın?"

"Evet."

"Ön tarafa geleceğim. Sadece beni bekleyin."

Birkaç saniye sonra kapıdan çıkıyor, yüz ifadesi asık.

"Bir atı bayıltacak kadar içki içti ve kafeslerden birinde striptiz yapıyor. Peşinden gelen bir sonraki adamla sikişmeden önce kışını oraya sokmak isteyebilirsin. Şimdiden bir düzineden fazlasını yaklaştırmaktan vazgeçirmek zorunda kaldım."

Gözlerim onunkilerle buluştu. "Bunu nasıl başardın?"

Sırıtıyor. "Kafese giden tek yolda durarak ve onlara kemiklerin kırıldığında nasıl ses çıkardığını, özellikle de kendilerine ait olmayan şeylere dokunan hassas parmakları açıklayarak."

Tanrı aşkına.

"Pekala. Kalk. Onu yakaladım."

Parmağını göğsüme sapladığı.

"Bu boku düzelt, Ari. Bu sefer temelli. Bir psikopata bakıcılık yapmaktan bıktım usandım. Sana en başından beri onu rahat bırakmanı söyledim ama sen yine de peşinden gittin. Bu karmaşayı sen yarattın. Sen temizle."

Elini fırçalayarak yanından geçerken omzumu onunkine çarpıyorum, kapıdaki adama parasını ödüyorum, lanet elimi damgalamaya çalıştığına ona hırlıyorum ve sonra Adeline'in küçük bir canavar gibi davranmasını izleyen her orospu çocuğunun kafasını koparmaya hazır bir şekilde mekana dalıyorum.

Kalabalığın arasından sıyrılıp yan odaya dönerken duvara yaslanıyorum, bakışlarım en arkadaki bir kafese yöneliyor, orada küçük bir psikopat hızlı tempodaki şarkı için fazlasıyla baştan çıkarıcı bir şekilde dans ediyor.

Ona bakarken anında sertleşiyorum, ama hissettiğim ihtiyaç, giydiği küçük sürtük kıyafeti için damarlarımda pompalanan öfkeyle yarışıyor. Ellerini vücudunda gezdirip küçücük eteğini kışını gösterecek kadar yukarı çekmese ya da bir memesini göstermek için tişörtünü yukarı kaldırmasa onu örtmeye yetecekti.

Bir grup adam kafesin hemen altında durmuş yukarı bakıyor, hangi pisliğin ona yaklaşmak için basamakları tırmanacağına karar verirken omuzları çarpışıyor.

Hamleyi kim yaparsa yapsın, doğrudan ölüme gidiyor çünkü o yavşak benim.

Hepsi benim.

Her santimini, bakacak herkese göstermekten mutluluk duyuyor.

Sarhoş olduğu belli. Hareketleri özensiz ve koordinasyonsuz, ama yine de kirli bir sikiş vaadiyle kalçalarını yuvarlıyor.

Onu öldüreceğim.

Ya da

tokatlayacağım.

Muhtemelen onu becerir.

Kıçını eve sürükledikten sonra.

Bir mankafa, arkadaşlarıyla yumruk yumruğa dövüştükten sonra gruptan ayrılıyor. Hızla hareket ederek, küçük insan gruplarının arasından zorla geçiyorum ve birasını döktüğü için şikayet eden bir gerizekalıyı tersliyorum.

Benim sorunum değil. Geleceğimi bilmeli ve yolumdan çekilmeliydi.

Tam Mankafa kafese çıkan basamaklara yaklaşırken etrafından dolanıyorum, cüssem onunkini kolayca geçiyor. Neyse ki aptal değil.

Yüzümdeki ölümcül ifadeyi fark eder etmez ellerini yenilgiyle havaya kaldırarak geri çekiliyor ve bakışlarını bir kez daha kaldırıp Adeline'e bakıyor.

Tamamen soyunmasına fırsat vermeden merdivenlerden çıkıp kafese giriyorum, elim omzuna iniyor ve onu dışarı sürüklüyorum.

Arkasını dönüyor ve o güzel mavi gözlerini kaldırıyor, siyah saçları dağınık, teni terli, kan kırmızısı dudakları somurtkan ve mükemmel.

Ve sonra göz kırpmıyor.

Beni kendine çekmek için gömleğimin önünü tutmadan önce göz kırpmıyor.

Sıcak nefes yanağıma çarpıyor ve beklediğim alkol kokusu yanağımda yok.

"Ortaya çıkmanın zamanı gelmişti. Seni kafese sokmak için gerçekten soyunmam **g e r e k e c e k** sanıyordum."

Bedenim hareketsizleşiyor ve gözlerimiz kilitleniyor, kaşlarım birbirine çarparken ağzı sinsî bir sırıtışa dönüşüyor.

"Ne oyunu oynuyorsun, yavru kuş?"

Gülümsemesi genişler. "Ben yavru kuş değilim." "Lanet olası bir kafesin içindesin."

Kahkahasının sesi beni baştan çıkarıyor. Ellerim onun sallanan kalçalarına dolanıyor, kalbim ona tekrar bu kadar yakın olmak için kaburgalarımın altında çarpıyor.

Alaycı bir omuz silkme.

"Tehditlerini yerine getirmek isteyebileceğini düşündüm. Beni dans ederken izlediğini ve herkesin önünde becermek istediğini söyleyen sen değil miydin? Pekala," alt dudağını dişlerinin arasına alırken gözleri ağzıma düşüyor ve tekrar yukarı çıkıyor, "işte sana fırsat. Tabii sadece konuşup hiçbir şey yapmıyorsan."

Lincoln elime geçtiğinde ölü bir adam olacak. Onu özleyeceğim. Sayılır. Belki güzel bir tabut ve mezar yeri için cebimden para bile veririm.

Ellerim kalçalarında kenetleniyor ama cevap vermiyorum. Hâlâ Adeline ve Lincoln'ün benimle tekrar takım çalışması yaptığı gerçeğini anlamaya çalışıyorum.

Asla, ama asla, daha fazla temas kurmalarına izin verilmeyecek.

Kıpırdamadığımda bir omzunu daha silkiyor, hıncır küçük kalçaları avuçlarımla arasında kıpırdıyor.

"Sanırım hep konuşuyorsun. Ne yazık. Bundan daha erkek olduğunu sanıyordum. Bana sahip olabilecek başka birini bulmam gerekecek."

Sonra dönüp ellerini kafesin parmaklıklarına geçiriyor ve sanki ben artık orada durmuyormuşum gibi müzik eşliğinde dans ediyor.

O kendini ne sanıyor?

Parmaklarım boynunun arkasını kavrarken onu parmaklıklardan çekip yüzüme doğru döndürüyorum. Çenesini kavrayarak, ağzıma almak için eğildim, dilini emmeden önce gıcırdayana kadar alt dudağını ısırdım, elim kışını tutmak ve onu parmaklıklara doğru kaldırmak için aşağı kayıyor.

Kolları omuzlarıma düşerken bacakları belime dolanıyor, seyircilerden kedi sesleri ve tiz ısıklar yükselirken vücudu benimkine sımsıkı sarılıyor.

Avuç içim çıplak kışına değecek şekilde elimi yukarı kaydırıyorum, ona sahip olmak için yaratılmışım gibi öpüyorum, kalçaları benimkine doğru yuvarlanırken bir elim saçlarını avuçluyor, minik eteğinin altındakilerin vaadiyle aletimi kızdırıyorum.

Ancak nefes almak zorunda kaldığımda ondan uzaklaşıyorum, elim kışını sıkarken alnım onunkine değiyor.

"Seni eve götürüyorum, Adeline. Ve oraya vardığımızda, sana tam olarak kimin sahip olduğunu göstereceğim."

Hinzır bir sırıtış dudaklarını geriyor, mavi gözleri parıldarken solgun teninde bir allık belirliyor.

"Bunu uzun zaman önce yapmalıydın. Bizi bir sürü dramdan kurtarırdı."

Gülümsemekten kendimi alamıyorum çünkü sonuçta o haklı. İlk fırsatta onu sahiplenmiş olsaydım, Grant'in başına gelen her şey önlenebilirdi.

"Bu hatayı bir daha asla yapmayacağımdan emin olacağım." "Yapmasan iyi edersin."

Onu bir kez daha öperken, etrafımızdan gelen yuhalamaları ve bağırışları duymazdan geliyorum. Siktir et hepsini. İstiyorlarsa izleyebilirler. Detaylı notlar alsınlar.

Söz konusu Adeline ve ben olunca, dünyanın geri kalanı sadece gereksiz bir gürültüden ibaret.

Onun hayatıyla ilgili her şey benim.

Her zaman olması gerektiği gibi.

CHAPTER

forty-six

Adeline

"Tüm bu mobilyaları bağışlamanıza şaşırdım. Yepyeni görünüyorlar. Bunlar hiç kullanıldı mı?"

Babamın ofisindeki geniş cumbalı pencerede dururken, şehirde istismara uğramış kadınlara yönelik bir sığınma evini yöneten yaşlı bir beyefendi olan Mitchell Jones'a dönüyorum.

Grant Cabot gibi adamların elinde acı çeken eşlerin, kız arkadaşların, kızların ve çocukların dolaylı tanığı olduğundan emin olduğum nazik mavi gözlerinin ardında şaşkınlıkla bana bakıyor.

"Bu odadaki mobilyalar hiç kullanılmadı, hayır. Umarım birileri keyfini çıkarabilir."

Bir elini beyaz saçlarında gezdiriyor, mavi papyonu beyaz gömleğinin yakasında yamuk duruyor.

"İki çocuğuyla paylaşacağı yeni bir ev satın alan genç bir kadın tanıyorum. Önümüzdeki hafta sığınma evinden taşınacaklar. Her iki çocuğu da okula başlıyor, dolayısıyla burası ödevlerini yapabilecekleri bir yer olabilir."

Buna gülümseyerek, panosuna notlar almasını izliyorum.

"Sanırım bu sonuncusu. Şehir dışına mı taşıniyorsun ve bu yüzden mi tüm bunların gitmesine izin veriyorsun?"

Odaya göz gezdiriyorum, babamın yerleri arşınlayan görüntüsü zihnimde netleşiyor. Eskisi kadar acıtmıyor ama hayaletleri affetmek de yaşayanları affetmek kadar önemli.

Çok sıkı tutunduğunuzda perili olursunuz ve ben de ailemi bu eve hapsediyordum, tıpkı ölümlerinin beni hapsettiği gibi.

"Hayır. Sadece geçmişi geride bırakıyorum. İlerliyorum. Yeni bir başlangıç falan."

Gururlu bir gülümseme. "Yardım ettiğim insanlara bunu söylüyorum. Bunda bilgelik ve güç var. Aferin sana."

"Biraz uğraşmak gerekti," diye itiraf ediyorum. "Bir süre aklımı kaybediyormuşum gibi hissettim."

Yüz ifadesi yumuşar.

"Bu bir süreç Bayan Kane. Hiçbirimizin mükemmel bir karnesi yok. Ve birçoğumuz hayatın bize sunduğu tüm talihsiz koşulların kurbanı olabiliriz. Şu anda dimdik ayaktasınız. Önemli olan da bu. Umarım etrafınızda size yardımcı olan iyi insanlar vardır."

Kıkırdayarak kimin yardım ettiğini düşündüm.

İkisi de babam için çalışan, biri onu öldüren, ikisi de beni takip eden ve biri de beni kendimden daha iyi tanıdığı için hayatımı cehenneme çeviren iki kiralık katil.

Ayakta durabilmek için bir savaş vermem gerekiyordu. Kendi parçalarımı toplamam ve onları tekrar bir araya getirmem gerekiyordu.

Ari, tüm berbat yöntemlerine rağmen, bu savaşta bana ihtiyacım olan tekmeyi atmıştı.

Bunu yaparken, gerçek Adeline'ı buldum. Ailemin istediği ilkel ve düzgün versiyonu değil. Grant'in istediği dayak yemiş köpek versiyonunu değil. Dünyanın geri kalanının gördüğü gibi Zavallı Küçük Adeline değil.

Sadece ben.

Tüm tuhafliklarımla.

Beni eşsiz kılan sıradışı her şeyle birlikte.

Bir kalem darbesinden sonra, "Sanırım bu her şeyi kapsıyor. Bağışladığınız eşyaları almak için yarın buraya bir nakliyeciyi ekibi göndereceğim. Tekrar teşekkür ederim, Bayan Kane. Kendim çıkacağım."

O odadan çıkarken gülümsüyorum ve sonra pencereye dönüyorum.

Silah sesini duyduktan sonra koşarak geldiğimde Ari beni ilk kez burada görmüş olmalı. O gece bir arkadaşımın evinde olmam gerekiyordu ama kendimi iyi hissetmiyordum. Babam evde olduğumu bilmiyordu. Eve geldiğinde odamdaydım.

Onlardan biri tetiği çekmeden önce beni görseydi hayatım nasıl farklı olurdu?

Bilmek istediğimden emin değildim. O geceden sonra hayatım ne kadar kaotik hale gelse de, her şey yoluna girdi.

Kapının çalınması dikkatimi çekiyor ve Lincoln'un odaya girdiğini görmek için dönüyorum.

"Hey, evlat. Ari'nin tüm kameralarını sökmeyi yeni bitirdim, o yüzden gidiyorum."

"Ari nerede?" Yine ortadan kaybolduğu için sinirlenerek soruyorum.

Lincoln sırtıyor ve omuz silkiyor. "Muhtemelen evine kamera yerleştiriyordur. O Ari."

Sanki gerekli olan tek açıklama buymuş gibi.

Ne yazık ki öyle.

Lincoln her zamanki soru soran kaşlarını kaldırarak bana baktı. "Ne düşünüyorsun evlat? Sende o üzgün köpek yavrusu bak."

Kariyeri pek de onurlu olmayan bir adamın yanına taşınmayı kabul ettiğimden beri kafamda aynı soru tekrarlanıp duruyor.

Ari, benim için yaptıklarından dolayı taktığı ezik ve yıpranmış halesiyle, hala pek çok şeyin hesabını vermek zorunda. Geçtiğimiz birkaç hafta boyunca bununla barışmaya çalıştım.

Onu değiştiremem.

Kimse

değiştiremez.

Bana da onu olduğu gibi kabul etmeyi öğrenmek kaldı, tıpkı onun beni kabul ettiği gibi.

"Bunu nasıl yapıyorsun, Lincoln? Yaptığın şeyi nasıl yapıyorsun ve geceleri nasıl rahat uyuyorsun? Ari nasıl yapıyor? İnsanlar öldü.

senin yüzünden."

Odayı geçip masanın kenarına yaslanırken bir nefes üflüyor.

"Biz orada azizleri öldürmüyoruz. Öldürdüğümüz adamların her biri başka birinin yok edilmesinden sorumluydu. Hepimizin suçları var, sadece bazılarımız bunu daha iyi saklıyor."

"Ve bunu böyle mi haklı çıkarıyorsunuz?"

Bana soruya yer bırakmayan bir bakış atan Lincoln, kollarını göğsünün üzerinde kavuşturuyor.

"Gerekçeye ihtiyacımız yok. Ari'nin umurunda değil, benim de değil. Bu konuda zaten uyarılmıştınız. Biz iyi insanlar değiliz. Ama her nedense, Ari'ye karşı zaafın var. Bildiğim tek kişi. Bu -"

"Ne olduğunu," diye bitiriyorum onun yerine. "Biliyorum."

Sessizce, zaten anladığım şeyi söylüyor.

"Onu olduğu gibi kabul etmelisiniz. Kim bilir? Belki bir gün ona da bulaşırsın. Büyük ihtimalle olmaz. Ama bir şans var."

Ari inatçılığın tanımıdır. Kimsenin ona bulaşabileceğinden şüpheliyim. Kendi yöntemlerine çok bağlı. Çok kontrollü. Şaklayan parmaklar, Ari'nin ikimize de dik dik baktığı kapıya dönmemize neden oluyor. Gözlerinin arkasında mizah dans ediyor.

önce beni sonra Lincoln'ü işaret etti.

"Size göz kulak olamayacağım yerlerde konuşmanız konusunda ne demiştim? Takım çalışması yok. O iş bitti."

Lincoln'ün göğsünden alçak bir homurtu duyulur. "Peki bu konuda tam olarak ne yapacaksın? Bilmek isterim."

İki adam birbirlerine bakıyor ve bu beni güldürüyor. Bir gün Ari'nin damarına Lincoln kadar kolay basmayı öğreneceğim. "Ben zaten gidiyorum," diyor Lincoln iterek uzaklaşırken

Masadan. "Ev temiz ve emlakçılar yarın işlerini yapmaya başlayabilir."

Sonunda evi satmaya karar verdim. Grant'le evlendiğimde bir parçam evin ben de kalacağını biliyordu ama şimdi

Ari'nin yanına taşındıktan sonra, artık buna tutunmak için bir sebep olmadığını biliyorum. Geri dönmeyeceğim.

Dışarıda güneş batmaya başlamıştı, gün delicesine uzamıştı, ben neleri saklamak istediğime ve nelerin gideceğine karar vermiştim. Bu sefer Grant'in yanına taşındığımda olduğu kadar zor olmadı. Geçen yıl boyunca çok fazla kişisel eşya biriktirmemiştim.

Tüm enstrümanlar Ari'nin yeni çatı katına taşındı, mobilyalar bağışlandı. Geriye sadece kıyafetlerim ve tarzım Ari'nin evini oluşturan siyah ve kromun katı çizgilerine pek uymadığı için büyük olasılıkla kutularda kalacak olan birkaç ufak tefek şey kaldı.

Odada sadece Ari ve ben kalana kadar sessiz kalıyorum, kollarını belime dolamak için arkamdan yaklaştığında ona karşı rahatlıyorum. Kokusu beni rahatlatıyor, tıpkı her zaman olduğu gibi.

Farklılıklarımıza rağmen, Ari hayatımdaki eksik parçadır, keskin kenarları benimkiyle mükemmel bir uyum içindedir.

O bir katil ama yine de uyumama yardım eden tek kişi. Sürekli gölgem oldu, bir kez daha ulaşabileceğim bir yerde. Mantıklı değil, ama hayatta hiçbir şey mantıklı değildir. Özellikle de önemli olan şeyler söz konusu olduğunda. Elimizde tutmayı seçtiklerimiz. Ve neyi bırakmayı seçtiğimiz.

"Seni ilk gördüğüm gece tam o ağacın yanında duruyordum."

Ellerim onunkilerin üzerinde kayıyor, parmaklarımız birbirine dolanıyor. "O gece bir şey söyledi mi?"

Ari iç çeker. "Tek kelime etme."

"Ve senden yaptığın şeyi yapmanı istemesini garip bulmadın mı?"

Bir süre sessizlik ve ardından, "Benim için pek önemi yoktu. Ben bir iş yapıyordum. Tıpkı diğerleri gibi."

Cevap vermiyorum ve dudaklarını boynumun kenarına bastırıyor, nefesi tenime değiyor. "Biraz daha kalmak ister misin?"

Tüm kâbusları, tüm acıları, beni kontrolden çıkaran geçmişin tüm hayaletlerini düşündüğümde, şimdi nihayet onlardan kurtulduğumu, ellerimin bıraktığını, kalbimin affetmenin ne anlama geldiğiyle yumuşadığını fark ediyorum.

"Hayır. Gitmeye hazırım."

Sadece fiziksel olarak değil, zihinsel ve duygusal olarak da.

Ari beni evin içinden geçirip arabasına götürürken elimi sıkıca kavıyor. Benim için kapıyı açıyor, kapıyı kapatıp sürücü koltuğuna koşmadan önce emniyet kemerimi takmamı bekliyor. Bir köşeyi dönüp tamamen kaybolana kadar yan aynadan evin küçülmesini izliyorum.

Gittiğini gördüğüme üzülmedim.

Ari otoyola çıktı ve gaza bastı, hoparlörlerden Deftone'un Passenger'ı çalıyordu, beni izlediği yıllar boyunca oluşturduğum çalma listesinden kaçırdığı bir başka şarkı.

İki yanımızdan arabalar geçiyor, Ari trafiğin içinden usulca geçiyor, yola odaklanırken sokak lambalarının ışıkları teninde kayıyor.

"Saatte bin mil hızla gitmemizin bir nedeni var mı?"

Elim kapının kolunu kavıyor, kalbim boğazıma tırmanıyor. Manyak gibi araba kullanıyor.

"Ben mükemmel bir sürücüyüm. Endişelenecek bir şey yok.

Hiçbir şey odağımı bozamaz."

Küstahlığına kaşlarımı kaldırıyorum, ağzımın köşesi sinsî bir fikirle kıvrılıyor. "Hiçbir şey mi?"

"Bir şey değil," diyor, beni deli eden o lanet sırtışıyla.

"Ah, peki, bu durumda, sanırım biraz eğlenmemin bir sakıncası olmaz."

Yanıldığını kanıtlamaya kararlı bir şekilde kemerini ve pantolonunu çözüyorum, elim boxer külotunun altından aşağı kayıyor ve bir parmak ucumu sikinin üzerinde gezdiriyorum. Tıpkı Ari gibi hemen sertleşiyor. Adam her zaman hazır.

Yüzünü izlerken, dikkatinin dağıldığına dair bir belirti görmüyorum, bu yüzden bahisleri yükseltiyorum, eğiliyorum ve onu ağzıma alıyorum.

"Siktir..." diye nefes alıyor, ellerinden biri başıma gidiyor, parmakları saçlarımda arasında kıvrılıyor.

Arabanın kaydığını hissediyorum ama tekrar doğruluyorum, demek istediğimi kanıtlamak için onu daha derine götürmeden önce dilim şaftının çizgisinde dolaşıyor.

Hızlandıkça motorun devri artıyor, "Oynamak istediğin oyun bu mu yavru kuş?" diye dalga geçerken sesi sertleşiyor. Bakalım kim daha iyi oyuncu?"

Camlar açıldığında rüzgâr arabanın içine giriyor, koyu renkli camlarla güvendiğim mahremiyet kayboluyor. "Şu anda yanımızda bir kamyon var" derken Ari'nin parmakları başımı yönlendiriyor.

Yanımızdaki kişiyi adımlarken arabanın yavaşladığını hissediyorum, sesi hâlâ benimle alay ediyor.

"Ne yaptığınıza bakıyorlar."

Neler olup bittiğine dair yuhaladıklarını duyuyorum, erkek sesleri arabanın dışından beni kışkırtıyor.

Dudaklarım bir gülümsemeye dönüşürken, sikini serbest bırakacak kadar yukarı çekiyorum ve "Bırak izlesinler. Beni durduramayacaksın. Bizi kimin gördüğü umurumda değil."

Onu tekrar ağzıma aldığımda hırlıyor.

"Sen delisin. Sanki benim için yaratılmışsın." Araba hızlanırken gülüyor, bizi eve götürürken yumuşak bir şekilde şerit değiştiriyor.

Dişlerimi usulca teninde gezdirdiğimde, yumruğu saçlarımda sıkılaştığında araba yine bir dokunuşla vites değiştiriyor.

"Ne kadar pis bir kızsın. Bunun için kışına şaplak atacağım. Umarım bunu biliyorsundur."

Birkaç hızlı dönüş ve çatı katındaki yeraltı otoparkının tanıdık yankısını duyuyorum, onu kızdırırken araba durma noktasına geliyor, sadece ucu dudaklarımda arasına gelene kadar çekmeden önce onu derinlere götürüyorum.

Alçak bir hırıltı. "Şu anda kucağıma tırmansan iyi edersin, yavru kuş. Yoksa peşinden gelirim."

Gülümsüyorum ve bakışlarımı kaldırdığımda bir çift gri gözün bana baktığını görüyorum, arkalarında alev alev yanan bir sıcaklık.

Ona bakmak bile tüylerimi diken diken ediyor. Ari'den başka hiç kimseye karşı böyle hissetmemiştim.

Başımı yukarı çekerek ellerimi onun güçlü kalçalarına dayıyorum. "Sığmam."

Ari koltuğunun yan tarafına uzanıyor, başparmağını daha önce yaptığım şeyden dolayı ağzımın kenarındaki tükürüğün üzerinde gezdirirken her şey geriye kayıyor.

"Daha önce de sıldın, sadece hatırlamıyorsun."

Kucağına oturmam için bana rehberlik ediyor, elleri eteğimi yukarı kaldırıp külotumu kenara itmek için hızlıca çalışıyor. İki yanımızdaki otoparkta insanlar dolaşıyor, görüp görmemeleri ikimizin de umurunda olmayan bir izleyici kitlesi. Biz birlikteyken dünya çözülüyor.

Vücudum onun sikinin üzerine çökerken sadece Ari ve ben varız, gözlerimiz birbirine kilitlenmiş, direksiyona yaslandığımda korna çalıyor. Ses garajda yankılanıyor, ama umursamayacak kadar iyi hissettiriyor, kucağında zıplarken kalçalarım yuvarlanıyor, eli göğsümü avuçlarken gözleri zevkle kararıyor.

"Her zaman böyle hevesli bir kız," diye fısıldıyor beni öne doğru çekmeden önce, vücutlarımız birlikte hareket ederken ağızlarımız çarpışıyor.

Orgazm içimde yırtılırken her parçam titriyor, kendi kurtuluşunu bulurken dişleri dudağımı ısırıyor.

Nefes almaya çalışırken otoparka bakıp gülüyorum. "Bizi buraya nasıl bu kadar çabuk getirdin?"

"Dediğim gibi: mükemmel bir şoför. Şimdi atla, yukarıda senin için bir sürprizim var."

Kaşlarım birbirine çarpıyor. "Bütün gün orada mıydın?"

Bana düşünceli düşünceli bakıyor, parmakları **ensemde** usulca geziniyor. "Seni eve getiremezdim

sana ihtiyacın olacağını bildiğim bir şeyi vermeden."

Bu ifade karşısında şaşırıp göz kırpıyorum. "Daha neye ihtiyacım olabilir ki?"

"Göreceksin," diyor kalçama dokunurken.

İkimiz de kıyafetlerimizi düzelterip arabadan iniyoruz, bizi asansöre götürüp şifreyi girerken eli koruyucu bir şekilde benimkinin üzerinde kilitleniyor.

İçeri girdikten sonra, karnımı ayaklarıma batıracak kadar hızlı bir şekilde yukarı fırlıyor, kapılar çatı katına açılıyor, solumuzdaki bir dizi pencere şehrin ötesindeki ışıkları ortaya çıkarıyor.

Ari beni piyanonun önünden geçiriyor, duvarları süsleyen fotoğraflarımın üzerinde küçük ışıklar var. Koridorda ilerlerken ana yatak odasına gideceğimizi sanıyorum ama Ari bir misafir odasının kapısında duruyor ve kapıyı açıp nefesimi kesen bir alan ortaya çıkarıyor.

İçeri giriyorum, duvarlardaki halılara, heykellere ve farklı tablolara bakarken konuşamıyorum. Fotoğraflar bir duvarı kaplayan ipte asılı, mandallar onları yerlerine tutturuyor.

Kesinlikle afallamıştım, artık sormamam gerektiğini biliyordum ama yine de ona döndüm. "Bunu nasıl yaptın? Bunlar benim eski yatak odamdaki her şey."

Ağzının köşesi kıvrılıyor. "Sanırım sırlarımı ve onları tartışmayacağımı daha önce konuşmuştuk. Her zaman hatırlatmak zorunda mıyım?"

Kollarımı ona doluyorum, o bana sarılırken nefes alıyorum. Hâlâ bunu neden yaptığını anlamıyorum.

"Neden?"

"Her zaman aynı fikirde olmayacağız. Bunun için fazla inatçıyız. Ama kaçıp gitmeni asla kabul etmeyeceğim. Sana ulaşamayacağım bir yere. Bir daha asla. Yani seni kızdırdığımda, ki kızdıracığım çünkü bunu yapmaktan zevk alıyorum, yüzüme çarpabileceğin bir kapın var."

Gülüyorum ve kapıya bakıyorum. "Kilit neden dışarıda?"

Bir ona bir bana bakıyor. "Bu beni kızdırdığın zaman için. Seni esir tutmanın faydaları oldu."

Başımı salladım. "Sadece beni çok uzun süre yalnız bırakma. Sensiz uyuyamam."

Gülümsüyor. Bu sefer gerçek bir gülümseme. Çok nadir görülen ama gerçekleştiğinde göz kamaştıran bir ifade.

"Bir daha asla bu konuda endişelenmene gerek kalmayacak. Gölgen gerçek, Adeline. Ve artık sana sahip olduğuna göre, gitmene asla izin vermeyecek."

Bu garip, bu yeni gerçeklik, geldiğimiz bu yer. Pek çok açıdan, ne onun ne de benim için bu noktaya asla gelmemeliydik ama yine de doğru olan tek yer burası.

Ari, tüm berbat davranışlarına rağmen, gençken hakkında yazdığım adam olduğunu kanıtladı. Var olamayan ama hep yakınımnda olan adam.

İzliyordu

m.

Bekliyoru

m.

Orada olduğunu bilmediğim zamanlarda bile beni korudu.

Lafı açılmışken.

"Dur tahmin edeyim, bugün kamera da mı kurdunuz?" Bir hınzır sırtma daha. "Ben Ari. Eminim beni hatırlarsınız.

Beni unutmak biraz zor."

Sanki gereken tek açıklama buymuş gibi.

Sonunda, öyle.

O her zaman lanet bir sapık olacak.

Ve başka türlü olmasını da istemezdim.

EPILOGUE

Ari

İki yıl sonra.

Adeline bu galeri sergilerini yapmaya devam ederse beş parasız kalacağım. Birkaç ayda bir, Rebecca'nın elinde olmadan hemen sergilediği yeni bir setle geliyor, görüntüler bazen çok karanlık, ama diğerleri çok umut verici kalbimi kanatıyor.

Bunu nasıl yürüttüğümüzden emin değilim. Hayatlarımız birlikte gitmiyor. Ben hâlâ yaşamak için insan öldürüyorum ve o da dünyada her şeyin iyi olduğuna inanarak küçük mutlu bir balonun içinde yaşamaya devam ediyor.

Elbette, bir kısmına benim sebep olduğum bazı şeyler yaşadı, ancak Adeline'de söndürülemeyen bir ışık var, benim de umutlu hissetmememi neredeyse imkansız kılan bir gerçeklik parıltısı.

Berbat bir şey. Yalan söylemeyeceğim. Etrafındaki dünyayı daha az umursamayan acımasız bir orospu çocuğu olmaktan çok daha iyiyim.

Ona bu şekilde bakmak, onu kendi ortamında, süslü elbiseleri içinde yaşadığımız hayat hakkında yarattığı imgeleri tartışan diğer kadınlarla birlikte görmek beni hayrete düşürüyor.

Benim küçük canavarım çok büyüdü. Onsuz yaşayamayacağım bir kadına dönüştü. İnsanların hayatlarını mahvetmek dışında bir varoluş sebebim olabileceğine inanmamı sağlayan bir şey haline geldi.

"Bu çekimler için ne kadar ödediniz?"

"Beş milyon," diye cevap veriyorum, bakışlarım yanımda duran Lincoln'e kayıyor. Pislik herif smokin içinde iyi görünüyor, tabii ki benim kadar iyi değil, ama yakın bir ikinci.

Derin kahkahası gürlüyor. "Bunları bedavaya yazdıramaz mısın?"

"Mesele bu değil." Ona ters ters baktım. "Bizim bir sistemimiz var.

Sorgulamayı bırak."

Tam iki adam yanımızda durmak için adım atarken ağzı çarpılıyor. Derim hemen kıllanıyor çünkü benzer benzerini tanır.

Hem Lincoln hem de ben dönüp Aiden Oliver ve yanında duran daha koyu saçlı adamla göz göze geliyoruz. Aiden sırtıyor, sadece dudağının köşesi bir sırrı biliyormuş gibi yukarı kıvrılıyor.

"Bu gece burada olmanı umuyordum. Adeline'i Grant Cabot'tan kaçırdığınızdan beri konuşmak istiyordum."

Lincoln ve ben birlikte cevap verdik. "O kaçırılmadı."

Aiden yine sırtıyor, odanın diğer ucundaki Adeline ve Rebecca'ya bakarken yüzündeki sümüklü ifade olduğu yerde çakılı kalıyor.

"Eğer anlatacağın hikâye buysa, inanmış gibi yapacağım."

Arkadaşı selamlamak için elini uzatırken gözlerim ona dikiliyor. "Sen Ari olmalısın. Ben Anthony Bernal."

Gözlerim onunkilere kilitleniyor ama elini sıkmayı reddediyorum. Yabancı aksanı ve her şeyiyle sofistike bir görüntü çizmesi önemli değil. Bu ikisinde rahatsız edici bir şeyler var.

Lincoln da kendini tanıtıyor ve tanışma faslı bittikten sonra Aiden eğilerek alçak sesle konuşmaya başlıyor.

"Çok tekmeledi ve çığlık attı mı?"

Dişlerimi yalıyorum, elimi yumruk yapmamak için parmaklarımı uzatıyorum. "Onu ben kaçırmadım."

Aiden ve Anthony, ikisi de gülüp duruşlarını gevşetmeden önce birbirlerine sert bir bakış atarlar.

"Peki. Onu senin kaçırmadığını kabul ediyorum, ama lütfen Grant'in böyle çirkin bir sonla karşılaşmasının sebebinin sen olduğunu söyle."

Omuzlarım gergin, "Kız kardeşıydi" diye cevap veriyorum.

"Elbette öyleydi. Duyduğuma göre, vücudundaki her kemik paramparça olmuş, derisi yarılmış ve kafası karpuz gibi yarılmış. Bu bana pek de kadın cinayeti gibi gelmedi."

Anthony bize bakıyor, ifadesi okunmuyor. Bu programlardan nefret etmeye başlıyorum.

Adeline'in yeni bir galeri bulması gerek.

"Dinle, tek söylediğim tarzını beğendiğim. Eğer işe alınmak istersen, bana haber ver."

Ona bakarak, onu ölçüp biçiyorum.

"Kendi sorunlarıyla ilgilenen bir tipe benziyorsun."

"Öyleyim ama artık bir kızım da var. Bu bana çok fazla zaman vermiyor."

Cebinden bir kartvizit çıkarıp bana uzattı. "Beni ara. Bu şekilde para harcıyorsun

kız arkadaşının fotoğrafları, fazladan paraya ihtiyacın olacak."

Aiden ve Anthony başlarını öne eğip uzaklaşıyorlar. Kartı cebime koydum ve Lincoln'e baktım.

"Onlar da seni rahatsız ediyor mu?"

Lincoln'ün güvensiz bakışları onları odanın içinde takip eder. "Geç oluyor, Adeline'ı buradan götürmeliyiz."

Kadın grubuna doğru yürüyoruz ve ellerim Adeline'in belinin üzerinde kayıyor.

"Sanırım seni eve götürme vakti geldi, yavru kuş. Bu gece için bir sürü kötü planım var."

Lincoln vedalaşıp önümüzden geçiyor ve dışarı çıkmak için kapıdan adımını atmadan önce bana bir kez başını sallıyor.

Başını omzuma yaslayan Adeline, gözlerinin ardındaki sıcaklıkla bana bakıyor. "Hadi gidelim."

Vedalaşma turlarını tamamladık ve caddeden aşağı arabama doğru yürüyoruz. Adeline'in eli benimkinde sıcacık, elbisesi kalçasına kadar uzanan yırtmacın olduğu yerde dalgalanıyor.

"Şirket etkinliğinde beni koridora çekip duvara yaslayarak becerdiğin o geceyi hatırlıyor musun?"

Ona bakarak kaşlarımı kaldırıyorum. "Nasıl unutabilirim ki? Halka açık yerlerde seks yapmaktan hoşlanırım. Kirli ara sokakların da faydaları var."

Saf yaramazlık gözlerini aydınlatıyor. "Şu anda yürüdüğümüz gibi mi?"

Başka bir şey söylemesine gerek yok, içimdeki avcı canlanıyor, onu yana çekip gölgelerin içine sürüklüyorum ve duvara yaslamak için kaldırıyorum.

Ellerim bütün gece beni çıldırtan elbisesinin lanet olası yırtmacını keşfederken ağzım boğazının hizasında geziniyor.

Parmaklarım külotunu kenara itip içine girdiğinde Adeline inliyor, ağızlarımız özensizce çarpışıyor, dişler, dudaklar ve dil.

Pantolonumu çıkarmak için mücadele ediyor, kirli zihni doğrudan ödüle gidiyor, sikimi serbest bırakıyor ve vücuduna çentik atmak için elimi tokatlıyor.

Bir hamlede onun içine giriyorum, şehir etrafımızda dönüyor ama yakalanmak umurumuzda bile değil.

Bu biziz.

Vahşi ve biraz deli.

Lanet olası pis ve birbirlerine o kadar açlar ki asla yetmeyecekler.

Kalçalarımın her itişinde vücudu duvara doğru kayıyor, iç kasları kasılırken elleri saçlarıma gömülüyor.

Ağzı kulağıma kayan Adeline nefes nefese, "Benim gibi bir kız için her zaman tehlikeliydin, Ari. Hiç şansım olmadı."

Ama işte burada yanılıyor.

Tehlike hiçbir zaman benim onun hayatına ne yapacağım değildi, onun benim hayatıma ne yaptığıydı.

İçime girdi ve her şeyimi çaldı. Beni hayal bile edemeyeceğim şekilde değiştirdi.

Sadece soğuğu bilen bir ruha sıcaklık üfledi.

Endişelenmeniz gereken asla gölgelerde gizlenen tehlikeler değil, bildiklerinizdir. Hiç çaba harcamadan dünyanızı alt üst edebilecek insanlar. Kalbinizi çalmak ve sizi delirtmek için hiç beklemediğiniz anda sinsice yaklaşan korkunç canavarlar.

Elimi saçlarından tutarak, ikimiz de aynı anda boşalırken ağzını yalayıp yutuyorum.

"Tehlike hiçbir zaman ben olmadım," diye homurdanıyorum kulağına karşı. "Benim boktan dünyamdaki tek tehlike sendin."

Bunun üzerine sırtıyor ve ben de yanaklarından süzülen allığa gülüyorum.

Adeline Kane her zaman benim oldu.

Ve buna karşı çıkmaya çalışan herhangi bir aptal için çok üzülüyorum.

Bu hikâyedeki kahraman ben olmayabilirim ama onun dünyasını sarsan iblis kesinlikle benim.

Bir daha hiçbir şey ona dokunamayacak. Kimse ona zarar veremeyecek.

Ben izlerken olmaz.

SON

**(İhanet'in (Antihero Inferno Serisinin 1. Kitabı)
önsözü için okumaya devam edin)**

Hiçbir yayını kaçırmayın! Haberdar olmanın iki yolu!

LILY WHITE'IN MESAJ LİSTESİNE KAYDOLUN

(yalnızca ABD ve Kanada'daki okuyucular için geçerlidir)

**"Lily White" yazıp 31996'ya gönderin
yeni bir kitap yayınlandığında doğrudan telefonunuza
bildirim almak için!**

(2 Msg/Ay. İptal etmek için STOP, yardım için HELP yazın. Msg ve veri ücretleri geçerli olabilir.

Şartlar ve gizlilik: slkt.io/5mIC)

LILY WHITE'IN POSTA LİSTESİNE KAYDOLUN

Yeni çıkan kitaplar, yaklaşan kitaplar, çekilişler ve daha fazlası hakkında bilgi sahibi olmak için e-posta alın!

<http://eepurl.com/Onoeb>

ANTİKAHRAMAN CEHENNEM **SERİSİ**

**DOKUZ ACIMASIZ ADAM. DOKUZ TÖVBE ETMEYEN
GÜNAHKAR. SEVMekten NEFRET EDECEĞİNİZ
DOKUZ DAYANILMAZ MANİPÜLATÖR...**

İLK ÇEMBER (LIMBO) .
MASON STROM

İKİNCİ ÇEMBER (ŞEHVET)
JASE KESSON

ÜÇÜNCÜ ÇEMBER .
(OBURLUK) SAWYER
BLACK

DÖRDÜNCÜ ÇEMBER .
(AÇGÖZLÜLÜK) TAYLOR
MARKS

BEŞİNCİ ÇEMBER .
(ÖFKE) DAMON
CROSS

ALTINCI ÇEMBER .
(SAPKINLIK) SHANE
CARTER

YEDİNCİ ÇEMBER (ŞİDDET) EZRA
CROSS

SEKİZ DAİRE .
(DOLANDIRICILIK)
GABRIEL DANE

DOKUZUNCU ÇEMBER (İHANET)
TANNER CAINE

treach • • y

Güvene ihanet; aldatıcı eylem veya
nitelik

antihero

chap • ter one

inferno

Size bu dünyada kötülüğün var olmadığını söyleyen insanları asla dinlemeyin. Asla gülümsemeyin ve başınızı sallamayın, asla pohpohlamayın, asla yanlış gidebilecek her şeye karşı korunduğunuz inancıyla yürümeyin. Size bu tavsiyeyi verebilirim çünkü buna uymayan aptal kadın ben oldum. Kötülüğün var olduğuna dair size söz verebilirim çünkü ona yosun yeşili gözlerle bakan kadın benim, ona en kötüsünü yapması için cesaret veren ve bunu yaptığında şaşkınlık içinde kalan kadın benim.

Tanner Caine, kavşakta çağrılmayı bekleyen aldatıcı ve kışkırtıcı iblislerden sadece biri. O, ateşte dövülmüş ve Şeytan'ın kişisel onay mührüyle damgalanmış bir yeraltı devi. Zorlukla meydan okunan bir adam ve asla aşılamayan bir engeldir. Aynı zamanda, karşısına çıkan şanssız kadınlar için bir siren şarkısı olan erkek formunun bir örneğidir.

Daha iyi kadınların, onunla hiç oynamadıkları bir oyunu oynamaya cesaret ettikleri için mahvolduklarını gördüm. Düşüşlerini gülerek izlerken bir adım önde kalmayı başaran bir adamın önünde diz çöken daha zeki kadınlar gördüm. Görüyorsunuz, şeytanla anlaşma yaptığınızda böyle oluyor. Borcunu isteyeceği gün gelene kadar her şey yolunda gider.

Tanner faiz oranlarıyla ya da geri ödenebilir kredilerle uğraşmaz. Hayır. Sizin için bir şey yaparsa, karşılığını en yaratıcı şekilde alacağından emin olabilirsiniz. çabaların.

Hepimiz Tanner'ın dünyasında oynanacak piyonlarız. Erkek ya da kadın, fark etmez.

Hukuk fakültesinde ondan kaçtıktan sonra hayatıma tekrar girdiğinde ne olacağını bilmiyordum. Ama ne oldu?

Bildiğim tek şey, Tanner'ın dahil olduğu bir hikayenin asla iyi bitmeyeceği.

. . .

Luca

"Beyaz ganimet şortuyla git, Luca. Onlara uygun bir kalçan var. Benimki biraz fazla düz."

Oda arkadaşım Everly'nin dolabını karıştırırken dudaklarımdan bir iç çekiş döküldü. Burada durmak, modayı takip eden bir fahişenin rüyasını araştırmak gibiydi; her şey çok kısa, tehlikeli derecede dar ve özellikle bir kadının kıvrımlarını vurgulamak için tasarlanmıştı.

Onun tarzı benimkinin tam tersiydi. Hiçbir zaman erkeklerin isteklerini karşılayan biri olmadım, gündelik kıyafetleri tercih ettim, rahatlığım çoğu kişinin seksi bulacağı şeylerin önüne geçti.

Arkamda popüler bir rap şarkısının derin basları çalıyor, Everly üçüncü kat fondötenini sürmek için makyaj masasına otururken omuzları çevresel görüşümde zıplıyordu.

"Bundan emin değilim, Evy. Belki de bu gece yalnız gitmelisin. Yetiştirmem gereken ödevlerim var. Önümüzdeki birkaç saati kütüphanede geçirsem daha iyi olur."

"Kapa çenenin, Luca. Benimle geliyorsun. Kampüsteki herkes bu partiden bahsediyor ve sosyal olmaktan korktuğun için bu partiyi kaçırmama asla izin vermeyeceğim."

Önerdiği beyaz şortu askıdan aldım ve kalçalarımın doğru tuttum. Ne kadar dar ve kısa oldukları için bunlar mayo olmaya daha uygundu.

Başım dönüp ona bakarken o da dönüp bana baktı. "Ayrıca Clayton da orada olacak. Ve ona aşık olduğumu biliyorum."

Beni orada yakaladı.

Clayton Hughes kampüste büyük bir adamdı. Inferno'daki çocuklar kadar iri değildi ama yine de onlarla birlikte koşardı.

Normalde, sadece Cehennem'le olan ilişkisi bile beni soğutur ve ters yöne koşmama neden olurdu, ancak sahte bir duruşmada birlikte çalıştık ve birbirimizi daha iyi tanıdık.

Bir senatörün oğluydu ve kulaklarından para akıyordu. Çok seksi olduğundan bahsetmiyorum bile... ve zeki, bu da benim kitabımda bir bonus.

Birlikte çalıştıktan sonra, birbirimizden hoşlanmıştık ve geçen hafta boyunca mesajlaşıp durmuştuk.

Ama bu, sırf onu görmek için bu partiye gitmem gerektiğı anlamına gelmiyordu.

"Eminim gitmemem onun için sorun olmaz. Pazartesi günü sınıfta görüşürüz."

"Kapa çeneni. It." Everly müziğın ritmine uygun olarak konuştu.

"Jase ile ateşli bir gece planladım ve sen, kitap kurdu arkadaşım, benim kanat kadını olacaksın."

Gözlerimi devirerek, kot pantolonumu çıkarmak için dolabının hemen dışındaki sandalyeye oturdum.

"Eğer zaten ateşli bir gece planlıyorsanız, o zaman bir ekibe ihtiyacınız yok demektir."

Başımı sallayarak, onun Inferno evinde yaşayan dokuz adamdan herhangi biriyle ilişki kuracak kadar aptal olduğuna inanmadım.

Hepsi de kötü haberdı, her biri bir kadınla bir hafta sürecek bir ilişkiyi sürdürecektik kadar uzun süre pantolonlarının içinde tutamayan bilinen bir erkek fahişesiydi.

Ancak Evy tam bir haftadır Jase ile yatıyordu ve bunu nasıl başardığını merak ediyordum. Jase'in yattığı tek kişinin o olmadığından şüpheleniyordum.

Düşüncelerimi okumuş gibi cevap verdi: "Oraya vardığımızda aptal bir kaltak peşine düşmüş olabilir. Onun nasıl olduğunu bilirsin."

"Buna katlanmana şaşırdım," diye yorum yaptım nefesimin altında. Her şeye rağmen duydu ve dudakları sırtmaya başladı.

"O Jase Kesson. Benimle dalga mı geçiyorsun?"

Dudaklarından kahkahalar döküldü.

"Herkes onun evcilleştirilemeyeceğini düşünse bile ben o adamı evcilleştirmeye kararlıyım."

Evet, ama Inferno pistinde Lust olarak da bilinen Jase Kesson, okulu fiilen yöneten dokuz kişiden sadece biriydi.

Her biri hiçbir şey yapmak istemediğim ve şimdiye kadar uzak durabildiğim kişilerdi. Hiçbiriyle gerçekten tanışmamıştım, bu şaşırtıcıydı ama bu gecedan sonra nihayet neye benzediklerini öğrenecektim.

Bu bir ünlüyle ya da bir masal karakteriyle tanışmaya benziyordu. Var olduklarını bilirsiniz ama onlarla yüz yüze tanışmak onları daha gerçek kılar.

Omuz silkerek sandalyede arkama yaslandım.

"Onların etrafında olmaktan rahatsızım. Korkunç şeyler duydum-"

"Söylentiler," diye güldü Everly. "Bunun seni etkilemesine izin verme. Onları tanıdığın zaman aslında çok iyi çocuklar olduklarını göreceksin. Çok da güzeller. Hepsi hariç..."

Gözlerim ona doğru kaydı. "Ne hariç?"

Başını sallayıp koyu kırmızı ruj tüpünü masanın üzerine bıraktığında saçları omzuna düştü. Makyaj aynasının ışıklarını kapattıktan sonra sandalyesinde dönerek bana baktı.

"Dediğim gibi: her biri lanet bir çubuk üzerinde seks, ama Tanner beni ürpertiyor. Onda bir şeyler var. Sanki göğsünde atan bir kalp yokmuş ve dokunulduğunda sıcak olmak yerine teni buz gibi oluyormuş gibi. Herhangi bir kızın onunla yatağa nasıl girdiği hakkında hiçbir fikrim yok, ama o asla yalnız değil, biliyor musun? Bu aptallar onunla birlikte olmak için sıraya giriyor ve ben bunu anlamıyorum. Neyse ki bana iki kelime bile etmedi ve ben de bundan memnunum."

Duraklayan Everly, ayağa kalkmadan önce son bir kez aynada makyajını kontrol etti.

"Ondan uzak durursan iyi olacaksın. Gitme vakti geldi."

Bana hınzırca bir sırıtış fırlattı ve ben de inledim.

Kolumdan tutup oturduğum yerden kaldıran Everly beni yurt odamızdan dışarı çıkardı. Koridorun yarısına gelmiştik ki, "Beni onun evine gitmeye zorlarsan bu adamdan nasıl kaçabilirim ki?" diye sordum.

Gülerek kolumdan çekti ve beni bizim kata çıkan bir grup kızın yanından geçerek arka merdiven boşluğuna götürdü.

"Bu çok kolay. Tüm zaman boyunca Clayton'ın yüzünü yalayacaksın ve sonra Tanner'la yüz yüze gelmek konusunda endişelenmene gerek kalmayacak."

"Peki hangisinin Tanner olduğunu nasıl bileceğim?"

Bir kahkaha daha, "Oh, güven bana. Onu gördüğünde tanıyacaksın."

Haksız değildi.

Cehennem Evi'ndeki büyük odaya girdiğimizde Tanner Caine'i tanımamak mümkün değildi. Ve tıpkı onun tarif ettiği gibi, adam onu gördüğünüz anda omurganızdan aşağı buz gibi bir ürperti göndermenin bir yolunu bulmuştu.

Kampüs dışındaki evlerine gitmek için bindiğimiz Uber'in şoförüne ödeme yaptıktan sonra - dolambaçlı araba yolu ve bakımlı çimlerle tamamlanmış, üç katlı bir malikane canavarlığı - Everly beni ön kapıdan içeri soktu ve birinci katın odalarına duvardan duvara doluşmuş gürültülü bir kalabalığın arasından sürükledi.

Merdivenlere ulaştığımızda, üçüncü kata varıncaya kadar tek kelime etmeden beni yönlendirmeye devam etti, sola döndü ve koridorun sonundaki büyük bir odaya doğru yürüdü.

İnsanlar odanın kapısının dışında oyalanıyor, konuşuyor ve içiyorlardı; Everly beni arkasından sürüklemek için aralarına girdiğinde kahkahalar boğazlarından yükseliyordu.

Kapıları geçer geçmez gözleri sandalyelerde ve koltuklarda oturan erkekleri taradı, benim gözlerim hemen dans eden ve kucaklarında oturan yarı giyinik kadınlara takıldı.

Esrar dumanının kokusu odayı dolduruyor, yüksek sesli müzik duvarları sabit bir bas ritmiyle dövüyordu.

"İşte Jase," diye fısıldadı Everly kulağıma doğru. "Ve tabii ki kaltağın biri ona asılıyor. Bu sürtüklere buradaki Kraliçe Sürtük'ün kim olduğunu öğretme zamanı geldi."

Ona doğru eğilerek, "Bu konuda övünmen gerektiğinden emin değilim" diye cevap verdim.

Güldü ve saçlarını geriye savurdu. Omuzlarını yuvarlayarak gözlerini Jase'e dikti, dudakları bela anlamına gelen bir sırıtışa dönüştü.

"Clayton birazdan burada olur. Etrafta takılın, eminim onu bulacaksınız."

Gitti, beni garip bir şekilde kapının yanında bıraktı, Jase'e yaklaşmasını izlemek için dönmeden önce gözlerim odayı taradı.

Bu adamla birlikte olmak için neden kendini paraladığını anlamak zor değildi. Deri koltukta bacaklarını açmış ve kollarını arkalığa uzatmış bir şekilde dinlenen Jase, her kızın ıslak rüyasıydı.

Yunanlıları kiskandıracak şekilde sağlam ve yontulmuş, yüzünü çerçeveleyen dağınık kahverengi saçları vardı. Gözlerinin rengini göremiyordum ama burnu dümdüzdü ve sanki bir sırrı biliyormuş gibi köşeleri yukarı kalkık bir dizi dudağa doğru uzanıyordu.

Geniş omuzlarını ve güçlü göğsünü zapt etmekte zorlanan dar siyah bir tişört giyen adam, odanın öbür ucundan kendisine doğru gelen Everly'ye gözlerini kaldırdı, üzerine binen kız elini karnında gezdirirken tişörtünün altından ince beli ve mükemmel karın kasları görünüyordu.

Everly'nin bu saçmalığa nasıl katlandığını bilmiyordum, ama bu konuda ne yapacağını izlemek benim için eğlenceliydi.

Merakla sahneye baktım, Everly'nin kesik adımlarla nasıl yaklaştığını fark ettim, bakışları Jase'inkilerle buluştu. Eğilip diğer kızın kulağına bir şeyler fısıldadıktan sonra doğruldu ve dudaklarını şeytani bir gülümsemeye dönüştürdü.

Kız hızla Jase'in kucağından indi, hemen gitmek için dönerken yanakları kızarmıştı. Kız kapıdan çıkarken yanımdan geçip gitti, gözlerinde parıldayan yaşlar düşük ışık altında zar zor görülebiliyordu.

Odanın diğer ucundaki Jase sadece başını salladı, parmağını eğdi ve Everly eski kızın yerini alıp kucağına yerleşir yerleşmez elleri göğsünde gezinirken sırtıttı.

Her koyun kendi bacağından asılır, diye tahmin ettim ve ona diğer kıza ne söylediğini sormak için aklıma bir not aldım.

Kız öne doğru eğilip ağzını onunkine dayadığında ve adamın eli onun poposunu avuçlamak için hareket ettiğinde gözlerimi onlardan ayırarak bakışlarımı odanın geri kalanında gezdirdim, etrafta oturan diğer dört adamı fark ettim, hepsinin elinde içkiler vardı ve kadınlar yanlarında kıkırdayıp dans ediyorlardı, özellikle bir çift soğuk ve karanlık göz dikkatimi çekti çünkü doğrudan bana odaklanmışlardı.

Yabancılar arasında istenmeyen göz teması anlarında başka tarafa bakmak yaygın bir nezakettir, ancak şu anda bana bakan kişi nezaketi umursuyor gibi görünmüyordu. Gözlerimiz buluşur buluşmaz yüzünün sert hatları gerildi, bakışları vahşi bir yoğunlukla benimkini delip geçti.

Dolgun dudaklarında şeytani bir kıvrım vardı, gölgeler ona aristokrat bir hava veren yüksek elmacık kemiklerinin altından aşağı doğru iniyordu.

Önünde sadece kısa bir etek ve sütyen giymiş güzel bir kız dans ediyordu, koyu kızıl saçları sırtından aşağı bir şelale gibi dökülürken vücudu sergileniyordu.

Önünde zıplayan göz şekerlerine rağmen, o karanlık gözler benimkilere kilitlenmişti, arkalarında söylenmemiş bir düşüncenin parıltısı yanıp sönüyordu.

Arkadaşları arasında Treachery olarak bilinen Tanner Caine'e baktığımı hemen anladım.

Aramızdaki sözsüz alışveriŖe boyun eğerek gözlerini kaçırarak ilk kiŖi ben oldum, kollarım içimde yarattığı ürpertiği kovmak istercesine karnımı sarmak için yukarı kalktı. Ona bakmamama rağmen, gözlerini yüzümde hissedebiliyordum, bir şekilde beni gözünün önünden ayırmadığını biliyordum, beklerken bacaklarım altımda titriyordu çünkü aniden dehŖete kapıldı.

Beni buraya sürüklediği için Everly'ye içimden küfrederek odadan çıkmayı düşündüm ama sonra Clayton'ı bulamayacağımdan ve geceyi birbirlerine sürtünen sarhoŖ öğrencilerin arasında dolaşarak geçireceğimden endişelendim.

Bu odaya gelince, kendimi lanet olası bir seks partisine girmiş gibi hissettim, tüm kadınlar yavaş yavaş kıyafetlerini çıkarırken, lanet olası haremlelerinde krallar gibi oturan beş adam esrar içti ve farklı likör ve alkol bardaklarından yudumladı.

Hayır, diğer adamlar tahtlarında krallar gibi oturuyordu ama Tanner öyle değildi. Odanın ortasında, uzak bir duvara yaslanmış oturuyordu ve tavrı karanlık bir tanrınıninkine benziyordu.

Buradan gitmem gerekiyordu ama saniyeler geçtikçe zehirli bir bakış beni ona geri çekti, Tanner'ın hâlâ bana baktığını görecektim kadar başımı çevirdim, yarı giyinik kız artık dans etmiyordu, kucağına oturmak için sürünüyordu.

Parmaklarını adamın saçlarında gezdirerek boynundaki nabız noktasını öpmek için eğildi ama adamın dikkati, kasıklarına sürtünen seks vaadine rağmen bana odaklanmıştı.

Ve lanet olsun, bu adam çok güzeldi, daha önce gördüğüm hiç kimseye benzemiyordu.

Siyah saçları ve soğuk gözleriyle bir kapak modelinin yüzüne sahipti. Elmacık kemikleri, odaklanmış bakışlarının altında uzanan bıçaklar gibiydi; yanakları, çenesini kaplayan günlerin siyah kirli sakallarıyla koyulaşmak için içeri çöküyordu. Dudakları, alt kısmının dolgun olduğunu görebileceğim kadar ayırıktı ve

İs siyahı saçlarının yanları traş edilmiş, üst kısımları ise daha uzundu.

Kolları vücudunun her iki yanında rahatça gevşemiş olan kadının parmaklarının arasından geçen ipek gibi görünüyordu.

Gözlerimiz tekrar buluştuğunda, omzunun üzerinden beni izlediği yerden gözleri biraz daha kısıldı.

Bakmamam gerektiğini bildiğim halde bakışlarımı ikinci kez ondan çekemedim. Bir yırtıcı hayvan tarafından köşeye sıkıştırılmış ve titrerken, mümkün olduğunca acı vermek için beni yavaşça ısırma niyetiyle pırzolarını yalıyor gibiydim.

Onun gözleri, arkalarından kurnaz bir ruhun baktığı küçük yarıklarken, benimkiler geniş ve endişeliydi, kollarım beni onun düşündüğü her neyse ondan koruyabilecekmiş gibi merkezimin etrafında sıkılaşıyordu.

Bakmaya devam etmek aptalcaydı, ama hastalıklı hayranlığımı görmezden gelemedim ve akıllı herhangi bir insanın yapacağı şeyi yapmak için kendime gelemeden önce, arkamı dönüp kışımı çekiştirmek gibi, Tanner kilitli bakışlarımızı odanın diğer tarafına bakmak için kırdı, müzik aniden durmadan ve oda sarsıcı bir sessizlikle yıkanmadan hemen önce çenesi birinin yönüne doğru itti.

Ne olduğunu anlamak için döndüm, bakışlarım yavaşça ona doğru kayarken bir kez daha bana baktığını gördüm.

Bu yeterince kötü değilse, güzel dudakları aralandı, derin bir tenor sesi boşlukta süzülerek beni olduğum yerde sabitledi.

"Ya katıl ya da git."

Odadaki herkes Tanner'ın konuştuğu kişiye bakmak için döndü, boynum sağa sola büküldü ve o kişinin ben olduğumu fark ettim.

Boğazımı tıkayan endişe düğümünü yutkunarak ona baktım, gözleri şimdi tehditle parlıyordu, kucağındaki kız hala kalçalarını yuvarlayarak onun kucağına yaslanıyordu.

O zaman sütyenini Tanner'ın ayaklarının dibinde yere bıraktığını fark ettim, dolgun göğüsleri utanmadan tüm odaya sergileniyordu.

Adamın gözlerinin başka bir kadında olduğu gerçeğinden habersizdi... Adamın ölü bakışları doğrudan bana kilitlenmişti.

Ağzımı açtığımda sesim zayıf bir vıraklama olarak çıktı. "Ne?"

Dudaklarının kenarları kıvrıldı, tuzağa düşürdüğü kuşun tüylerini yolmak için sabırsızlanan bir kedinin gülümsemesiydi bu.

"Seni eğlendiriyor muyuz? Sen orada dikilip kendine dokunup dokunmamaya karar verirken, sırf kucağımızdaymışsın gibi davranmak için seni boşaltıyor muyuz? Neden utanıyorsun? Herkese yetecek kadar sikim var. Kıyafetlerini çıkar ve yukarı tırman."

Kızı iterek uzaklaştırdı, kızı yere çarptığında kızın dudaklarından bir şaşkınlık çığlığı döküldü.

Başımı sallayarak cevap verecek sesimi bulamadım, bulsam bile ne diyeceğimi bilemezdim.

Çaresizce yardım isteyerek, Everly'nin odanın diğer ucundan beni izlediği yere döndüm, yüz ifadesi endişeliydi. Eğilerek Jase'in kulağına bir şeyler fısıldadı ve o da hafifçe güldü.

Jase iki parmağının arasına sıkıştırdığı esrardan bir fırt çekti, başını kanepenin arkasına doğru çevirdi ve "Onu rahat bırak Tanner. O Everly'nin arkadaşı."

"Kim olduğu sikimde bile değil," diye karşılık verdi Tanner. "Buraya davet edilmedi ve şimdi de sanki Pornhub'da falan takılıyormuşuz gibi herkesi izliyor."

Gözleri tekrar bana döndü.

"Ee, ne diyorsun Everly'nin arkadaşı? Katılacak mısın yoksa siktir olup gidecek misin? Eğer kendini ihmal edilmiş hissediyorsan kucağımda yer var."

Kahkahalar odayı doldurdu, ben şaşkın şaşkın dururken tüm gözler üzerimdeydi. Dehşet omurgamdan aşağı yuvarlandı, öfke peşinden koştu ama kendimi o pisliğe karşı savunacak kadar tutunamadım.

Sırıttı, sesi karanlık bir mırıltıya dönüştü. "Ben de öyle düşünmüştüm."

Çenesini bana doğru eğerek, "Katılmak istemiyorsan kıcını kaldırıp bu odadan çık" dedi.

Mahcup bir şekilde tekrar Everly'ye baktım ama başını salladı, tartışmadan dediğini yapmam için sessiz bir yalvarış gibiydi.

İstenmediğimi anlamam için başka bir şey söylemesine gerek yoktu.

Dengesiz bacaklarımla odadan kaçtım, koridordan geçip aşağıya indim, insanlar yanlarından geçerken kıkırdıyor ve fısıldaşıyorlardı.

Ön kapıdan fırlayarak yarım daire şeklindeki geniş merdivenlerden aşağı koştum. Dibe ulaştığımda, yanan ciğerlerimi soğutmak için hava emdim - korku, öfke ve utanç damarlarımda dolaşarak zehirli bir zehre dönüştü.

Yüzüm kızarmış bir halde merdivenleri çevreleyen yarım duvara yaslandım, vücudumun yan tarafındaki dış gaz lambasından belli belirsiz sarı bir parıltı yayılıyordu.

Gözlerim yaşlarla doldu ve evin pencerelerinden müzik sesi gelirken ben de onları tokatlayarak uzaklaştırdım.

Titreyen kollarımla bedenime sarılarak, birkaç dakika sonra nihayet tekrar eşit bir şekilde nefes alabilecek kadar sakinleştim. Clayton'ı aramak için o partiye girme şansım yoktu. Onun yerine dışarıda beklemeyi tercih ederek pencereye baktığımda tanıdık bir çift soğuk, karanlık gözün bana baktığını gördüm.

**Daha Fazlasına mı İhtiyacınız Var? İhanet Ön Romanı
ŞİMDİ Amazon'da!!! Buradan alın:**

[Amazon](#)
[ABD](#)
[Amazon](#)
[İngiltere](#)
[Amazon CA](#)
[Amazon AU](#)

Hiçbir yayını kaçırmayın! Haberdar olmanın iki yolu!

LILY WHITE'IN MESAJ LİSTESİNE KAYDOLUN

(yalnızca ABD ve Kanada'daki okuyucular için geçerlidir)

**"Lily White" yazıp 31996'ya gönderin
yeni bir kitap yayınlandığında doğrudan telefonunuza
bildirim almak için!**

(2 Msg/Ay. İptal etmek için STOP, yardım için HELP yazın. Msg ve veri ücretleri geçerli olabilir.

Şartlar ve gizlilik: slkt.io/5mIC)

LILY WHITE'IN POSTA LİSTESİNE KAYDOLUN

Yeni çıkan kitaplar, yaklaşan kitaplar, çekilişler ve daha fazlası hakkında bilgi sahibi olmak için e-posta alın!

<http://eepurl.com/Onoeb>

LILY WHITE
BESTSELLING AUTHOR

Lily White'in başka kitaplarını okumakla ilgileniyorsanız veya yeni kitaplar çıktığında haberdar olmak istiyorsanız

yayınlanmakta olan Lily White'a

**<https://www.lilywhitebooks.com> adresinden ulaşabilirsiniz,
[Facebook](#), [Instagram](#) ve [Twitter](#)**

Posta Listesine Katılın!

Lily White'in diğer kitaplarıyla ilgili e-posta güncellemeleri almakla ilgileniyorsanız veya Yeni kitaplar duyurulduğunda veya piyasaya sürüldüğünde haberdar olmak istiyorsanız, bu bağlantı aracılığıyla posta listesine katılın.

<http://eepurl.com/Onoeb>

Lily White'in Mesaj Listesine Abone Olun

Asla Kaçırmayın! ABD ve Kanada'daki okuyucular artık doğrudan telefonlarına bildirim alabilirler.
her yeni sürüm!

Kaydolmak için "Lily White" yazıp 31996'ya gönderin

(2 Msg/Ay. İptal etmek için STOP, yardım için HELP yazın. Msg ve veri ücretleri geçerli olabilir.

Şartlar ve gizlilik: slkt.io/5mIC)

Facebook Hayran Grubuna Katılın!

Gelecek romanlar için özel önizlemeler almak veya çekilişlere katılmak istiyorsanız, Lily White Books hayran grubuna katılın.

FAN GRUBU LİNKİ

Lily'yi BookBub'da takip edin!

[https://www.bookbub.com/profile/lily -white](https://www.bookbub.com/profile/lily-white)

İletişim Botu:
@cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
<https://t.me/cevirigiller>

Sohbet Grubumuz
<https://t.me/cevirigillersohbet>

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
<https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1>

Kitap İstekleri Kanalımız
<https://t.me/cevirikitapistekleri>

Not:

PDFlerin paylaşımıyla ilgili bir sorunuz yok. Ama lütfen, hiçbir katkınızın olmadığı işlerde, TÜM PDFleri bizimle eş zamanlı paylaşarak emeğimizi hiçe saymayın. Sizin tek tıkla yaptığınız her paylaşım bizim emek harcadığımız saatler/günler demek.